

КАМИ ГАРСИЯ, МАРГАРЕТ СТОЪЛ ПРЕЛЕСТНИ СЪЗДАНИЯ

Част 1 от „Прелестни създания“

Превод от английски: Паулина Мичева, 2010

chitanka.info

*„Мракът не може да прогони
мрака;*

*само светлината може да го
направи.*

*Омразата не може да прогони
омразата;*

*само любовта може да го
направи.“*

Мартин
Лутер Кинг-
младши

*На Ник и Стела, Ема, Мей и Кейт,
на всички чародейци и чародейки, на всички различни,
навсякъде по света.*

Ние сме повече, отколкото си мислите.

ПРЕДИ В СРЕДАТА НА НИЩОТО

В нашия град има само два типа хора. „Загубеняците и глупаците — както баща ми нежно класифицира съседите ни. — Едните са се забили тук по някаква причина, а другите са прекалено тъпи, за да си тръгнат. Всички останали намират начин да се махнат.“ Нямаше спор той от кой вид е, но никога не се осмелих да го попитам защо. Баща ми е писател и ние живеем в Гатлин, Южна Каролина, защото родът Уейт винаги е живял тук, откакто моят прапрапрапрадядо Елис Уейт воювал и загинал на другия край на река Санти по време на Гражданската война.

Само че хората тук не я наричат Гражданската война. За всички под шейсет години тя е Войната между щатите, сякаш става дума за някакъв обикновен спор за бала памук, в който Северът е прецакал Юга. За всички без моето семейство, разбира се. За нас си беше Гражданската война.

Още една причина защо просто нямам търпение да напусна това място.

Гатлин не е като малките градчета, които виждате по филмите — освен ако не гледате филм отпреди петдесет години. Прекалено далече сме от Чарлстън^[1], за да имаме „Старбъкс“ или „Макдоналдс“. Имаме си само една закусвалня „Дейри Кийн“, чието име не означава нищо — просто местните баровци са прекалено стиснати и не са купили франчайз за истински обект на „Деъри Кинг“. Защо да дават толкова пари за две-три букви разлика? И без това едва ли някой ще произнесе името правилно. Библиотеката работи с хартиени картони за читателите, а в училище пишем на черни дъски с тебешери. Местният „басейн“ е езерото Моултри с неговата чудесна топла вода и всички останали екстри. В „Синеплекс“ можем да гледаме филмите почти по същото време, когато излизат и на дивиди, но трябва да пътуваме с кола до съседния Съмървил, за да ходим в щатския колеж. Магазините са в Мейн, хубавите къщи — нагоре по реката, а всички останали

живеят на юг от път номер 9, където бетонът от ден на ден се разпада все повече и по шосето се редуват изкъртени буци с разронени дупки. Ужасно е за пътуване, но идеално за срещи с гневни опосуми, най-злите животни на света. Такива неща не се виждат често във филмите.

Гатлин не е сложно място; Гатлин си е просто Гатлин. Привечер съседите продължават да се зяпат от верандите си в непоносимата лятна жегата, изнемогващи от задухата. Въпреки че е безсмислено да го правят. Защото тук никога нищо не се променя. Утре е първият учебен ден и вече знам всичко, което предстои да се случи — къде ще седя, с кого ще говоря, шегичките, момичетата, мястото ми за паркиране.

В Гатлин няма изненади. Ние сме епицентърът в средата на нищото.

Или поне така си мислех, когато затворих орфаното копие на „Кланица 5“ на Вонегът, изключих айпода и загасих лампата в стаята си през последната нощ от лятото.

Както се оказа по-късно, никога в живота си не съм грешал повече.

Имаше едно проклятие.

Имаше и едно момиче.

Накрая имаше и един гроб.

Така и не усетих как се стигна дотам.

[1] Чарлстън — град в Южна Каролина, административен център на окръг Чарлстън, втори по големина в щата след столицата Колумбия. — Б.пр. ↑

2.IX

СЪНЯТ

Падах. Падах свободно надолу, премятах се из въздуха.

Итън!

Тя ме викаше и само звукът на гласа ѝ караше сърцето ми да бие по-силно.

Итън!

Тя също падаше. Протегнах ръце, опитвайки се да я хвана, но улових само въздух. Под краката ми нямаше твърда земя, затъвах в тиня. Докоснахме пръстите си и в мрака пред себе си видях зелени искри.

После тя се изплъзна и в мен остана само чувство на ужасяваща липса.

Лимони и розмарин. Дори и тогава усещах аромата ѝ.

Но не можех да я хвана.

И не можех да живея без нея.

Изправих се рязко и се опитах да спра учестеното си дишане.

— Итън Уейт! Събуди се! Не искам да закъсняваш за първия учебен ден! — крещеше Ама от долния етаж.

Очите ми се взираха в мъждивата светлина, проблясваща в мрака. Чувах капките дъжд, удрящи някъде отдалече по капандурите на старата ни къща. Сигурно валеше. Сигурно беше сутрин. И това беше моята стая.

Вътре беше влажно и горещо заради дъжда. Защо прозорецът беше отворен?

Главата ми туптеше силно. Отпуснах се отново на леглото и сънят си отиде напълно, както ставаше винаги. Бях в безопасност, в стаята си, в нашата направо древна южняшка плантация, в същото скърцащо махагоново легло, в което преди мен вероятно бяха спали

шест поколения Уейтовци, но едва ли нощем те са падали през черни дупки от кал. Всъщност тук едва ли се е случвало каквото и да било.

Зяпах в тавана, боядисан в синьо, за да отблъсква дивите пчели да не правят гнезда по дъските. Какво ставаше с мен?

От месеци сънувах този сън. Или май трябваше да кажа „кошмар“. Въпреки че не можех да си го спомня целия, онова, което оставаше в съзнанието ми, винаги беше една и също. Момичето падаше. Аз падах. Трябваше да я задържа, но не можех. Ако я пуснех, с нея щеше да се случи нещо ужасно. Но точно за това ставаше дума. Не можех да я пусна. Не можех да я загубя. Сякаш бях влюбен, въпреки че не я познавах. Нещо като любов *преди* първия поглед.

Кое то беше напълно откачено, защото тя беше просто момиче от един сън. Дори не знаех как изглежда. Сънувах този сън от месеци, но през цялото време нито веднъж не видях лицето ѝ, или пък не можех да си го спомня. Знаех само, че всеки път, когато я загубех, се чувствах много гадно, сякаш се разболявах. Тя се изплъзваше между пръстите ми и стомахът ми се обръщаше — същото усещане, което човек изпитва, когато се вози на влачке в увеселителен парк и то внезапно подскочи нагоре, а после пропадне надолу.

Пеперуди в стомаха. Толкова клиширана метафора. Звучеше ми направо противно, също като пчели убийци.

Може би я бях загубил, а може би се нуждаех от душ. Слушалките на айпода бяха още около врата ми и когато погледнах към екрана му, видях, че там беше изписано заглавието на някаква непозната песен.

„Шестнайсет луни“.

Какво пък беше това? Пуснах я. Мелодията беше завладяваща. Не можех да кажа кой пее, но ми се струваше, че съм чувал гласа и преди.

*„Шестнайсет луни, шестнайсет години,
шестнайсет най-страшни кошмара...
Шестнайсет пъти плача в съня ти,
а ти пропадаш в години камара...“*

Песента беше мрачна, леко зловеща и почти ме хипнотизира.

— Итън Лоусън Уейт! — Гласът на Ама беше толкова мощен, че се чуваше дори през слушалките.

Спрях песента, станах от леглото и отметнах назад завивките. Чаршафът ми изглеждаше така, сякаш беше пълен с пясък, но аз знаех истината.

Това беше мръсотия. Под ноктите на пръстите си също имах черна гадост — кал. Точно както беше последният път в съня ми.

Събрах чаршафа и го натъпках в коша с мръсните дрехи под пропития с пот пуловер, с който бях тренирал вчера. Влязох под душа и търках упорито ръцете си, докато и последните черни остатъци от съня ми изчезнаха в канала. Щом не мислех за това, то не се беше случвало. Такъв беше подходът ми към повечето неща през последните месеци.

Само че номерът не работеше, когато се отнасяше до нея. Нищо не можех да направя. Постоянно мислех за момичето, постоянно се връщах към този сън, макар да не можех да го разбера. Та това е моята тайна, всичко, което може да се каже за мен. Бях на шестнайсет години, влюбен в момиче, което не съществуваше, и бавно, но сигурно полудявах.

Можех да накарам калта по пръстите си да изчезне, но колкото и упорито да се стараех, не можех да принудя сърцето си да спре да бие учестено. И въпреки миризмата на сапуна „Айвъри“ и шампоана „Стоп енд Шоп“^[1], все още усещах нейното ухание. Почти неуловимо, но знаех, че е тук.

Лимони и розмарин.

Слязох на долния етаж. Знаех до най-малката подробност как щеше да протече сутринта, но в този момент това не ме дразнеше, а дори ме успокояваше. Както всеки ден Ама постави на масата все същата стара китайска чиния в синьо и бяло — майка ми я наричаше „драконовия порцелан“ — пълна с пържени яйца, бекон и препечени филийки, намазани с масло. Ама е нашата икономка, но ми е по-скоро като баба, с изключение на това, че е по-умна и по-свадлива, отколкото би трябвало да бъде една баба. На практика тя ме отгледа и смята за своя лична отговорност да ме накара да раста още и още, въпреки че вече съм метър осемдесет и девет. Тази сутрин се чувствах необичайно

гладен, като че ли не бях ял цяла седмица. Натъпках се почти наведнъж с яйце и две парчета бекон и веднага ми стана по-добре. Ухилих се на Ама с пълна уста.

— Не ми се карай, Ама. И без това ми е тъпо, че трябва да тръгвам на училище.

Тя постави с трясък на масата пред мен гигантска чаша с портокалов сок и друга, още по-голяма, с мляко — необезмаслено мляко, единствения вид, който пием тук.

— Нямаме ли шоколадово? — Пия го така, както някои хора пият „Кока-Кола“ или кафе. Дори рано сутрин винаги си търся поредната захарна доза от моя наркотик.

— С.В.И.К.В.А.Й. — Ама обича да решава кръстословици — колкото по-големи, толкова по-добре — и произнася думите така, сякаш в момента ги попълва в празните квадратчета. Толкова натъртва на всяка буква, че тя се забива като с чук в главата ми. — Стига си мрънкал, момченце. И да не ти е хрумнало да си подадеш главата навън, без да си изпил цялото мляко!

— Слушам, сър!

— Виждам, че вече си се облякъл.

Всъщност не бях. Просто бях нахлузих дънките си и поредната вехта тениска, както правя през повечето дни. Тениските обаче винаги са различни; днешната е с „Харлей Дейвидсън“. Обут съм в същите черни кецове „Чък Тейлър“, които нося от три години насам.

— Мислех, че ще се подстрижеш. — Гласът на Ама беше кавгаджийски, но колкото и да опитваше, тя не можеше да скрие загрижеността и искрената си привързаност към мен.

— Кога съм го казал?

— Не знаеш ли, че очите са прозорец към душата?

— Може би не искам никой да наднича в моята душа.

Ама ме наказва с още една чиния бекон. Моята „баба“ е около метър и петдесет висока и сигурно по-стара от драконовия порцелан, макар на всеки свой рожден да обяснява, че навършва петдесет и три години. Ама е всичко друго, но не и мила възрастна дама. Има абсолютна власт в тази къща.

— Хм... Е, млади господинчо, ако смяташ, че ще излезеш в това време с мокра коса, жестоко си се объркал. Не ми харесва тази буря.

Сякаш вятърът носи насам нещо лошо. Нещо, което няма да изчезне скоро. Нещо със собствена воля.

Обърнах превзето очите си нагоре. Ама има странна представа за живота. Когато изпада в някое от „своите“ настроения, тя се „изключва“ от света, както казваше мама преди. Убежденията ѝ са смесица от религия и суеверие, каквато може да има само тук, в Юга. Когато Ама се „изключи“, по-добре е човек да не попада на пътя ѝ. Точно както е по-добре да се правиш, че не забелязваш амулетите, които закача по первазите на прозорците, и куклите, които поставя в чекмеджетата на шкафовете.

Изядох още едно яйце и завърших с истинска закуска за шампиони — препечен сандвич, пълен с яйца, бекон и конфитюр накуп. След като натъпках и това в устата си, погледнах по навик към дъното на коридора. Вратата на кабинета на татко вече беше затворена. Баща ми пише нощем и спи на един стар диван в кабинета си по цял ден. Така е, откакто миналия април мама почина. Би могъл и да е вампир; поне така каза леля Каролин, когато ни гостува през пролетта. Може би щях да го видя едва утре. Ако тази врата се затвореше, никой нямаше право да го безпокои по никакъв повод, докато той сам не решеше да излезе.

Колата на Линк, Бричката, както гордо я нарича, беше вече на улицата пред нас, с работещ двигател. От нея гърмеше музика. Ходех на училище с Линк всеки ден — той е най-добрият ми приятел още от детската градина, след като в автобуса ми даде половината си кексче „Туинки“. Едва по-късно разбрах, че половинката, която ми беше дал, била паднала преди това на пода. И двамата изкарахме книжки това лято, но Линк е човекът с колата. Ако Бричката може да се нарече кола де.

Поне двигателят ѝ бумтеше толкова шумно, че заглушаваше бурята.

Ама застана на прага. Ръцете ѝ бяха поставени на ханша в очевидно неодобрение.

— Не смей да пускаш тази силна музика тук, Уесли Джеферсън Линкълн! Не си мисли, че няма да се обадя на майка ти и да ѝ разкажа какво прави в мазето цяло лято, когато беше на девет години.

Линк потръпна. Почти никой не го нарича с истинското му име, освен майка му и Ама.

— Да, госпожо.

Външната ни врата се затръшна. Линк се засмя и потегли рязко. Гумите изсвистяха по мокрия асфалт, когато зави покрай бордюра. Като че ли бяхме от местопрестъпление, което общо взето е обичайният начин на каране на приятеля ми. Само дете никога не успявахме да избягаме много далече.

— Какво си правил в мазето ни на девет години?

— Какво съм правил в мазето ви на девет години? — Линк повтори въпроса — знак, че няма да ми отговори, и намали музиката, което беше супер, защото тя беше ужасна, а след малко той щеше да ме попита дали ми харесва, както прави всяка сутрин. Проблемът на неговата група — „Кой гръмна Линкълн?“ — е, че всъщност никой от тях не може да свири на какъвто и да било инструмент, нито пък да пее. Но Линк говори само за своите барабани и как след като завърши, ще се премести в Ню Йорк и ще запише албум. Разбира се, това никога няма да се случи. Всъщност по-вероятно е да уцели коша на баскетболното игрище от двеста метра разстояние пиян и с вързани очи.

Линк сигурно няма да постъпи и в колеж, но все пак има едно предимство пред мен. Знае какво иска да прави, въпреки че желанието му е доста абсурдно. Аз имам само кутия за обувки, пълна с брошури за колежи, които дори не съм показал на баща си. Не ме интересува кой и какъв е колежът, стига да е на поне хиляда километра от Гатлин.

Не искам да свърша като татко, в същата къща, в същия малък град, в който съм израснал, със същите хора, които даже не мечтаят да се махнат оттук.

От двете страни на пътя се редуват стари викториански къщи, които навярно изглеждат така, както са изглеждали и когато са били строени преди повече от сто години. Моята улица се нарича „Котън Бенд“, защото преди тези стари къщи граничели с простиращи се на километри плантации с памук^[2].

Сега граничат само с път номер 9, който май е единственото ново нещо в района.

Взех си някаква стара поничка от кутията на пода на колата.

— Да си качвал вчера на айпода ми една странна песен?

— Каква песен? Не, не се сещам. Какво ще кажеш за това, а? — Линк наду отново последното демо парче на групата си.

— Мисля, че трябва да пореботите още върху него. Както и върху всички останали песни. — Всяка сутрин казвам същото, с малки вариации.

— Да бе, да. По лицето ти ще има нужда от работа, щом ти фрасна един. — Същото отговаря той всяка сутрин, с малки вариации.

Зарових се в плейлистата си.

— Мисля, че песента се казваше „Шестнайсет луни“, или нещо подобно.

— Не знам за какво говориш.

Не беше там. Песента беше изчезнала. Но нали я бях слушал тази сутрин?! И знаех, че не си въобразявам, защото още звучеше в главата ми.

— Ако ти се слуша нещо, ще ти пусна новата ни песен. — Линк погледна надолу и почна да търси песента на сидито си.

— Ей, човече, гледай пътя.

Но той не вдигна глава, а с периферното си зрение аз мернах странна кола, която пресече пред нас.

За секунда шумът от пътя, дъжда и думите на Линк заглъхнаха, сякаш всичко се движеше на бавен кадър, а аз бях във вакуум. Не можех да откъсна очи от колата. Обхвана ме особено чувство, което не знаех как да опиша. А после колата зави и пое по друг път.

Беше ми непозната. Можете да си представите в какъв град живеем от факта, че знам на кого е всяка кола тук. Но тази не я бях виждал никога преди. Супер странно, на практика невъзможно, защото по това време на годината в града няма туристи. Никой не поема риска да дойде насам в сезона на ураганите.

Колата беше дълга и черна като катафалка. Всъщност бях почти убеден, че е катафалка.

Може би беше знак. Може би тази година щеше да бъде по-лоша, отколкото си мислех.

— Ето я. „Черната кърпа“. Тази песен ще ме направи звезда.

Когато Линк вдигна глава и погледна отново към пътя, колата вече беше изчезнала.

[1] Сапунът „Айвъри“ е една от старите и реномирани марки на „Проктър енд Гембъл“: особено популярен става през 20-те години на XX век, когато за пръв път е обявен конкурс за издялване на фигурки

от сапун. „Стоп енд Шоп“ е верига супермаркети в Нова Англия, също с дълга традиция. И двете марки са малко демоде в момента, което важи за повечето марки, споменати в книгата. — Б.пр. [↑](#)

[\[2\]](#) Cotton (англ.) — памук. — Б.пр. [↑](#)

2.IX

НОВОТО МОМИЧЕ

Осем улици. Това е разстоянието от „Котън Бенд“ до гимназията „Джаксън“^[1].

Почти достатъчно дълго, за да преживея мислено отново целия си живот, и напълно достатъчно, за да забравя странната черна катафалка. Може би затова не споменах нищо на Линк.

Минахме покрай магазина „Стоп енд Шоп“, известен и като „Най-доброто място за свиване на всичко, което ти трябва“. Това е единственият по-сносен магазин в града и най-близкото, наподобяващо на веригата „7-Илевън“^[2].

Затова всеки път, когато се шляехме с приятели и висяхме пред него, се надявахме да не се натресем на нечия майка, пазаруваща за вечеря, или — не дай боже! — на Ама.

Пред магазина беше паркирана полицейска кола.

— О, виж, Дебелака вече се е настанил. — Шофьорът зад волана четеше „Звезди и ивици“^[3].

— Може би не ни видя. — Линк напрегнато наблюдаваше полица в огледалото за обратно виждане.

— А може би сме прецакани.

Дебелака е постоянно кръшкащата охрана на гимназия „Джаксън“, както и горд член на полицейския отряд на Гатлин. Приятелката му Аманда работи в „Стоп енд Шоп“ и повечето сутрини той виси пред магазина и чака за прясно изпечените закуски. Доста неприятен факт, ако винаги закъснявате за училище като Линк и мен.

Не може човек да посещава нашата гимназия, без да познава графика на Дебелака като собствената си програма с часовете в училище. Когато не е в настроение, той може да ти създаде големи проблеми. Днес обаче Дебелака ни помахаше с ръка, без да откъсва очи от спортната страница на вестника си. Пускаше ни да си продължим по пътя.

— Спортните новини и кифла със стафиди. Знаеш какво означава това.

— Да, имаме пет минути.

* * *

Паркирахме на скришно място с надеждата да се промъкнем незабелязани покрай дежурния учител. Навън обаче още валеше, така че когато влязохме в сградата, бяхме мокри до кости и кецовете ни шляпаха толкова шумно по пода, че беше все едно дали сме се крили, или сме спрели пред централния вход.

— Итън Уейт! Уесли Линкълн!

Стояхме целите вир-вода в кабинета и чакахме примирени листчетата със заповедта за задържането ни след часовете.

— Да закъснеете за първия учебен ден. Майка ви определено ще има за какво да си поговори с вас след училище, мистър Линкълн. А вие не бъдете толкова самодоволен, мистър Уейт. Ама направо ще ви съдере от бой.

Мис Хестър беше права. Само след пет минути Ама щеше да разбере, че съм закъснял. Ако вече не го знаеше. Така ставах нещата в този град. Мама казваше, че пощальонът Карлтън Ийтън четял писмата, които му се стрували интересни. Дори не си правел труда да ги запечата отново. Не че тук имаше някакви потресаващи новини, но все пак... Всяка къща имаше своите тайни, но всички на улицата ги знаеха. Дори и това не беше тайна.

— Мис Хестър, просто карах бавно заради дъжда. — Линк пусна в действие чара си, но мис Хестър ни погледна над очилата си назидателно и въобще не изглеждаше подвластна на крехката му тийнейджърска „магия“. Тънката верижка, която държеше очилата около врата ѝ, се местеше напред-назад.

— В момента нямам време да си бърбям с вас, момчета. Заета съм да попълвам наказанията ви. Ето — каза тя и подаде на всекиго от нас по едно синьо листче, — вече знаете къде ще прекарате следобеда си.

Да, наистина беше заета. Подушихме миризмата на лак още преди да завием зад ъгъла на коридора. Добре дошли отново в любимото училище.

Първият учебен ден в Гатлин винаги протича по един и същи начин. Учителите, които познават всички ни от църквата, решават дали сме тъпи или умни още докато сме в детската градина. Аз бях умен, защото моите родители бяха университетски професори. Линк беше глупав, защото веднъж в часа по вероучение накъса страници от Библията и ги метна на топка по време на коледното шествие. Тъй като аз бях умен, получавах добри оценки. Тъй като Линк беше глупав, получаваше лоши. Предполагам никой не си правеше труда дори да чете писмените ни работи. Понякога пишех пълни безсмислици по средата на докладите си, за да видя дали учителите ми ще кажат нещо. Никой никога не го направи.

За нещастие този принцип не важеше при тестовете. В първия час по английска литература тази година установих, че седемдесетгодишната ни учителка, която наистина се казваше мисис Инглиш, очакваше да сме прочели „Да убиеш присмехулник“^[4] през лятото, така че се провалих на теста. Направо супер. Бях чел книгата две години преди това. Беше една от любимите на майка ми, но две години са много време, затова подробностите ми се губеха.

Един малко известен факт за мен: чета постоянно. Книгите са единственото средство, което ме изкарва извън Гатлин, макар и за кратко. На стената в стаята си имам карта на света и всеки път, когато прочета за място, където искам да отида, го отбелязвам там. Ню Йорк дойде със „Спасителят в ръжта“, „Сред дивата природа“ ме отведе в Аляска^[5].

Когато прочетох „По пътя“, добавих Чикаго, Денвър, Лос Анджелис и Мексико Сити. Керуак всъщност може да те отведе навсякъде. През няколко месеца свързвам местата с линии. Тънка зелена линия, по която ще тръгна на своето пътешествие лятото преди колежа, ако някога въобще се измъкна от този град. Пазя картата и манията си по книгите за себе си. В нашия град книгите и баскетболът не се връзват.

С химията нещата също не тръгнаха добре. Мистър Холенбак ме насади за лабораторните упражнения с най-лошия възможен партньор: Ненавиждащата-Итън-Емили, известна и като Емили Ашър, която ме бе презряла завинаги от танцовата забава миналата година, когато

направих грешката да се явя облечен със смокинг и с кецовете си „Чък Тейлър“. Освен това помолих баща ми да ни закара със старото ни „Волво“. Пропуснах да кажа, че бях кавалер на Емили. Вятърът, който духаше през счупения преден прозорец, развали съвършената ѝ накъдрена руса коса, и когато стигнахме до училището, тя приличаше на Мария-Антоанета, станала от сън. Не ми проговори през останалата част от вечерта и изпрати Савана Сноу да ме зареже вместо нея на три крачки от купата с пунш. Общо взето, така свърши всичко.

Историята е постоянен повод за подигравки и забавление на момчетата, които продължават да очакват да се съберем. Те обаче не знаят, че въобще не си падам по мацки като Емили. Тя е хубава, но това е всичко. Като я погледне човек, не изпитва желание да чуе какво ще излезе от устата ѝ. Искам нещо различно, някоя, с която да си говоря за друго, освен за купони и как ще бъде коронясана за кралица на пролетния бал. Момиче, което е умно и забавно или поне подходящ лабораторен партньор.

Може би такова момиче е просто една мечта, но мечтата все пак е нещо по-добро от кошмар. Дори когато въпросният кошмар носи пола на главна мажоретка.

Оцелях след химията, но после стана още по-зле. Очевидно и тази година ще имам часове по американска история, която е единствената история, преподавана в нашето училище. За втора поредна година ще изучавам „Войната на северняшките агресори“ с мистър Лий. Не, няма роднинска връзка с онзи Лий^[6].

По дух обаче мистър Лий не отстъпва на прочутия генерал на Конфедерацията. Той е един от малцината учители, които ме мразят. Миналата година Линк ме подкокороса и написах доклад, озаглавен „Войната на южняшките агресори“. Лий ме оцени с D^[7].

Явно все пак някои учители понякога четат това, което пишем.

Седнах на един от задните чинове до Линк, който преписваше трескаво чужди записки от предишния си час — очевидно го беше проспал и сега бързаше да навакса.

— Пич, чу ли?

— Какво да чуя?

— В „Джаксън“ има ново момиче.

— Има един тон нови момичета, глупако. Цял клас от зайци; не си забравил, че така става всяка година, нали?

— Не говоря за зайците. Има ново момиче в нашия курс.

Във всяка друга гимназия ново момиче във втори курс не би било новина. Но това е „Джаксън“ и не сме имали ново момиче в училище от трети клас, когато Кели Уикс се премести тук при баба си и дядо си, след като баща ѝ бе арестуван, защото организирал незаконни хазартни игри в мазето на къщата им в Солт Лейк Сити.

— Коя е?

— Не знам. Втория час имах „Граждански права“ с момчетата от бандата и те знаеха само, че свирела на цигулка или нещо подобно. Чудя се дали е секси.

Мозъкът на Линк функционира само в едно направление, както е при повечето момчета. Разликата е, че при него нагонът излиза директно през устата, без да поспре някъде дори за секунда.

— Значи свири в банда?

— Не, музикантка е. Може би ще открием нещо общо, например любовта към класическата музика.

— Класическа музика? — Линк беше слушал класическа музика само в кабинета на зъболекаря.

— Да, класиката. Нали знаеш, „Пинк Флойд“, „Блек Сабат“, „Ролинг Стоунс“.

Изсмях се силно.

— Мистър Линкълн. Мистър Уейт. Извинявам се, че прекъсвам разговора ви, но искам да започна точно с вас, момчета.

Тонът на Лий беше саркастичен също както миналата година, а мазният му, праметнат на една страна перчем, жалкият остатък от косата му, и потните петна под мишниците — дори още по-противни. Подаде ни копията на същия конспект на учебния материал, който вероятно използва през последните десет години. Беше желателно да участваме и във възстановка на събития от Гражданската война. Да бе, да — „желателно“. Без това участие не завършваш по история. Щях да взема назаем униформа от някой от моите роднини, които правеха такива възстановки за забавление през почивните дни. Голям късметлия съм.

След като звънецът би, с Линк излязохме в коридора и се помотахме край шкафчетата си с надеждата да видим новото момиче. Той говореше за нея така, сякаш тя вече беше неговата сродна душа, сродната душа на бандата му и вероятно сродната душа на всичко, за

което би могъл да се сети, а аз нямах никакво желание да слушам. Видяхме обаче само голяма част от тялото на Шарлот Чеиз, облечена в дънкова пола, прекалено тясна за нея. А това означаваше, че няма да разберем нищо повече до обяд, защото в следващия час учим езика на глухонемите и говоренето е абсолютно забранено. Никой не беше достатъчно добър да каже със знаци „новото момиче“, особено като се има предвид, че това е часът, посещаван предимно от баскетболния отбор на гимназия „Джаксън“.

Взеха ме в отбора в осми клас, когато пораснах петнайсет сантиметра за едно лято и се оказах с една глава по-висок от съучениците си. Освен това трябва да правиш нещо нормално, когато и двамата ти родители са професори. Оказа се, че съм доста добър в баскетбола. Звучи странно, но сякаш винаги знам къде ще хвърлят топката играчите от противниковия отбор и така си осигурих запазено място в училищния стол всеки ден. В нашата гимназия това значи много.

Днес това място струваше дори повече, защото Шон Бишъп, защитникът на отбора, беше видял новото момиче. Линк зададе единствения въпрос, който интересуваха всички момчета.

— Е, секси ли е?

— Доста секси.

— Секси като Савана Сноу или...?

Като по даден знак Савана — единицата мярка, по която се сравняват всички останали момчета в града — влезе в столовата ръка за ръка с Мразещата-Итън-Емили и всички се загледахме, защото Савана има най-съвършените крака, които някога сте виждали. Емили и Савана са като един човек дори когато не са облечени в униформите си на мажоретки. Руси коси, изкуствен тен, маркови джапанки и толкова къси дънкови поли, че могат да минат за колани. Савана е с невероятните крака, но Емили е момичето, в чието горнище искат да надзърнат всички момчета през лятото на езерото. Те сякаш никога не носят учебници или книги, само малки металически чантички под мишница, които едвам побират мобилните им телефони в редките случаи, когато Емили спира да пише есемеси и прибира задължителния си аксесоар.

Разликите между тях обаче проличават ясно в позициите им в отбора на мажоретките. Савана е капитан на отбора и база — едно от

момичетата, които подпират други две мажоретки в прочутата пирамида на „Дивите котки“. Емили е „птицата“ — момичето на върха на пирамидата, чиято задача е да бъде хвърлено почти два метра нагоре във въздуха, за да направи своите фигури от висшия пилотаж, които лесно могат да завършат със счупен врат. Емили рискува всичко, за да остане на върха на тази пирамида. На Савана не ѝ се налага. Когато подхвърлят Емили нагоре, пирамидата си е добре и без нея. Ако Савана мръдне и един сантиметър встрани, цялата конструкция ще се разпадне.

Емили забеляза, че гледаме към тях, и се намръщи — очевидно беше по мой адрес. Момчетата се засмяха. Емъри Уоткинс ме тупна по гърба.

— Това си е знак, пич. Нали я знаеш Емили — колкото повече се цупи, толкова повече ѝ пука.

Днес не исках да мисля за Емили. Откакто се бях видял с Линк в часа по история, една мисъл не ми излизаше от главата. Новото момиче. Някой различен, идващ от различно място. Може би тя ще се окаже човек с по-истински живот от нашия, по-истински от моя.

Може би дори е тази, за която си мечтаех. Знаех, че това е просто фантазия, но исках да вярвам в нея.

— Е, всички ли разбрахте за новото момиче? — Савана седна в скута на Ърл Пети. Ърл е капитанът на отбора ни и гадже на Савана, когато тя иска. В момента бяха заедно. Той галеше бронзовите ѝ крака толкова високо, че останалите не знаехме накъде да гледаме.

— Шон тъкмо ни разправяше, че била секси. Ще я вземете ли за мажоретка? — попита Линк, докато отмъкваше няколко картопки от чинията ми.

— Едва ли. Трябва да видите само как е облечена. — Първи удар. — И колко е бледа. — Втори удар. Никога не можеш да бъдеш достатъчно слаба или с достатъчно тен според критериите на Савана.

Емили седна до Емъри и се наклони през масата малко повече, отколкото беше необходимо, но ефектът на уж небрежно разкриващия се бюст беше добре изигран.

— А каза ли ви коя е?

— Какво имаш предвид?

Последва пауза за по-драматичен ефект.

— Тя е племенница на стария Рейвънуд.

Нямаше нужда да прави тази пауза. Самото име беше достатъчно. Сякаш изсмука въздуха в цялото помещение. Няколко момчета започнаха да се смеят, защото мислеха, че се шегува, но аз знаех, че говори съвсем сериозно.

Трети удар. Момичето беше извън играта. Толкова далече, че веднага спрях да мисля за нея. Възможността за съществуването на моето момиче-мечта изчезна още преди да си представя първата ни среща. Бях осъден и следващите три години да се тормозя с разни мацки като Емили.

— Ама наистина ли? — обади се Линк.

— Абсолютно. Карлтън Ийтън го казал на майка ми вчера, когато ни донесе пощата.

Савана кимна в знак на потвърждение.

— И моята майка чула същото. Била се преместила преди няколко дни при стария Рейвънуд от Вирджиния или Мериленд, не си спомням точно.

Всички продължиха да говорят за нея, за дрехите и за косата ѝ, за чичо ѝ и какво куку ще се окаже. Това мразех най-много в Гатлин. Всеки имаше мнение за всичко, което някой друг се осмеляваше да каже, направи или — както в този случай — да носи. Аз мълчах и просто зяпах спагетите в чинията си, а те плуваха в някаква оранжева течност, която не приличаше много на кашкавал.

Две години, осем месеца и още малко. Трябваше да се махна от този град.

* * *

След часовете салонът се използваше за репетиции на мажоретките. Дъждът най-накрая спря, така че тренировката на баскетболния отбор се провеждаше навън на двора, с разнебитената му настилка и гигантските локви след сутрешния дъжд. Трябваше да внимаваме да не паднем в цепнатината, минаваща точно по средата като Гранд Каньон. С изключение на това беше хубаво да тренираме на открито, а и оттук се виждаше целият паркинг и можехме да наблюдаваме „бурния“ социален живот на гимназия „Джаксън“, докато загряваме.

В онзи ден определено бях в добра форма. Имах седем попадения от седем удара от линията на наказателното поле, но и Ърл имаше същите точки. Следваше ме по петите.

Удар. Осем. Струваше ми се, че е достатъчно само да погледна към коша и топката влиза вътре. Има и такива дни.

Удар. Девет. Ърл се ядоса. Личеше му от начина, по който тупкаше своята топка все по-силно и по-силно всеки път, когато стрелях. Нашето негласно споразумение бе следното: аз го оставям да командва и побеждава, а той не ми досажда и не ме кара да кисна с момчетата всеки ден след тренировка край „Стоп енд Шоп“. Там дружинката измисляше нови и нови начини за обсъждане на едни и същи момичета и похапваше чипс.

Удар. Десет. Сякаш не мога да пропусна. Може би е някакъв ген. Може би е нещо друго. Не разбирам как става, но след смъртта на мама спрях и да се опитвам да го проумея. Може би беше свръхестествено чудо и това е.

Удар. Единайсет. Ърл изсумтя зад гърба ми и затупка още по-силно с топката си. Опитах се да сдържа усмивката си и преди следващия удар хвърлих разсеяно поглед към тълпата на паркинга. И тогава зърнах вееща се дълга черна коса зад волана на дълга черна кола.

Катафалката. Застинах на място.

След това колата зави и през отворения прозорец видях момичето, което гледаше към мен. Зад гърба ми топката удари таблото, разклати коша, но влезе, после тупна на земята и отскочи към оградата.

Удар. Дванайсет. Това беше. Ърл Пети можеше да бъде спокоен.

След като колата потегли, погледнах отново към двора. Всички момчета се бяха струпали зад мен и имаха изражения на хора, току-що видели призрак.

— Това да не беше...?

Били Уотс, нашето крило, кимна, държейки се с една ръка за свързаната с вериги ограда.

— Да. Племенницата на стария Рейвънуд.

Шон метна топката към него.

— Да. Точно както казаха. Кара катафалката му.

Емъри поклати глава.

— Вярно е, че е секси. Колко жалко.

Отборът се върна обратно на игрището, но тъкмо дойде ред на Ърл да стреля и отново завала. Трийсет секунди по-късно бяхме задени от истински порой, най-проливният дъжд, който се беше изсипвал през деня. Аз стоях там и не обръщах внимание, че дъждът се стоварваше като чук върху главата ми. Мократа ми коса се спускаше над очите и ме скриваше от другите момчета и от цялото училище.

Не катафалката беше лошото знамение, а момичето.

За няколко минути бях позволил в сърцето ми да се зароди надежда. Че може би тази година няма да е като всяка друга, че нещо ще се промени. Че ще имам някого, с когото да си говоря, някой, който наистина ще ме разбере.

Но всичко, което имах, беше един хубав ден на игрището, а това никога не ми е било достатъчно.

[1] Гимназията е кръстена на името на Андрю Джаксън (1767–1845) — седмият президент на САЩ (1829–1837). В САЩ е традиция училищата да се кръщават на имената на американските президенти. — Б.пр. ↑

[2] „7-Илевън“ — най-голямата верига денонощни малки магазини в САЩ, предлагащи разнообразен асортимент от стоки за бита, готови храни, питиета, цигари и др. — Б.пр. ↑

[3] „Stars and Stripes“ — вестникът на въоръжените сили на САЩ. — Б.пр. ↑

[4] „Да убиеш присмехулник“ — единственият роман на писателката Харпър Лий, класика в американската литература. През погледа на три деца се описва атмосферата на расизъм и тесногърдие в южняшко градче, където чернокож е обвинен несправедливо в изнасилване. Бащата на две от децата, Атикус Финч, е адвокат, който се заема с неговата защита. Романът е пример за силата на тълпата, която отказва да мисли и да приеме различните, а Атикус Финч е обявен за най-нравствения и благороден образ в американската литература. — Б.пр. ↑

[5] „Into the Wild“ на Джон Кракауер. — Б.пр. ↑

[6] Ген. Робърт Лий (1807–1870) — най-изтъкнатият генерал на силите на Юга (Конфедерацията) през Гражданската война, в която войските на Севера (Съюза) побеждават южните щати. Ген. Лий е

герой на Юга, постигнал най-големите победи за силите на южняците.
— Б.пр. ↑

[7] В американските училища оценяването е с А, В, С и D, като А е най-високата възможна оценка, а D — най-ниската. — Б.пр. ↑

2.IX

ДУПКА В НЕБЕТО

Пържено пиле, картофено пюре със зелен фасул и бисквитен сладкиш — всичко стоеше изстинало и направо втвърдено върху печката, където го беше оставила Ама. Обикновено тя ми пази вечерята топла, докато се върна от тренировка, но не и днес. Бях загазил много. Ама беше бясна, седеше на масата, похапваше от любимите си люти канелени бонбони „Ред Хотс“ и драскаше по кръстословицата в „Ню Йорк Таймс“. Баща ми тайно се беше абонира за неделното издание, защото кръстословиците в „Звезди и ивици“ имаха прекалено много грешки, а тези в „Рийдърс Дайджест“ бяха твърде малки. Не знам как бе успял да го уреди без намесата на Карлтън Ийтън, който би разтръбил из целия град, че нашето семейство явно се смята за нещо повече от останалите и за твърде добро за „Звезди и ивици“, но татко наистина е готов да направи всичко за Ама.

Тя плъзна чинията към мен и ме погледна, но сякаш без да ме вижда. Започнах да се тъпча бързо с изстиналото пюре и пиле. Няма нещо, което Ама да мрази повече от останала в чинията храна. Опитвах се да се държа на разстояние от специалния ѝ черен молив — втори номер, който използва само за кръстословиците си и държи винаги толкова наострен, че наистина може да ми пробие кожата и да ми пусне кръв. Тази вечер определено имаше шанс да го вкара в действие.

Слушах равномерното барабанене на дъжда по покрива. В стаята нямаше достатъчно звуци. Ама почукваше с молива си по масата.

— Девет букви. Ограничение или болка, причинени вследствие на грешна постъпка.

Погледна ме отново. Загребах още една пълна лъжица с пюре. Знаех какво ще последва.

— Н.А.К.А.З.А.Н.И.Е. Например, ако закъснееш за училище, ще бъдеш наказан да не излизаш от къщи.

Чудех се кой се е обадил да ѝ каже, че съм закъснял. Или по-скоро, кой не се е обадил. Тя подостри молива си в старата си автоматична острилка, която държеше на кухненския плот, въпреки че той нямаше никаква нужда от това. Все още съзнателно отказваше да ме „види“, погледът ѝ се плъзгаше покрай мен, което беше много по-лошо, отколкото ако ме погледнеше сърдито право в очите.

Станах от масата и се приближих до нея. Прегърнах я силно, въпреки че тя се правеше на разсеяна и не ми обърна внимание.

— О, хайде, Ама. Не се сърди. Сутринта валеше много. Не би искала да караме бързо в такова време, нали?

Тя повдигна укорително вежди, но изражението ѝ омекна.

— Е, изглежда, че ще вали до деня, в който подстрижеш тая коса, така че по-добре измисли някакъв начин да стигаш на училище преди звънеца.

— Да, госпожо. — Прегърнах я още веднъж и се върнах при студеното си пюре. — Няма да повярваш какво стана днес в училище. Имаме ново момиче в нашия курс. — Не знам защо ѝ го казах. Предполагам, още не можех да си го избия от главата.

— Смяташ, че не знам за Лена Дюшан? — Задавих се с бисквитената торта. Лена Дюшан. Произнесено с южняшки акцент в унисон с капките дъжд. От начина, по който Ама закръгли буквите в името, звучеше така, сякаш в него имаше една сричка повече — Дюша-ай-н.

— Така ли се казва? Лена?

Ама побутна към мен чаша с шоколадово мляко.

— Да. И не, това не е твоя работа. Не бива да се занимаваш с неща, от които си нямаш понятие.

Ама винаги говори с гатанки и никога не ти казва нещо повече от това, което тя самата иска. Не съм бил в къщата ѝ в Уейдърс Крийк — едно от местата с мрачна слава в нашия окръг, заобиколено най-вече от блата — откакто бях дете, но знам, че повечето хора от града ходят при нея. Ама е най-прочутата гледачка на карти таро не само в Гатлин, но и на стотици километри наоколо, също както майка ѝ преди това и баба ѝ, и прабаба ѝ. Шест поколения гледачки на карти. Гатлин е пълен с богобоязливи баптисти, методисти и петдесетници, но и те не могат да устоят на съблазънта на картите, на възможността да повлияят на хода на своята съдба. Защото именно това вярват, че може да направи една

могъща гледачка на карти. И затова Ама е сила, с която всички се съобразяват.

Понякога намирам някой от нейните ръчно приготвени амулети в чекмеджето с чорапите си или висящи над вратата на кабинета на баща ми. Само веднъж я попитах за какво служат. Когато намери някой от тях, татко се шегува с Ама, но съм забелязал, че никога не ги сваля. „По-добре да си в безопасност, отколкото да съжаляваш.“ Предполагам, че има предвид в безопасност от Ама, защото тя може да накара всекиго да съжалява, и то много.

— Знаеш ли нещо друго за нея?

— По-добре гледай себе си. Някой ден ще пробиеш дупка в небето и цялата вселена ще се стовари върху ти. И тогава всички ще имаме голям проблем.

Баща ми се появи в кухнята по пижама. Наля си чаша кафе и си взе кутия с кадаиф от шкафа. Още беше с жълтите тапи за уши, които си слага, за да спи спокойно. Щом е на кадаиф, това означава, че за него „денят“ тепърва започва. Тапите за уши са знак, че има още време до началото му. Започна да яде бързо, както обикновено.

Наведох се към Ама и ѝ прошепнах:

— Какво знаеш?

Тя дръпна рязко чинията ми и я постави в мивката. Изми няколко кости, които приличаха на свински плешки — доста странно, тъй като имаме пилешко за вечеря — и ги постави обратно в чинията.

— Още веднъж ти казвам, това не те засяга. Но бих искала да знам защо проявяваш такъв интерес.

Свих рамене.

— Не се интересувам, наистина. Просто съм любопитен.

— Нали знаеш какво казват за любопитството.

След това заби вилица в млечния пай, който ми беше приготвила, погледна ме с онзи поглед, който мъжете в семейството ни много добре познаваме, и си тръгна.

Дори баща ми усети, че кухненската врата се затръшна по-рязко от обикновено, и извади тапата от едното си ухо.

— Как мина в училище?

— Добре.

— Ама защо беше сърдита?

— Закъснях за първия час.

Той внимателно изучаваше лицето ми. Аз — неговото.

— Втори номер?

Кимнах.

— Наостри ли го?

— Беше наострен, но после го наостри пак. — Въздъгнах тежко. Баща ми почти се усмихна, което се случва доста рядко. Изпитах нещо като облекчение, дори леко задоволство.

— Знаеш ли колко пъти съм седял на тази стара маса, докато тя ме сочи с молива си, когато бях дете? — попита той, въпреки че въпросът беше по-скоро риторичен. Масата е покрита с резки, надписи с химикалки и петна от лепило, останали от всички от фамилията Уейт преди мен, и е една от най-старите вещи в къщата.

Усмихнах се. Баща ми взе купата си с кадаиф и ми помаха с ръка. Той също е отгледан от Ама, факт, който ми напомняха всеки път, когато като дете се опитвах да проявявам някаква дързост.

— М.И.Р.И.А.Д.А. — произнесе татко буква по буква, докато поставяше купата си в мивката. — П.Л.Е.Т.О.Р.А. Което ще рече, много, много пъти повече от теб, Итън Уейт^[1].

Щом пристъпи под кухненската лампа и тя освети цялото му лице, полуусмивката му се сви до четвърт, а после напълно изчезна. Изглеждаше по-зле от обикновено. Сенките по лицето му бяха потъмни и костите под кожата му прозираха. Тенът му беше бледозеленикав, защото почти никога не излизаше навън. Приличаше почти на жив труп; така беше през последните няколко месеца. Вече трудно си спомнях дори, че това е същият човек, с когото преди седяхме часове наред на брега на езерото Моултри и ядахме сандвичи с пилешка салата, докато ме учеше как да хвърлям правилно въдицата. „Назад и напред. На десет и на два. На десет и на два. Като стрелките на часовника.“ Последните пет месеца бяха трудни за него. Той обичаше много мама. Както и аз.

Татко взе чашата си с кафе и се затътри към кабинета си. Трябваше да приема фактите. Може би Макон Рейвънуд не беше единственият особняк в нашия град. Не ми харесваше. Не мисля, че градът ни е достатъчно голям, за да си има двама Бу Радли^[2].

Но това беше най-близкото до разговор, което бяхме имали от месеци насам, и не исках да го пускам така.

— Как върви книгата? — изтърсих аз. „Остани и поговори с мен.“ Това исках да кажа.

Той изглеждаше изненадан, после сви рамене.

— Върви. Все още има много работа по нея. — „Не мога.“ Това казваше татко.

— Племенницата на Макон Рейвънуд е дошла да живее при него. — Казах думите точно когато той слагаше обратно тапата в ухото си. Както обикновено, не успяхме да влезем в синхрон. Като се замисля, това беше проблемът ми с повечето хора напоследък.

Баща ми извади тапата, въздъхна тежко, а после махна и другата.

— Какво? — Беше стигнал почти до кабинета си. Направо не можех да повярвам на дължината на разговора, който провеждахме.

— Макон Рейвънуд, какво знаеш за него?

— Това, което знаят и всички други, предполагам. Доста е саможив. Доколкото знам, не е напускал имението „Рейвънуд“ от години. — Бутна вратата на стаята си и влезе вътре, но аз не го последвах. Просто стоях на прага.

Никога не влизах там. Веднъж, само веднъж, когато бях на седем години, баща ми ме хвана да чета новия му роман, преди да го беше редактирал. Кабинетът му бе мрачно и плашещо място. Имаше картина, която стоеше винаги покрита с чаршаф на овехтелия викториански диван. Знаех, че не бива да питам какво се крие под чаршафа. Отстрани на дивана, близо до прозореца, стоеше махагоновото бюро на баща ми, още една антика, която се предаваше от поколение на поколение в семейството ни. И книги, тежки стари книги с кожени подвързии, които лежаха отворени на голяма дървена лавица. Това бяха част от нещата, които ни свързваха с Гатлин, нещата, които ни обвързваха и с дома на рода Уейт, точно както бяха го правили и с моите предци повече от сто години.

На бюрото лежеше ръкописът му, поставен в отворена картонена кутия, и аз просто трябваше да знам за какво става дума в него. Баща ми пишеше готически романи на ужасите, така че вътре нямаше кой знай колко подходящи неща за едно седемгодишно момче. Но всяка къща в Гатлин е пълна с тайни — като самия Юг, и моята къща не беше изключение, дори тогава.

Татко ме хвана свит на кълбо на дивана в кабинета му с разпръснати наоколо страници. Не разбирах достатъчно, за да прикрия

следите си — нещо, което научих много бързо след това. Спомням си как ми се разкрещя и как мама дойде и ме намери да плача, качен на старата магнолия в задния двор. „Някои неща са лични, Итън. Дори и за възрастните.“

Аз просто исках да знам. Винаги това ми е бил проблемът. Дори и да стане по-късно. Исках да знам защо баща ми никога не излиза от кабинета си. Исках да знам защо не можем да напуснем тази жалка къща и отговорът, че така са правили стотици Уейтовци преди нас, не ми стига. Особено сега, когато бяхме сами, без мама.

Но явно и тази вечер нямаше да получа отговори. Тази вечер просто исках да си спомня сандвичите с пилешка салата и „на десет и на два“. А също и времето, когато татко ядеше своя кадаиф за закуска в кухнята, шегувайки се с мен. Заспах, потънал в спомени.

* * *

Още преди първия училищен звънец на другия ден Лена Дюшан беше главната тема за разговор в гимназията „Джаксън“. Между бурите и спирането на тока Лорета Сноу и Юджини Ашър, майките на Савана и Емили, някак си бяха успели да се съберат на вечеря, да позвънят на почти всички в града и да им разкажат, че „родственицата“ на лудия Макон Рейвънуд се разкарва из Гатлин в катафалка и те били сигурни, че пренася мъртви тела в нея, когато никой не я наблюдава. А след това стана още по-странно.

Има две неща, на които винаги можеш да разчиташ в Гатлин. Първо, няма проблем да бъдеш различен, дори луд, стига да излизаш от дома си всеки ден и да общуваш с някои от съседите си, за да не те помислят хората за сериен убиец. Второ, ако има някаква история, все ще се намери кой да я разкаже на останалите. Ново момиче в града, преместило се да живее в къща, обитавана от духове, заедно с градския особняк, това определено е история. Вероятно даже най-голямата история, случвала се в Гатлин след инцидента с майка ми. Така че и сам не знам защо се изненадах, че всички говорят за нея — всички, с изключение на момчетата. Те имаха друга работа за вършене.

— Е, какво имаме, Ем? — Линк затръшна вратичката на шкафчето си.

— След пробите на новите мажоретки мога да кажа, че разполагаме с четири осмици, три седмици и няколко четворки. — Емъри не си прави труда да обръща внимание на новачките, които са по-ниско от четворка.

Аз също затворих с трясък вратата на шкафчето си.

— Че това новина ли е? Нали това са същите момичета, които обсъждаме всяка събота пред „Дейри Кийн“?

Емъри ме тупна по рамото.

— Да, но вече са в играта, Уейт. — Погледна към момичетата в коридора. — И аз съм готов да играя. — Той е от кучетата, които лаят, но не хапят. Миналата година, когато бяхме новаци, всички слушахме само за горещите каки, които ще забие. Ем е същият фантазьор като Линк, но не толкова безобиден. При него има някаква зла жилка, всички от рода Уоткинс я имат.

Шон кимна в знак на съгласие.

— Като узрели праскови на лозата.

— Прасковите растат на дървета. — Вече бях нервиран, може би защото срещнах момчетата още преди училище на щанда за списания в „Стоп енд Шоп“ и изтърпях същия разговор, докато Ърл прелистваше единственото четиво, което познава — списанията с момичета по бански, облежнати на капаците на коли.

Шон ме погледна объркано.

— За какво говориш?

Не знам въобще защо му обръщах внимание. Разговорът беше глупав, както беше глупав и местният момчешки ритуал — да се срещаме в сряда сутрин преди училище. Приличаше ми на военна проверка. Когато си в отбора обаче, трябва да спазваш някои правила. Сядаш заедно с другите на обяд в стола. Ходиш на купоните на Савана Сноу, каниш мажоретка на зимния бал, мотаеш се по брега на езерото в последния учебен ден. Можеш да си позволиш почти всякакви волности, ако присъстваш на „преброяването“ в сряда сутрин. Само дето ми е все по-трудно да го правя, а дори не знам защо.

Все още не бях стигнал до някакъв смислен отговор, когато я видях.

Дори да не я бях видял, пак щях да разбера, че е там, защото коридорът — обикновено препълнен с хора, които трясат вратичките на шкафчетата си и се опитват да влязат в клас преди втория звънец —

в един миг като че ли се опразни. Всички отстъпиха в страни, когато тя се появи. Сякаш беше рок звезда.

Или прокажена.

Аз виждах обаче само едно красиво момиче в дълга сива рокля, бяло спортно мъжко яке с надпис „Мюнхен“ и износени черни кецове „Конверс“, подаващи се под роклята. Момиче с дълга сребърна верижка на врата, на която бяха закачени множество дрънкулки: пластмасов пръстен от машините за дъвки, безопасна игла и други джунджурийки — бяха прекалено далече, за да ги различа. Момиче, което не изглеждаше като част от Гатлин. Не можех да сваля очи от нея.

Племенницата на Макон Рейвънуд.

Тя прибра черните си къдрици зад ушите, а светлината от лампите се отрази в черния лак на ноктите ѝ. Ръцете ѝ бяха целите изцапани с мастило, сякаш беше писала по тях. Вървеше по коридора, без да обръща внимание на никого, все едно всички ние бяхме невидими. Имаше най-зелените очи, които бях виждал някога, толкова зелени, че този нюанс сигурно беше някакъв нов цвят, който досега не беше съществувал.

— О, да, секси е — каза Били.

Знаех какво си мислят. За секунда се бяха поколебали дали да не нарежат гаджетата си заради шанса да я свалят. За секунда тя беше нова възможност.

Ърл я огледа бързо, после хлопна вратичката на своето шкафче.

— Да, ако забравиш факта, че е изрод.

Имаше нещо в начина, по който го каза, или по-скоро в причината, заради която го направи. Тя беше изрод, защото не беше от Гатлин, защото не се натискаше да влезе в отбора на мажоретките, защото не му хвърли втори поглед, нито дори първи. Във всеки друг ден щях да пусна забележката му покрай ушите си и да си трая, но днес не можах да се сдържа.

— Значи автоматично е изрод, така ли? Защо? Защото не носи униформа на мажоретка или къса поличка и не е блондинка?

Изражението на лицето на Ърл не беше трудно за разчитане. Това беше един от случаите, в които трябваше да следвам водача на глутницата, а аз не изпълнявах своята част от уговорката.

— Защото е Рейвънуд.

Брутално ясно послание. Секси е, но дори не си помисляй! Тя вече не беше възможност. Все пак това не ги възпираше да я гледат и те я гледаха. Всички в коридора бяха приковали поглед в момичето със сивата рокля. Като ловци, които следяха плячката през мерника на оръжието си.

А тя продължаваше да върви спокойно между нас. В непривичната за междучасието тишина се чуваше само как странната верижка подрънква около врата ѝ.

След няколко минути стоях пред вратата на кабинета по английски език. Ето я. Лена Дюшан. Новото момиче, което и след петдесет години щеше да бъде наричано така (а можеше да си остане просто и „племенницата на стария Рейвънуд“), подаваше розовото листче с информацията за преместването си на мисис Инглиш, която присви силно очи, за да го разчете.

— Объркали са графика с часовете ми и вътре липсва английският — обясняваше Лена. — Сложили са ми два часа американска история, за да покрия и миналогодишния материал, а аз съм минала и двете години в предишното си училище. — Звучеше разочаровано, а аз се опитах да не се разсмея. Тя никога не беше учила тази американска история, която преподава мистър Лий.

— Разбира се. Намерете си свободно място. — Мисис Инглиш и подаде копие на „Да убиеш присмехулник“. Книгата имаше вид, сякаш никога не е била отваряна, и най-вероятно откакто съществуваше филмът, това наистина беше така.

Новото момиче вдигна поглед и видя, че го гледам. Извърнах очи встрани, но беше късно. Искях да остана сериозен, но бях засрамен, а това ме накара да се усмихна по-широко. Тя май не забеляза.

— Няма нужда. Нося си своя. — Момичето извади книга от чантата си. Книга с твърди корици и с дърво, гравирани отгоре. Изглеждаше стара и много ценна и определено четена повече от един път. — Това е една от любимите ми книги. — Каза го така, сякаш не беше нещо странно. Сега вече я зяпнах открито.

Усетих силен удар по гърба си и Емили влетя в стаята буквално през мен, все едно че не бях там, което беше типичният ѝ начин за

появяване. Не се обърна, но очакваше да я последвам до задните чинове, където сеяха нашите приятели.

Новото момиче се настани на едно празно място на първата редица в Ничията земя, точно пред бюрото на мисис Инглиш. Грешен ход. Всички знаеха, че не бива да се сядат там. Мисис Инглиш има едно изкуствено око и ужасен слух, какъвто получаващ, ако семейството ти притежава единственото стрелбище в окръга. Ако човек седнеше където и да било другаде, освен точно пред бюрото ѝ, тя не можеше да го види и нямаше да го пита нищо. Сега Лена щеше да отговаря на въпросите вместо всички останали.

Емили изглежда искаше да се забавлява и когато мина покрай нея, ритна чантата ѝ. Учебниците и тетрадките на Лена се разпиляха по пътеката между чиновете.

— О... — Емили се наведе и вдигна измачкана тетрадка със спирала, останала почти без корици. Държеше я с една ръка, все едно беше мъртва мишка. — Лена Дюшан. Така ли се казваш? Мислех, че си Рейвънуд.

Лена вдигна бавно лице към нея.

— Може ли да си я получа обратно?

Емили започна да прелиства тетрадката, като че ли не я беше чула.

— Това дневникът ти ли е? Да не би да си писателка? Супер.

Лена протегна ръка към нея.

— Моля.

Емили затвори рязко тетрадката и я премести в другата си ръка, за да бъде по-далече.

— Мога ли да я взема за малко? Бих искала да прочета нещо твое.

— Аз бих искала да ми я върнеш сега. Моля. — Лена се изправи. Събитията вземаха интересен обрат. Племенницата на стария Рейвънуд беше на път да се закопае — в училището нямаше по-злопамятен човек от Емили.

— Първо трябва да се научиш да четеш. — Изтръгнах тетрадката от ръката ѝ и я подадох на Лена.

След това седнах на чина до нея, право в Ничията земя, от страната на „доброто око“ на мисис Инглиш, с което тя може да вижда. Емили ме погледна невярващо. Не знам защо го направих. Самият аз

бях също толкова шокиран, колкото и тя. Никога в живота си не бях сядал на първия чин. Звънецът удари преди Емили да може да каже нещо, но това нямаше значение; знаех, че по-късно все някак щях да си платя. Лена отвори тетрадката си и спря да обръща внимание и на двама ни.

— Можем ли да започваме вече? — Мисис Инглиш гледаше към нас от бюрото си.

Емили се запъти към обичайното си място отзад, далеч от предните редици, за да не ѝ се налага да отговаря на никакви въпроси, както прави по цяла година, а днес, за да бъде далече и от племенницата на стареца Рейвънуд. И далеч от мен. Доста освобождаващо, въпреки че ми се наложи петдесет минути да анализирам отношенията на Джем и Скаут, без да съм чел главата.

Когато звънецът сложи край на мъките ми, се обърнах към Лена. Не знаех какво да ѝ кажа, но исках да започна отнякъде. Може би очаквах, че ще ми благодари. Но тя не отрони и дума, докато прибираше книгите и тетрадките си обратно в чантата си.

156. Не беше написала дума на ръката си.

Беше написала число.

Лена Дюшан не ми проговори — нито този ден, нито тази седмица. Това обаче не ме спря да си мисля за нея, нито да я виждам на практика навсякъде, където се опитвах да не гледам. Не че тя ме притесняваше, не съвсем. Не ставаше дума за това как изглежда на външен вид — определено страхотно, макар винаги да носеше неподходящите според тукашните представи дрехи и овехтелите кецове. Нито за това, което казваше в час — обикновено нещо, което никой друг не би си помислил, а ако му хрумнеше, не би се осмелил да го каже на глас. Не се безпокоях и от факта, че е различна от всички други момичета в гимназията. Това си беше напълно очевидно.

Не, чувствах се зле, защото тя ме накара да проумея колко много приличам на останалите, макар да се стараех да покажа, че не съм като тях.

През целия ден валеше. Имах час по керамика, предмет, известен и като ГА-то — „гарантирано А“, защото се завършва с минимално усилие. Записах се в ГА-то миналата пролет, понеже трябваше да попълня задължителните си часове по изкуства, а отчаяно се опитвах да стоя настрана от оркестъра, който постоянно вдига ужасяващ шум от приземния етаж под ръководството на свръхентусиазираната, кльошава и леко налудничава мис Спайдър. Савана седеше до мен. Аз съм единственото момче в този клас и по тази причина нямам никаква представа какво се очаква да правя тук.

— Днес ще експериментираме. Няма да бъдете оценявани затова. Почувствайте глината. Освободете съзнанието си. И се опитайте да не обръщате внимание на музиката от долния етаж. — Мисис Абернати потръпна, когато оркестърът заскрибуца нещо, което с голямо въображение можеше да се оприличи на „Дикси“^[3].

— Поемете си дълбоко дъх. Открийте пътя към душата си.

Седнах пред грънчарското колело и се загледах в глината, която се въртеше пред мен. Въздъхнах. Беше почти толкова зле, колкото и оркестърът. После, тъкмо когато атмосферата в стаята се успокои и бръмченето на колелата заглуши разговорите на задните редици, музиката от приземието се промени. Зазвуча цигулка или може би виола, не бях сигурен. Мелодията беше красива и тъжна едновременно, и някак различна. В суровите звуци на тази музика имаше повече талант, отколкото мис Спайдър беше имала удоволствието да дирижира през целия си живот. Огледах се — изглежда, че никой друг не забелязваше музиката. А звуците влизаха право под кожата ми.

Разпознах мелодията и след секунди вече чувах и думите в главата си така ясно, както ги слушах на айпода си. Този път обаче бяха различни:

*„Шестнайсет луни, шестнайсет години...
И ето, звук и гръм оглуши ни.
Шестнайсет мили остават, ще дойде тя,
шестнайсет се плашат, шестнайсет търсят
страха...“*

Гледах въртящото се колело, но изведнъж очертанията на бучката глина започнаха да се размиват пред мен. Колкото повече се вирах, толкова повече стаята се замъгляваше и се сливаше с нея. В един момент глината се завъртя около класната стая, около масата, а аз се въртях на стола си заедно с нея. Всички бяхме свързани в постоянното движение на този вихър, роден от ритъма на мелодията, идваща от музикалната зала. Накрая цялата стая около мен изчезна. Бавно протегнах ръка и прокарах пръст по глината.

После нещо просветна в съзнанието ми и въртящата се стая се разпадна на малки парченца, а на нейно място се появи друг образ...

Падах.

Ние падахме.

Отново сънувах онзи сън. Видях ръката ѝ. Видях своята ръка, сграбчваща нейната, пръстите ми се забиваха в кожата ѝ, обхванали китката ѝ в отчаян опит да я задържат. Но не успяваше. Усещах как пръстите ѝ се отпускат.

— Итън!

Исках да ѝ помогна, да я хвана. Исках го повече от всичко, което съм искал в живота си. И тогава тя се изплъзна от ръката ми...

— Итън, какво правиш? — Гласът на мисис Абернати звучеше притеснено.

Отворих очи и се опитах да се фокусирам, да се върна в реалността. Сънувах тези сънища, откакто почина мама, но за първи път ми се случваше денем. Погледнах към мръсната си, покрита със сива, засъхваща глина ръка. На глината на грънчарското колело също имаше отпечатък на ръка, сякаш току-що бях изтрил това, по което бях работил. Вгледах се по-отблизо. Ръката не беше моята, беше много по-малка. Ръка на момиче.

Нейната.

Под ноктите си виждах остатъци от глината, полепнала там, когато се опитвах да я задържа за китката.

— Итън, поне се постарай да направиш нещо. — Мисис Абернати ме потупа по рамото и аз трепнах от изненада. Навън се чу грохотът от поредната гръмотевица.

— Но, мисис Абернати, мисля, че душата на Итън общува с него. — Савана се изкикоти, навеждайки се към мен, за да види по-добре. — Мисля, че ти казва да отидеш на маникюр, Итън.

Момичетата около мен започнаха да се смеят. Размазах отпечатъка от ръката с дланта си, за да не го види никой. Станах и се избърсах в дънките си тъкмо когато би звънецът за края на часа. Грабнах раницата си и изтичах от стаята. Когато вземах завоя на коридора, се подхлъзнах с мокрите си кецове по пода, а докато прескачах по две-три стъпала към долния етаж, за малко да се пребия заради развързаните си връзки. Не ми пукаше. Искях да разбера дали не съм си въобразил всичко.

Блъснах вратата на музикалния салон с двете си ръце. Сцената беше празна, а музикантите си бяха тръгнали. Бях се объркал и докато всички се качваха нагоре по стълбите, аз слизах, но бях пропуснал да видя кой е минал покрай мен. Поех дълбоко дъх, но още преди да подуша въздуха, знаех какво е уханието, което изпълваше стаята.

Лимони и розмарин.

На подиума мис Спайдър прибираше нотните листове, разпръснати по сгъваемите столове, на които се разполагаше жалкият оркестър на гимназия „Джаксън“. Приблжих се до нея.

— Извинете, госпожо. Кой изпълни последната песен?

Тя ми се усмихна.

— Имаме чудесно попълнение в струнната секция. Цигулка. Момичето току-що се е преместило в града...

Не. Не можеше да бъде. Не и тя.

Обърнах се и изтичах от салона, преди да чуя името.

* * *

След края на осмия час, както обикновено, Линк ме чакаше пред шкафчетата ни. Приглаждаше с ръка вечно стърчащата си коса и се опитваше да изпъне намачканата си вехта фланелка на „Блек Сабат“.

— Линк, човече, трябва ми ключовете ти.

— Ами тренировката?

— Няма да дойда. Трябва да свърша нещо.

— Пич, к'во става?

— Просто ми дай ключовете на колата. — Трябваше да се махна оттук. Сънувах странни сънища, чувах песни, а сега изперках, или както и да се наричаше онова с глината, посред бял ден по средата на

часа. Не разбирах какво става с мен, но със сигурност знаех едно. Работата не вървеше на добре.

Ако мама беше жива, вероятно щях да ѝ кажа всичко. Тя беше такава, наистина можех да споделям с нея. Но нея я нямаше, татко се беше погребал в кабинета си, а ако Ама разбереше, щеше цял месец да сипе сол по ъглите на стаята ми, за да прогони злите сили.

Бях сам.

Линк ми подаде ключовете за Бричката.

— Треньорът ще те убие.

— Знам.

— И Ама ще научи, че си пропуснал тренировката.

— Знам.

— И ще ти рита задника от училището до границата на щата. — Грабнах ключовете, а той ми помахаше с ръка, все едно се сбогуваше с мен. — Не бъди глупав.

Обърнах се и се изстрелях навън. Прекалено беше късно за такива съвети.

[1] „Мириада“ — най-голямото число, което гърците са познавали — 10 000; „плетора“ — препълвано, множество, изобилие. Днес се използва обаче най-вече в медицината за увеличение на кръвния приток в човешкия организъм. — Б.пр. ↑

[2] Бу Радли — загадъчният съсед, когото никой не е виждал от години, в книгата „Да убиеш присмехульник“. Нарицателно за странен и особен човек, понякога дори с психични проблеми. — Б.пр. ↑

[3] „Дикси“ — известна и под имената „Wish I Was in Dixie, Dixie’s Land“ и др. — е една от най-обичаните и типично американски песни от XIX век. Дикси е прозвището, с което са наричани Южните американски щати. — Б.пр. ↑

11.IX

СБЛЪСЪКЪТ

Докато стигна до колата, бях абсолютно мокър. Бурята се вихреше вече цяла седмица. Всички радиостанции постоянно излъчваха сведения за времето и съвети за пътуващите, но радиото в колата на Линк лови само три музикални канала, а те си спестяваха тези прогнози. Надвисналите над мен облаци бяха абсолютно черни и тъй като в момента беше сезонът на ураганите, този факт не биваше да бъде пренебрегван. Всяко дете, израснало тук, е истински познавач на облаците. Но точно сега дори това не можеше да ме спре. Трябваше да си проясня главата, да помисля на спокойствие, да се махна... Въпреки че не знаех накъде съм тръгнал.

Наложи се да включа на дълги дори само за да изляза от паркинга. Не виждах на повече от метър пред колата. Определено не беше ден за шофиране. Една светкавица прорязва мрачното небе над мен. Преброих, както ме беше учила Ама преди години — едно, две, три... Чу се силен гръм, което означаваше, че гръмотевицата беше паднала наблизко — според изчисленията на Ама най-много на три километра.

Спрых на светофара пред гимназията, един от трите в града. Не знаех какво да правя. Дъждът барабанеше по покрива на Бричката. Радиото беше намалено докрай, но въпреки това ми се струваше, че чувам нещо. Усилих го и песента направо ме заля от калпавите колони на Линк.

„Шестнайсет луни“.

Песента, която изчезна от плейлистата ми. Песента, която никой друг изглежда не чуваше. Песента, която Лена Дюшан свиреше на цигулката си. Песента, която ме подлудяваше.

Светна зелено и потеглих. Карах, но всъщност самата кола ме водеше. Не аз избирах посоката.

Нова светкавица освети небето. Преброих — едно, две... Бурята приближаваше. Включих чистачките на предното стъкло. Никаква

полза. Не виждах дори до средата на пресечката. Светкавица — едно... Гръмотевицата изтрещя като че ли върху покрива на колата, а дъждът стана почти хоризонтален. Предното стъкло тракаше така, сякаш щеше да се строши всеки миг, което при цялостното състояние на Бричката беше напълно възможно.

Не аз преследвах бурята, тя преследваше мен и накрая ме намери. Едвам удържах колата да не излезе от хлъзгавия път. Бричката започна да занася и да се пързала от едната до другата страна на път номер 9 в някакъв хаотичен танц, наляво-надясно, наляво-надясно...

Не виждах нищо. Ударих спирачките, все още въртейки се в мрака. Фаровете успяха за миг да разцепят непрогледната тъмнина и в тази единствена секунда осветиха чифт зелени очи, които се взираха в мен от средата на пътя. Отначало помислих, че е елен, но после осъзнах, че бъркам.

На пътя имаше човек!

Завъртях волана с цялата сила, която имах. Завих толкова рязко, че тялото ми направо се размаза във вратата на колата.

Една ръка беше протегната напред в безнадежден опит да избегне сблъсъка. Затворих очи в очакване на удара, но той така и не дойде.

Бричката спря рязко на не повече от метър от смътната фигура. Фаровете очертаха блед кръг в дъжда и осветиха един от онези евтини найлонови дъждобрани, които можеш да си купиш за три долара от всяка дрогерия. Беше момиче. Тя бавно свали качулката от главата си и остави дъжда да се стича по лицето ѝ. Зелени очи, черна коса.

Лена Дюшан.

Не можех да дишам. Знаех, че има зелени очи, бях ги виждал и преди. Но тази вечер те изглеждаха различно — различно от очите на всички хора, които познавах. Бяха огромни и неестествено зелени, електриковозелени, като на буреносните светкавици. Застанала в дъжда на пътя пред мен, тя почти не приличаше на човек.

Излязох от колата, оставих двигателя включен и вратата отворена и се запрепъвах в дъжда към нея. И двамата не казахме нито дума. Просто стояхме по средата на път номер 9 сред такъв порой, какъвто можеше да има само по време на ураган. Сърцето ми щеше да се пръсне, адреналинът пулсираше във вените ми, а мускулите ми бяха напрегнати, сякаш тялото ми още очакваше сблъсъка.

Косата на Лена се вееше от вятъра и плющеше заедно с дъжда. Пристъпих към нея и уханието ме блъсна така силно, че почти ме зашемети. Лимони. Розмарин. Изведнъж сънят се завърна, заляха ме вълни от ярки спомени, които се разбиваха една след друга в главата ми. Само че този път, докато момичето от кошмара се изплъзваше между пръстите ми, успях да видя лицето му.

Зелени очи и черна коса. Спомних си. Беше тя. Това момиче, което стоеше пред мен на пътя.

Трябваше да съм сигурен. Сграбчих я за китката. Ето ги — бледите дъговидни белези точно там, където пръстите ми се забиваха в ръката ѝ в съня ми. Щом я докоснах, по тялото ми премина ток. Мълния удари дърво на не повече от три метра от нас и го разцепи наполовина. То започна да дими.

— Да не си луд?! Или си просто ужасен шофьор? — Лена Дюшан се отскубна от мен, зелените ѝ очи направо хвърляха светкавици. Май беше вбесена. Или уплашена.

— Това си ти.

— Какво се опитваш да направиш, да ме убиеш ли?

— Ти си истинска. — Думите прозвучаха странно от устата ми, не бях сигурен дали съм ги казал на глас.

— Почти истински труп, да. Благодарение на теб.

— Не съм луд. Мислех, че съм, но не. Ти си. Стоиш пред мен, наистина.

— Не за дълго. — Обърна се и тръгна нагоре по пътя. Нещата не се развиваха така, както си бях представял.

Изтичах след нея.

— Ти си тази, която се появява от нищото и върви по средата на пътя.

Тя махна с ръка драматично, като че ли искаше да ме отпъди завинаги. Едва сега забелязах в мрака зад нея очертанията на дългата черна кола. Катафалката ѝ.

— Ей, гений, търсех някой да ми помогне. Колата на чичо ми се скапа. Можеше просто да си караш по пътя. Не се налагаше да върхлиташ върху мен.

— Ти си момичето от сънищата ми. И песента. Странната песен на айпода ми.

Тя се обърна.

— Какви сънища? Каква песен? Да не си пиян? Или това е тукашната ви представа за шега?

— Знам, че си ти. Имаш същите белези по китката си.

Лена скри ръката си под дъждобрана и сведе очи, очевидно смутена.

— Тези ли? Имам куче, разбра ли?

Но аз знаех, че не бъркам. Вече виждах съвсем ясно лицето от сънищата си. Как бе възможно тя да не знае?

Лена повдигна качулката си и закри по дългия път към имението „Рейвънуд“ в проливния дъжд. Аз тръгнах с нея.

— Ето ти един съвет. Следващия път, когато закъсаш с колата, не излизай на пътя по средата на буря. Обади се на 911.

Тя продължи да върви.

— Няма да се обаждам на полицията. Дори не ми е разрешено да карам още без придружител. Пък и батерията на телефона ми падна. — Наистина не беше оттук. Единствената причина местната полиция да ти забрани да се качиш на кола е, ако караш в погрешното платно на шосето.

Бурята продължаваше да се усилва. Наложих се да крещя, за да надвикам воя ѝ.

— Нека те закарам до вас. Не можеш да продължиш сама по пътя.

— Не, благодаря. Ще изчакам следващото момче, което да ме блъсне с колата си.

— Няма да има друго момче. Ще минат часове, преди някой да мине оттук в това време.

Лена тръгна отново.

— Няма проблем. Мога да се прибера, не се безпокой.

Не можех да я оставя в тази вилнееща буря. Майка ми не ме беше възпитала така.

— Не мога да ти позволя да вървиш пеша в този дъжд. — Като по поръчка над главата ни се чу силен гръм. Вятърът отвя назад качулката ѝ. — Ще карам внимателно, както би карала баба ми. Ще карам както би карала твоята баба.

— Нямаше да кажеш това, ако познаваше баба ми. — Вятърът като че ли се ядоса и се разфуча още по-силно. Вече и тя крещеше.

— Хайде!

— Какво?

— Колата! Влизай вътре. С мен.

Тя ме погледна и за секунда не бях сигурен дали ще ме последва.

— Предполагам, че все пак ще е по-безопасно, отколкото да вървя пеша. А и ако ти си на пътя, май е все едно дали ще съм в колата ти, или извън нея.

Бричката беше наводнена. Линк щеше да полудее, като я види. Бурята звучеше различно, след като влязохме вътре — едновременно по-шумно и по-спокойно. Можех да чуя дъжда, удрящ силно по покрива, но звукът на сърцето ми и на тракащите ми зъби го заглушаваха. Подкарах колата. Осъзнавах направо болезнено присъствието на Лена, само на сантиметри разстояние от мен на съседната седалка. Хвърлих ѝ бегъл поглед.

Въпреки че беше странна, красотата ѝ не можеше да се отрече. Зелените ѝ очи бяха огромни. Не можех да разбера защо тази вечер изглеждаха толкова различни. Имаше най-дългите мигли, които някога бях виждал, а контрастът с черната ѝ коса правеше бялата ѝ кожа още по-бледа. Под лявото око имаше малко светлокафяво рождено петно във формата на полумесец. Не приличаше на никое от момичетата в „Джаксън“. Всъщност не приличаше на никой от хората, които бях срещал досега в живота си.

Тя свали дъждобрана през главата си. Черната тениска и дънките ѝ бяха прилепнали плътно по тялото ѝ, сякаш беше паднала в басейн. От сивата ѝ жилетка се стичаше обилно вода върху опърпаната седалка на колата.

— 3-з-зяпаш ме.

Погледнах встрани, после забих поглед напред, накъдето и да е, само да не е в нейната посока.

— Може би трябва да я свалиш. С нея ще ти е по-студено.

Виждах как се опитваше да се справи с изящните сребристи копчета на жилетката, без да може да спре треперенето на пръстите си. Протегнах се напред и тя застина. Като че ли щях да посмея да я докосна отново!

— Просто ще пусна парното.

Тя се зае отново с копчетата си.

— Б-благодаря.

Гледах ръцете ѝ — по тях пак имаше мастило, вече размито от дъжда. Някои цифри обаче се забелязваха. Може би беше едно или седем, пет, две... 152. Какво ли беше това?

Проверих на задната седалка за старото войнишко одеяло, което Линк обикновено държеше там. Този път там имаше стар и мърляв спален чувал, вероятно от последния път, когато Линк е имал проблеми вкъщи и е спал в колата си. Миришеше на дим от огън и мухлясало мазе. Подадох го на Лена.

— Мммм. Така е по-добре. — Тя притвори очи. Усещах как се отпуска от топлината на парното в колата. Аз самият се успокоих само като я гледах. Зъбите ѝ спряха да тракат. И двамата млъкнахме. Чуваше се само шумът от бурята и свистенето на гумите, минаващи през дълбоките локви, покрили целия път. Всъщност той се беше превърнал направо в река. Лена рисувахе с пръст фигурки по замъгления прозорец на колата. Опитвах се да се фокусирам върху пътя, опитвах се да си спомня остатъка от съня си — някои подробности, нещо, което да ѝ докаже, че тя е момичето, което сънувам всяка вечер. Нещо, което да я убеди... какво, не знам — че тя е тя, а аз съм аз.

Колкото по-упорито се опитвах обаче, толкова повече всичко се отдалечаваше, споменът потъваше в дъжда и се сливаше с пътя, с акрите тютюневи полета, покрай които минавахме и сред които бяха разпръснати овехтели селскостопански машини и запуснати стари плевни. Стигнахме до разклонението в покрайнините на града. Ако човек поемеше наляво, към нашата къща, щеше да стигне до река Санти, по чиито брегове бяха разположени всички реставрирани довоенни къщи. Това беше и пътят, който излизаше извън града. Щом влязохме в разклонението, по навик поех наляво. Единствената къща надясно беше имението „Рейвънуд“, а там не ходеше никой.

— Не, чакай. Завий тук — обади се Лена.

— О, да, извинявай. — Почна да ми прилошава. Изкачвахме се нагоре по хълма към „Рейвънуд“, голямата къща със зловеща слава. Толкова бях омагьосан от момичето до мен, че забравих кое е. Момичето, което сънувах от месеци, момичето, за което не спирах да мисля, беше племенницата на Макон Рейвънуд. И сега я карах към дома ѝ — към Къщата на духовете, както я наричат всички.

Както я наричам и аз.

Тя погледна към ръцете си. Не бях единственият, който знаеше, че тя живее в Къщата на духовете. Чудех се какво ли е чула по коридорите в училище. Дали знае какво говорят другите за нея. Изражението на неудобство, което се появи на лицето ѝ, подсказваше, че е наясно. Не знам защо, но не можех да понасям да я гледам така. Опитах се да измисля нещо, за да прекъсна това неловко мълчание.

— Е, защо дойде да живееш с чичо си? Обикновено хората искат да се измъкнат от Гатлин, никой не идва да живее тук доброволно.

Когато проговори, в гласа ѝ личеше облекчение:

— Живяла съм къде ли не. В Ню Орлиънс, Савана, Флорида, няколко месеца във Вирджиния. За малко бях дори и в Барбадос.

Забелязах, че се измъкна от въпроса, но не обърнах много внимание, защото си мислех, че бих убил, за да живея на някое от тези места дори само за едно лято.

— А къде са родителите ти?

— Мъртви са.

Гърлото ми пресъхна.

— Извинявай.

— Няма нищо, всичко е наред. Починали са, когато съм била на две години. Дори не ги помня. Живяла съм с различни мои роднини, най-вече с баба ми. Но тя трябваше да замине за няколко месеца. Затова се преместих при чичо.

— И моята майка почина. При катастрофа с кола. — Не знам защо ѝ го казах. През повечето време се опитвам да не говоря за случилото се.

— Съжалявам.

Аз не отвърнах, че „всичко е наред“. Чувствах, че тя знае — не беше наред.

Стигнахме до черна, захабена от годините порта от ковано желязо. На хълма пред мен, едвам прозиращи през плътната мъгла, се издигаха рушащите се останки на най-старата и най-прочутата плантация в Гатлин, имението „Рейвънуд“. Никога досега не се бях озовавал толкова близо до него. Загасих двигателя. Бурята беше преминала в нещо като мек, постоянен ръмеж.

— Виж, май бурята спря. Вече няма светкавици.

— Сигурна съм, че там, откъдето дойдоха тези, има още.

— Може би. Но за тази вечер представлението приключи.

Лена ме погледна почти с любопитство.

— Така е. Мисля, че тази вечер всичко свърши.

Сега очите ѝ отново изглеждаха различно. Бяха станали по-бледозелени, не толкова ярки и дори някак си по-умалени — не малки, но поне с нормален размер.

Понечих да отворя вратата си, за да я изпратя до къщата, но тя ме спря.

— Не, недей. — Изглеждаше, че се чувства неудобно. — Чичо ми... не обича много посетители. — Е, това не беше голяма изненада.

Вратата ми беше наполовина отворена. Нейната врата беше наполовина отворена. И двамата продължавахме да се мокрим под упорития дъжд, но просто стояхме там и мълчахме. Знаех какво искам да кажа, но знаех и че не мога да го кажа. Не разбихах защо продължавам да стоя така, мокър до кости, пред имението с духовете. Това беше напълно налудничаво, но бях сигурен в едно. Щом тръгнах надолу по хълма и завиех към път номер 9, всичко отново щеше да се промени. Щеше да стане такова, каквото е било винаги — ясно и просто. Нали?

Тя проговори първа:

— Предполагам, трябва да ти благодаря.

— За това, че за малко да те сгазя на пътя?

Лена се усмихна.

— Да, за това. И задето ме докара.

Гледах как ми се усмихва, сякаш бяхме приятели, което беше невъзможно. Изпитах пристъп на паника, задушавих се. Трябваше да се махна оттук.

— Нищо особено. Да, забрави. — Вдигнах качулката на суичъра си и покрих главата си, както прави Емъри, ако иска да се скрие от момиче, което е зарязал, а то му досажда в училище.

Тя ме погледна, разтърси глава и метна спалния чувал към мен може би малко по-рязко, отколкото беше нужно. Усмивката беше изчезнала от лицето ѝ.

— Както и да е. Ще се видим в училище. — Обърна ми гръб, мина през портата и се затича по стръмната кална пътека към къщата. Аз затръшнах вратата на колата.

Спалният чувал лежеше на седалката. Вдигнах го, за да го преместя обратно отзад. Все още миришеше на пушек и мухъл, но сега от него се носеше и леко ухание на лимони и розмарин. Затворих очи. Когато ги отворих, Лена вече беше стигнала до средата на алеята.

Отворих прозореца от моята страна.

— Тя има стъклено око.

Лена погледна отново към мен.

— Какво?

Изкрецях, а дъждът продължаваше да влиза в колата:

— Мисис Инглиш. Трябва да седнеш от другата ѝ страна, иначе постоянно ще те кара да говориш.

Тя ми се усмихна, въпреки че капките дъжд се стичаха по лицето ѝ.

— Може би аз обичам да говоря. — Обърна и забърза по стълбите към верандата на къщата.

Подкарах към разклонението, за да завия в посоката, в която винаги завивах, и да поема по пътя, по който бях поемал през целия си живот. До днес. Изведнъж видях нещо блестящо под седалката до мен. Сребристо копче.

Пъхнах го в джоба си и се запитах какво ли ще сънувам тази нощ.

12.IX

СЧУПЕНО СЪЖКЛО

НнщО.

Беше дълъг, спокоен сън без сънища, първият от много дълго време насам.

Когато се събудих, прозорецът беше затворен. Нямаше кал в леглото ми, нито загадъчни песни на айпода ми. Проверих два пъти. Дори в банята ми миришеше само на обикновен сапун.

Лежах в леглото си, гледах към синия си таван и си мислех за зелени очи и черна коса. За племенницата на стария Рейвънуд. Лена Дюшан, име, ромолящо като дъждец.

Колко далече може да се отнесе едно момче, нали?

Когато Линк се появи, вече го чаках отвън. Метнах се в колата и кецовете ми потънаха в мократа постелка под краката ми, от която се разнасяше ужасна миризма. По-ужасна от обичайната за Бричката, нещо доста трудно да се постигне. Линк поклати укорително глава. Извиних му се още веднъж.

— Съжалявам, човече. Опитах се да я изсуша вчера след училище.

— Все едно. Просто ми направи услуга и се стегни, защото си почнал да изперкваш и скоро всички ще говорят за теб, а не за племенницата на стария Рейвънуд.

За миг си помислих дали да не премълча вчерашната случка, но имах нужда да разкажа на някого.

— Видях я.

— Кого?

— Лена Дюшан.

Линк ме погледна с недоумение.

— Племенницата на стария Рейвънуд.

Докато стигнахме до училищния паркинг, вече бях разказал на Линк цялата история. Е, може би не съвсем цялата. Дори най-добрите приятели си имат своите тайни. Не мога да кажа, че се върза на всичко, но в края на краищата, кой би го направил? В някои моменти аз самият не си вярвах. Но макар да не бе наясно с всички подробности, Линк имаше точна представа за друго нещо. Възможните щети. Докато се вървахме към момчетата от класа, верният ми приятел се опита да ме успокои.

— Всъщност нищо особено не е станало. Просто си я закарал до тях.

— Нищо особено?! Ама ти слушаш ли ме въобще? Сънувам я от месеци и изведнъж се оказва, че тя е...

Линк ме прекъсна:

— Не си я свалял или нещо такова, нали? Не си влязъл в Къщата на духовете. И дори не си видял... нали се сещаш кого? — Дори не можеше да се насили да каже името му. Едно беше да се мотаеш с красиво момиче независимо от ситуацията. Съвсем друго да имаш нещо общо със стария Рейвънуд.

Поклатих глава.

— Не, но...

— Знам, знам. Оплескал си нещата. Само казвам, че трябва да си траеш, пич. Всичко това не бива да се разчува. Не е нужно никой друг да разбира каквото и да било.

Знаех, че ще бъде трудно. Не знаех, че ще бъде невъзможно.

* * *

Докато отворях вратата на кабинета по английски език, все още мислех за всичко — за нея, за това, че всъщност нищо кой знай какво не беше станало. За Лена Дюшан. Може би беше свързано с начина, по който носеше нелепата си верижка с всички тези дрънкулки и как ги докосваше — сякаш всяка една от тях значеше нещо специално за нея. Може би беше начинът, по който носеше тези стари кецове, независимо дали беше облечена с дънки или с рокля, сякаш във всяка една минута можеше да побегне. Или беше свързано с факта, че когато

погледнех към нея, се чувствах по-далече от Гатлин от когато и да било. Може би беше това.

Сигурно, когато съм се замислил за тези неща, съм спрял да ходя и някой се блъсна в мен. Само че този път не беше като парен валяк, както обикновено ме връхлита Емили, а по-скоро като цунами. Сблъскахме се, силно. В секундата, в която се докоснахме, лампите на тавана примигнаха и над главите ни се посипа дъжд от искри.

Присвих се, за да ги избегна. Тя не.

— Да не се опитваш да ме убиеш втори път за два дни, Итън? — В стаята настана мъртворешка тишина.

— Какво? — едвам успях да проговоря.

— Казвам, да не се опитваш да ме убиеш отново?

— Не те видях.

— И вчера вечерта така каза.

Вчера вечерта. Две малки думички, които могат завинаги да променят живота ти в „Джаксън“. Въпреки че все още оставаха достатъчно работещи лампи, имах чувството, че двамата сме осветени от силен прожектор и очите на всички са приковани в нас. Усещах, че се изчервявам.

— Съжалявам. Искам да кажа... — измърморих нещо неясно. Звучах като пълен идиот. Тя изглежда се забавляваше, но не спря, а влезе в стаята. Остави чантата си с книги на същия чин, на който сядаше вече цяла седмица, право пред мисис Инглиш. От страната на всевиждащото ѝ „добро око“.

Добре, схванах идеята. Никой не можеше да казва на Лена Дюшан къде да седи или да не седи. Каквото и да си мислех за рода Рейвънуд, това поне не можеше да ѝ се отрече. Настаних се на мястото до нея, точно в средата на Ничията земя. Както правех вече цяла седмица. Само дето този път тя ми говореше и всичко изглеждаше някак по-различно. Не различно в лош смисъл, а някак плашещо различно.

Лена понечи да се усмихне, но се спря. Аз се опитвах да кажа нещо интересно или поне нещо не чак толкова глупаво, колкото напоследък излизаше от устата ми. Но преди да ми хрумне каквото и да било, Емили седна от другата ми страна заедно с верните си дружки, Еден Уестърни и Шарлот Чеиз. Шест реда по-близо от

обикновено. Дори това, че бях от страната на „доброто око“, май нямаше да ми помогне днес.

Мисис Инглиш погледна от бюрото си към нас с подозрение.

— Хей, Итън! — Еден се обърна към мен закачливо и ми се усмихна, сякаш бях част от тяхната малка игричка. — Какво става?

Не бях изненадан, че Еден следва Емили по петите като добро кученце. Тя е още едно от хубавите момичета в училище, които не са достатъчно хубави, за да са Савана. Еден е винаги на втора линия — и в отбора на мажоретките, и в живота. Не е нито в основата, нито на върха, трудно е дори да я разположиш някъде точно. Но не спира да се опитва да промени това положение. Нейният номер е, че уж е различна от останалите, макар всъщност изобщо да не е различна. Никой в „Джаксън“ не е различен, освен ако не му е позволено, в премерени дози. Като на Еден.

— Не искахме да си седиш тук сам-самичък. — Шарлот се изкикоти. Ако Еден е на втора линия, Шарлот е на трета. Тя е нещо, което нито една уважаваща себе си главна мажоретка от гимназията „Джаксън“ не би си позволила да бъде — ниска и леко пълничка. Така и не загуби детската си пухкавост и въпреки че постоянно е на изтощителни диети, просто не може да се отърве от последните пет килограма. Вината не е нейна, тя не спира да опитва. По своя си начин. Яде торта и пропуска хляба. Хапва два вида курабийки, но пък не ги залива с шоколадова глазура.

— Може ли тази книга да стане още по-досадна? — Емили дори не погледна към мен, когато проговори. Това си беше спор за територия. Тя може и да ме беше зарязала, но определено не искаше да вижда племенницата на стария Рейвънуд да се навърта около мен. — Сякаш някой иска да чете за град, пълен с откачалки. Имаме си достатъчно такива и тук.

Аби Потър, която обикновено също седи от страната на „доброто око“, зае мястото си до Лена и ѝ се усмихна леко. Лена ѝ отвърна също с усмивка и изглежда щеше да каже нещо, когато Емили хвърли такъв пронизващ поглед на Аби, че стана ясно: прословутото южняшко гостоприемство не важи за Лена. Да пренебрегнеш заповедта на Емили Ашър е чист акт на социално самоубийство. Аби извади тетрадката си и заби демонстративно нос в нея, избягвайки погледа на Лена. Посланието беше разбрано.

Емили се обърна към Лена и с поглед на истински експерт нагло я огледа от неизрусените дълги коси, през бледата, без никакъв тен кожа на лицето, до върховете на небоядисаните в розово нокти на ръцете ѝ. Еден и Шарлот се въртяха на столовете си и гукаха заговорнически с Емили, сякаш Лена не беше точно до тях. Поведението им изразяваше пълно пренебрежение и превъзходство.

Лена отвори парцаливата си тетрадка и започна да пише вътре. Емили извади телефона си и също почна да „пише“. Аз погледнах своята тетрадка и пъхнах любимия си комикс за Сребърния сърфист^[1] между страниците, а това е доста по-трудно, когато си на първия ред.

— Добре, дами и господа, след като изглежда, че останалите лампи са наред, часът няма да ви се размине за ваше нещастие. Надявам се, че всички сте прочели вчера зададените страници. — Мисис Инглиш пишеше по дъската и звукът, който тебеширът издаваше, беше влудяващ. — Нека да обсъдим социалните конфликти в един типичен малък град.

* * *

Все едно някой ѝ беше казал, защото мисис Инглиш нацели абсолютно точно болното ни място. В нашата класна стая имаше повече социални конфликти, отколкото в „типичен малък град“. Емили оглави добре координираната атака.

— Някой знае ли защо Атикус Финч се наема да защити Том Робинсън сред атмосферата на расизъм и дребнавост, която цари в града?

— Обзалагам се, че Лена Рейвънуд ще знае — каза Еден, усмихвайки се невинно на мисис Инглиш. Лена сведе поглед към редовете на тетрадката си, но не каза нищо.

— Млъкни — прошепнах аз, може би малко по-високо, отколкото беше нужно. — Знаеш, че не се казва така.

— Все тая. Нали живее с оня изрод — обади се Шарлот.

— Внимавай, не го дразни. Чух, че те май се мотаели двамата, може би вече са гаджета. — Емили извади тежката батарея.

— Достатъчно. — Мисис Инглиш обърна „доброто си око“ към нас и ние млъкнахме.

Лена се намести на стола си и той проскърца шумно по пода. Аз се наклоних напред, опитвайки се да бъда като стена между нея и групичката на Емили, все едно можех с тялото си да отблъсна злобните им коментари.

Не можеш.

Какво? Изправих се стреснато отново назад. Огледах се наоколо, но никой не ми говореше, всъщност никой в класа не говореше. Погледнах към Лена. Тя беше все още наполовина скрита от страниците на тетрадката си. Супер. Не ми стигаше, че сънувам истински момичета и чувам въображаеми песни. Сега имах и гласове в главата си.

Това, което ставаше с Лена, ме притесняваше. Предполагам, че се чувствах донякъде виновен. Емили и групичката ѝ от идолопоклоннички нямаше да я мразят толкова, ако не се бях намесил.

О, щяха.

Ето пак. Гласът беше толкова тих, че едвам го чувах. Идваше като че ли някъде откъм тила ми.

Еден, Шарлот и Емили продължаваха да пускат гадните си шегички, но Лена дори не мигаше, сякаш докато продължаваше да пише в тетрадката си, успяваше да ги отблъсква от себе си.

— Харпър Ли може би казва, че не можете наистина да разберете някого, ако не се поставите на негово място. Какво мислите за това? Кой ще каже?

Харпър Ли никога не е живяла в Гатлин.

Ахнах и почти подскочих на мястото си. Емили ме погледна, сякаш се бях побъркал.

Лена вдигна ръка, за да отговори.

— Мисля, че трябва да дадеш шанс на хората. Преди директно да минеш към омразата и отричането им. Не си ли съгласна, Емили? — Погледна към нея с усмивка.

— Ти, малък изрод такъв — изсъска тихо Емили.

Нямаш си и най-малка идея.

Вперих очи в Лена. Вече не пишеше в тетрадката, сега дращеше по ръката си. Не ми беше нужно да го видя, знаех какво е. Друго число. 151. Запитах се какво ли означава и защо го пише на ръката си, а не в тетрадката. После сведох глава отново към „Сребърният сърфист“.

— Да поговорим за Бу Радли. Защо смятате, че той оставя подаръци за децата на Финч?

— Ами защото е същият като стария Рейвънуд. Сигурно се опитва да примами децата в къщата си, за да ги убие — прошепна Емили, достатъчно силно, за да я чуе Лена, но не достатъчно, за да стигне до мисис Инглиш. — После ще сложи телата им в катафалката си, ще ги закара някъде далече и ще ги зарови.

Млъкни.

Чух отново гласа в главата си и нещо друго. Някакъв пукащ звук, но много слаб.

— И има такова откачено име — Бу Радли. Откъде са го взели?

— Права си, толкова е зловещо, че никой вече не го използва.

Настръхнах. Знаех, че говорех за стария Рейвънуд, но също така намекваха и за Лена.

— Емили, защо не спреш за малко, а? — опитах се да се намеся.

Тя присви очи и ме прониза със злобен поглед.

— Той е смахнат, куку, изрод... Целият му род са такива и всички го знаем.

Казах да млъкнеш.

Пукането ставаше по-силно и звучеше все повече като стържене. Огледах се. Какъв беше този шум? По-странно беше обаче, че изглежда никой друг не го чуваше — както и гласа.

Лена гледаше право пред себе си, но челюстта ѝ беше стегната. Беше се съсредоточила неестествено в някаква невидима точка на стената, сякаш не виждаше нищо друго, освен нея. Стаята започна да се смалява, да се затваря около първата редица.

Чух как столът на Лена проскърца отново по пода. Тя стана от мястото си и се запъти към шкафа с книги под прозореца, където имаше електронна острилка. Започна да остри молива си, или по-скоро се преструваше, че го прави, сякаш се опитваше да отложи неизбежното — присъдата на журито на мажоретките от гимназията „Джаксън“.

— Името му било Мелхизедек.

Спри.

Продължавах да чувам стърженето.

— Баба ми каза, че това е зло име.

Спри, спри, спри.

— Подхожда му.

СТИГА!

Гласът стана толкова силен, че направо прокълхна в главата ми. Стъргането спря. Изведнъж из въздуха полетяха стъкла и се разпръснаха наоколо. Без видима причина се беше счупил прозорец — онзи прозорец точно срещу нашата редица с чинове, до който стоеше Лена и острееше молива си. Точно до Шарлот, Еден, Емили и мен. Те изпищяха и залегнаха на пода. Тогава осъзнах какъв беше пукащият звук. Електрическо напрежение. Дребни парченца стъкло се силеха върху нас, докато най-накрая прозорецът падна целия в класната стая, сякаш някой го беше бутнал отвън със сила.

Настана пълен хаос. Момичетата пищяха. Всички бяха станали от местата си. Дори аз скочих и се отместих встрани.

— Без паника! Добре ли сте? — попита Мисис Инглиш, опитвайки се да успокои учениците и да възстанови реда.

Погледнах към шкафа с книгите и острилката. Исках да се уверя, че Лена е добре. Не беше. Стоеше до счупения прозорец, заобиколена от натрошени стъкла и изглеждаше уплашена. Лицето ѝ беше по-бледо от обикновено, а очите ѝ още по-големи и по-зелени. Като миналата вечер в дъжда. Но този път бяха различни. Ужасени. Вече нямаше вид на смело момиче, способно да понесе всичко.

Протегна напред едната си ръка. Беше порязана и кървеше. Червени капки падаха по балатума на пода.

Не исках...

Тя ли беше счупила прозореца? Или прозорецът я беше наранил?

— Лена...

Тя се изстреля от стаята, преди да я попитам дали е добре.

— Видяхте ли? Тя счупи прозореца! Ударила го е с нещо, когато отиде до шкафа!

— Ръката ѝ мина право през стъклото! Видях го със собствените си очи!

— Тогава защо не е цялата в кръв?

— На какъв се правиш, на ЦРУ ли? Тя се опита да ни убие.

— Ще се обадя веднага на татко. Тази е луда, също като смахнатия си чичо!

Момичетата бяха като побеснели диви котки, надвикващи се една друга. Опитът на мисис Инглиш за възстановяване на реда беше

невъзможна мисия.

— Успокойте се! Няма причина за паника. Стават такива неща. Вероятно причината е в стария прозорец и в силния вятър.

Никой обаче не смяташе, че прозорецът и вятърът са виновни за инцидента. По-скоро им се искаше да вярват, че вината е в племенницата на един старец и в гръмотевичната буря, предизвикана от нея. Зеленоока гръмотевична буря, която току-що се беше развихрила из града. Ураганът Лена.

Едно беше сигурно. Промяната се носеше във въздуха, Гатлин никога не беше ставал свидетел на буря като тази.

А тя вероятно дори не подозираше какви облаци са надвиснали над нея.

[1] Сребърният сърфист — герой от комиксите на „Марвел“, създаден от Джак Кърби. Персонажът се появява за пръв път в комикса „Фантастичната четворка“ през 1966 г., по-късно се развива като самостоятелен комикс. — Б.пр. ↑

12.IX

„ГРИЙНБРИЪР“

Можех да чуя гласа ѝ в главата си. Поне така си мислех.

Не си струва, Итън.

Напротив.

Бутнах стола си назад и се затичах след нея. Знаех какво правя. Вземах страна. Щях да си създам много проблеми, различни от досегашните, но не ми пукаше. Не беше само Лена. Тя не беше първата. Цял живот ги бях гледал да правят все същото. С Алисън Бърч, когато екземата ѝ се влоши толкова, че никой не искаше да седи до нея в стола на обед. И с бедния Скутър Ричман, защото беше най-ужасният тромбонист в историята на Симфоничния оркестър на гимназия „Джаксън“.

Макар самият аз никога да не бях писал с маркер „Загубеняк“ на нечие шкафче, бях стоял и гледал как другите го правят безброй пъти. И винаги съм се чувствал тъпо. Но не достатъчно, за да изляза от стаята.

Но все някой трябваше да направи нещо. Не може всички в училище да се отнасят по такъв начин с един човек и да го съсипват. Не може градът просто ей така да отписва едно семейство. Само дето тук явно могат и го правят от цяла вечност. Може би именно затова Макон Рейвънуд не е напускал къщата си още отпреди да съм бил роден.

Знаех отлично какво правех.

Не бива. Мислиш си, че трябва, но не е така.

Тя прозвуча отново в главата ми и това беше така естествено, сякаш винаги е била там.

Знаех как ще ме посрещнат на следващия ден в училище, но изобщо не ме интересуваше. Исках само да я намеря. В този момент не бях много сигурен за кого точно го правя — заради нея или заради мен самия. И в двата случая обаче нямах избор.

Стигнах до лабораторията по биология, останал почти без дъх. Линк само ме погледна и ми метна ключовете за колата, поклащайки недоволно глава, но без да попита нищо. Грабнах ги и продължих да тичам. Бях почти сигурен, че знам къде е. Ако бях прав, щеше да е там, където никой друг не би отишъл.

Щеше да се прибере у дома. Дори този дом да е място като Къщата на духовете, в което живее местният Бу Радли.

* * *

Имението „Рейвънуд“ се издигаше заплашително пред мен. Извисяваше се на хълма като призрак. Не казвам, че бях уплашен, защото това не беше точната дума за състоянието ми. Бях уплашен, когато полицията дойде у дома в нощта, в която почина мама. Бях уплашен, когато татко се скри за пръв път в кабинета си и осъзнах, че може никога да не излезе оттам. Бях уплашен, когато бях малък и Ама изпаднаше в особените си настроения и когато разбрах, че малките фигурки, който прави, не са играчки.

Не се страхувах от „Рейвънуд“, дори да се окажеше, че имението е наистина така зловещо, както изглеждаше отстрани. Необяснимите загадки са част от атмосферата на Юга; всеки град си има своята къща с духове, а ако разпитате повечето хора, поне една трета от тях ще се закълнат, че са виждали призраци веднъж-дваж в живота си. Освен това живея с Ама, чиито религиозни убеждения включват боядисване на капациите на прозорците в онази смесица от синьо и зелено — като океана, известна тук в Юга като „призрачното синьо“, защото се смята, че гони злите духове. Ама, която прави амулети от торбички с конски косми и пръст. Така че нямам проблем със загадките и необяснимото. Но старият Рейвънуд... Това беше нещо съвсем друго.

Стигнах до портата и поставих колебливо ръка на изтърканото желязо. Вратата изскърца и се отвори. И не се случи нищо. Нямах светкавици, нямаше взрив, нямаше бури. Не знам какво бях очаквал, но ако бях научил нещо за Лена досега, то беше да очаквам неочакваното и да действам предпазливо.

Ако преди месец някой ми беше казал, че ще мина през тази порта, ще се изкача по хълма и че въобще кракът ми ще стъпи на

земята на „Рейвънуд“, щях да го обявя за луд. В град като Гатлин, където можеш почти безпогрешно да предвидиш какво ще се случи през следващите няколко години, това беше последното, което би ми хрумнало. Единствения път, когато бях идвал тук, успях да стигна не по-далеч от портата. Колкото повече приближавах до самото имение, толкова по-ясно виждах, че всичко тук се разпада. Голямата къща приличаше на обикновена южняшка плантация, отговаряща напълно на представите на хората от Севера след всички тези години, в които са гледали филми като „Отнесени от вихъра“.

Имението беше все така впечатляващо, поне по размер. Обградено от палми и кипариси, то изглеждаше като място, където хората седят отпред на верандата, пият ментов джулеп и играят карти по цял ден. Или поне щеше да изглежда така, ако не се разпадаше. И ако не беше „Рейвънуд“.

Беше построено в стил гръцки ренесанс, малко необичайно за Гатлин. Нашият град е пълен с къщи във федерален стил — така „Рейвънуд“ се открояваше още по-вече^[1].

Огромни бели дорийски колони с лющеща се боя — белег за пълна липса на грижа за къщата от години — крепяха покрива, който се извисяваше прекалено остро на една страна и създаваше впечатлението, че сградата е наклонена като старица, страдаща от артрит. Покритата веранда беше разцепена от едната страна и почти отделена от къщата, заплашваща да се срути, ако някой стъпи малко по-тежко върху нея. Бръшлянът растеше толкова плътно по стените, че на места беше почти невъзможно да се видят прозорците отдолу. Сякаш самата земя се опитваше да погълне къщата и да я върне обратно в пръстта, върху която е била изградена.

Отпред стърчеше трегер — онази част от гредата, която можеше да се види над вратата на някои много стари сгради. Забелязах някакви знаци, издълбани по него. Символи. Приличаха на кръгове и полумесеци, може би бяха фазите на Луната. Пристъпих предпазливо напред по скърцащите стълби, за да ги погледна по-отблизо. Поназнайвам нещо за трегерите. Майка ми беше историк, специалист по Гражданската война, и по време на безбройните ни походи до всяко историческо място на ден път от Гатлин ми показваше постоянно особеностите на местните къщи. Тя ми беше казала, че такива трегери

се срещат често в старите къщи и в замъците на Англия и Шотландия. Откъдето бяха дошли много от местните хора, преди да станат местни.

Никога преди обаче не бях виждал трегери с издълбани символи по тях. Те приличаха повече на йероглифи, обграждащи нещо като дума на език, който не можах да разпозная. Може би тя означаваше нещо важно за поколенията Рейвънуд, който бяха живели тук, преди това място да започне да се разпада.

Поех си дълбоко дъх и прескочих останалите стъпала по две наведнъж. Струваше ми се, че така намалявам наполовина шанса да пропадна на някое от тях. Протегнах се към медната халка, висяща от лъвска уста, която служеше като чукало на вратата, и почуках. После почуках отново и отново, и отново. Лена не си беше вкъщи. Значи все пак бях сбъркал.

Но после я чух, познатата мелодия. „Шестнайсет луни“. Лена беше някъде тук.

Натиснах патинираната желязна дръжка на вратата. Тя издаде звук като тежко стенание, а от другата страна на вратата се чу потракването на резето. Пригответх се за среща с Макон Рейвънуд, човека, когото май никой в града не беше виждал, поне доколкото аз знаех. Но вратата не се отвори.

Погледнах към трегера и нещо вътре в мен ми каза да опитам. В края на краищата, какво толкова можеше да се случи — вратата да не се отвори? Инстинктивно се протегнах и докоснах централния символ, намиращ се точно над главата ми. Полумесецът. Когато го натиснах, усетих как дървото поддава под пръста ми. Там имаше някакъв таен механизъм.

Вратата се плъзна съвсем леко, без да издаде и най-малък звук. Прекрачих прага. Вече нямаше връщане назад.

Светлината нахлуваше през прозорците и осветяваше вътрешността на къщата, което изглеждаше направо невъзможно, като се има предвид, че прозорците отвън бяха напълно покрити с бръшлянови листа и клони. И все пак вътре беше светло и ярко, а всичко беше напълно ново. Нямаше мебели от антични периоди, нито маслени картини на предците на стария Рейвънуд, нито семейни ценности отпреди Гражданската война. Мястото изглеждаше по-скоро като страница от каталог на модерна мебелна фирма. Претрупани с вещи дивани и столове и ефектни стъклени маси, малки масички за

кафе, купчини книги и списания. Всичко беше много градско, съвсем ново. Почти очаквах да видя отвън паркирания камион за доставка.

— Лена?

Витата стълба изглеждаше като част от втория етаж, сякаш продължаваше да се извива още и още над горната площадка. Не можех да видя къде свършва.

— Мистър Рейвънуд? — Ехото от гласа ми отекваше във високия таван. Тук нямаше никой. Поне никой, който да прояви желание да говори с мен. Изведнъж чух зад себе си шум и подскочих, за малко да се препъна в някакъв велурен стол.

Беше смолисточерно куче, може би дори вълк. Очевидно някакъв ужасяващ домашен любимец, защото носеше широка кожена каишка с висяща сребърна луна, която подрънкваше, когато страшната твар се движеше. Взираше се в мен прекалено умно за животно, сякаш обмисляше следващия си ход. Имаше нещо особено в очите му. Бяха прекалено кръгли, гледаха прекалено човешки. Кучето вълк изръмжа към мен и оголи зъбите си. Ръмженето постепенно стана по-високо и по-рязко, по-скоро като вик. Направих това, което всеки би направил на мое място.

Избягах.

Спуснах се надолу по стълбите, преди още очите ми да привикнат към светлината. Продължих да тичам по чакълестата пътека, далеч от имението „Рейвънуд“, далеч от ужасяващия домашен любимец, странните символи и плъзгащата се врата, обратно към сигурната мъждива светлина на напълно реалния следобед. Пътеката се виеше и виеше, минаваше през запустели полета и неподдържани горички, през храсталаци и диви калини. Не ме интересуваше накъде води, стига да беше далече от Къщата на духовете.

Най-накрая спрях, приклеках и подпрях ръце на коленете си. Сърцето ми щеше да експлодира. Краката ми трепереха. Когато успях да вдигна поглед, пред себе си видях каменна, рушаща се на места стена. Беше толкова висока, че върховете на дърветата от другата страна едва се забелязваха.

Подуших познато ухание. Лимонови дървета. Тя беше тук.

Казах ти да не идваш.

Знам.

Разговаряхме, само дето не го правехме. Точно както по-рано, в класната стая, можех да чуя гласа ѝ в главата си, като че ли стоеше до мен и шепнеше в ухото ми.

Почувствах, че се приближавам към нея. Там имаше оградена със стена градина, може би дори тайна градина — като нещо, за което сигурно е четяла майка ми, докато е растяла в Савана. Това място сигурно беше наистина много старо. Стената се ронеше на места, а на други въобще липсваха камъни от нея. Когато повдигнах завесата от бръшлянови листа и клони, които скриваха старата, проядена дървена арка, чух, че там вътре някой плаче. Вгледах се между дърветата и храстите, но все още не я виждах.

— Лена?

Никой не ми отговори. Гласът ми звучеше странно, все едно не беше моят, и отекуваше в каменните стени, които обграждаха малката горичка. Откъснах клонка от най-близкия храст и го помирисах. Разбира се. Розмарин. А сред клоните на дървото над главата ми видях и него: изумително съвършения, гладък жълт лимон.

— Аз съм, Итън.

Приглушените звуци на хлипането ставаха все по-силни.

— Казах ти вече, махай се! — Звучеше така, сякаш беше настинала. Сигурно не беше спирала да плаче, откакто си тръгна от училище.

— Знам. Чух те. — Истина беше, въпреки че не можех да го обясня. Заобиколих внимателно дивия розмаринов храст, препъвайки се в прорасналите корени на дърветата наоколо.

— Наистина ли? — В гласа ѝ пролича интерес, за момент се разсея и спря да плаче.

— Наистина. — Беше като в сънищата. Можех да чуя гласа ѝ, само че този път тя беше тук, плачеше в обрасналата с бурени градина в средата на нищото, вместо да се изплъзва от ръцете ми.

Отместих голяма плетеница от клони. И ето я, свита във високата трева. Беше покрила главата си с едната ръка, а с другата стискаше здраво тревата под себе си, сякаш се страхуваше, че ако се пусне, ще полети. Сивата ѝ рокля се мокреше в калната локва под нея. По лицето ѝ се лееха сълзи.

— Тогава защо не го направи?

— Кое?

— Да си тръгнеш!

— Искях да се уверя, че си добре. — Приседнах до нея. Земята беше изненадващо твърда. Пъхнах ръка под себе си и открих, че съм седнал на някаква гладка каменна плоча, скрита под калната избуяла растителност.

Тъкмо когато се облегнах назад, Лена се изправи. Аз станах и тя се отпусна отново долу. Доста неловко. Такова беше всяко мое действие, щом се отнасяше за нея. Сега вече и двамата бяхме полегнали, облеgnати на лакти, и гледахме към небето. То беше станало сиво, обичайният цвят на небето над Гатлин през сезона на ураганите.

— Всички ме мразят.

— Не всички. Аз не те мразя. Нито Линк, най-добрият ми приятел.

Мълчание.

— Дори не ме познаваш. Дай си време, не след дълго и ти ще ме намразиш.

— Аз почти не те прегазих, нали? Трябва да съм мил с теб, иначе можеш да ме пратиш в затвора.

Шегата ми май не се получи. Но тя се появи — най-незабележимата усмивка, която бях виждал в живота си.

— Това е първото нещо в списъка със задачите ми. Ще съобща незабавно за инцидента на дебелака, който седи по цял ден в колата си пред супермаркета. — Лена погледна отново към небето. Аз гледах нея.

— Дай им шанс. Не всички са лоши. Искам да кажа, сега са лоши. Но просто завиждат. Знаеш го, нали?

— Да бе, сигурно.

— Не, наистина, така е. — Хвърлих ѝ поглед през високата трева. — Аз ти завиждам.

Тя разтърси глава.

— Тогава си луд. Няма за какво да ми завиждаш, освен ако не си падаш по това да обядваш всеки ден сам.

— Ти си живяла къде ли не!

Лена ме погледна с недоумение.

— Е, и? Ти вероятно си ходил на едно и също училище и си живял в една и съща къща цял живот.

— Да, и в това е проблемът.

— Повярвай ми, това не е проблем. Аз знам всичко за проблемите.

— Била си на различни места, видяла си толкова много неща. Бих убил за такъв живот.

— Да, и винаги съм била сама. Ти имаш най-добър приятел. Аз имам куче.

— Но ти не се страхуваш от нищо и никого. Правиш и казваш каквото искаш. Всички наоколо се страхуват да бъдат самите себе си.

Лена посочи черния лак на показалеца си.

— Понякога ми се иска да се държа като всички други, но не мога да променя това, което съм. Опитвала съм. Но никога не нося правилните дрехи и не казвам правилните думи, и някак всичко винаги се обърква. Просто искам да бъда себе си и все пак да имам приятели, които да забелязват дали съм дошла на училище, или ме няма.

— О, те забелязват. Поне днес със сигурност. — Тя почти се засмя на последната ми реплика. Почти.

— Искан да кажа, да забелязват по добрия начин.

Аз забелязвам.

Какво?

Дали си дошла на училище или не.

— Тогава предполагам, че си луд. — Но когато каза тези думи, звучеше така, сякаш се усмихваше.

Гледах я и знаех, че вече няма никакво значение дали ще имам запазено място на обяд в стола. Не можех да го обясня, но тя самата, това, което ставаше с нея и с нас, беше много по-голямо от всичко останало. Не можех да стоя и да гледам как я съсипват. Не и нея.

— Знаеш ли, винаги е така. — Лена говореше на небето. Един самотен облак блуждаеше във все по-смрачаващата се сиво-синя шир над нас.

— Облачно ли?

— Не, в училище — за мен. — Вдигна ръка и помахна. Облакът като че ли се понесе в посоката, в която тя му показва. Дългите ѝ ръкави закриваха очите ѝ. — Не че чак толкова ме интересува дали ме харесват. Просто не искам да ме намразват веднага. — Сега облакът се въртеше в кръг.

— Тези идиотки? След няколко месеца Емили ще има нова кола, Савана ще получи нова корона, Еден ще боядиса косата си в нов цвят, а Шарлот ще има... не знам, бебе, татуировка или нещо друго, и всичко това ще бъде просто стара, забравена история. — Лъжех и тя го знаеше. Помаха отново с ръка. Сега облакът приличаше повече на леко нащърбен кръг, а после се превърна в луна.

— Знам, че са идиотки. Разбира се, че са. Всички тези изрусени коси и глупавите малки металически чантички.

— Точно така. Те са глупачки. На кого му пука за тях?

— На мен. И това ме дразни. Затова и аз съм глупачка. Това ме прави многократно по-глупава от русите глупачки. Аз съм глупава, глупава, глупава... — Махна пак с ръка и облакът луна отмина.

— Това е най-глупавото нещо, което съм чувал. — Погледнах я с ъгълчето на окото си. Тя се опитваше да не се засмее. За минутка и двамата просто си лежахме там.

— Знаеш ли кое е глупаво? Имам книги под леглото си. — Произнесох го така, сякаш бе нещо, което казвам постоянно.

— Какво?

— Романи. Толстой. Селинджър. Вонегът. И ги чета. Нали се сещаш чета, защото искам.

Тя се подпря на лакти и ме стрелна с очи.

— Нима? А какво мислят за това приятелчетата ти от отбора?

— Да кажем, че пазя някои тайни за себе си и когато съм с тях, просто гледам да целя коша и да си мълча.

— Естествено. Забелязах, че в училище се придържаш към комиксите. — Стараеше се да звучи небрежно. — „Сребърният сърфист“. Видях, че го четеш. Точно преди да се случи... онова.

Забелязала си?

Да, забелязах.

Не знаех дали продължаваме да си говорим, или си въобразявам всичко, но все пак не бях чак толкова луд — поне не още.

Лена се върна на предишната тема.

— И аз чета. Предимно поезия.

Представих си я как чете стихове, излегната на леглото, въпреки че имах проблем с идеята за нормално легло в Къщата на духовете.

— Така ли? Чел съм Буковски. — Не лъжех, две стихотворения се броят, нали?

— Имам всичките му книги.

Знаех, че не иска да говорим за това, което беше станало, но не издържах повече. Трябваше да разбера.

— Ще ми кажеш ли?

— Какво да ти кажа?

— Какво стана там?

Последва дълго мълчание. Лена седна и започна да скубе тревата около себе си. После се завъртя по корем и ме погледна право в очите. Лицето ѝ беше на сантиметри от моето. Лежах там, без да мърдам, опитвайки се да мисля само за това, което щеше да ми каже.

— Наистина не знам. Такива неща се случват покрай мен, понякога. Не мога да ги контролирам.

Като сънищата. — Наблюдавах лицето ѝ и търсех и най-малкия знак, че си е спомнила.

— Като сънищата. — Каза го, без да мисли, и веднага след това трепна и погледна към мен, стресната от думите си.

— Ти помниш сънищата.

Лена скри лицето си с ръце.

Надигнах се и приседнах до нея.

— Знам, че си ти, и ти знаеш, че съм аз. Знаела си през цялото време за какво говоря. — Дръпнах ръцете от лицето ѝ и по тялото ми премина лек ток.

Ти си момичето.

— Защо вчера не ми каза нищо?

Не исках да знаеш.

— Защо? — Думата прозвуча прекалено високо в тишината на градината. А когато Лена погледна към мен, лицето ѝ беше бледо и тя изглеждаше различно. Уплашена. Очите ѝ бяха като морето преди буря по крайбрежието на Каролина.

— Не очаквах да бъдеш тук, Итън. Мислех, че това са просто сънища. Не знаех, че си истински.

— Но след като разбра, че съм аз, защо не каза нещо?

— Животът ми е твърде сложен. Не искам да обърквам и твоя, нито живота на когото и да било друг. — Нямах представа за какво говори. Все още докосвах ръката ѝ, бях погълнат изцяло от това усещане. Почувствах грубия камък под нас и се вкопчих в ръба му, за да дойда отново на себе си. Само че ръката ми напипа нещо малко и

кръгло, залепено за долната част на камъка. Бръмбар или парче скала. То се откърти от камъка и остана в дланта ми.

И тогава усетих удара. Ръката на Лена стисна силно моята.

Какво става, Итън?

Не знам.

Всичко около мен се промени, сякаш се озовах на съвсем друго място. Бях в градината, но и не бях в нея. Уханието на лимони също изчезна. Сега усещах мирис на пушек...

Беше полунощ, но небето гореше. Пламъците стигаха до облаците, тласкаха напред и все по-напред огромни стълбове дим, поглъщайки всичко по пътя си. Дори луната. Земята беше превърната в тресавище. Изгорена пепелива земя, напоена от дъждовете, които предшестваха огъня. Само да бе заваляло и днес. Женевиер се давеше от дима, който изгаряше гърлото ѝ толкова силно, че не можеше да диша. Калта залепваше по долната част на роклята ѝ и на почти всяка стъпка тя се препъваше, но се насилваше да продължи да върви.

Беше настъпил краят на света. Краят на нейния свят.

Чуваше писъците, смесени с изстрелите и с неотслабващия тътен на пламъците. Можеше да чуе войниците, крещящи заповеди за убийства. „Изгори тези къщи. Нека бунтовниците почувстват силата на поражението си. Изгори всичко!“

Един по един войниците от Севера палеха големите имения и те лумваха в пламъци заедно с всичките си мебели и залети с керосин чаршафи и завеси. Женевиер гледаше как една по една къщите на нейните съседи, на приятелите и на семейството ѝ стават плячка на огъня. Най-ужасното беше, че мнозина от тези приятели и сродници бяха още вътре и пламъците ги поглъщаха живи. Хората умираха в същите домове, в които се бяха родили и живели.

Затова тя тичаше сред дима, към огъня, право в устата на звяра. Трябваше да стигне до „Грийнбриър“ преди войниците. Не разполагаше с много време. Войниците бяха методични, минаваха по брега на река Санти и изгаряха къщите една по една. Вече бяха подпалили „Блакуел“; „Давс Кросинг“ щеше да бъде следващото, а после идваха „Грийнбриър“ и „Рейвънуд“. Генерал Шърман и армията му започнаха огнената си кампания стотици километри преди да

достигнат Гатлин. Изгориха Колумбия до основи и продължиха победоносния си марш на изток, палейки всичко по пътя си. Когато стигнаха до покрайнините на Гатлин, в града все още се вееше флагът на Конфедерацията, което допълнително подкладе устията им.

Миризмата ѝ подсказа, че е закъсняла. Лимони. Тръпчивият аромат на лимони, смесен с пепел. Бяха подпалили лимоновите дръвчета.

Майката на Женевиер обичаше лимони. Затова когато баща ѝ преди много години посети плантация в Джорджия, той ѝ донесе оттам две лимонови дръвчета. Всички казваха, че няма да оцелеят, че студените зимни нощи на Южна Каролина ще ги убият. Но майката на Женевиер не ги слушаше. Тя посади дръвчетата точно пред памуковото поле и сама се грижеше за тях. През тези студени зимни нощи ги покриваше с вълнени одеяла и изстъргваше мръсотията по кората им, за да не загубят влажността си. И дърветата пораснаха. Развиха се толкова добре, че през годините бащата на Женевиер купи още двацет и осем дръвчета. Други дами от града също помолеха съпружките си за лимонови дръвчета и някои дори получиха по две-три. Но никоя от тях не успя да ги опази живи. Дърветата изглеждат оцеляваха и разцъфтяваха единствено в „Грийнбриър“ под грижата на майка ѝ. Нищо не можеше да убие тези дръвчета. До днес.

— Какво стана? — Почувствах, че Лена пусна ръката ми, и отворих очи. Тя трепереше. Погледнах надолу и отворих все още свитата си длан, за да видя какво бях вдигнал изпод камъка.

— Мисля, че има нещо общо с това. — В ръката си държах очукана стара брошка или камей, черна и овална, с женско лице, гравирано върху слонова кост и седеф. Изображението на лицето беше изключително детайлно. Отстрани забелязах някаква неравност. — Виж, май е медальон.

Натиснах грапавината и лицевата страна на брошката се отвори, за да разкрие малък надпис.

— Пише само „Грийнбриър“. И дата.

Лена се надигна, за да види по-добре.

— Какво е „Грийнбриър“?

— Мястото, където сме. Преди не се е намирало в „Рейвънуд“. То е част от „Грийнбриър“. Съседната плантация.

— А видението, огънят... И ти ли го видя?

Кимнах. Беше прекалено ужасно, за да говоря за него.

— Дай да видя медальона.

Подадох ѝ го внимателно. Изглеждаше като предмет, преживял много — може би дори пожара от видението. Тя го завъртя в ръката си.

— „11.02.1865“. — Изпусна медальона на земята и побледня като мъртвец.

— Какво има?

Лена продължаваше да гледа към брошката в тревата.

— 11 февруари. Това е моята рождена дата.

— Е, и? Обикновено съвпадение. Или ако искаш, подранил подарък за рождения ти ден.

— В моя живот няма съвпадения.

Вдигнах медальона и го обърнах. На гърба му имаше гравирани инициали.

— „ИГУ и ЖКД“. Медальонът сигурно е бил на някой от тях. — Замислих се за миг. — Това е странно. Моите инициали са ИЛУ.

— Моят рожден ден, почти твоите инициали. Не смяташ ли, че е малко повече от необичайно?

Може би беше права. И все пак...

— Трябва да го направим отново, за да разберем. — Беше като сърбеж по тялото, който просто трябваше да почешеш.

— Не знам. Може да е опасно. Наистина се чувствах така, все едно бях там. Очите ми още парят от пушека. — Беше права. Не бяхме напускали градината, но и аз почувствах, че бях попаднал там, в средата на пожара. Усещах пушека в дробовете си, но дори това нямаше значение в момента за мен. Исках да разбера. Трябваше да разбера.

Продължавах да държа медальона в ръката си.

— Хайде де, мислех, че си по-смела. — Предизвиквах я. Тя отвори широко очи, но протегна ръка напред. Пръстите ѝ се допряха до моите и усетих как топлината от нейната ръка премина в моята. Побиха ме тръпки и косъмчетата по кожата ми настръхнаха, сякаш по тялото ми протече силен ток. Не знаех как да опиша състоянието си по друг начин.

Затворих очи и зачаках. Нищо. Отворих очи.

— Може би просто сме си въобразили. А може и да са му свършили батериите.

Лена ме погледна укорително, все едно бях Ърл Пети в час по алгебра, който се държи идиотски както обикновено.

— Може би не можеш да казваш на нещо такова кога и какво да прави. — Изправи се и се изтупа от тревата и пръстта. — Трябва да вървя.

Спря за миг и погледна надолу към мен.

— Знаеш ли, не си такъв, какъвто очаквах. — Обърна се и тръгна между лимоновите дръвчета към другия край на градината.

— Чакай! — провикнах се след нея, но тя продължи да върви. Опитах се да я настигна и се запрепъвах из корените на дърветата и храсталациите.

Когато стигна до последното лимоново дръвче, Лена спря.

— Недей.

— Какво „недей“?

Тя не поглеждаше към мен.

— Остави ме, докато всичко все още е под контрол.

— Не разбирам за какво говориш. Сериозно. А се опитвам, повярвай ми.

— Забрави.

— Смяташ, че си единственият човек на света със сложен характер и проблеми в живота?

— О, не. Но съм малко по-специална. — Отново се обърна. Поколебах се, но поставих ръка на рамото ѝ. Беше топло от лъчите на залязващото слънце. Усещах костите ѝ под ризата. В този момент тя ми се стори така крехка, каквато беше в сънищата ми. Беше странно, защото когато застанеше срещу мен, можех да мисля само за това колко силна изглежда. Може би имаше нещо общо с очите ѝ.

Останахме така за миг, докато най-накрая тя се предаде и се обърна към мен. Опитах отново.

— Виж. Тук става нещо. Сънищата, песента, ароматът, а сега и медальонът. Като че ли е предопределено да бъдем приятели.

— Аромат ли каза? — Лена ме погледна с ужас. — В същото изречение с „приятели“?

— Технически погледнато, е различно изречение.

Тя хвърли поглед към ръката ми и аз бързо я свалих от рамото ѝ. Но не можех да я пусна да си отиде. Погледнах я право в очите, наистина я погледнах, може би за пръв път, откакто се познавахме. Зелената бездна изглеждаше толкова дълбока, толкова далечна, та се уплаших, че никога няма да я достигна, дори да имам цял живот пред себе си. Замислих се как ли би звучала в този случай теорията на Ама за „очите са прозорец на душата“.

Прекалено е късно, Лена. Ти вече си ми приятел.

Не може да бъде.

Заедно сме във всичко това.

Моля те. Трябва да ми повярваш. Не сме.

Тя погледна встрани и сведе глава към лимоновото дръвче. Изглеждаше нещастна.

— Знам, че не си като тях. Но има неща, неща за мен, които не можеш да разбереш. Не знам защо сме свързани по този начин. Не знам защо сънуваме еднакви сънища, не повече от теб.

— Но аз трябва да разбера какво става...

— След пет месеца ще навърша шестнайсет. — Протегна към мен ръката си, където както обикновено беше изписано число. 151. — Остават сто петдесет и един дни. — Нейният рожден ден. Променящите се числа. Тя броеше дните до рождения си ден. — Не знаеш какво означава това, Итън. Не знаеш нищо. След този ден може би няма да съм тук.

— Но сега си.

Лена гледаше с празен поглед покрай мен към „Рейвънуд“. Когато проговори, сякаш все още не ме виждаше.

— Харесваш ли онзи писател, Буковски?

— Да — отговорих леко смутено.

„Не се опитвай“.

— Не разбирам.

— Това е написано на гроба му. — Само след миг се скри зад каменната стена. Пет месеца. Нямах представа за какво говореше, но разпознах чувството в стомаха си.

Паника.

Докато мина и аз през вратата в стената, Лена вече беше изчезнала, сякаш никога не бе идвала тук. След себе си остави само лекото носещо се из въздуха ухание на лимони и розмарин.

Естествено, колкото повече тя се опитваше да избяга от мен, толкова по-твърдо бях решен да я настигна.

Не се опитвай. Бях почти убеден, че на моя гроб щеше да пише нещо различно.

[1] Гръцкият ренесанс — неокласицизмът — се развива в Щатите до около 1850 г. Федерален стил — разцветът му в САЩ е от 1780 до 1830 г.; наричан е в Англия още и „георгиански“ по името на крал Джордж III. При него има повече заемки от римската архитектура. — Б.пр. ↑

12.IX

СЕСТРИТЕ

Когато се прибрах, масата още не беше раздигната — за мое щастие — защото Ама би ме убила, ако пропусна вечерята. Не бях си дал сметка обаче за телефонната кампания, която е била подета в мига, в който напуснах часа по английски език. Сигурно половината град беше звъннал на Ама да я информира за постъпката ми.

— Итън Уейт? Ти ли си? Защото ако си ти, яко си загазил.

Чух познатия трясък. Нещата бяха по-зле, отколкото си мислех. Шмугнах се бързо през входната врата и влязох с наведена глава в кухнята. Ама стоеше в ъгъла, облечена с работническата си дочена престилка, която има четиринайсет джоба за пирони и може да побере поне четири големи инструмента. Държеше в ръка китайския си сатър, кухненският плот беше отрупан с моркови, зеле и други зеленчуци, които не можах да позная. За пролетните ролца е нужно много повече кълцане, отколкото за всяка друга рецепта от синята пластмасова кутия на Ама. Щом прави пролетни ролца, това означава само едно и то няма нищо общо с факта, че харесва китайската кухня.

Опитах се да измисля приемливо обяснение, но нищо не ми хрумваше.

— Тренъорът ми се обади този следобед, и мисис Инглиш, и директорът Харпър, и майката на Линк, и половината дами от ДАР. А ти знаеш как мразя да говоря с тези жени. По-проклети и по-зли са от самия дявол.

Гатлин е пълен с разни женски организации, но ДАР е тяхната обща майка. Верни на името си, Дъщерите на Американската революция изискват да докажеш, че си родственик на някой истински патриот от революцията, за да те приемат за свой член. Да бъдеш член на това елитно общество дава някои привилегии — като да нареждаш на съседите от своята улица в какъв цвят да боядисат къщите си и принципно да командориш, досаждаш и критикуваш всички в града. Освен ако не си Ама. Така стоят нещата.

— Всички ми казаха едно и също. Че си избягал от училище по средата на часа, хуквайки след онова момиче Дюшан. — Поредният морков стана на кръгчета върху дъската за рязане.

— Знам, Ама, но...

Зелката беше разсечена наполовина.

— И аз им казвам: „Не, моето момче не би си тръгнало от училище без разрешение и не би пропуснало тренировка. Сигурно има някаква грешка. Някое друго момче е пренебрегнало учителите си и е направило за смях семейството си. Не може да е момчето, което съм отгледала, момчето, което живее в тази къща“. — Пресният лук полетя по плота.

Бях извършил най-голямото възможно престъпление — бях я посрамил. И дори още по-лошо — бях я посрамил в очите на мисис Линкълн и жените от ДАР, нейните заклетии врагове.

— Имаш ли да кажеш нещо в своя защита? Защо си избягал от училище, гонен сякаш от Дявола? И не искам да чувам, че е било заради момиче.

Поех си дълбоко дъх. Какво можех да кажа? Сънувам тайнствено момиче от месеци, то дойде в града и се оказа, че е племенницата на стария Рейвънуд? А и да не забравяме, че освен ужасяващите сънища за това момиче, имам и видения за някаква друга жена, която със сигурност не познавам, защото е живяла по време на Гражданската война?

Да бе, това щеше да разреши проблемите ми. След около милиарди години. Приблизително когато Слънцето избухне и цялата ни Слънчева система умре.

— Не е каквото си мислиш. Децата в класа се държаха ужасно с Лена, подиграваха ѝ се заради чичо ѝ, говореха, че той разкарва мъртви тела в катафалката си. Тя се разстрои много и побягна от стаята.

— Чакам да стигнеш до онази част, в която това има нещо общо с теб.

— Не си ли ми казвала ти самата винаги „да вървя по стъпките на нашия Господ Бог“? Не мислиш ли, че Той би искал да се застъпя за някой, който е в беда? — Е, май прекалих. Виждах го в очите ѝ.

— Не смей да използваш Неговите думи, за да се оправдаваш, че си нарушил правилата в училище, или — кълна се! — ще отида в градината, ще си направя здрава пръчка и ще дам един хубав урок на

задните ти части! И не ме интересува, че си с две глави по-голям от мен. Разбра ли ме? — Ама никога през живота ми не ме е удряла, въпреки че няколко пъти ме е гонила с пръчка, за да схвана идеята. Сега обаче за пръв път май щеше да превърне думите си в дела.

Положението бързо стана от лошо направо ужасно. Трябваше да ѝ отвлека вниманието. Медальонът все още беше в задния ми джоб и имах чувството, че направо ще прогори дупка в него. Ама обича мистерии. На четири години ме научи да чета с помощта на криминални романи и кръстословици. Бях единственият в детската градина, който можеше да прочете думи като „изпитване“ на дъската в класната стая, защото приличаше много на „разпит“. Медальонът беше мистерия, щеше да свърши работа. Трябваше само да пропусна частта с докосването и видението от войната.

— Права си, Ама. Съжалявам. Не биваше да напускам училище. Но просто исках да се уверя, че Лена е добре. В класната стая се счупи прозорец точно зад нея и тя кървеше. Отидох до тях, за да видя дали всичко е наред с нея.

— Бил си в онази къща?

— Да, но не влязох, Лена беше навън. Чичо ѝ май не обича посетители.

— Не ми говори за Макон Рейвънуд, като че ли имаш да ми казваш нещо, което вече не знам за него. — Погледът. — Т.Ъ.П.О.У.М.И.Е.

— Какво?

— В главата ти няма капка здрав разум, Итън Уейт.

Извадих медальона от джоба си и се приближих до готварската печка, където тя още стоеше.

— Бяхме отвън, зад къщата, и намерихме нещо — казах аз и отворих ръката си така, че да може да го види. — Вътре има надпис.

Изражението на лицето на Ама ме накара да застина на място. Все едно бе видяла призрак.

— Ама, добре ли си? — Протегнах се, за да я хвана за лакътя, защото ми се струваше, че може да припадне. Преди да успея да я докосна обаче, тя отблъсна ръката ми — сякаш допирът ми щеше да я изгори като нагорещения котлон на печката.

— Къде го намери? — Гласът ѝ се беше превърнал в шепот.

— Казах ти, заровен в пръстта, в „Рейвънуд“.

— Не може да е бил в плантацията „Рейвънуд“.

— За какво говориш? Знаеш ли на кого е принадлежал?

— Стой където си. Не мърдай — нареди ми тя и излезе тичешком от кухнята.

Не обърнах внимание на думите ѝ и я последвах в нейната стая. Тя винаги ми е приличала повече на аптека, отколкото на спалня — с ниското бяло единично легло, забутано под множеството лавици. На лавиците имаше грижливо подредени вестници — Ама никога не изхвърляше решена кръстословица — и стъкленици, пълни с различни съставки, от които правеше своите амулети. Някои бяха добре изпитани, познати стари средства: сол, цветни камъчета, билки. Имаше и малко по-необичайни колекции като една стъкленица с корени и друга с изоставени птичи гнезда. На най-горната лавица бяха сложени бутилки с обикновена пръст. Поведението на Ама определено беше странно. Дори и за нея.

— Ама, какво пра...

— Нали ти казах да стоиш в кухнята! Не смей да носиш това нещо тук! — изкрещя тя, когато пристъпих към нея.

— Защо си толкова разстроена? — Ама пхна някакви неща, които не успях да видя добре, в джобовете на престилката си и излезе на бегот от стаята си. Последвах я в кухнята. — Ама, какво става?

— Вземи това. — Подаде ми носна кърпичка, която изглеждаше доста стара, като внимаваше ръката ѝ да не се докосва до моята. — Увий го в нея. Веднага! Побързай!

Нещата излизаха извън контрол. Ама се беше побъркала напълно.

— Ама...

— Прави каквото ти казвам, Итън. — Никога не ме беше наричала така, по първо име, без да каже и последното.

След като увих медальона в кърпичката, тя като че ли се успокои малко. Порови в най-долния джоб на престилката си и извади оттам малка кожена торбичка и шишенце с някакъв прах. От живота си с нея знаех достатъчно, за да мога да разпозная кога е дошъл моментът за правенето на амулети. Ръката ѝ потрепна леко, докато сипваше от тъмния прах в кожената кесийка.

— Здравно ли го завърза?

— Аха — отвърнах аз и се сепнах, очаквайки да ме поправи, че се изразявам като уличник, както обичаше да казва. Този път обаче Ама не обърна никакво внимание на неправилния ми говор.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Добре, сега го сложи вътре. — Кожената кесийка беше топла и мека в ръката ми. — Хайде.

Пуснах загадъчния медальон в торбичката.

— Завържи това около него — заповяда Ама и ми подаде обикновена на пръв поглед връв, но аз знаех, че нищо, което тя използва за амулетите си, не е обикновено, нито само такова, каквото изглежда. — Сега, отнеси го отново там, където си го намерил, и го зарови в земята. Тръгвай веднага.

— Ама, какво става тук?

Тя приближи към мен, хвана ръката ми и нежно отметна няколко непослушни кичура коса от челото ми. За пръв път, откакто донесох медальона вкъщи, ме погледна в очите. Стояхме така около минута, може би най-дългата в живота ми. Изражението на лицето ѝ ми беше непознато. Изглеждаше... несигурна.

— Още не си готов — прошепна тя и пусна ръката ми.

— Не съм готов за какво?

— Направи каквото ти казах. Отнеси торбичката там, където си намерил това нещо, и я зарови. После се прибери веднага вкъщи. Не искам повече да се забъркваш с онова момиче, чуваш ли?

Беше казала всичко, което искаше, може би дори и повече. Но нямаше как да знам, защото ако има нещо, в което Ама е по-добра от гледането на карти и решаването на кръстословици, то това е да пази тайни.

* * *

— Итън Уейт, буден ли си?

Колко ли е часът? Девет и трийсет. Събота. Трябваше отдавна да съм станал, но бях изтощен. Предишната вечер се мотах два часа из околността, така че Ама да повярва, че съм отишъл до „Грийнбриър“ и съм заровил отново медальона.

Изпълзях от леглото и се залутах из стаята, препъвайки се в празна стара кутия от бисквити „Орео“. В стаята ми винаги цари пълен хаос и по пода са разпръснати толкова много неща, че баща ми често казва, че всички тези картонени кутии и други боклуци са си покана за пожар и някой ден ще подпали цялата къща. Не че той осъзнава какво се случва в тази къща в действителност. Освен картата на света по стените и по тавана са залепени множество плакати на местата, които се надявам да видя някой ден: Атина, Барселона, Москва, дори Аляска. По протежение на цялата стая са поставени на купчини кутии от обувки, като някои стигат до метър — метър и двайсет височина. Въпреки че купчините изглеждат натрупани безразборно, мога да ви кажа къде точно се намира всяка кутия — от бялата на „Адидас“ с колекцията ми запалки от пироманската ми фаза от осми клас до зелената на „Ню Баланс“ с гилзата и разкъсаното парче от знаме, които намерих във Форт Съмтър^[1], когато придружавах мама на една от нейните обиколки.

Знаех точно къде е и жълтата кутия от „Найки“, в която бях скрил медальона, ужасил толкова много Ама. Отворих кутията и взех в ръка меката кожена кесийка. Вчера вечерта ми се стори добра идея да го скрия тук, но сега го прибрах отново в джоба си, за всеки случай.

Ама отново се провикна от долния етаж:

— Слизай веднага долу или ще закъснееш!

— Идвам след минутка!

Всяка събота прекарвах поне половин ден с трите най-възрастни жени в Гатлин, моите пралели Мърси, Прудънс и Грейс^[2].

Всички в града ги наричат просто Сестрите, като че ли са едно същество, и в известен смисъл те наистина са един общ организъм. Всяка от тях е на поне сто години и дори те самите не си спомняха коя е най-старата. И трите се бяха омъжвали безброй пъти, но надживяха съпрузите си и накрая се бяха събрали да живеят заедно в къщата на леля Грейс. Възрастта им наистина беше внушителна, но лудостта им многократно я надвишаваше.

Когато станах на дванайсет години, мама започна да ме оставя при тях всяка събота, за да им помагам, и традицията се спазваше и досега. Най-лошо е, когато трябваше да ги придружавам до църквата. Сестрите са предани баптистки и посещаваха църквата си и в събота, и в неделя, а и в повечето други дни.

Но в онзи ден беше различно. Станах от леглото и минах през банята, преди да се наложи Ама да ми извика за трети път. Нямах търпение да отида при пралелите си. Сестрите знаеха почти всичко за всеки, живял някога в Гатлин. Така и би трябвало да бъде, защото в един или друг момент от живота си чрез браковете си се бяха оказали роднини на поне половината град. След видението беше ясно, че „Ж“-то в инициалите е за Женевиев. И ако има някой, който да знае какво означават останалите букви, това трябваше да са трите най-стари жени в Гатлин.

Когато отворих долното чекмедже в гардероба си, за да взема чорапи, забелязах малка кукла, която приличаше на маймунка, направена от парцали, държаща в ръце торбичка със сол и син камък — един от амулетите на Ама. Тя ги приготвяше, за да прогони злите духове и лошия късмет. Използваше ги при борба и с обикновения грип. Сложи един такъв талисман над вратата на кабинета на татко, когато той започна да работи и в неделя, вместо да ходи на църква. Въпреки че татко винаги е гледал абсолютно пренебрежително на посещенията в църквата, преди наистина ходеше според градските традиции и Ама казваше, че Господ Бог ще му пише няколко червени точки за присъствието му. Няколко месеца по-късно татко купи по интернет кукла вещица и я закачи над печката в кухнята. Ама беше толкова бясна, че цяла седмица му сервира вечерята студена и му прегаря кафето.

Обикновено не обръщах голямо внимание на малките й подаръци. Но в историята с медальона имаше нещо по-особено. Нещо, което тя не искаше да открия.

* * *

Има само една дума, с която мога да опиша сцената, разкрила се пред очите ми, когато стигнах в къщата на Сестрите. Хаос. Леля Мърси ми отвори вратата, все още с ролките в косата си.

— Слава богу, че си тук, Итън! Имаме и-и-извънредна ситуация — каза тя, като произнесе И-то толкова удължено, сякаш е отделна дума. В повечето случаи въобще не разбирах какво ми обясняват — акцентът им е много силен, а граматиката направо ужасна. Така стоят

нещата в Гатлин: можеш да разбереш колко стар е някой човек от начина, по който говори.

— Лельо?

— Харлон Джеймс се нарани и не съм убедена, че ще оцелее. — Прошепна последната дума тихо, като че ли Господ ни слушаше и тя се притеснява да не вземе да Му даде някоя лоша идея. Харлон Джеймс е йоркширският териер на леля Прудънс, кръстен на последния ѝ съпруг.

— Какво е станало?

— Ще ти кажа какво стана. — Леля Прудънс се появи изневиделица с комплект за бърза помощ в ръце. — Грейс се опита да убие бедния Харлон Джеймс и той едвам се държи.

— Не съм се опитвала да го убивам. — Леля Грейс се показва от кухнята. — Не смей да лъжеш, Прудънс Джейн. Беше нещастен случай.

— Итън, обади се на Дийн Уилкс и му кажи, че имаме извънредна ситуация — нареди ми леля Прудънс, докато вадеше капсула амонячна сол и два много големи бинта от комплекта.

— Ще го загубим! — Харлон Джеймс лежеше на кухненския под; изглеждаше зле, но определено не беше тръгнал да умира. Когато се опита да се надигне, се видя, че не може да стъпва на едното си задно краче и го влачи жално. — Грейс, кълна се в Бог, ако Харлон Джеймс умре...

— Няма да умре, лельо Пру. Мисля обаче, че си е счупил крака. Какво стана?

— Грейс го преби до смърт с метлата.

— Това въобще не е вярно! Казах ти, не си бях сложила очилата и той ми заприлича на корабен плъх, както тичаше из кухнята.

— Как можеш да знаеш как изглежда корабен плъх? Кракът ти не е стъпвал на кораб през целия ти живот!

Накрая успях да закарам Сестрите, които вече бяха изпаднали в пълна истерия, и Харлон Джеймс, който сигурно си мечтаеше да умре, за да се отърве от тях, до Дийн Уилкс с техния „Кадилак“ от 1964 г. Дийн Уилкс има магазинче за хранителни стоки, но е най-близкото до ветеринар, с което разполага Гатлин. За щастие Харлон Джеймс наистина имаше само счупен крак, така че Дийн се справи с нашата „извънредна ситуация“.

По пътя на връщане вече бях започнал да си мисля дали аз не съм лудият, щом се надявам да получа информация от Сестрите. Колата на Телма беше паркирана на алеята пред дома на лелите. Татко нае Телма да ги наглежда, след като преди десет години леля Грейс почти изгори къщата до основи — включила фурната, пъхнала вътре лимонения пай и го оставила цял следобед вътре, докато трите били на църква.

— Къде бяхте, момичета? — провикна се Телма от кухнята.

Те започнаха да се блъскат една друга, за да стигнат първи до нея и да ѝ разкажат своята версия на злощастното си приключение. Стоварих се на един от столовете в кухнята — всички бяха абсолютно различни по стил и размер — до леля Грейс, която изглеждаше потисната, че отново се е оказала злодеят в историята. Извадих медальона от джоба си, верижката му беше все още завита в кърпичката, и без да я махам съвсем, го залюлях небрежно няколко пъти.

— Какво си имаш, красавецо? — попита Телма, докато вземаше емфие от металната кутия, стояща винаги на перваза на прозореца, и го тъпчеше между носа и горната си устна. Повярвайте ми, изглежда дори по-странно, отколкото звучи, защото Телма е някакво странно съчетание от изтънчена дама и Доли Партън.

— Някакъв медальон, който намерих близо до плантацията „Рейвънуд“.

— „Рейвънуд“? И какво, по дяволите, си търсил там?

— Там живее моя приятелка.

— Искаш да кажеш Лена Дюшан? — попита леля Мърси. Разбира се, че знаеше. Целият град знаеше. Все пак това е Гатлин.

— Да, лельо. В един и същи клас сме по някои предмети в училище. — Вече бях приковал вниманието им. — Намерихме го в градината зад къщата. Не знаем на кого принадлежи, но изглежда наистина стар.

— Там не е собственост на Макон Рейвънуд. Градината е част от „Грийнбриър“ — каза леля Пру напълно убедено.

— Дай да погледна. — Леля Мърси извади очилата от джоба на домашния си халат.

Подадох ѝ медальона, все още увит в кърпичката.

— Има някакъв надпис.

— Не мога да го разчета. Грейс, я виж ти.

— Не виждам нищо. — Леля Грейс присвиваше очи, но това явно не помагаше.

— Има две редици с инициали точно тук — посочих им аз резките по метала. — ИКУ и ЖКД. А ако обърнете капака, ще видите и дата — 11 февруари 1865.

— Датата ми звучи познато — каза леля Прудънс. — Мърси, какво е станало на този ден?

— Не беше ли някоя от сватбите ти, Грейс?

— 1865-а, не 1965-а! — поправи я леля Грейс. Слухът им беше не по-добър от зрението им. — 11 февруари 1865-а...

— Това е годината, в която янките почти изгарят Гатлин до основи — сети се накрая леля Грейс. — Нашият прапрадядо загубил всичко в този пожар. Не си ли спомняте историята, момичета? Генерал Шърман минал с армията на Съюза през целия Юг и изгорил всичко по пътя си, включително Гатлин. Наричали го „Голямото палене“^[3]. След като си тръгнали, всяка плантация в града била унищожена, с изключение на „Рейвънуд“. Прадядо ми често казваше, че Ейбрахам Рейвънуд сигурно е сключил сделка с Дявола онази нощ.

— Какво имаш предвид?

— Това е единственият начин имението да е оцеляло. Янките палели всяка плантация по реката, една по една, докато стигнали до „Рейвънуд“. И просто минали покрай къщата, сякаш тя не била там.

— Дядо казваше, че това не било единственото странно нещо, станало през онази нощ — обади се и леля Пру, докато даваше на Харлон Джеймс парче бекон. — Ейбрахам имал брат, който живеел с него, и след нощта на пожарите той просто изчезнал. Никой повече не го видял.

— Това не звучи много странно. Може да е бил убит от войниците на Съюза или да е изгорял в някоя от подпалените къщи — казах аз.

Леля Грейс повдигна многозначително вежди.

— А може да е нещо друго. Така и не намерили тялото му. — Осъзнах, че хората говорят за семейство Рейвънуд от поколения; не е започнало с Макон Рейвънуд. Чудех се какво ли още знаят Сестрите.

— Ами Макон Рейвънуд? Каква е историята му?

— Това момче никога не е имало шанс, все пак е незаконороден. — Леля Грейс натърти по своя си начин на „не“-то в думата. В Гатлин да си незаконороден е като да си комунист или атеист. — Баща му, Силас, срещна майката на Макон, след като първата му жена го напусна. Тя беше хубаво момиче, от Ню Орлиънс, мисля. Както и да е, не след дълго се родиха Макон и брат му. Но Силас така и не се ожени за нея и накрая тя също го напусна.

Леля Пру я прекъсна:

— Грейс Ан, никога не си знаела как да разказваш истории. Силас Рейвънуд беше ексцентричен и зъл човек и това е вярно, както е вярно, че слънцето свети денем, а луната нощем. И в тази къща винаги са ставали странни неща. По цяла нощ свети странна светлина, а и някога, и сега все още може да се види мъж с висока черна шапка да обикаля из плантацията.

— И вълкът. Кажи му за вълка. — Нямаше нужда да ми казват за кучето, или каквото там беше. Видях го с очите си. Но не можеше да е същото животно. Кучетата, а дори и вълците, не живеят толкова дълго.

— В онази къща имаше вълк. Силас го държеше като домашен любимец! — Леля Мърси поклати неодобрително глава.

— Момчетата се местеха постоянно ту при майка си, ту при баща си. И когато бяха при Силас, той се държеше с тях ужасно. Биеше ги през цялото време и не ги изпускаше от очи. Дори не им позволяваше да ходят на училище.

— Може би затова Макон Рейвънуд никога не излиза от вкъщи — предположих аз.

Леля Мърси махна с ръка във въздуха, сякаш това беше най-глупавото нещо, което беше чувала.

— Разбира се, че излиза от вкъщи. Виждала съм го безброй пъти край сградата на ДАР, обикновено привечер.

Да бе, направо й повярвах.

Ето това е проблемът със Сестрите: през половината време са напълно в час, но това все пак беше само половината. Не бях чувал никога някой дори да е зървал Макон Рейвънуд, затова много се съмнявах, че той се мотае около седалището на ДАР и си бъбри с мисис Линкълн.

Леля Грейс се вгледа по-внимателно в медальона, повдигайки го към светлината на лампата.

— Ще ти кажа едно, момчето ми. Тази кърпичка е принадлежала на Сула Тредо, Сула Пророчицата, както са я наричали някога. Според местните тя можела да вижда бъдещето на хората в картите.

— Таро карти? — попитах аз.

— Че какви други карти има?

— Ами има карти за игра, поздравителни картички, визитни картички... — започна да изброява несвързано леля Мърси.

— Откъде знаеш, че е била нейна?

— Инициалите ѝ са бродирани на ръба на кърпичката, а това виждаш ли го? — попита леля Грейс и ми посочи малка птичка, бродирана под буквите на името. — Това е нейният запазен знак.

— Запазен знак?

— По онова време повечето гледачки са имали такива знаци. Маркирали колодите си, за да са сигурни, че никой няма да подмени картите им. Една гледачка е толкова добра, колкото е добра колодата ѝ с карти. Знам го със сигурност — намеси се и Телма, след което се изплю в малка урна в ъгъла на стаята с прецизността на опитен стрелец.

Тредо. Това е последното име на Ама.

— Тази пророчица да не би да е роднина на Ама?

— Разбира се, че е. Тя е нейна прапрапрабаба — потвърди леля Грейс.

— Ами инициалите на медальона? ИКУ и ЖКД? Знаете ли нещо за тях? — Стрелях напосоки. Но Сестрите отдавна не бяха имали такъв проблясък на ясна мисъл и исках да се възползвам максимално.

— Да не би да се подиграваш със старите жени, Итън Уейт?

— Не, лельо.

— ИКУ. Итън Картър Уейт. Това е твойт прапрапрачичо. А да не би да беше прапрапрачичо ти...

— Никога не си била добра с аритметиката — прекъсна я леля Прудънс.

— Както и да е, това е братът на твоя прапрапрапрадядо Елис.

— Братът на Елис се е казвал Лоусън, не Итън. Оттук идва и второто ми име.

— Елис е имал двама братя, Итън и Лоусън. Кръстен си и на двамата. Итън Лоусън Уейт. — Опитах се да си представя фамилното си дърво. Виждах съм го безброй пъти. А ако има нещо, което един

южняк познава добре, това е родословието си. На копието на нашето фамилно дърво, което виси в дневната ни, поставено в рамка, няма никакъв Итън Картър Уейт. Очевидно бях надценил бистротата на мисълта на леля Грейс.

Явно съмнението бе проличало в погледа ми, защото почти веднага леля Прудънс се надигна от стола си.

— Имам фамилното дърво на рода Уейт в книгата с родословията, която вода за „Сестрите на Конфедерацията“.

„Сестрите на Конфедерацията“ е една от множеството организации, тормозещи Гатлин. Те са като по-незабележими братовчедки на „Дъщерите на Американската революция“, но са също толкова ужасяващи; нещо като мумифицирани създания, който се държат така, сякаш са ветеранки от самата война. Днес членовете на дружеството прекарват по-голямата част от времето си, като проследяват корените си от Гражданската война насам, с надеждата някой да използва данните им в поредния документален филм или патриотичен телевизионен сериал.

— Ето го. — Леля Пру се дотътри обратно в кухнята, носейки голям албум с кожена подвързия, пълен с пожълтели късчета хартия и избледнели снимки, подаващи се от краищата му. Тя започна да прелиства страниците. Изрезки и стари вестници се разпиляха по целия под. — Я виж ти... Бъртън Фрий, третият ми съпруг. Не е ли най-хубавият от всичките ми мъже? — Извади малка измачкана снимка и ни я показа.

— Прудънс Джейн, продължавай да търсиш. Това момче се съмнява в паметта ни. — По тона на леля Грейс личеше, че е нервирана.

— Тук е, точно след дървото на Статъм.

Погледнах към имената, които познавах толкова добре от дървото в нашата дневна.

Беше там, името, липсващо от родословието, което бях гледал през целия си живот — Итън Картър Уейт. Защо Сестрите имаха различен вариант на фамилното ни дърво? Беше пределно ясно чия версия е истинската. Държах доказателството в ръката си, завито в кърпичката на пророчица отпреди повече от сто и петдесет години.

— Защо името му липсва на дървото, което имаме у дома?

— Повечето родословни дървета на южняшките фамилии са пълни с лъжи, но съм изненадана, че са успели да го заличат от всички копия на фамилното дърво на Уейт — каза леля Грейс и затръшна така албума, че в кухнята се вдигна плътен облак прах.

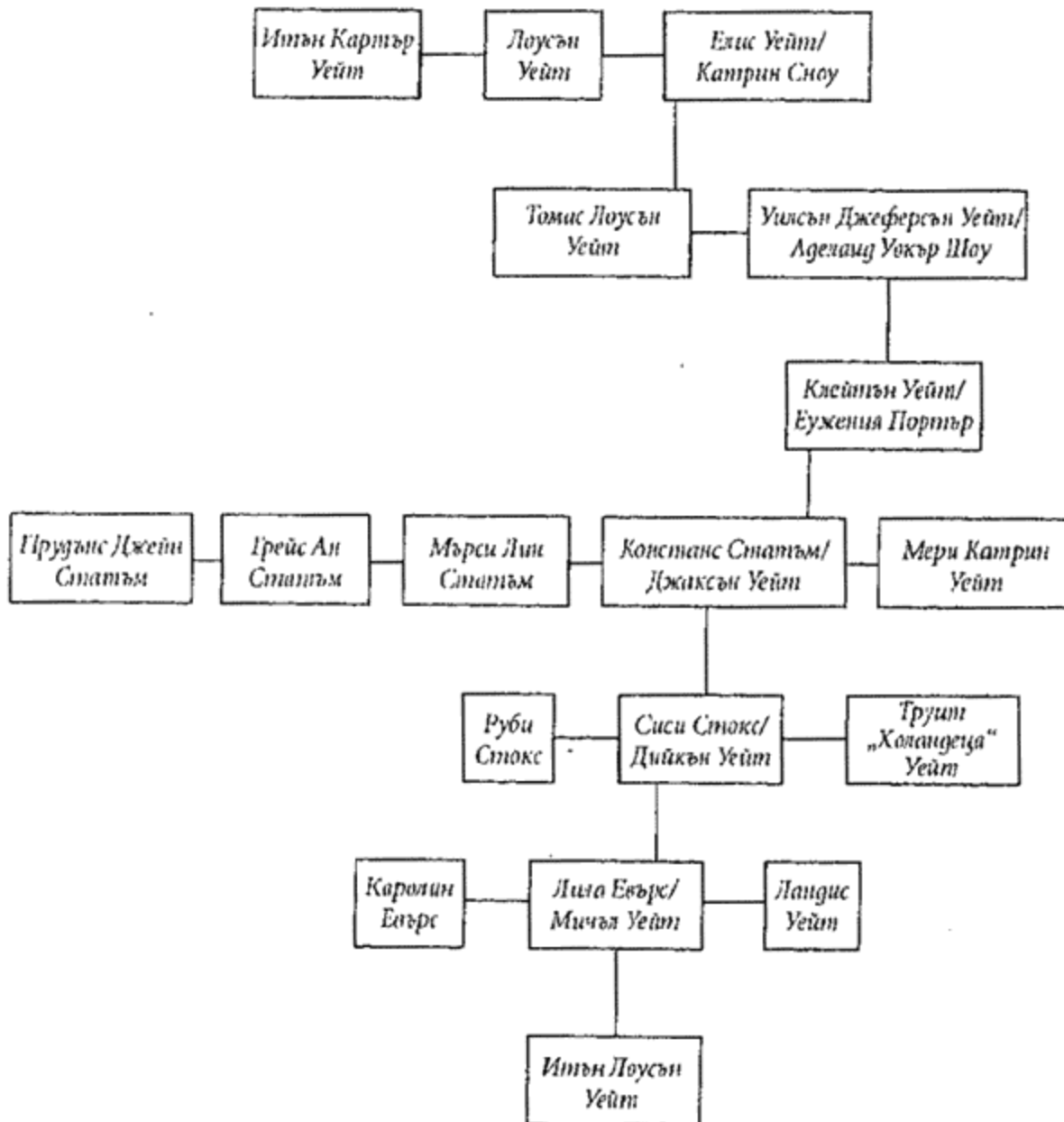
— Само благодарение на изключителните ми умения за събиране и обработване на данните името му се е запазило в нашата книга. — Леля Пру се усмихна гордо, разкривайки от край до край изкуственото си чене.

Опитах се да ги върна на темата.

— А защо са го махнали от дървото, лельо Пру?

— Защото е бил дезертьор.

Фамилно дърво на рода Уейт

Не схванах съвсем.

— Какво имаш предвид под „дезертьор“?

— Божичко, ама на какво ви учат днес в училище? — Леля Грейс се обади възмутено, но продължи методично да подбира всички кръгли гевречета от кутията със соленките.

— Дезертьори. Войници от армията на Конфедерацията, които са избягали по време на войната. — Явно продължавах да изглеждам объркан, така че леля Пру се почувства длъжна да ми обясни по-подробно. — През войната имало два вида войници — едните подкрепяли искрено каузата на Конфедерацията, а другите били накарани насила от семействата си да се запишат в армията. — Леля Пру се изправи и започна да крачи насам-натам из кухнята като истинска учителка по история, изнасяща лекция. — През 1865 г. армията на Лий била смазана, гладуваща и малобройна. Някои казват, че бунтовниците загубили вяра, затова мнозина от тях просто си тръгнали. Дезертирали от полковете си. Итън Картър Уейт бил един от тях. Той бил дезертьор. — И трите сестри наведоха глави надолу, сякаш не можеха да понесат този срам.

— Значи ми казваш, че е бил заличен от фамилното дърво, защото не е искал да гладува до смърт и да се бие за загубена кауза на погрешната страна?

— Интересен начин на формулиране, но в общи линии, да, така е.

— Това е най-глупавото нещо, което някога съм чувал.

Леля Грейс скочи от стола си — поне за деветдесет и нещо годишна жена това, което направи, можеше да се нарече скок.

— Не дръж такъв език, Итън. Това дърво е било променено много преди ние самите да сме били родени.

— Съжалявам, лельо. — Тя приглади полата си и се облегна отново назад. — Защо родителите ми са ме кръстили на някакъв прапрапрачичо, който е посрамил рода ни?

— Ами и майка ти, и баща ти имаха своите странни идеи. Нищо чудно, след всички тези книги, които бяха прочели за войната. Знаеш, че винаги са били либерални. Казва ли ти някой какво се е въртяло в главите им? Най-добре питай баща си.

Като че ли имаше някакъв шанс той да ми каже. Може би и не беше нужно. Познавах майка си — тя сигурно се беше гордяла с

постъпката на Итън Картър Уейт. Да си призная, аз също. Погалих с ръка стария кожен албум на леля Пру.

— А инициалите ЖКД? Може ли „Ж“ да е от Женевиер? — казах, макар вече да знаех отговора.

— ЖКД? Не излизаше ли някога с момче с такива инициали, Мърси?

— Не си спомням. Сещаш ли се за някой ЖК, Грейс?

— ЖК... ЖК. Не, нямам спомен. — По разсеяния им тон усетих, че ги бях загубил.

— О, божичко, вижте кое време е, момичета! Ще закъснеем за църквата — каза леля Мърси.

Леля Грейс махна с ръка към вратата на гаража.

— Итън, бъди добро момче и изкарай колата, скъпи. Само да се пооправим и идваме.

Закарах ги до Евангелистката мисионерска баптистка църква, намираща се на четири пресечки от къщата им, за следобедната служба. Трябваше да бутам инвалидния стол на леля Мърси по чакълестата алея, за да влезем вътре, а това ми отне по-дълго време, отколкото самото каране с колата, защото на всеки метър колелата му потъваха в едрите камъчета и трябваше да го въртя настрани, за да ги освободя, рисувайки да изтърся пралеля си на земята. Най-накрая успяхме да се доберем и Сестрите се отдадоха на любимото си занимание — да слушат градските клюки. В момента, в който една жена за трети път се кълнеше на свещеника, че Исус бил спасил розовите ѝ храсти от японските бръмбари и че излекувал болната ѝ ръка от артрит, аз вече се бях отнесъл напълно. Бях пъхнал ръката си в джоба на дънките си и разсеяно въртях медальона между пръстите си. Защо ми показва онова видение? И защо после не го направи отново?

Итън. Спри. Нямаш представа с какво си се захванал.

Лена пак беше в главата ми.

Остави го!

Стаята около мен започна да изчезва. Усещах как пръстите на Лена сграбчват моите, сякаш беше тук, до мен и...

Нищо не би могло да подготви Женевиер за гледката на горящия „Грийнбриър“. Пламъците го бяха обхванали от всички страни и поглъщаха един след друг големите прозорци с решетки, верандата... Войниците изнасяха вещи и картини от къщата, плячкосвайки като обикновени крадци. Къде бяха всички? Дали бяха успели да се скрият в дърветата като нея? Чу изпукване на клони и листа. Усети някого зад гърба си, но преди да успее да се обърне, една ръка закри устата ѝ. Тя сграбчи чуждата китка с двете си ръце и се опита да се освободи от хватката ѝ.

— Женевиер, аз съм. — Ръката се отпусна.

— Какво правиш тук?! Добре ли си? — Женевиер се хвърли в прегръдките на войника, облечен в останките на някога гордата сива униформа на южняшката Конфедерация.

— Да, мила — отвърна Итън, но тя знаеше, че лъже.

— Мислех, че може би си...

Откакто Итън бе призован да постъпи в армията преди две години, Женевиер беше получила само няколко писъма от него от периодите, в които войната се развиваше добре за Юга. След Битката при пуцинака^[4] не бяха идвали никакви вести. Женевиер знаеше, че много от мъжете, последвали генерал Лий в тази битка, бяха загинали. Беше се примирила, че ще си умре като стара мома. Сигурна беше, че е загубила Итън завинаги. Все още не можеше да повярва, че той е жив, че е тук при нея точно в тази вечер.

— Къде са останалите от полка ти?

— Когато ги видях за последно, бяха близо до Съмит.

— Какво искаш да кажеш с това „когато ги видях за последно“? Всички ли са мъртви?

— Не знам. Когато си тръгнах, бяха още живи.

— Не разбирам.

— Дезертирах, Женевиер. Не можех да се бия и ден повече в името на нещо, в което не вярвам. Не и след това, което видях. Повечето момчета, които се сражаваха с мен, дори не разбираха за какво е тази война, не осъзнаваха, че просто проливат кръвта си заради памука и нечия чужда алчност.

Итън взе ръката ѝ в своите; дланите му бяха груби, покрити с белези.

— Ще те разбера, ако вече не искаш да се омъжиш за мен. Нямам никакви пари, а сега нямам и чест.

— Не ме интересува дали имаш пари, Итън Картър Уейт. И си най-достойният мъж, когото познавам. Не ме интересува, че според баща ми сме прекалено различни. Той греша. Ти си у дома и ще се оженим, каквото и да става.

Женевиев го прегърна силно, страхувайки се, че може да изчезне и отново да се стопи в мъгливия въздух, от който беше дошъл. Миризмата обаче я върна в реалността. Гранивата миризма на горящи лимони, на горящия им живот.

— Трябва да отидем към реката. Там ще отиде и мама. Тя каза, че ще се запъти на юг, към къщата на леля Маргарет.

Итън нямаше време да ѝ отговори. Някой идваше. Чуваше се как се чупят клонки, като че ли претърсваха храстите.

— Ела зад мен — заповяда той и бутна Женевиев зад гърба си, държейки я с една ръка, докато с другата стискаше пушката си. Храстите се разделиха и Айви, готвачката на „Грийнбриър“, се запрепъва към тях. Все още беше облечена с нощницата си, цялата почерняла от дима. Нададе вик при вида на униформения мъж, прекалено уплашена да забележи, че куртката му беше сива, а не с цвета на янките — синя.

— Айви, добре ли си? — Женевиев се затича да хване старата жена, преди да се строполи на земята.

— Мис Женевиев, какво, за бога, правите тук?!

— Опитвах се да стигна до „Грийнбриър“. Да ви предупредя.

— Прекалено е късно, дете. Всичко свърши. Тези Сини птици разбиха вратите и влязоха в къщата, сякаш беше тяхна. Обиколиха из стаите и взеха каквото си харесаха, а после, просто ей така, изгориха всичко. — Говореше почти неразбираемо. Беше в истерия и през няколко секунди разказът ѝ се накъсваше от кашлица; давеше се и от дима, който явно беше прогорил гърлото ѝ, и от сълзи. — През целия си живот не съм виждала такива изверги. Да подпалиш къщата заедно с жените вътре! Всички ще отговарят за това пред Всемогъщия. — Гласът на Айви трепереше.

Отне им минутка, за да осъзнаят какво казва.

— Какво... как така с жените вътре?

— Съжалявам, дете...

Женевиев се строполи на земята. Коленичи в калта, капките дъжд се лееха по лицето ѝ и се сливаха със сълзите ѝ. Майка ѝ, сестра ѝ, „Грийнбриър“... Вече ги нямаше. Погледна към небето.

— Бог е този, който ще отговаря за делата си пред мен.

Свърши така внезапно, както беше започнало. Взирах се в свещеника, а Лена я нямаше. Усещах как се изплъзва отново от съзнанието ми.

Лена?

Не ми отговори. Седях в църквата, облян в студена пот, притиснат между леля Мърси и леля Грейс, които ровеха из чантите си за дребни за подноса с даренията.

Бяха изгорили къщата заедно с жените вътре, къщата с лимоновите дръвчета. Къщата, където Женевиев бе загубила медальона си — вече бях сигурен в това. Медальонът, на който беше гравирани рожденият ден на Лена, но преди повече от сто години. Нищо чудно, че тя не искаше тези видения. Вече бях съгласен с нея. Това не беше съвпадение.

[1] Форт Съмтър — едно от най-важните военни укрепления в Чарлстън, Южна Каролина, изиграло важна роля по време на Гражданската война. Нападението на форта на 12 април 1861 г. от силите на Конфедерацията сесията за начало на войната. — Б.пр. ↑

[2] Мърси, Прудънс и Грейс — „mercy“ — „милосърдие“, „prudence“ — „благоразумие“, „grace“ — „благодат“. — Б.пр. ↑

[3] Известно и като „тактиката на изгорената земя“. Една от най-разрушителните и позорни прояви на войските на Севера през войната. — Б.пр. ↑

[4] Битката при Пуцинака (5 — 7 май 1864 г.) — поставя началото на агресивната кампания на Грант в Юга. Първата битка между ген. Грант, начело на войските на Севера, и ген. Лий, начело на войските на Конфедерацията. Започва след като армията на Грант пресича река Рапидан и се сблъсква с армията на Лий на място, известно като Пуцинака. И двете страни дават много жертви, като няма решителен победител от сражението, но Грант получава възможност да продължи с кампанията си. — Б.пр. ↑

14.IX

ИСТИНСКИЯТ БУ РАДЛИ

Неделя вечер. Препрочитах „Спасителят в ръжта“ с надеждата да се унеса и да заспя. Само дето не бях достатъчно уморен за това.

И четенето не ми вървеше. Не можах да се слея с образа на Холдън Колфийлд, защото не можех да се потопя в историята, не и по начина, по който трябваше, за да стана някой друг. Умът ми не беше свободен.

В главата ми беше пълно с медальони, пожари и гласове. Хора, който не познавах, и видения, който не разбирах.

И още нещо. Оставих книгата настрани и пъхнах ръце зад врата си.

Лена? Там си, нали?

Зяпах към синия таван.

Няма смисъл. Знам, че си там. Всъщност тук. Където и да е това.

Чаках, чаках, докато накрая го чух. Гласът ѝ се носеше като тиха, нежна мелодия, като друга моя памет, която досега е била скрита в най-тъмния, най-отдалечен ъгъл на съзнанието ми.

Не. Не точно.

Тук си, била си тук цяла нощ.

Итън, спях. Поне допреди малко.

Усмихнах се мислено.

Не, не спеше. Подслушваше.

Не съм!

Признай си, подслушваше.

Момчета. Смятате, че светът се върти около вас. Може би просто харесвам тази книга.

Винаги ли можеш да влизаеш в мислите ми?

Последва дълга пауза.

Обикновено не, по тази вечер просто се случи. Все още не разбирам как става.

Да питаме някого.

Кого например?

Не знам. Явно ще се наложи да се справим сами. Както с всичко останало.

Друга пауза. Чудех се дали е схванала идеята на множественото число и дали все още ме чува. Може би си беше тръгнала или пък не искаше да разбере нещо повече за нея.

Не се и опитвай.

Усмихнах се отново и усетих как очите ми се затварят сами. Едвам успях да ги държа отворени.

Ще се опитам.

Загасих светлината.

Лека нощ, Лена.

Лека нощ, Итън.

Надявах се, че не може да разчете всичките ми мисли.

Баскетбол. Определено трябваше да мисля повече време за баскетбол. И както си казвах това, почувствах, че очите ми се затварят, че губя контрол...

* * *

Потъвах.

Давех се.

Махах с ръце в зелената вода, вълните ме заливаха. Краката ми се опитваха да стигнат до калното дъно на река, може би Санти, но отдолу нямаше нищо. Виждах някаква светлина, проблясваща отгоре, но не можех да стигна до повърхността. Потъвах все повече.

Днес е рожденият ми ден, Итън. Случи се.

Протегнах се. Лена сграбчи ръката ми, а аз се извъртях, за да я хвана здраво, но не успях и тя отново ми се изплъзна. Искях да изкрещя, докато гледах как малката ѝ бледа ръка потъва надолу към тъмнината, но устата ми беше пълна с вода и не можех да издам нито звук. Усещах, че се давя. Почвах да губя съзнание.

Опитах се да те предупредя. Трябва да ме пуснеш!

Изправих се в леглото си. Тениската ми беше мокра от пот. Възглавницата ми беше мокра. Косата ми беше мокра. Стаята беше

замъглена, а въздухът в нея — влажен. Предполагам, че пак бях оставил прозореца отворен.

— Итън Уейт! Чуваш ли ме? Слизай веднага, преди да е станало утре, иначе ще те оставя без закуска цяла седмица.

Седнах на масата тъкмо когато Ама сипваше в чинията ми три яйца, приготвени по любимия ми начин — изпържени и от двете страни.

— Добро утро, Ама.

Тя ми обърна гръб, без да ме погледне.

— Няма нищо добро в утрото, момко. Недей да плюеш зад гърба ми и да ми казваш, че вали. — Още ми се сърдеше, но не бях сигурен дали е заради бягството от училище, или защото донесох медальона вкъщи. Най-вероятно и заради двете. Не можех да я виня, обикновено не създавах проблеми в училище. Това беше напълно нова територия за мен.

— Ама, съжалявам, че си тръгнах от училище в петък. Няма да се повтори. Всичко ще бъде както преди.

Изражението на лицето ѝ омекна, съвсем малко, и тя приседна на стола срещу мен.

— Не бъди толкова сигурен. Всички правим своя избор и този избор има последствия. Предполагам, че ще се наложи да плащаш доста за своя, когато се върнеш в училище. Може би сега ще започнеш да ме слушаш, като ти говоря. Стой далеч от Лена Дюшан и от онази къща.

Не е обичайно за Ама да е на едно мнение с останалите от града, особено като се има предвид, че това мнение най-често е погрешно. Можех да позная, че се тревожи, от начина по който бъркаше кафето си дълго след като захарта в него се беше стопила. Ама винаги се безпокои за мен и аз я обичах за това, но откакто ѝ показах медальона се държеше различно. Заобиколих масата и я прегърнах. Миришеше на графита от моливите си и на канелените си бонбони, както обикновено. Тя поклати глава, мърморейки.

— Не искам да чувам повече за зелени очи и черна коса. Казаха, че времето ще се влоши; идват черни облаци, така че внимавай.

Ама не беше в лошо настроение, а направо в ужасно. Усещах как се отнася в онова мрачно, черно място, където понякога ходеше.

* * *

Линк паркира Бримката, от която както обикновено се носеха ужасяващи звуци. Намали музиката, когато седнах в колата. Лош знак.

— Имаме проблем.

— Знам.

— Тази сутрин ще има сбирка. Предстои линчът на „Джаксън“.

— Какво си чул?

— Че си изчезнал след петък вечерта. Чух мама да говори, опитах да ти се обадя. Къде се беше покрил?

— Преструвах се, че заравам медальон в земята на „Грийнбриър“, за да ме пусне Ама да се прибера вкъщи.

Линк се засмя. Той е свикнал с разговорите за магии, амулети и зли очи, когато Ама е във фаза.

— Поне не те е накарала да носиш онази воняща торбичка лук около врата си. Гадно беше.

— Не беше лук, а чесън. За погребението на мама.

— Все тая, беше гадно.

Нещата с Линк стояха така — откакто ми даде онзи „Туинки“ в автобуса, ние бяхме приятели и той не се интересуваше какво казвам или правя. От съвсем малки знаехме кои са приятелите ни. Такъв е животът в Гатлин. Всичко вече се е случило, още преди десет години. За нашите родители всичко се беше случило преди дваисет или трийсет години. А за самия град изглежда нищо ново не се беше случвало от стотина години. Поне нищо с някакви по-сериозни последствия.

Имах чувството, че това ще се промени.

Майка ми щеше да каже, че е крайно време. Тя харесваше промените. За разлика от майката на Линк. Мисис Линкълн е страшно властна жена с мисия и широка мрежа от социални контакти — опасна комбинация. Когато бяхме в осми клас, тя изтръгна кутията за кабелната телевизия, защото завари Линк да гледа един от филмите за Хари Потър. Мисис Линкълн поведе кампания за изхвърляне на книгите на Дж. К. Роулинг от Окръжната библиотека на Гатлин, защото според нея разпространявали черна магия и пропагандирали вещерството. За щастие Линк успяваше да се измъкне до къщата на

Ърл Пети и да гледа MTV, иначе „Кой гръмна Линкълн?“ никога нямаше да стане първата — и под първа имам предвид и единствена — рок група в града.

Никога не съм разбирал мисис Линкълн. Когато мама беше жива, тя често ми казваше: „Линк може и да е най-добрият ти приятел, но не очаквай от мен да се запиша в ДАР и да започна да нося кринолин за техните възстановки“. После и двамата избухвахме в смях, представяйки си мама, която обикаляше километри из местата на някогашните битки в търсене на гилзи, мама, която подстригваше косата си сама с градинските ножици, като членка на ДАР, организираща разпродажби на сладки и нареждаща на хората как да декорират домовете си.

За сметка на това ми бе много лесно да си представя мисис Линкълн. Тя е главен секретар на организацията и основен регулатор на потока информация в Гатлин. Заедно с майките на Савана Сноу и Емили Ашър е в управителния съвет на ДАР, докато майка ми прекарва повечето време в библиотеката, заровена в микрофилми.

Прекарваше.

Линк продължаваше да говори и скоро картината ми се изясни напълно, така че спрях да го слушам. Но това не му пречеше да ме засипва с подробности.

— Майка ми, майката на Емили, майката на Савана... направо подпалиха телефоните в последните две вечери. През повечето време мама говореше за счупения прозорец по английски език и как чула, че племенницата на стария Рейвънуд имала кръв по ръцете си. — Зави зад ъгъла, без дори да си поеме дъх. — И как гаджето ти тъкмо било излязло от някаква лудница във Вирджиния, и че е сираче, и че страда от някаква шизофренна мания или нещо такова.

— Не ми е гадже. Просто сме приятели — казах по инерция.

— Млъквай. Толкова си хлътнал, та ми се струва, че ще зацвилиш, като я гледаш.

Не му се връзвах, щеше да каже същото за всяко момиче, с което говорех, обсъждах нещо или дори само погледнех в училище.

— Не ми е гадже! Нищо не се е случило. Просто се мотаем заедно.

— О, не ми минавай с тия номера. Харесваш я, Уейт. Признай си.

Линк не е от най-големите мислители, едва ли може да си представи друга причина за размотаване с момиче освен очевидната. С изключение може би на момиче, което свири на китара.

— Не казвам, че не я харесвам. Но сме само приятели. — И това си беше чистата истина, независимо дали исках да бъде така или не. Но това беше друг въпрос. Както и да е, явно се бях усмихнал леко при мисълта за Лена. Грешен ход.

Линк се престори, че повръща в скута си, и зави рязко, разминавайки се на косъм с един камион. Всъщност той просто си дрънкаше както обикновено. Не му пукаше кого харесвам, стига да му давах достатъчно поводи да ме поднася.

— Е, вярно ли е! Направила ли го е?

— Какво да направи?

— Знаеш. Да накара клоните на дървото да ударят прозореца?

— Прозорецът се счупи, това стана. Няма никаква мистерия.

— Мисис Ашър каза, че тя го е ударила или че е хвърлила нещо по него.

— Странно. Доколкото си спомням мисис Ашър не е в класа ми по английски език.

— Да, да, и майка ми не е, но ми каза, че днес ще идва в училище.

— Супер. Запази й място на масата ни за обед.

— Може би е правила такива неща и в предишното си училище и затова е била в лудница. — Линк беше сериозен, което означаваше, че се е наслушал на доста неща след инцидента с прозореца.

За миг си спомних какво ми каза Лена за живота си. Че е сложен. Може би това беше едно от усложненията или просто част от хилядите други неща, за които не искаше да говори. Ами ако всичките тези Емили и Савани по света бяха прави? Ако този път бях застанал на грешната страна?

— Внимавай, човече. Може би мацката наистина е луда за връзване.

— Ако наистина го мислиш, ти си идиот.

Паркирахме пред училище, без да си говорим. Бях ядосан, макар да знаех, че Линк просто се опитва да ме предпази. Обаче не можех да се правя, че нищо не се е случило. Днес всичко ми изглеждаше различно. Излязох навън и тръгнах вратата на колата.

Линк извика след мен.

— Тревожа се за теб, пич. Държиш се като смахнат.

— Какво, да не си ми гадже? Може би трябва да се тревожиш малко повече за себе си и да се запиташ защо никое момиче не иска да говори с теб, било то лудо или не.

Той излезе от колата и погледна към сградата на администрацията.

— Все тая. По-добре да кажеш на своята „приятелка“ — каквото и да означава това — да внимава днес. Виж.

Мисис Линкълн и мисис Ашър разговаряха с директор Харпър на входните стъпала. Емили стоеше до майка си и се опитваше да изглежда разстроена и ужасена. Майката на Линк нареждаше нещо на директора, който кимаше послушно с глава, сякаш запомняше всяка нейна дума. Директор Харпър може и да управлява училището, но много добре знае кой управлява града. В момента гледаше към двете жени с почти кучешко изражение.

Когато мисис Линкълн приключи с инструкциите си, Емили премина към една по-артистична версия на инцидента с чупенето на прозореца. Мисис Линкълн се протегна и постави състрадателно ръка на рамото на Емили. Директор Харпър поклати глава с разбиране.

Наистина беше лош, лош ден и тепърва се задаваха все по-черни облаци.

* * *

Лена седеше в катафалката си и пишеше нещо в орфаната си тетрадка. Двигателят на колата беше изключен. Почуках по прозореца и тя подскочи стреснато. Погледна към административната сграда. И тя беше видяла двете майки.

Направих ѝ знак да отвори вратата, но Лена поклати глава. Минах от другата страна. Вратата беше заключена, но тя нямаше да се отърве така лесно от мен. Седнах на капака на колата и пуснах раницата си на земята до мен. Нямаше да мръдна оттук, докато не ми отвореше.

Какво правиш?

Чакам.

Доста дълго ще чакаш.

Имам време.

Погледна ме втренчено през предното стъкло. Чух как вратите се отключиха.

— Някой казвал ли ти е, че си луд? — Дойде при мен, ръцете ѝ бяха кръстосани пред гърдите като на Ама, когато ми се караше.

— Не чак толкова луд колкото теб, както чух.

Косата ѝ беше вързана на опашка с черен копринен шал с подозрително яркорозови черешови цветчета, разпръснати по него. Можех да си я представя как стои пред огледалото и се приготвя с чувството, че отива на собственото си погребение, и избира този шал, за да се окуражи. Върху дънките си носеше дълга черна тениска или рокля, не можех да определя. Както обикновено, беше обута с черните си кецове. Намръщи се и отново хвърли поглед към администрацията. Майките сигурно вече се бяха разположили в кабинета на директора.

— Можеш ли да чуеш какво си говорят?

Тя поклати глава.

— Не мога да чета мислите на хората, Итън.

Можеш да четеш моите.

— Не е съвсем така.

— Ами вчера вечерта?

— Казах ти, не знам какво става. Изглежда, че двамата просто сме... свързани. — Тази сутрин ѝ беше трудно дори да произнеса думите. Погледна ме в очите. — Никога преди не ми се е случвало. С никого.

Исках да ѝ кажа, че знам как се чувства. Исках да ѝ кажа, че когато сме заедно по този начин в умовете си, се чувствам по-близо до нея, отколкото съм се чувствал до когото и да било, независимо че телата ни са на километри разстояние.

Не можах. Не можах дори да помисля за това. Мислех за баскетбола, за менюто на обед, за боядисания в граховозелено коридор, по който трябваше да мина. За всичко друго. Наклоних глава.

— Да, момичетата ми го казват постоянно. — Идиот. Колкото повече се нервирах, толкова по-тъпи ставаха шегите ми.

Лена се усмихна. Несигурна, крива усмивка.

— Не се опитвай да ме ободриш. Няма да се получи.

— Но май стана.

Погледнах пак към входа на администрацията.

— Ако искаш да знаеш какво си говорят, мога да ти кажа.

Тя ми хвърли скептичен поглед.

— Как?

— Това е Гатлин. Тук няма такова нещо като тайни.

— Какво е положението? — Огледа се наоколо. — Мислят ли ме за луда?

— До голяма степен.

— Опасна за училището?

— Най-вероятно. Тук не сме особено любезни с по-странните хора. А и не познаваме никой по-странен от Макон Рейвънуд, без да се обиждаш — казах с усмивка.

Първият звънец удари. Лена ме сграбчи притеснено за ръкава.

— Тази нощ сънувах сън. Ти...

Кимнах с глава. Нямахше нужда да казва нищо повече. Знаех, че беше с мен в съня.

— Дори косата ми беше мокра.

— Моята също. — Тя протегна ръката си към мен. На китката ѝ имаше белег; там, където се бях опитал да я задържа. Преди да потъне надолу в тъмнината. Надявах се, че не е видяла тази част. Но ако можеше да се съди по лицето ѝ, явно я беше видяла.

— Съжалявам, Лена.

— Вината не е твоя.

— Искан ми се да знаех защо тези сънища са така истински.

— Опитах се да те предупредя. Трябваше да стоиш далеч от мен.

— Добре. Смятам се за предупреден. — Някак си знаех, че не мога да го направя — да стоя далече от нея. Въпреки че трябваше да вляза в училище и да поема цялата лавина от простотии, не ми пукаше. Беше хубаво да имам някого, с когото да си говоря, без да се налага да цензурирам мислите си. С Лена можех да го правя. Там, в „Грийнбриър“, се бях почувствал така, сякаш мога да седя в гората и да говоря с нея дни наред. И повече. Дотогава, докато тя иска да говори с мен.

— Какво беше онова с рождения ти ден? Защо каза, че след него може да не си тук?

Тя не ми отговори и бързо смени темата:

— Какво стана с медальона? Видя ли другото видение? Пожарът?

— Да. Седях в средата на църквата и за малко да падна от пейката. Научих някои неща от моите пралели, Сестрите. Инициалите ИКУ означават Итън Картър Уейт. Той е бил мой прапрапрапрачичо и трите ми луди лели казват, че съм кръстен на него.

— Тогава защо не ги разпозна?

— Това е най-странната част. Никога не съм чувал за него. Много удобно той липсва от копието на фамилното ни дърво, което имаме вкъщи.

— А ЖКД? Трябва да е Женевиер, нали?

— Изглежда, че не знаят, но явно е така. Тя е момичето от видението. „Д“ вероятно идва от Дюшан. Искан да питам Ама, но когато ѝ показах медальона, очите ѝ направо щяха да изскочат. Сякаш беше нещо трикратно прокълнато, част от черна вуду магия... А кабинетът на баща ми, където са всички книги и проучвания на мама за Гатлин и войната, е забранена територия. — Изведнъж ми хрумна една идея. — Можеш да поговориш с чичо си.

— Чичо ми няма да знае нищо. Къде е сега медальонът?

— В джоба ми, завит в кърпичка и пъхнат в торбичка с някакъв прах, който Ама посипа отгоре му, щом го видя. Тя смята, че съм го занесъл обратно в „Грийнбриър“ и съм го заровил.

— Сигурно ме мрази.

— Не повече от всички други мои момичета. Искан да кажа, приятелки. Искан да кажа приятели, които са момичета. — Не можех да повярвам какви тъпотии ръсех. — Мисля, че е по-добре да влезем час, преди да сме си навлекли още проблеми.

— Всъщност смятах да се прибера у дома. Знам, че все някога ще ми се наложи да се изправя пред тях, но искам да го отложам с поне още един ден.

— Няма ли да ти се карат вкъщи?

Лена се засмя.

— Кой? Чичо ми, небезизвестният Макон Рейвънуд, който смята училището за чиста загуба на време и според когото „добрите“ граждани на Гатлин трябва да бъдат избягвани на всяка цена? Той ще бъде въодушевен.

— Защо тогава ходиш въобще? — Бях напълно убеден, че Линк не би стъпил никога в училище, ако майка му не го гонеше насила от вкъщи всяка сутрин.

Тя въртеше разсеяно един от своите талисмани, звезда със седем лъча.

— Предполагам, че съм се надявала тук да бъде различно. Че ще успея да си намеря приятели, да започна да пиша за училищния вестник или нещо такова. Не знам.

— За нашия вестник?! Та неговото мото е „Да затъпеем още малко“!

— Опитах се да се включа във вестника в предишното си училище, но ми казаха, че няма свободно място, въпреки че никога не им достигаха автори. Винаги закъсняваха с пускането на броя. — Заби поглед в земята, засрамена. — Ще тръгвам.

Отворих й вратата.

— Мисля, че трябва да поговориш с чичо си за медальона. Може би знае повече, отколкото допускаш.

— Повярвай ми, не знае.

Затворих вратата на колата с трясък след нея. Колкото и да ми се искаше да остане, част от мен беше облекчена, че си отива у дома. Имах достатъчно мои проблеми, които трябваше да оправям.

— Искаш ли да предам това на някого? — Посочих към тетрадката, която лежеше на седалката до нея.

— Не, не е домашно. — Отвори жабката и я пхна вътре. — Нищо не е. — Във всеки случай нищо, което щеше да ми покаже.

— По-добре тръгвай, преди Дебелака да започне да души из паркинга.

Тя запали двигателя, преди да успея да кажа още нещо, и ми помахаша с ръка, отлепвайки се от бордюра.

Чух лай. Обърнах се и видях огромното черно куче от „Рейвънуд“ само на няколко метра от мен, което лаеше по мисис Линкълн.

Тя ми се усмихна. Кучето ръмжеше, козината по гърба му беше настръхнала. Мисис Линкълн гледаше към него с такова отвращение, все едно беше самият Макон Рейвънуд. Ако станеше бой, не бях сигурен кой от двамата щеше да излезе победител.

— Бездомните кучета пренасят бяс. Някой трябва да съобщи в кметството.

Да, някой.

— Да, госпожо.

— Кой беше в тази странна черна кола, която току-що си тръгна? Изглеждаше, че водите интересен разговор. — Много добре знаеше отговора, но искаше да изиграе малката си играчка. Не ме питаше. Обвиняваше ме. — Като споменах „странна“, директор Харпър ми съобщи преди малко, че смята да предложи на онова момиче, Рейвънуд, да се премести. Може да си избере което и да е училище в съседните три окръга, стига да не е в „Джаксън“.

Не казах нищо. Дори не я погледнах.

— Това е наше задължение, Итън. На директор Харпър, мое, на всеки родител в Гатлин. Трябва да осигурим безопасност за младите в този град. И да ги държим настрана от хората, които могат да ги поведат по грешен път. — С други думи казано, настрана от хората, които тя не харесва.

Протегна ръка и ме докосна по рамото, също както направи с Емили преди не повече от десет минути.

— Сигурна съм, че разбираш какво имам предвид. В края на краищата ти си един от нас. Баща ти е роден тук, а майка ти е погребана в тази земя. Ти принадлежиш на това място. За разлика от някои други.

Вдигнах глава да я погледна, но тя се качи във вана си, без да дочака отговора ми.

Този път майката на Линк беше поела на много по-голяма мисия. Вече не ставаше дума за изгарянето на няколко книги. Наред бяха хората.

* * *

След като влязох в клас, денят стана странно, ненормално нормален. Не видях други родители, макар да подозирах, че поне още няколко разтревожени майки бяха посетили любимия ни директор. На обяд изядох три порции шоколадов пудинг в компанията на момчетата, както обикновено, макар да бе очевидно за какво и за кого избягвахме

да говорим. Дори гледката на Емили, пишеща влудяващите си есемеси в часовете по английски език и по химия, изглеждаше като някакъв вид универсална истина, която възстановяваше статуквото. С изключение на факта, че предполагах за какво — или по-скоро за кого — пише постоянно есемеси. Както казах, ненормално нормален ден.

Докато Линк ме остави вкъщи след тренировката по баскетбол и аз реших да направя нещо абсолютно смахнато.

Ама стоеше на верандата — сигурен знак за проблеми.

— Видя ли я?

Трябваше да го предвидя.

— Днес не беше на училище. — Технически погледнато, не лъжех.

— Може би така е по-добре. Проблемите следват това момиче по петите като кучето на Макон Рейвънуд. Не искам да последват и теб.

— Ще си взема душ. Вечерята скоро ли ще бъде готова? С Линк имаме да правим проект за училище — провикнах се от стълбите, като се опитвах да звуча небрежно.

— Проект? Какъв проект?

— По история.

— Къде ще ходите и кога смяташ да се прибереш?

Оставих вратата на банята да се затръшне по-силно от обикновено, за да спечеля малко време, преди да отговоря. Имах план, но се нуждаех от убедително оправдание.

Десет минути по-късно седях на масата с готовата си версия. Не беше съвсем идеална, но беше най-доброто, което успях да измисля. Сега само трябваше да я изложа, без да се оплета. Не бях добър лъжец, а Ама не беше вчерашна.

— Линк ще ме вземе след вечеря. Ще бъдем в библиотеката, докато затвори. Мисля, че работи до девет или десет часа. — Докато говорех, обилно поливах печеното свинско месо в чинията си с „Каролина Голд“. „Каролина Голд“ е гъстият, лепкав сос за барбекю с горчица, който е може би единственото нещо, с което окръг Гатлин се гордее, без да е свързано с Гражданската война.

— В библиотеката?

Винаги се изнервах, когато лъжех Ама, затова се опитвах да не го правя често. Тази вечер наистина се притеснявах, стомахът направо ме гореше отвътре. Последното нещо, което исках, бе да изям три порции печено свинско (дори това да е специалното свинско на Ама, което тя кисне цял ден в марината и накъсва на малки парченца, преди да го сложи на барбекюто), но няхах друг избор. Тя ме познава много добре. Ако се откажех на втората порция, щеше да разбере, че съм нервен и щях да събудя подозренията ѝ. Ако изядях само една, щеше да ме прати в стаята да си меря температурата и да пия джинджифилов ейл. Кимнах с глава и се заех с втората чиния.

— Не си стъпвал в библиотеката, откакто...

— Знам. — Откакто мама умря.

Библиотеката беше като втори дом за мама и въобще за цялото ми семейство. Прекарвахме там всяка неделя следобед, откакто бях малко момче. Обикалях, вадех всяка книга с рисунки на пиратски кораб, рицар, войник или астронавт. Мама често казваше: „Това е моята църква, Итън. Така празнуваме светия Шабат в нашето семейство“.

Директорката на Окръжната библиотека на Гатлин, Мариан Ашкрофт, беше най-старата приятелка на майка ми, втората най-умна историчка в Гатлин (след мама) и до самия край неин партньор в проучванията. Двете се бяха дипломирали заедно в университета „Дюк“^[1], а когато Мариан получила докторската си степен по афро-американска история, последвала мама в Гатлин, за да завършат първата си книга заедно. Преди инцидента бяха по средата на петата си обща книга.

Не бях стъпвал в библиотеката оттогава и все още не бях сигурен дали съм готов. Но освен това знаех, че няма начин Ама да ме спре да отида там. Нямаше дори да се обади да провери дали наистина съм отишъл. Мариан Ашкрофт беше част от семейството ни. А за Ама, която обичаше мама толкова много, колкото я обичаше и Мариан, семейството бе винаги на първо място.

— Добре, но се дръж внимателно и не говори високо. Знаеш какво казваше майка ти. Всяка книга е дете на Бога, а мястото, където се съхраняват Божиите книги, е също и Негов дом. — Както съм казвал, мама нямаше да има добра кариера в ДАР.

Линк свирна отвън с клаксона. Щеше да ме закара, отивайки на репетицията на групата си. Излязох от кухнята, изпълнен с толкова силно чувство на вина, че едвам се удържах да не се метна в прегръдките на Ама и да си призная всичко, все едно бях отново на шест години и бях изял всички желирани бонбони от кутията в килера. Може би Ама бе права. Може би бях пробил дупка в небето и вселената всеки момент щеше да се стовари върху мен.

* * *

Стоях пред вратата на „Рейвънуд“ и стисках здраво лъскавата синя папка, която беше моето извинение да се изтърся непоканен в къщата на Лена. Бях се отбил да ѝ дам задачата за домашното по английски език, което беше пропуснала днес — поне това беше предложът, който измислих след дълъг умствен напън. Когато стоях на нашата веранда и го формулирах в главата си, ми звучеше убедително. Но сега, на верандата на „Рейвънуд“, не бях толкова сигурен.

Не съм от онези момчета, които обикновено правят такива неща, но беше очевидно, че Лена никога нямаше да ме покани у тях. А имах чувството, че чичо ѝ можеше да ни помогне, че сигурно знае нещо.

Или пък беше друго. Исках да я видя. В отсъствието на Урагана Лена денят в „Джаксън“ беше дълъг и скучен и бях започнал да се чудя как ще изкарам до последния час без всички проблеми, които тя ми създаваше. Без всички проблеми, които тя ме караше да искам сам да предизвикам.

Виждах светлината, която проникваше през покритите с бръшлян прозорци. Отвътре се чуваше музика, някаква стара южняшка песен, май от онзи певец от Джорджия, когото мама толкова харесваше. „В студената, студена, студена вечер...“^[2]

Чух лай от другата страна на вратата още преди да почукам и след секунди тя се отвори. Лена стоеше пред мен боса и изглеждаше различно от обикновено — облечена почти официално, с черна рокля с бродирани по нея малки птици, като че ли щеше да излиза на вечеря в изискан ресторант. С тениската си на „Атари“ с дупки и по дънки аз изглеждах по-скоро като за отбиване до „Дейри Кийн“. Лена излезе навън на верандата и остави вратата да се затвори зад нея.

— Итън, какво правиш тук?!

Подадох ѝ неуверено папката.

— Донесох ти домашното по английски език.

— Не мога да повярвам, че си дошъл просто ей така. Казах ти, че чичо ми не обича непознати. — Започна да ме избутва надолу по стълбите. — Трябва да си вървиш. Веднага.

— Реших, че можем да поговорим с него.

Зад гърба си чух несръчно покашляне, сякаш някой си прочистваше гърлото. Обърнах се и видях кучето на Макон Рейвънуд, а зад него самия Макон Рейвънуд. Опитах се да не изглеждам изненадан, но бях напълно сигурен, че всички са видели как направо подскочих от шока.

— Да... Това определено не е фраза, която чувам често. А и мразя да разочаровам хората, все пак съм истински джентълмен от Юга. — Говореше с умерено южняшко провлачване на гласните, но с перфектна дикция. — За мен е удоволствие най-накрая да се запознаем, мистър Уейт.

Все още не можех да повярвам, че стоя пред него. Загадъчният Макон Рейвънуд. Като че ли бях очаквал по-скоро да видя някой като Бу Радли — облечен в изпокъсан работнически гащеризон, мотаеш се из къщата, произнасяйки нечленоразделни звуци като някакъв неандерталец, може би дори пускайки от време на време малко лига от тгълчетата на устните си.

Мъжът пред мен обаче не беше Бу Радли, а копие на моята представа за Атикус Финч.

Макон Рейвънуд беше облечен безупречно по стила, не знам, от около 1942 година. Бялата му риза беше закопчана със старомодни сребърни копчета, които приличаха по-скоро на бижута. Черното му вечерно сако беше съвършено изгладено, без нито една гънка. Очите му бяха тъмни и искрящи, изглеждаха почти черни. Бяха премрежени, затъмнени — като прозорците на катафалката, с която се разкарваше Лена из града. В тези очи нямаше начин да се надникне, те не отразяваха нищо. Изпъкваха силно на бледото му лице, което беше бяло като сняг, бяло като мрамор, такова бяло, каквото очаквате да видите у човек, неизлизал на дневна светлина от години. Косата му беше прошарена, сиви кичури ограждаха лицето му, а на върха на главата му бяха съвсем черни, черни като косата на Лена.

Би могъл да бъде американска филмова звезда отпреди да изобретят цветното кино или кралска особа от някаква малка държава, за която никой не е чувал. Но бе имал нещастieto да се роди тук. Това променяше всичко. Макон Рейвънуд беше особнякът на Гатлин, митичното чудовище, с което плашеха децата още от детската градина. Само че в момента изглеждаше така, сякаш нямаше нищо общо с това място. Сякаш никога не му беше принадлежал.

Затвори рязко книгата, която държеше, все още без да сваля очи от мен. Гледаше към мен, но като че ли по-скоро през мен, сякаш търсеше нещо. Може би човекът притежаваше рентгеново зрение. Като се имаше предвид каква беше изминалата седмица, вече всичко ми се струваше възможно.

Сърцето ми биеше страшно силно, бях сигурен, че той може да го чуе. Макон Рейвънуд ме ужасяваше и го знаеше. Нито един от нас не се усмихваше. Кучето му стоеше напрегнато и сковано от едната му страна, сякаш в очакване на заповед да се нахвърли върху мен.

— Къде са ми маниерите? Влезте, мистър Уейт. Тъкмо щяхме да седнем на вечеря. Присъединете се към нас. Вечерята тук в Рейвънуд винаги е истинско забавление.

Погледнах към Лена с надежда да ми подсказже как да постъпя.

Кажи му, че не искаш да оставаш.

Вярвай ми, не искам.

— Не, благодаря ви, сър. Не искам да се натрапвам. Просто минах да оставя на Лена едно домашно. — Протегнах напред лъскавата синя папка за втори път.

— Глупости, трябва да останете. Ще се насладим на невероятни кубински пури след вечеря. Или си падате повече по цигарите? Освен ако изпитвате неудобство да влезете тук, което бих разбрал напълно. — Не можех да разбера дали говори сериозно, или се шегува с мен, но в тона му се усещаше лека ирония.

Лена постави ръце на кръста си и видях как изражението на лицето ѝ се промени мигновено. Както когато слънчевите лъчи проникнат през облаците в мрачен ден.

— Чичо, не дразни Итън. Той е единственият приятел, който имам тук, и ако го прогониш, ще трябва да отида да живея с леля Дел, а тогава няма да има кого да тормозиш.

— Пак ще си имам Бу. — Кучето погледна въпросително към Макон, щом чу името си.

— Ще го взема със себе си. Той върви из града след мен, не след теб.

Трябваше да попитам.

— Бу? Това ли е името на кучето, Бу Радли?

Макон ме възнагради с най-неуловимата усмивка, която бях виждал някога.

— По-добре той да се казва така, отколкото аз.

Погали главата му и се изсмя, което ме слиса, тъй като не можех да си представя чертите на лицето му да се оформят в подобно лъчезарно изражение. Отвори широко вратата зад себе си.

— Наистина, мистър Уейт, моля, присъединете се към нас. Толкова обичам добрата компания, а сигурно са минали години, откакто „Рейвънуд“ е имал честта да посрещне гост от нашия очарователен малък окръг Гатлин.

Лена се усмихна неловко.

— Моля те, чичо, не се дръж като сноб. Не са виновни, че ти никога не си говорил с някого от тях.

— И аз не съм виновен, че имам склонност към доброто възпитание, умерената интелигентност и сносната лична хигиена, не задължително в този ред.

— Не му обръщай внимание. В лошо настроение е — извини се Лена.

— Нека да позная. Да не би да има нещо общо с директор Харпър?

Тя кимна.

— Обадиха се от кабинета му. Докато инцидентът се разследва, съм отстранена от училище и съм на изпитателен срок. Още едно „нарушение“ и ще ме изключат.

Макон се изсмя презрително, като че ли говорехме за нещо абсолютно нелепо.

— Изпитателен срок? Колко забавно. Изпитателният срок предполага съществуването на някаква власт, която да го наложи. — Докато говореше, ни подбутна и двамата към салона. — Директор на гимназия с наднормено тегло, едвам завършил колеж; и групичка

гневни домакини с родословие, което не може да съперничи на това на Бу Радли, едва ли имат тази квалификация.

Прекрачих прага и застинах на място. Преддверието беше величествено, просторно, напълно различно от модерния хол, тип „градско предградие“, в което бях влязъл преди няколко дни. Гигантски портрет с маслени бои на потресаващо красива жена с искрящи златисти очи висеше над стълбището. То вече не беше с модерна конструкция, както преди, а представляваше класическа вита стълба, която сякаш просто си стоеше във въздуха, без никаква видима подпора. Очаквах във всеки момент Скарлет О’Хара да слезе по нея в дългата си рокля с кринолин — мястото ѝ подходдаше напълно. Редица кристални полилеи се спускаха от тавана. Салонът беше претъпкан с купища викториански мебели, малки кътчета със столове със сложно бродирана дамаска, мраморни украшения за маса и изящни папратовидни растения. Върху всяка равна повърхност имаше запалени свещници. Няколко високи врати, водещи към различни помещения, стояха широко отворени; бризът разнасяше уханието на гардениите, които бяха поставени в дълги сребърни вази, артистично аранжирани върху масичките.

За миг си помислих, че отново съм попаднал в някое от виденията, само че медальонът беше на сигурно място в джоба ми, увит в кърпичката на Ама и в кожената торбичка. Знаех, защото инстинктивно проверих дали все още е там. А това злоещо куче продължаваше да ме гледа откъм стълбите.

В това нямаше никакъв смисъл. „Рейвънуд“ се беше преобразил в нещо напълно различно от последния път, когато бях идвал тук. Изглеждаше абсурдно, сякаш се бях върнал назад във времето. Дори да не беше истинско, искаше ми се мама да го види. Щеше да ѝ хареса това място. Само че то си изглеждаше съвсем реално и вътре в себе си знаех, че видът на голямата къща си е такъв, поне през повечето време. Някак си пасваше на Лена, на тайната градина, на „Грийнбриър“.

Защо преди не изглеждаше по този начин?

За какво говориш?

Мисля, че знаеш.

Макон вървеше пред нас. Завихме зад ъгъла и се озовахме в това, което миналата седмица беше уютна дневна. Сега представляваше величествена бална зала с продълговата маса, чиито крака бяха във

формата на животински лапи. На масата бяха сервирани прибори за трима. Сякаш ме бяха очаквали.

Пианото в ъгъла продължаваше да свири само. Предположих, че беше от онези, механичните. В сцената имаше нещо свръхестествено, като че ли се очакваше стаята да се изпълни със звън на чаши и смях на множество хора. „Рейвънуд“ даваше партито на годината, но аз бях единственият му гост.

Макон не спираше да говори. Всичко, което казваше, отекуваше в гигантските стени, изрисувани с фрески, и в гравирани сводести тавани.

— Може би съм сноб. Ненавиждам града. Ненавиждам градските хора. Те имат малки умове и огромни задни дворове. Това е друг начин да покажат — без дори сами да знаят — че компенсират липсващото им в интериора с външна показност. Постоянно изхвърлят храна. Дебели са, но никога не са заситени. — Усмихна се, но в усмивката му нямаше нищо приятелско.

— Защо просто не се преместите? — Изпитах леко раздразнение, което ме върна в реалността. Без значение каква беше тази реалност. Едно беше аз да се подигравам с Гатлин и съвсем друго, когато тази подигравка идваше от Макон Рейвънуд. При него звучеше съвсем различно.

— Не ставай глупав. „Рейвънуд“ е моят дом, не Гатлин. — Изплю името, сякаш беше отровно. — Когато настъпи време да си отида от този свят, ще намеря някого, който да се грижи за имението, защото нямам деца. Най-голямата и най-важна мисия в живота ми винаги е била да съхраня „Рейвънуд“. Харесва ми да мисля за себе си като за куратор на един жив музей.

— Не драматизирай, чичо, моля те.

— Не бъди толкова дипломатична, Лена. Никога няма да разбере защо имаш желание да общуваш с тези непросветени хора.

Човекът има право.

Да не казваш, че не искаш да идвам в училище?

Не, просто...

Макон погледна към мен.

— Присъстващите са изключение, разбира се.

Колкото повече говореше, толкова повече се разпалваше любопитството ми. Кой да знае, че Макон Рейвънуд ще се окаже

третият най-умен човек в града след мама и Мариан Ашкрофт? Или четвърти, в зависимост от това дали баща ми ще реши да се покаже отново на бял свят.

Опитах се да видя заглавието на книгата, която Макон държеше все още в ръка.

— Това Шекспир ли е?

— Бети Крокър, очарователна жена^[3]. Искях да си спомня каква е представата на южняшкото население за традиционна храна. Тази вечер съм в настроение да изпробвам нещо от местната кухня. Спрях се на свинско барбекю. — Още свинско. Щях да повърна само при мисълта за него.

Макон дръпна стола зад Лена със замах.

— Като стана дума за гостоприемство, Лена, братовчедите ти ще идват за Деня на срещата. Напомни ми да кажа на Къщата и на Кухнята, че ще бъдем с петима души повече.

Лена изглеждаше раздразнена.

— Ще кажа на *икономката* и на *готвачката*, ако това имаш предвид, чичо.

— Какво е Денят на срещата?

— Семейството ми е малко странно. Срещата е просто стар фамилен празник, като по-ранен Ден на благодарността. Забрави.

Не бях чувал някой да е посещавал „Рейвънуд“, било то роднини или който и да е друг. Не бях виждал нито една кола да поема в посока към имението на разклонението на пътя.

Макон изглеждаше развеселен.

— Щом така искаш. Като говорим за Кухнята, вече съм гладен като вълк. Ще отида да видя какво ни е приготвила. — Докато говореше, чувах тракането на тенджери и тигани някъде в отдалечена от балната зала стая.

— Не се престаравай, чичо. Моля те.

Гледах как Макон Рейвънуд излиза от салона и в един миг просто го нямаше. Все още чувах тракането на официалните му обувки по полирания под. Тази къща беше абсурдна. В сравнение с нея Белият дом приличаше на колиба, забутана вдън гори.

— Лена, какво става тук?

— За какво говориш?

— Как е разбрал, че ще идвам? Защо има прибори и за мен на масата?

— Трябва да ги е сложил, когато те е видял отвън на верандата.

— А цялото това място? Бях в тази къща в деня, когато намерихме медальона. Изобщо не изглеждаше така.

Кажи ми. Можеш да ми се довериш.

Тя мачкаше разсеяно подгъва на роклята си. Мълчеше упорито.

— Чичо ми си пада по антиките. Постоянно променя интериора на къщата. Има ли някакво значение?

Каквото и да ставаше тук, явно нямаше да ми каже точно в този момент.

— Добре. Имаш ли нещо против да разгледам наоколо?

Тя се намръщи, но не каза нищо. Станах от масата и отидох до съседния салон. Беше оформен като малък кабинет — с канапета, камина и няколко масички за писане. Бу Радли лежеше пред камината. Започна да ръмжи в момента, в който влязох в стаята.

— Добро кученце.

Той изръмжа по-силно. Направих крачка навън. Черният звяр моментално спря да ръмжи и отново отпусна глава пред огъня.

На най-близката масичка имаше пакет, увит в кафява хартия и завързан с канап. Взех го. Бу Радли отново изръмжа. Върху пакета имаше печат — „Окръжна библиотека на Гатлин“. Познах печата. Майка ми получаваше стотици такива пакети. Само Мариан Ашкрофт си правеше труда да опакова по този начин книгите.

— Проявявате интерес към библиотеките, мистър Уейт? Познавате ли Мариан Ашкрофт? — Макон се появи неочаквано до мен, взе колетчето от ръката ми и го огледа с истинска наслада.

— Да, сър, Мариан, д-р Ашкрофт, беше най-добрата приятелка на майка ми. Работеха заедно.

Очите на Макон трепнаха, за секунда в тях се появи някакъв блясък, после отново не изразяваха нищо. Каквото и да беше, отмина.

— Разбира се. Каква непростима недосетливост от моя страна, Итън Уейт. Познавах майка ви.

Вцепених се. Как беше възможно Макон Рейвънуд да познава майка ми?

Странно изражение мина по лицето му, сякаш си беше спомнил нещо забравено.

— Само чрез книгите ѝ, разбира се. Чел съм всичко, написано от нея. Всъщност, ако се вгледате в бележките към книгата ѝ „Плантации и растения: разделените градини“, ще видите, че голяма част от източниците за проучването ѝ са от моята лична колекция. Вашата майка беше блестящ учен, голяма загуба за всички ни.

— Благодаря.

— За мен ще е чест да ви покажа моята библиотека, естествено. С огромно удоволствие ще споделя колекцията си с единствения син на Лила Евърс.

Погледнах го, стреснат от звука на името на майка ми, излязло от устата на Макон Рейвънуд.

— Уейт. Лила Евърс Уейт.

Мъжът се усмихна по-широко от обикновено.

— Разбира се. Но всяко нещо по реда си. Заради липсата на врява, идваща от Кухнята, подозирам, че вечерята е сервирана. — Потупа ме по рамото и се върнахме отново в голямата бална зала.

Лена ни чакаше на масата. Опитваше се да запали свещ, която постоянно гаснеше от вечерния бриз. Масата беше отрупана с пищна вечеря, въпреки че не можех да си представя как тези ястия бяха стигнали до тук. Не бях видял нито един друг човек в къщата, освен нас тримата. Имахме изцяло нова къща, куче-вълк, а сега и всичко това. А бях очаквал Макон Рейвънуд да бъде най-странното нещо тази вечер.

Храната беше достатъчно, за да стигне за ДАР, за всяка църква в града и за баскетболния отбор едновременно. Само дето не беше храната, която обикновено се сервира в Гатлин. Имаше нещо, което приличаше на цяло печено прасе с ябълка в устата. Изправени печени ребра, с малки панделки върху всяко, стояха до поднос с ужасно изглеждаща гъска, покрита с кестени. Имаше купи с марината и сосове, различни кремове, кифли и хлебчета, зеле и цвекло и видове пастети, чиито имена не знаех. И разбира се, сандвичи с парченца печено свинско, които изглеждаха съвсем не на място сред останалите деликатеси. Погледнах към Лена, ужасен от мисълта колко много неща трябваше да изям, за да се покажа любезен.

— Чичо! Това е прекалено. — Бу се сви край стола на Лена, въртейки опашка в очакване на угощението.

— Глупости. Имаме повод да празнуваме. Имаш си приятел. Кухнята ще се обиди.

Лена ме погледна притеснено, сякаш се страхуваше, че ще поискам да отида до тоалетната и ще избягам. Свих рамене и започнах да пълня чинията си. Може би Ама щеше да ми позволи да пропусна закуската на следващата сутрин. Когато Макон беше вече на третата си чаша скоч, реших, че е подходящо време да повдигна темата за медальона. Някъде в ъгълчето на съзнанието ми стоеше мисълта, че го бях видял да слага храна в чинията си няколко пъти, но не и да я яде. Изглеждаше като че ли тя просто изчезва след една или две хапки. Може би Бу Радли беше най-щастливото куче в града.

Сгънах памучната салфетка в скута си.

— Сър, може ли да ви попитам нещо? Все пак, изглежда, че знаете толкова много за историята на града, а и няма как да питам мама, нали?

Какво правиш?

Просто ще му задам един въпрос.

Той не знае нищо.

Лена, трябва да опитаме.

— Разбира се. — Макон отпи от чашата си.

Бръкнах в джоба си и извадих медальона, като внимавах да го държа увит в кърпичката на Ама. Всички свещи внезапно изгаснаха. Светлината стана мъждива и после изчезна напълно. Дори музиката от пианото спря.

Итън, какво направи?

Нищо не съм направил.

Чух гласа на Макон в мрака.

— Какво държиш в ръката си, синко?

— Медальон, сър.

— Ще възразиш ли, ако те помоля да го прибереш обратно в джоба си? — Гласът му беше спокоен, но знаех, че той самият не е. Усещах, че полага големи усилия да се овладее. Игривият му маниер беше изчезнал. Звучеше като човек, стигнал до ръба, в тона му се чувстваше някаква тревога, която се опитваше много упорито да прикрие.

Натъпках медальона обратно в торбичката и го прибрах в джоба си. На другия край на масата Макон докосна с пръсти канделабъра

пред себе си. Една по една свещите на масата започнаха да се запалват. Цялата храна беше изчезнала.

На бледата светлина Макон изглеждаше зловещо. Освен това за пръв път, откакто го срещнах, не говореше, сякаш в момента преценяваше възможностите си по някаква невидима скала, от която зависеше съдбата ни. Май беше време да си тръгна. Лена се оказа права, беше лоша идея. Може би все пак имаше основателна причина Макон Рейвънуд да не напуска никога къщата.

— Съжалявам, сър. Не знаех, че ще стане така. И нашата икономка, Ама, реагира като вас, когато ѝ го показах — сякаш този медальон притежава странна сила. Но когато с Лена го намерихме, не се случи нищо.

Не му казвай нищо друго. Не споменавай виденията.

Няма. Искях просто да разбера дали съм прав за Женевиер.

Нямаше защо да се безпокои, не желаех да казвам на Макон Рейвънуд нищо. Искях само да се махна оттук. Надигнах се от стола.

— Мисля, че трябва да се прибера вкъщи, сър. Вече е доста късно.

— Бихте ли ми описали как изглежда медальонът на външен вид? — Беше по-скоро заповед, отколкото молба. Но не можах да се насиля да кажа нито дума.

Лена беше тази, която най-накрая проговори:

— Той е стар и очукан с камея отпред. Намерихме го в „Грийнбриър“.

Макон нервно въртеше сребърния пръстен на ръката си.

— Трябваше да ми кажеш, че си била в „Грийнбриър“. Онова място не принадлежи на „Рейвънуд“. Там не мога да те пазя.

— Но аз бях в безопасност. Чувствах го.

В безопасност от какво? Тук имаше нещо повече от обикновена роднинска загриженост.

— Не си била. Мястото е извън границите. Не може да бъде контролирано. От никого. Има много неща, които не знаеш. А той... — Макон направи жест към мен — той не знае нищо. Не може да те защити. Не трябваше да го замесваш.

Не можех да се въздържа повече. Говореше за мен, сякаш не бях там.

— Аз също съм част от това, сър. На гърба на медальона има инициали. ИКУ. Итън Картър Уейт, моят прапрапрапрачичо. И още едни — ЖКД. Мислим, че „Д“-то е за Дюшан.

Итън, спри.

Но аз не можех.

— Няма причина да криете нищо от нас, защото каквото и да става, се случва и с двама ни. И независимо дали ви харесва или не, изглежда, че се случва точно сега.

Една ваза с гардений полетя из стаята и се разби в стената. Ето това беше онзи Макон Рейвънуд, за когото ни разказваха истории още от деца.

— Нямах представа за какво говориш, млади човече. — Взираше се право в очите ми с такава мрачна сила, че косъмчетата по врата ми настръхнаха. Бях отишъл прекалено далеч. Бу Радли се изправи и застана до господаря си, като че ли надуваше предстоящата плячка, очите му бяха закръглени и съсредоточени в очакване на лова.

Не казвай нищо повече.

Макон Рейвънуд ме гледаше с присвити очи. Бляскавата филмова звезда беше изчезнала и на негово място се беше появило нещо много по-зловещо. Искях да избягам, но бях като прикован към земята. Парализиран.

Когато най-накрая проговори, звучеше така, все едно говореше на самия себе си:

— Пет месеца. Знаеш ли колко сила ще ми е нужна, за да я опазя в безопасност пет месеца? Какво ще ми коства? Как ще ме изтощи и най-вероятно в крайна сметка ще ме погуби? — Лена се приближи до него и сложи ръка на рамото му, без да пророни нито дума. Тогава бурята в очите му изчезна така бързо, както беше дошла, и той се овладя напълно. — Ама явно е много мъдра жена. Сериозно бих обмислил нейния съвет. Бих върнал това нещо там, където сте го намерили. Моля, не го носете отново в моя дом. — Макон се изправи и хвърли салфетката си на масата. — Мисля, че трябва да отложим за известно време нашата малка разходка из библиотеката, нали така? Лена, увери се, че твоят приятел ще се прибере у дома. Беше, разбира се, изключителна вечер. Донесе ми истинско... просветление. Моля, посетете ни пак, мистър Уейт.

После в стаята стана тъмно за миг и той изчезна.

Не можах да изляза от къщата толкова бързо, колкото ми се искаше. Трябваше да се махна надалече от страховития чичо на Лена и от шантавата му къща. Какво, по дяволите, стана току-що? Лена ме буташе към вратата, като че ли се страхуваше какво може да ми се случи, ако не ме изкара навън. Когато минавахме през централния салон, забелязах нещо, което преди не бях видял.

Медальонът.

Жената с пронизващите златисти очи на картината носеше същия медальон. Сграбчих Лена за ръката. Тя го видя и застина на място.

Не беше там преди.

Какво искаш да кажеш?

Тази картина виси тук, откакто бях дете. Минавала съм покрай нея хиляди пъти. Жената никога не е носила медальон.

[1] Университет „Дюк“ — намира се в Дъръм, Северна Каролина; един от най-престижните университети в Щатите, обикновено в топ 5 на американските висши учебни заведения. — Б.пр. ↑

[2] „In the Cool, Cool, Cool of the Evening“ — популярна песен, музиката е на Хогс Кармайкъл, текстът от Джони Мерсър. Написана е през 1951 г. за филма „Here Comes the Groom“ и печели „Оскар“ за най-добра филмова песен. — Б.пр. ↑

[3] Бети Крокър — измислен женски персонаж, рекламно лице на компанията Washburn Crosby. През 40-те години на XX век Бети е втората най-популярна жена в САЩ след Елеонор Рузвелт. Бети „продава“ кулинарните продукти на компанията, „има“ книги с рецепти и т.н. — Б.пр. ↑

15.IX

НА РАЗКЛОНА

Почти не говорехме, докато пътувахме към къщи. Не знаех какво да кажа, а Лена изглеждаше благодарна, че не го правя. Остави ме аз да карам, което беше добре, защото имах нужда нещо да ме отвлича, докато сърцето ми започне да бие отново в нормалния си ритъм. Подминахме моята улица, но не ми пукаше. Не бях готов да се прибера у дома. Не разбирах какво става с Лена, с къщата ѝ или с чичо ѝ, но този път тя щеше да ми каже.

— Пропусна улицата си. — Това бяха първите ѝ думи, откакто напуснахме „Рейвънуд“.

— Знам.

— Мислиш, че чичо ми е луд, както всички останали. Просто го кажи — „стария Рейвънуд“. — Звучеше огорчено. — Трябва да се прибера вкъщи.

Не казах нищо, докато обикаляхме около Поляната на генерала, кръглия парцел с утъпкана трева, който май беше единственото нещо в Гатлин, което влизаше в туристическите справочници — статуята на генерала от Гражданската война Джубал А. Ърли. Генералът стоеше здраво на земята, което внезапно ми се стори ужасно погрешно. Всичко се беше променило, всичко продължаваше да се променя. Аз бях различен, виждах, чувах и правех неща, които преди седмица биха ми изглеждали невъзможни. Струваше ми се, че и Генералът трябва да се промени.

Завих по Дов стрийт и паркирах катафалката до бордюра, точно под табелата, на която пишеше: „ДОБРЕ ДОШЛИ В ГАТЛИН, ДОМ НА НАЙ-УНИКАЛНИТЕ ИСТОРИЧЕСКИ ПЛАНТАЦИИ В ЮГА И НА НАЙ-ДОБРИЯ МАСЛЕН ПАЙ В СВЕТА“. За пая не бях особено сигурен, но другото определено беше вярно.

— Какво правиш?

Изключих двигателя на колата.

— Трябва да поговорим.

— Не съм такова момиче. Не се натискам по колите с момчета.
— Опитваше се да се шегува, но можех да го чуя в гласа ѝ. Беше ужасена.

— Разкажи ми.

— За какво?

— Занасяш ли ме? — Едвам се удържах да не изкрещя.

Лена подръпваше гърдана си, въртейки нервно капачка от кутия сода.

— Не знам какво искаш да ти кажа.

— Можеш да ми обясниш какво стана там.

Тя гледаше разсеяно през прозорците в мрака.

— Той се ядоса. Понякога си изпуска нервите.

— Изпуска си нервите? Искаш да кажеш, хвърля неща из стаята, без да ги докосва, и пали свещи от разстояние?

— Итън, съжалявам. — Гласът ѝ беше спокоен и равен.

Но не и моят. Колкото повече отбягваше въпросите ми, толкова повече се вбесявах.

— Не искам да се извиняваш. Искам да ми кажеш какво става.

— С кое?

— С чичо ти и със странната му къща, която някой е успял да преобзаведе напълно само за дни. С храната, която се появява и изчезва просто ей така. С всички тези разговори за граници и за твоята защита. Избери си нещо.

Тя разтърси глава.

— Не мога да говоря за това. А и ти няма да разбереш.

— Откъде знаеш, като не ми даваш никакъв шанс?

— Моето семейство е различно от другите. Повярвай ми, няма да го понесеш.

— Какво трябва да означава това?

— Приеми го, Итън. Казваш, че не си като тях, но си. Искаш да бъда различна, но ако може, да е съвсем малко. Не изцяло различна.

— Знаеш ли какво? И ти си луда като чичо си!

— Дойде в къщата ми, без да си поканен, а сега се ядосваш, защото не харесваш това, което видя.

Не отговорих. Не виждах нищо през прозорците навън, не можех и да разсъждавам ясно.

— И си ядосан, защото се страхуваш. Всички вие се страхувате. Дълбоко в себе си всички сте еднакви. — Лена звучеше уморено, сякаш вече се беше предала.

— Не. — Погледнах към нея. — Ти се страхуваш.

Тя се изсмя язвително.

— Да, така е. Ти дори не можеш да си представиш нещата, от които се страхувам.

— Страхуваш се да ми се довериш.

Не каза нищо.

— Страхуваш се да се сближиш с някого достатъчно, за да забележи дали си дошла на училище или не.

Тя прокара пръста си по замъгления прозорец на колата и очерта колеблива зигзагообразна линия.

— Страхуваш се да се задържиш на едно място и да видиш какво ще стане.

Зигзагообразната линия се превърна в нещо, наподобяващо мълния.

— Ти не си оттук, права си. И не си просто малко различна.

Лена продължаваше да се взира през прозореца, в нищото, защото навън не можеше да се види нищо. Но аз можех да видя нея, виждах всичко.

— Ти си невероятно, абсолютно, изключително, извънредно, невъзможно различна. — Допрях ръката й съвсем леко, само с пръстите си, и веднага почувствах познатото преминаване на електричество. — Знам, защото дълбоко в себе си мисля, че и аз съм такъв. Затова, моля те, кажи ми. В какво точно си различна?

— Не искам да ти казвам.

По бузата й се стече сълза. Докоснах я с пръст и тя ме прогори.

— Защо?

— Защото това може да е последната ми възможност да бъда нормално момиче, пък било то и в Гатлин. Защото ти си единственият ми приятел. Защото ако ти кажа, няма да ми повярваш. Или по-лошо, ще повярваш. — Погледна ме с широко отворени очи. — И в двата случая няма да искаш да ми проговориш повече.

Някой почука рязко на прозореца и двамата подскочихме. Светлина от фенерче блестеше през замъгленото стъкло. Смъкнах бавно прозореца, ругаейки тихо под носа си.

— Да не сте се загубили по пътя към къщи?
Дебелака. Хилеше се така, сякаш беше намерил две понички на пътя.

— Не, сър. Тъкмо се прибирахме.

— Тази кола не е твоя, мистър Уейт.

— Не, сър.

Премести фенерчето си към Лена и свети ненужно дълго в лицето ѝ.

— Тогава потегляй и се прибирай вкъщи. Не карай Ама да те чака.

— Да, сър.

Запалих двигателя. Погледнах в огледалото за обратно виждане. Приятелката му, Аманда, седеше на предната седалка на полицейската кола и се кикотеше.

* * *

Затръшнах вратата на колата. Виждах Лена през прозореца от страната на шофьора как седи, без да помръдне.

— До утре.

— Да, добре.

Но аз знаех, че утре няма да се видим. Знаех, че ако потегли с колата, това ще бъде краят. Стояхме пред нашата къща и двамата бяхме наясно, че сме на кръстопът. Все едно се намирахме на разклонението на пътя към „Рейвънуд“ или към Гатлин. Трябва да избереш едната посока. И при нея беше така. Ако сега избереше да тръгне, катафалката щеше да мине по другия път на разклона, покрай мен. Точно като в онази сутрин, когато я видях за пръв път.

Освен ако не избереше мен.

Човек не може да избере два пътя. А щом веднъж поемеш по единия, няма връщане назад. Чух как двигателят забоботи, но продължих да вървя към входната ни врата. Катафалката потегли.

Тя не ме избра.

* * *

Лежах в леглото си с лице към прозореца. Лунната светлина проникваше през него, което ме дразнеше, защото ми пречеше да заспя, а в този момент исках само едно — този ден да свърши.

Итън. Гласът беше толкова плах, че почти не го чувах.

Погледнах към прозореца. Беше затворен, сигурен бях.

Итън. *Моля те.*

Затворих очите си. Резето на прозореца ми потрака.

Пусни ме вътре.

Дървените капаци се отвориха с трясък. Човек би могъл да помисли, че е от вятъра, но — разбира се — нямаше дори слаб повей. Сkochих от леглото и погледнах навън.

Лена стоеше по пижама на моравата пред къщата ни. Съседите щяха да имат за какво да говорят месеци наред, а Ама щеше да получи инфаркт.

— Слез долу или аз ще се кача горе.

Инфаркт или поне припадък.

Седяхме отвън на предните стълби на къщата. Бях с дънки, защото не спя по пижама, а ако Ама излезеше и ме видеше с момиче по боксерки, до сутринта щях да бъда заровен в задния ни двор.

Лена се беше облегнала назад и гледаше към бялата боя, която се лющеше от верандата.

— Тази вечер за малко да завия обратно по улицата и да се върна при теб, но бях прекалено уплашена. — На светлината на луната можех да видя, че пижамата ѝ е на някакви зелени и лилави цветчета и с китайски мотиви. — После, когато се прибрах вкъщи, бях прекалено уплашена, за да не го направя.

Взираше се сериозно в лакираните нокти на голите си крака. Явно искаше да каже нещо, но все още се колебаеше.

— Не знам как да го направя. Никога не съм го казвала преди, затова не знам как ще прозвучи.

Прокарах пръсти през разрошената си коса, опитвайки се да я приведа в някакъв ред.

— Каквото и да е, можеш да ми кажеш. Знам какво е да имаш смахнато семейство.

— Само си мислиш, че знаеш какво е „смахнато“. Нямах идея за какво става дума.

Пое си дълбоко дъх. Каквото и да възнамеряваше да ми каже, очевидно беше много трудно за нея. Виждах как се мъчи да намери точните думи.

— Хората в моето семейство притежават определени сили. Аз също. Можем да правим неща, които другите не могат. Родени сме с тези дарби, това не зависи от нас. Ние сме такива, каквито сме.

Отне ми секунда да разбера за какво говори или поне това, за което си мислех, че говори.

Магия.

Къде е Ама, когато човек има нужда от нея?

Страхувах се да попитам, но трябваше да разбера.

— И какви точно сте вие?

Звучеше толкова налудничаво, че не успях да произнеса думите, които исках.

— Чародейци — каза тя спокойно.

— Чародейци?

Тя кимна.

— И какво, правите заклинания?

Тя кимна отново.

Погледнах я със съмнение. Може би все пак беше луда.

— Като вещиците?

— Итън. Не се дръж като идиот.

Въздъхнах с облекчение. Разбира се, че беше нелепо. Какво си мислех?

— Това е доста глупаво название. Все едно е шегичка. Някакъв детски номер за Хелоуин. Просто тъп стереотип.

Стомахът ми се обърна. Част от мен искаше да се втурне нагоре по стълбите, да заключи вратата и да се скрие в леглото. Но друга, по-голямата част от мен, искаше да остане. Защото тази по-голяма част от мен май отдавна знаеше истината. Може би не бях съвсем наясно какво представлява Лена, но знаех, че има нещо в нея, нещо по-голямо, нещо повече от този странен гердан и старите ѝ кецове. Какво можех да очаквам от някого, който може да донесе поройна буря? Който може да ми говори, без дори да е в стаята? Който може да контролира

движението на облаците в небето? Който може да отвори капациите на прозорците ми от предната градина?

— А какво е по-подходящото име?

— Няма една дума, с която да се опишат всички хора в семейството ми. Има ли такава дума, с която да опишеш своите роднини?

Исках да разпръсна напрежението, да се престоря, че тя е като всяко друго момиче на света. Да убедя сам себе си, че всичко ще бъде наред.

— Да. Лунатици.

— Добре, ние сме чародейци. Това е може би най-широкото определение. Всички имаме някакви сили. Надарени сме точно както членовете на някои семейства са умни, други богати, трети красиви или атлетични.

Знаех какъв трябваше да бъде следващият въпрос, но не исках да го задам. Вече бях наясно, че може да счупи прозорец само като помисли за това. Не бях сигурен, че съм готов да разбере какво още може да разбие.

Както и да е, разговорът ни започваше да звучи малко странно — сякаш говорехме просто за поредното леко откачено южняшко семейство, като Сестрите например. Родът Рейвънуд беше в Гатлин от много отдавна, както повечето от фамилиите наоколо. Защо да бъдат по-малко луди от другите? Или поне така се опитвах да се убеждавам вътрешно.

Лена сметна мълчанието за лош знак.

— Знаех си, че не бива да казвам нищо. Казах ти да ме оставиш на мира. Сега вероятно си мислиш, че съм някакъв изрод.

— Мисля, че си... надарена.

— Смяташ, че къщата ни е странна. Сам го каза.

— Ами признай, че доста време отделяте на обзавеждането ѝ. — Исках да овладее положението. Да я накарам да се усмихне. Знаех какво ѝ е струвало да ми каже истината и не можех да я оставя сега сама. Обърнах се и ѝ посочих осветения кабинет над храстите с азалии, скрит зад плътните дървени капаци. — Погледни. Виждаш ли онзи прозорец? Това е кабинетът на баща ми. Работи по цяла нощ и спи през деня. Не е напускал къщата, откакто мама почина. Не иска дори да ми покаже какво пише.

— Това е толкова романтично — каза Лена тихо.

— Не, смахнато е. Но никой не го коментира, защото не е останал никой, с когото да говоря за него. Освен Ама, която крие магически амулети в стаята си и ми крещи, че съм донесъл някаква стара дрънкулка в къщата.

Стори ми се, че тя почти се усмихна.

— В крайна сметка май ще се окаже, че ти си откачалката.

— Аз съм откачалка, ти си откачалка. Във вашата къща изчезват стаи, в моята къща изчезват хора. Твоят смахнат чичо, който не излиза навън, е луд, а моят смахнат баща, който не излиза навън, е лунатик. Не виждам какво ни прави толкова различни един от друг.

Сега вече Лена се усмихна широко, явно успокоена.

— Ще се опитам да възприема думите ти като комплимент.

— Да, комплимент са. — Погледнах към нея. За пръв път я виждах да се усмихва така, с истинска усмивка. Имаше нещо особено в начина, по който изглеждаше в този момент, огряна от лунната светлина. Представих си как се навеждам към нея и я целувам. Отместих се едно стъпало по-нагоре.

— Добре ли си?

— Аха. Добре съм. Просто съм малко уморен. — Но не бях добре.

Стояхме там, на стълбите, с часове и просто си говорихме. Бях полегнал на горното стъпало, тя на стъпалото под мен. Взирахме се в тъмното нощно небе, после в тъмното сутрешно небе, докато накрая чухме птиците, които — също като нас — откриваха с изненада, че денят е настъпил.

Когато катафалката потегли, слънцето вече беше изгряло. Гледах как Бу Радли тича бавно след колата по пътя за вкъщи. Със скоростта, с която се придвижваше, сигурно щеше да стане привечер, преди да стигне в имението. Понякога се чудех защо това куче въобще излиза навън. Глупаво животно.

Поставих ръка на месинговата дръжка на входната ни врата, но за момент не успях да намеря сили да я отворя. Всичко се беше преобърнало с главата надолу и нищо не можеше да го промени. В главата ми цареше пълен хаос. Света, който познавах до преди няколко

часа, вече го нямаше. Имах нужда от нова карта, за да се ориентирам къде се намирам.

П.А.Н.И.К.Ъ.О.С.А.Н. Така би ме нарекла Ама. Десет хоризонтално или друга дума за „страхливец“. Бях уплашен. Казах на Лена, че няма нищо особено в това, че тя и нейното семейство са... Какво бяха всъщност? Вещици? Вещери? Чародейци?

Нищо особено.

Излъгах. Обзалагам се, че дори онова глупаво куче го беше разбрало.

24.IX

ПОСЛЕДНИТЕ ТРИ РЕДА

Нали сте чували онзи израз — „като гръм от ясно небе“? Истина е. В мига, в който тя се появи на стълбището ни с лилавата си пижама, въпросният гръм се стовари върху главата ми.

Знаех, че ще се случи. Но не знаех, че ще се почувствам така.

От този момент имаше само две места, където исках да бъда: където и да е, но с Лена, и пак там, но сам, за да мога да обмисля нещата по-ясно. Не ми идваха наум думи, с които да опиша отношенията ни. Тя не ми беше гадже, дори не бяхме излизали на среща. До миналата седмица дори не признаваше, че сме приятели. Нямах представа какво чувства към мен и някак си не вървеше да пратя Савана — царицата на интригите в града — да я подпита. Но не исках да рисувам по никакъв начин това, което имахме, каквото и да бе то. Защо тогава мислех за нея във всяка секунда? Защо ме изпълваше такова щастие в мига, в който я виждах? Струваше ми се, че знам отговора, но откъде можех да съм сигурен? Не можех, а и не се сещах как бих могъл да разбера.

О, стига... Момчетата не говорят така за тези неща. Ние просто излизаме на полето по време на буря и чакаме да ни удари онзи гръм.

* * *

— Какво толкова пишеш?

Лена затвори тетрадката със спирала, която май носеше със себе си навсякъде. Отборът по баскетбол нямаше тренировка в сряда, затова седяхме на земята в градината на „Грийнбриър“, за която почвах да мисля като за нашето специално място, въпреки че никога нямаше да го призная, дори на нея. Тук бяхме намерили медальона. Тук можехме да се мотаем и да си бъбрим, без никой да ни зяпа и обсъжда.

Предполагаше се да учим, но Лена пишеше в тетрадката си, а аз четях един и същи параграф за структурата на атома вече девет пъти. Раменете ни се допираха, но бяхме обърнати в различни посоки. Аз се бях изтегнал с лице към залязващото слънце, тя седеше под дълбоката сянка на покрит с мъх дъб.

— Нищо особено. Просто си пиша.

— Добре де, няма нужда да ми обясняваш. — Опитах се да не бъда много разочарован.

— Просто... глупаво е.

— Няма значение, кажи ми.

Около минута Лена мълча, драскайки с черната си химикалка по гумения ръб на кецовете си.

— Понякога пиша стихотворения. Правя го от съвсем малка. Знам, че е странно.

— Не мисля, че е странно. Мама беше писателка. Баща ми е писател. — Усетих, че се усмихва, въпреки че не гледах към нея. — Да, това е лош пример, защото той е наистина странен, но това не е следствие от писането му.

Чаках да видя дали ще ми подаде тетрадката си и ще ме помоли да прочета някое от стихотворенията ѝ. Друг път.

— Може би някой ден ще ми дадеш да ги погледна.

— Съмнявам се. — Чух как тетрадката се отваря отново и химикалката започва да се движи по страниците. Втренчих се в учебника си по химия и за стотен път прочетох наум изречението. Слънцето почти се беше скрило, тя пишеше поезия. Ако щях да го правя, сега беше идеалният момент.

— Е, искаш ли, знаеш... да излезем? — Постарах се да прозвучи небрежно.

— Нали сме излезли?

Дъвчех нервно края на пластмасовата лъжица, която бях открил в раницата си — вероятно от пудинга от училищния стол.

— Тъъ, да. Не. Искам да кажа, да отидем някъде другаде.

— Сега ли? — Тя отхапа от едно гранолено блокче^[1], завъртя се, седна до мен и ми го подаде.

Поклатих глава.

— Не сега. В петък или някой друг ден. Можем да отидем на кино. — Пъхнах лъжицата в учебника по химия и го затворих.

— Това е гадно. — Лена направи гримаса на отвращение и обърна страницата на тетрадката си.

— Какво имаш предвид? — Чувствах, че се изчервявам.

Става дума само за едно кино!

Ти си идиот.

Тя посочи към мръсната лъжица, която бях използвал да си отбележа докъде бях стигнал в учебника.

— Имах предвид това.

Усмихнах се с облекчение.

— Имала е склонност към кухненски прибори?

— Не, за книгите. Тя четеше поне по двайсет наведнъж, бяха разпръснати навсякъде — на кухненската маса, на леглото ѝ, в банята, в колата, в чантите ѝ, на купчини по стълбите. И използваше каквото ѝ попадне под ръка, за да си отбелязва. Мой мръсен чорап, обелка от ябълка, очилата ѝ за четене, друга книга, вилица...

— Стара мръсна лъжица?

— Именно.

— Това сигурно е подлудявало Ама?

— Направо изперкваше. Не, чакай, тя... — зачудих се коя беше точната дума — ... изпадаше в Б.Я.С.

— Три водоравно? — изсмя се Лена.

— Вероятно.

— Това беше на мама. — Тя докосна една от фигурките, висящи от сребърната ѝ верижка, която май никога не сваляше от врата си. Беше малка златна птица. — Гарван.

— Заради името на рода ви^[2]?

— Не. Гарваните са най-могъщите птици в света на чародейците. В легендите се казва, че могат да поглъщат чуждата енергия в себе си и да я освобождават под други форми. Могат да бъдат много опасни заради силата, която притежават.

Гледах я как пуска гарвана и той отново заема мястото си между пръстен със странни надписи, гравирани на него, и черно стъклено мънисто.

— Имаш много от тези неща. Какво представляват? Някакви талисмани?

Лена прибра кичур коса зад ухото си и погледна към гърдите си.

— Не са истински талисмани, нито амулети, а просто предмети, които имат някакво значение за мен. — Хвана капачката от кутията сода. — Това е от първата портокалова сода, която съм пила в живота си, докато седяхме на верандата на къщата ни в Савана. Баба ми я купи, когато се върнах плачеща от училище, защото никой не сложи картичка в моята кутия за Свети Валентин.

— Това е много мило.

— Да, ако под „мило“, имаш предвид „жалко“.

— Искам да кажа, мило е, че я пазиш.

— Пазя всичко.

— А това какво е? — Посочих черното мънисто.

— Даде ми го леля Туайла. Правят ги от скали в отдалечени райони на Барбадос. Каза, че ще ми носи късмет.

— Герданът ти е страхотен. — Личеше си колко много значи за нея, по начина по който докосваше всяка от висулките по него.

— Знам, че изглеждат като купчина боклуци. Но никъде не съм живяла достатъчно дълго. Никога не съм била в една и съща къща или в една и съща стая за повече от няколко години и понякога ми се струва, че малките парчета от мен на тази верижка са всичко, което имам.

Въздъхнах и отскубнах снопче трева.

— Ще ми се да бях живял на някое от тези места.

— Но твоите корени са тук. Имаш най-добър приятел, когото си познавал през целия си живот, къща с легло, което винаги е било твое. Сигурно на касата на вратата баща ти е отбелязвал с резки как растеш през годините.

Да, така беше.

Имаш резки по вратата, нали?

Побутнах я с рамо.

— Мога да те измеря на моята врата, ако искаш. Ще бъдеш увековечена завинаги в двореца „Уейт“.

Тя се усмихна леко, все още забила нос в тетрадката си, и се облегна на рамото ми. С периферното си зрение виждах как светлината от следобедното слънце озарява половината от лицето ѝ, една от страниците на тетрадката ѝ, извитите краища на черната ѝ коса, върха на единия черен „Конверс“.

А за онова... за киното. Петък е добре.

След това пхна остатъка от граноленото си блокче по средата на тетрадката си и я затвори.

Върховете на овехтелите ни черни кецове се докоснаха.

* * *

Колкото повече мислех за петък вечер, толкова по-нервен ставах. Не беше среща, поне не официално, знаех го. Но това беше част от проблема. Защото исках да бъде. Какво правите, когато осъзнаете, че може би имате чувства към момиче, което с мъка признава, че сте приятели? Момиче, чийто чичо ви е изритал от дома им, което не е добре дошло и във вашия? Момиче, мразено от почти всеки, когото познавате? Момиче, което споделя сънищата ви, но може би не и чувствата?

Нямах никаква представа и затова не правех нищо по въпроса. Това обаче не ме спря да мисля за Лена и за малко да отида до къщата ѝ още в четвъртък вечер — наистина щях, ако не живееше извън града. И ако имах кола. И ако чичо ѝ не беше Макон Рейвънуд. Тези няколко „ако“-та ми попречиха да се направя на глупак.

Всеки мой ден беше като от нечий чужд живот. Преди никога нищо не ми се случваше, а сега ми се случваше всичко — и под всичко имам предвид Лена. Часовете минаваха едновременно и по-бавно, и по-бързо. Чувствах се така, сякаш бях изсмукал въздуха от гигантски балон, сякаш в мозъка ми не достигаше достатъчно кислород. Облаците бяха по-интересни за гледане, училищният стол — по-малко отвратителен, музиката звучеше по-добре, познатите стари шегички по-забавни, а самата гимназия се превърна от купчина сиво-зеленикави индустриални сгради в карта на места, в които можех да се натъкна изненадващо на Лена. Улавях се, че се усмихвам без причина, стоя със слушалките на айпода в ушите си, но без да пускам музика просто си преповтарях разговорите, които бяхме водили. Бях виждал подобни неща и преди.

Просто никога не ги бях изпитвал.

* * *

През целия ден в петък бях в отлично настроение, което означаваше, че в час се справях по-зле от всички останали, а на тренировката — по-добре. Трябваше да изкарам някъде тази енергия. Дори треньорът го забеляза и ме повика да си поговорим: „Задръж този хъс, Уейт, и догодина може да те набележат за отбора на някой колеж“.

След тренировката Линк ме закара до Съмървил. Момчетата също смятаха да ходят на кино, което означаваше, че ще се засечем там. Може би трябваше да се досетя за това, все пак в синеплекса има само един салон. Но беше прекалено късно, а и бях прекалено развълнуван, за да се тормозя с такива подробности.

Когато паркирахме Бричката, Лена вече стоеше отвън, в тъмната част на улицата, встрани от ярко осветената фасада на киното. Носеше лилава тениска и черна рокля с тънки презрамки отгоре, която да ти припомни, че е момиче, и груби черни ботуши, които веднага те караха да забравиш този факт.

В преддверието на киното, встрани от обичайната тълпа колежанчета от Съмървил, се бяха струпали мажоретките от гимназията. Момчетата от моя отбор им правеха компания. Доброто ми настроение започна да се изпарява.

— Здравсти.

— Закъсня. Вече взех билети. — Не можех да разгада изразението на очите ѝ. Последвах я вътре. Не започвахме добре.

— Уейт! Ела тук! — Гласът на Емъри прокънтя из фоайето на киното и надвика шума от цялата тълпа и музиката, носеща се от колоните.

— Уейт, да не би да имаш среща? — Сега Били започна да ме дразни. Ърл не каза нищо, но само защото това принципно му се удава трудно.

Лена не им обърна внимание. Тръсна сърдито глава и мина пред мен, сякаш изобщо не искаше да ме погледне.

— Нарича се „социален живот“ — подвикнах иронично към групичката. Щях да си изтърпя подигравките им в понеделник. Затичах се и настигнах Лена. — Ей, извинявай за това.

Тя се обърна и ме погледна.

— Това между нас няма да се получи, ако си от онези, които не искат да гледат трейлърите на новите филми.

Аз те чаках.

Ухилих се.

— И трейлърите, и надписите до края на филма, и пуканките. Падам си по всичко.

Тя погледна зад мен, към приятелите ми, или да кажем, по-скоро към хората, които по исторически причини изпълняваха тези функции.

Не им обръщай внимание.

— С масло или без? — Беше нервна. Бях закъснял и й се беше наложило сама да се сблъска със социалната блокада на гимназия „Джаксън“. Сега беше мой ред.

— С масло — признах, макар да знаех, че това е грешният отговор. Лена се намуси. — Ако сложим масло, ще се навия на повече сол.

Погледът ѝ отново мина покрай мен. Чувах смеха на Емили, който приближаваше все повече. Не ми пукаше.

Само кажи и си тръгваме, Лена.

— Без масло, с повече сол и шоколадови бонбони. Ще ти хареса — отвърна тя. Раменете ѝ леко се отпуснаха.

Вече ми харесва.

Мажоретките и момчетата минаха покрай нас. Емили нарочно не погледна към мен, а Савана демонстративно заобиколи Лена на огромно разстояние, сякаш е заразена с някакъв вирус, предаващ се по въздушен път. Можех да си представя какво ще кажат на майките си, когато се приберат вкъщи.

Хванах Лена за ръката. По тялото ми премина ток, но не беше силен ток като онази вечер в дъжда. Беше по-скоро като смущение на сетивата. Все едно бях застигнат от ударна вълна на плажа и същевременно се бях пхнал под топло електрическо одеяло на сигурно място в леглото си в дъждовна вечер. Оставих се това чувство да ме залее. Савана забеляза и сръчка с лакът Емили.

Не е нужно да го правиш.

Стиснах ръката ѝ.

Какво да правя?

— Ей, сладури. Видяхте ли момчетата? — Линк ме тупна по рамото. Носеше чудовищно голям пакет пуканки с масло и гигантска кутия със синя скрежина. Изглежда беше единственият, който не усещаше никакво напрежение.

Даваха някаква криминална мистерия, която щеше да се хареса на Ама, като се имаше предвид увлечението ѝ по загадките и мъртвите тела. Линк отиде да седне при останалите отпред, като оглеждаше по пътя редовете за скучаещи колежанки. Премести се не защото не желаше да седи с Лена, а защото предположи, че искаме да останем насаме. Наистина искахме — е, поне аз исках.

— Къде ще седнем? По-горе, в средата...? — Чаках тя да избере.

— Тук отзад?

Последвах я към местата на последния ред.

Тъй като всички филми, които дават в синефлекса, вече ги има на дивиди, основната причина хлапетата от Гатлин да ходят на кино бяха свалките. Те са и единствената причина да седат на последните три реда. Синефлексът, водната кула и през лятото — езерото. Освен тези места, има и няколко мазета и тавани на приятели, но общо взето, възможностите на тийнейджърите за интимен живот са ограничени. Знаех, че няма да се натискаме или целуваме, но дори да имаше нещо такова между нас, не я бях довел тук за това. Лена не е момиче, което водиш на последните три реда в киното. Беше повече от това.

Все пак изборът беше неин и знаех защо го беше направила. Най-далечното място от Емили Ашър беше именно последният ред.

Може би трябваше да я предупредя. Още преди началните надписи хората около нас започнаха да се натискат. И двамата зяпахме към пакета с пуканки, защото никъде другаде не беше безопасно за гледане.

Защо не ми каза за това?

Не знаех.

Лъжец.

Ще бъда истински джентълмен. Обещавам.

Избутах мисълта за случващото се около нас в дълбините на съзнанието си и се опитах да мисля за всичко друго — за времето, за баскетбол... Протегнах се към пакета с пуканки в същия момент, в който и Лена. Ръцете ни се допряха за секунда и ме побиха тръпки, едновременно горещи и студени. Заслон и контразаслон, смесена защита, ниско подаване по линията. Има толкова много термини в баскетболните наръчници. Май щеше да се окаже по-трудно, отколкото си мислех.

Филмът беше ужасен. След десет минути вече знаех какъв ще бъде краят му.

— Той го е направил — прошепнах на Лена.

— Какво?

— Този тип. Той е убиецът. Не знам кого е убил или ще убие, но е той. — Това беше другата причина, поради която Линк не искаше да седи до мен: винаги познавах края на филма и не можех да се въздържа да не го кажа. Бях добър в това, както Ама беше добра в решаването на кръстословици. Затова бях толкова добър и на компютърните игри и на всички дами, шахове и други видове, които играехме някога с баща ми. Можех да предвидя как ще се развият нещата от първия ход.

— Откъде знаеш?

— Просто знам.

Как ще свърши това?

Знаех за какво говори. Но за пръв път не знаех отговора.

Щастливо. Много щастливо.

Лъжец. Подай ми шоколадовите бонбони.

Тя пхна ръката си в джоба на суичъра ми, за да ги извади. Само че обърка джоба и попадна на последното нещо, което очакваше в момента. Тя беше там, малката торбичка, в която все още държах медальона. Лена я дръпна рязко, извади медальона от нея и го задържа пред себе си така, сякаш беше мъртва мишка.

— Защо още разнасяш това нещо в джоба си?

— Шшш! — Пречехме на хората около нас, което беше забавно, като се имаше предвид, че те дори не гледаха филма.

— Не мога да го оставя вкъщи. Ама мисли, че съм го заровил.

— Може би трябва да го направиш.

— Няма значение, медальонът така или иначе работи, когато си поиска. През повечето време не действа.

— Няма ли да млъкнете? — Двойката пред нас се надигна. Лена подскочи и изпусна медальона. И двамата едновременно се протегнахме, за да го хванем. Видях как кърпичката се развива като на забавен каданс. Вече почти не забелязвах белия екран пред мен. Той се превърна в някаква незначителна искрица светлина и изведнъж усетих дима...

Да подпалят къщите с жените в тях.

Не можеше да е вярно. Мама. Еванджелин. Умът на Женевиер пренасочваше бясно. Може би още не е късно. Тя се затича, без да обръща внимание на клоните и трънаците, разкъсващи роклята и тялото ѝ, нито на викащите след нея Итън и Айви. Последните храсти се отвориха и Женевиер видя двама войници от Съюза, застанали пред това, което някога беше къщата, построена от дядо ѝ. Те изсипваха табличка, пълна със сребърни съдове, във войнишка раница, Женевиер се втурна през тях като черна вихрушка от коси и дрехи, сякаш тласкана от стихията на огнените вълни, завладяващи все повече това място.

— Какво, по...

— Емет, хвани я! — извика едното момче на другото.

Тя вземаше по две стъпала едновременно и кашляше силно от дима, излизащ от отвора, който се намираше там, където доскоро беше вратата на къщата. Не беше на себе си. Мама. Еванджелин. Дробовете ѝ не издържаха. Усети, че се отпуска на земята. Това дим ли беше? Щеше ли да припадне? Не, беше нещо друго. Ръка на кръста ѝ, дърпаща я надолу.

— Къде си мислиш, че отиваш, момиче?

— Пусни ме! — изкрещя тя. Гласът ѝ беше дрезгав от пушека. Гърбът ѝ се удряше в стълбите, докато той я смъкваше по тях. Неясно петно от тъмносиньо и златно. Главата ѝ се удари в следващото стъпало. Жега, после някой увиваше нещо мокро около врата ѝ. Замайване и объркване, смесени с отчаяние.

Изстрел. Звукът беше толкова силен, че я върна отново в реалността. Ръката, държаща я през кръста, се отпусна. Тя се опита да накара очите си да се фокусират.

Чуха се още два изстрела.

Господи, моля те, пощади мама и Еванджелин. Накрая обаче се оказа, че може би е искала прекалено много. Или пък е отправила погрешната молба. Защото, когато чу звука на третия изстрел, зрението ѝ се избистри достатъчно, за да види, че сивото вълнено яке на Итън е изпръскано с кръв. Застрелян от същите войници, с които беше отказал да се бие повече.

И миризмата на кръвта се смеси с миризмата на барут и горящи лимони.

Минаваха финалните надписи и лампите бяха светнати. Очите на Лена бяха все още затворени и тя лежеше облегната назад на седалката си. Косата ѝ беше разрошена, а и двамата едвам сдържахме учестеното си дишане.

— Лена? Добре ли си?

Тя отвори очи и бутна облегалката между двете седалки. Без да каже нито дума, отпусна глава на рамото ми. Усещах как трепери толкова силно, че дори не можеше да проговори.

Знам. И аз бях там.

Все още стояхме така, когато Линк и останалата дружинка минаха покрай нас. Линк ми смигна с вдигната длан, като че ли искаше да ми даде „пет“, както правехме след успешен удар на игрището.

Но той грешеше. Всички грешаха. Може и да седяхме на последния ред, но не се бяхме натискали. Все още усещах миризмата на кръв, а в ушите ми отекваха пушечните изстрели.

Току-що бяхме видели как умира човек.

[1] Гранолени блокчета — популярна американска закуска, състояща се от ядки, семена и мед и др.; съществуват и насипно, и като пакетирани десерти. — Б.пр. ↑

[2] На англ. ез. „гарван“ е „raven“. Рейвънуд (Ravenwood) буквално означава „Гарвановата гора“. — Б.пр. ↑

9.X

ДЕНЯТ НА СЕМЕЙНАТА СРЕЩА

Не мина много време след петъчната вечер в синефлекса и мълвата се разнесе. Племенницата на стария Рейвънуд се беше натискала с Итън Уейт. Ако не бях онзи *Итън Уейт*, чиято майка почина миналата година, слухът можеше да се разнесе още по-бързо и с повече бруталност. Дори момчетата от отбора решиха, че трябва да поговорят с мен. Просто им отне повече време от обикновено да ме спипат някъде, за да ми го кажат, защото не им дадох шанс да го направят по-рано.

За момче, което не може да оцелее без три обяда, е голяма жертва, че след киното пропусках половината от тях — или поне тези, които бяха с отбора. Но не можех да карам много дълго на половин сандвич на скамейките на стадиона, а и в училището няма чак толкова места, където човек може да се скрие.

Защото, повярвайте, тук наистина няма къде да се скриеш. Гимназията е умален модел на Гатлин; няма къде да отидеш. Моето временно изчезване не остана незабелязано от момчетата. Както казах, тук си има определени правила: трябва да присъстваш на сутрешната „проверка“ в сряда и ако позволиш някое момиче да те отклони от дълга ти, особено момиче, което не е одобрено — от Савана и Емили най-вече, ситуацията се усложнява.

А когато момичето е Рейвънуд, каквато винаги е била Лена за тях, положението беше направо невъзможно.

Трябваше да събера смелост. Беше време да се появя в столовата. Нямах значение, че ние всъщност не сме гаджета. В „Джаксън“, ако седнеш да ядеш с някого на обед, всички подозират, че вече сте „паркирали“ зад водната кула. А там е ясно какво се прави. Може да звучи тъпо, но при картинката в града, къде другаде да го правят разгонените младежи?

Първия път, когато с Лена влязохме в стола заедно, тя за малко да се обърне и да побегне. Едвам успях да я хвана за дръжката на чантата

й.

Не се дръж така. Това е просто обяд.

— Мисля, че забравих нещо в шкафчето си. — Обърна се, но аз продължавах да я държа.

Приятелите обядват заедно.

Не обядват. Ние не обядваме. Тук особено.

Взех две оранжеви пластмасови табли. Сложих чиния с парче пица на едната и я побутнах към нея.

Ще го направим сега. Пиле?

Не мислиш ли, че съм опитвала и преди?

Не си опитвала с мен. Мисля, че нещата ще бъдат по-различни, отколкото са били в старото ти училище.

Лена се огледа със съмнение. Пое си дълбоко дъх и постави в таблата ми салата с моркови и целина.

Ако изядеш това, ще седна където кажеш.

Погледнах към морковите, после и към масите. Момчетата от отбора вече се настаняваха на нашето място.

Където кажа?

* * *

Ако това беше филм, щяхме да седнем на масата при момчетата и те щяха да научат ценен урок за живота. Например да не съдиш хората единствено по външния им вид или че да си различен, не е лошо. А Лена щеше да разбере, че не всички шегички са тъпи и повърхностни. Във филмите винаги се получава. Но не бяхме във филм. Бяхме в Гатлин, което налагаше жестоки ограничения на възможните варианти на действията ни. Линк улови погледа ми, когато се насочвах към масата, и поклати глава — няма начин, човече. Лена беше на няколко крачки зад мен, готова веднага да побегне. Започвах да виждам как ще се развият нещата оттук нататък и ми стана ясно, че да го кажем така — никой нямаше да научи ценен урок за живота.

Почти бях завил към тях, когато Ърл погледна към мен.

Този поглед казваше всичко. Казваше „Ако я доведеш тук, с теб е свършено“.

Лена сигурно също го видя, защото когато се обърнах към нея, беше изчезнала.

* * *

Този ден, след тренировката, отборът избра Ърл да поговори от името на всички с мен, което беше доста забавно, защото говоренето никога не е било силната му страна. Той седна на пейката пред шкафчето ми в съблекалнята. Планът на заговора прозираше и от факта, че беше сам, а Ърл Пети никога не е сам. Не го усуква много.

— Не го прави, Итън.

— Не правя нищо — отвърнах, все още с гръб към него.

— Не се дръж като глупак. Това не си ти.

— Така ли? Ами ако съм? — Извадих тениската си на Трансформърите.

— На момчетата не им харесва. Тръгнеш ли по този път, няма връщане назад.

Ако Лена не беше изчезнала от столовата, Ърл щеше да знае, че не ми пука какво мислят те. Изобщо не ме интересуваше. Както не ми пукаше и сега. Затръшнах вратата на шкафчето си, но той си тръгна, преди да му кажа какво мисля за неговия неводещ наникъде път.

Имах чувството, че това беше последното ми предупреждение. Не се сърдех на Ърл. Веднъж поне бях напълно съгласен с него. Момчетата вървяха по един път, а аз поемах по друг. Кой можеше да го оспори?

* * *

Линк отказа да ме изостави. Аз продължавах да ходя на тренировки, момчетата дори ми подаваха топката. Играех по-добре от всякога, без значение какво говореха те или по-скоро не говореха в съблекалнята. Когато бях около тях, се опитвах да не се сещам, че светът ми се беше разделил на две, че даже небето вече ми изглеждаше различно и дори не ми пукаше дали ще стигнем до щатските финали. Лена беше постоянно в мислите ми, независимо дали бях с нея или не.

Не че щях да го спомена на някого по време на тренировката или след нея, когато с Линк се отбихме на път за вкъщи до „Стоп енд Шоп“, за да заредим колата. Другите от отбора също бяха там и аз се опитвах да се държа като един от тях, поне заради Линк. Устата ми беше пълна с понички, поръсени обилно с пудра захар, с които за малко да се задавя, когато излязох през плъзгащите се врати.

Тя беше там. Второто най-красиво момиче, което някога бях виждал.

Може би беше малко по-голяма от мен, защото макар да ми изглеждаше донякъде позната, можех да се закълна, че никога не съм я засичал в „Джаксън“. Сигурен бях в това. Беше типът момиче, което едно момче би запомнило. От колата ѝ гърмеше музика, която никога не бях чувал, а тя самата се беше облегнала на волана на черно-белия си „Мини Купър“ с подвижен покрив, паркиран напъряко на две места на паркинга. Явно не беше забелязала ограничителните линии или пък не ѝ пукаше за тях. В устата си имаше близалка, която държеше като цигара, нацупените ѝ червени устни бяха станали още по-ярки от боята в нея.

Огледа ни от горе до долу и спря музиката. След секунда чифт невероятно дълги крака се измъкнаха от вратата и тя застана пред нас, все още смучейки близалката си.

— Франк Запа. „Давещата се вещица“. Малко по-рано от вашето време, момчета. — Приблужи се още, като вървеше бавно, сякаш за да ни даде време да я огледаме по-добре, което — признавам си — наистина правехме.

Имаше дълга руса коса с тънък розов кичур, спускащ се от едната страна на лицето покрай неравномерно подстригания ѝ бретон. Носеше огромни черни слънчеви очила и къса черна плисирана пола, все едно беше кралица на някакъв отбор от готик мажоретки. Бялата ѝ блузка беше толкова прозрачна, че се виждаше половината от черния сутиен и по-голямата част от всичко останало. А определено имаше какво да се види. Черни високи ботуши, халка на пъпа, татуировка около него. Тя също беше черна и приличаше на някакъв индиански племенен мотив. Не можех да кажа какво точно представляваше, защото се опитвах да не гледам в тази посока.

— Итън? Итън Уейт?

За малко да се спъна. Половината баскетболен отбор ме зяпна.

— Не може да бъде. — Шон беше също толкова изненадан, колкото и аз самият, че тя произнесе моето име. По-скоро той беше от типа момчета, които играеха тази игра.

— Секси. — Ченето на Линк направо беше увиснало от изненада. — Гореща. ИТС. — Толкова секси, че причинява изгаряне трета степен. Най-големият комплимент, който Линк може да направи на едно момиче. Дори Савана Сноу не е получавала тази оценка.

— Май това момиче обича да създава проблеми.

— Секси момичетата са проблем. В това е идеята.

Тя се запъти към мен, въртейки близалката в устата си.

— Кой от вас, късметлии, е Итън Уейт?

Линк ме побутна напред.

— Итън! — Тя се метна на врата ми. Ръцете ѝ бяха изненадващо студени, сякаш беше държала торба с лед. Потръпнах и я отместих от себе си.

— Познаваме ли се?

— Ни най-малко. Аз съм Ридли, братовчедката на Лена. Но май ми се иска да беше срещнал мен първо...

При споменаването на Лена момчетата ми хвърлиха странни погледи и някак неохотно се отправиха към колите си. След разговора с Ърл бяхме стигнали до негласно споразумение относно приятелката ми, типично по мъжки. Общо взето се договорихме — аз не повдигам въпроса и те не повдигат въпроса, и така неизвестно докога. Ако не те питат, не казвай^[1].

Положението обаче едва ли щеше да се запази такова още дълго, особено ако странните роднини на Лена започнеха да се появяват из града.

— Братовчедка?

Дали Лена я беше споменавала?

— За празниците? Леля Дел? Семейната среща?

Беше права, Макон каза нещо такова на вечерята.

Ухилих се успокоен. Само дето стомахът ми още беше свит на гигантски възел, така че май не бях толкова спокоен.

— Да. Вярно, забравил съм. Братовчедите.

— Сладурче, аз съм Братовчедката. Останалите са просто деца, които майка ми е родила случайно след мен. — Ридли се запъти, танцувайки, обратно към „Мини Купър“-а. И като казвам това, говоря

буквално. Тя танцуваше, докато седаше в колата. И за готик мажоретките не се шегувах. Това момиче имаше потресаващи крака.

Линк още зяпаше с отворена уста, застанал до Бричката. Ридли потупа с ръка седалката до себе си.

— Скачай вътре, любовнико. Иначе ще закъснеем.

— Аз не... Искам да кажа, ние не...

— О, наистина си сладък. А сега идвай тук. Не искаш да закъсняваме, нали?

— За какво?

— За семейната вечеря. Големият празник. Срещата. Защо смяташ ме изпратиха да се разкарвам до това забутано място, за да те намеря?

— Не знам. Лена не ме е канила.

— Да го кажем така. Няма начин някой да попречи на леля Дел да инспектира лично първото момче, което Лена е довела вкъщи. Затова си призван от висшия семеен съд и тъй като Лена е заета с вечерята, а Макон все още, знаеш, „спи“, аз изтеглих късата клечка.

— Тя не ме е водила вкъщи. Просто една вечер се отбих, за да й занеса домашното.

Ридли отвори вратата от вътрешната страна.

— Влизай, щастливецо.

— Лена щеше да ми се обади, ако искаше да дойда. — Някак си обаче знаех, че каквото и да казвах, щях да се кача в тази кола. Поколебах се.

— Винаги ли си такъв? Или просто флиртуваш с мен? Ако е така и си готов да играем по-твърдо, просто кажи и да отидем право в парка, за да не губим време в глупости.

Влязох в колата.

— Добре. Да вървим.

Тя се протегна и отметна косата от очите ми със студената си ръка.

— Имаш хубави очи, любовнико. Не ги крий.

* * *

Не знам точно какво се случи по пътя за „Рейвънуд“. Тя продължаваше да пуска музика, която не бях чувал досега, и аз започнах да говоря, и говорех, и говорех, докато ѝ казах неща, които никога не бях казвал на някого, с изключение на Лена. Не мога да го обясня. Сякаш бях изгубил контрол върху устата си.

Разказах и за мама и за това как умря, въпреки че почти никога не го обсъждам. Разказах и за Ама, как гледа на карти, как ми е като майка, сега, когато си нямам, само дето за разлика от нея се занимава с разни амулети и кукли и принципно има ужасен характер. Разказах и за Линк и за неговата майка, и как се е променила напоследък и се опитва да убеди всички, че Лена е също толкова луда, колкото и Макон Рейвънуд, и е опасна за учениците в гимназия „Джаксън“.

Разказах ѝ за баща ми, за това как се е затворил в кабинета си със своите книги и някаква тайна картина, която не ми позволява да видя, и как имам чувството, че трябва да го закрилям дори от нещо, което вече се беше случило.

Разказах и за Лена, за това как се срещнахме в дъжда, как като че ли сме се познавали още преди да се видим за пръв път, и за инцидента с прозореца.

Струваше ми се, че тя изсмуква думите от мен, както смучеше лепкавата си червена близалка — тази, която продължаваше да ближе, докато караше. Положих доста усилия, за да не ѝ кажа за медальона и за сънищата. Може би фактът, че беше братовчедка на Лена, правеше нещата между нас малко по-лесни. А може би причината беше друга.

Тъкмо бях започнал да се питам какво наистина става и стигнахме до имението. Тя изключи радиото. Слънцето беше залязло, близалката беше свършила и аз най-накрая млъкнах. Колко време беше минало?

Ридли се наведе към мен, много близко. Виждах как лицето ми се отразява в слънчевите ѝ очила. Усещах аромата ѝ. Ухаеше на нещо сладко и влажно, различно от Лена, но все пак познато.

— Не се безпокой, щастливецо.

— Така ли, защо?

— От теб ще излезе нещо.

Усмихна ми се и очите ѝ сякаш присветнаха. Зад очилата ѝ видях златист проблясък, като златна рибка, плуваща в тъмно езеро. Очите ѝ

бяха хипнотизиращи, дори през стъклата. Може би затова ги носеше. След това стъклата отново потъмняха и тя разроши игриво косата ми.

— Много лошо, че вероятно тя повече няма да те види, след като се срещнеш с останалите членове на семейството ни. Ние сме малко смахнати. — Ридли излезе от колата, а аз я последвах.

— Другите по-смахнати ли са от теб?

— Определено.

Страхотно.

Тя постави ръка на рамото ми още веднъж, когато стигнахме до долното стъпало на къщата.

— Ей, любовнико. Когато Лена те зареже — което ще стане след около пет месеца — обади ми се. Ще разбереш как да ме намериш. — После прехвърли ръката си през лакътя ми, доста официално в сравнение с държанието ѝ досега. — Може ли?

Направих жест със свободната си ръка.

— Разбира се. След теб. — Щом стъпихме на стълбите, те изскърцаха силно под общата ни тежест. Издърпах Ридли до входната врата, все още не много сигурен дали стълбището ще ни издържи.

Почуках, но нямаше отговор. Протегнах се и докоснах издълбания на трегера полумесец. Вратата се плъзна бавно...

Ридли изглеждаше напрегната. След като преминахме през прага, почти физически усетих как къщата въздъхна, сякаш самият въздух вътре се промени, съвсем незабележимо.

— Привет, майко.

Закръглена жена, която се суетеше и поставяше на лавицата над камината кратунки, се стресна и изпусна малка бяла тиква. Тя се пръсна на земята. Жената се хвана за лавицата, за да не падне. Изглеждаше странно, като че ли беше облечена с много стара рокля, отпреди векове.

— Джулия! Тоест, Ридли. Какво правиш тук? Явно съм се объркала. Мислех, мислех...

Знаех, че нещо не е наред. Това не приличаше на нормална среща между любящи майка и дъщеря.

— Джулс? Ти ли си? — По-млада версия на Ридли, вероятно на около десет години, влезе през вратата на салона заедно с Бу Радли, който носеше на гърба си искрящосиньо наметало. Сигурно си бяха казали просто: „Ей, защо не преоблечем семейния вълк?“. Малкото

момиче беше цялото изтъкано от светлина; косата му бе руса, а очите — сини и сияйни, сякаш имаха в себе си малки частици небе, спокойно небе в слънчев следобед. Момичето се усмихна, а после изведнъж застина. — Казаха, че си заминала.

Бу започна да ръмжи. Ридли разтвори ръце като за прегръдка в очакване малкото момиче да се затича към нея, но то не помръдна. Ридли отпусна ръцете си и ги скри зад гърба си. После изненадващо в едната ѝ ръка се появи отново червена близалка, а в другата — малка сива мишка с искрящосиня пелеринка като тази на Бу. Сякаш гледах евтин трик от магическо шоу на някакъв фокусник.

Малкото момиче пристъпи внимателно напред, все едно сестра ѝ имаше силата да я хване и запрати през стаята, без дори да я докосне — като силата на Луната, контролираща приливите и отливите. Странно, но и аз почувствах същото.

Когато Ридли проговори, гласът ѝ беше плътен и лепкав като мед.

— О, хайде, Риан. Мама просто те пробваше, за да види дали си достатъчно силна. Никъде не съм ходила. Не и в истинския смисъл на думата. Нима твоята любима голяма сестра би те изоставила?

Риан се ухили и се затича към нея, подскачайки така, сякаш щеше да влети в обятията ѝ. Бу излая. За секунда Риан остана да виси във въздуха като един от онези анимационни герои, които случайно преминават ръба на скала и просто си висят там известно време, преди да полетят надолу. След това падна, удряйки се рязко в пода, сякаш се беше блъснала в невидима стена. Внезапно светлината наоколо стана по-ярка — като че ли самата къща се превърна в сцена и осветлението беше сигнал, че е дошъл краят на първо действие от пиесата. На фона на силното сияние лицето на Ридли изглеждаше насечено с тежки сенки.

Светлината промени всичко. Ридли вдигна ръка, за да заслони очите си и се провикна:

— О, моля те, чичо Макон! Наистина ли е необходимо?

Бу се хвърли напред, заставайки между Риан и Ридли. Кучето пристъпваше все по-близо и по-близо, без да спира да ръмжи, козината на гърба му беше настръхнала и така приличаше още повече на вълк. Очевидно чарът на Ридли не му действаше.

Тя отново праметна ръка през лакътя ми, стисна ме силно и издаде звук, който беше нещо средно между ръмжене и смях. Не звучеше никак приятелски. Опитвах се да се овладее, но гърлото ми пресъхна и имах чувството, че всеки миг ще се задуша, сякаш бяха натъпкали в устата ми мокри чорапи.

Все още държейки ме с едната си ръка, Ридли вдигна другата над главата си и я протегна към тавана.

— Е, щом ще играем грубо... — Всички светлини в къщата угаснаха. Цялата къща като че ли се „изключи“.

Спокойният глас на Макон се разнесе из къщата някъде от неясните сенки.

— Ридли, скъпа моя, каква изненада. Не те очаквахме.

Не са я очаквали? За какво говореше?

— Не бих пропуснала Срещата за нищо на света и виж, доведох гост. Или по-скоро трябва да се каже, че аз съм неговият гост.

Макон слезе по стълбището, без да сваля очи от Ридли. Все едно гледах как два лъва обикалят един около друг, а аз бях по средата. Ридли ме беше изиграла, бях прецакан като последния наивник и тя продължаваше да ме използва.

— Не мисля, че е добра идея. Сигурен съм, че те очакват другаде.

Тя извади близалката от устата си със силен мляскащ звук.

— Както казах, не бих изпуснала това за нищо на света. Освен това, не искаш да карам Итън обратно до тях. За какво още бихме могли да си говорим?

Исках да предложа да си тръгнем, но думите не излизаха от устата ми. Всички просто стояхме там, в централния салон, взирайки се едни в други. Ридли се облегна на една от колоните.

Макон наруши мълчанието.

— Защо не заведеш Итън в трапезарията? Сигурен съм, че си спомняш къде е.

— Но, Макон... — Жената, която, предполагам, беше леля Дел, изглеждаше паникьосана и едновременно объркана, сякаш не знаеше какво всъщност става.

— Всичко е наред, Делфин. — Виждах в очите на Макон, че обмисляше ситуацията, предвиждайки нещата с няколко хода напред.

Без да знам в какво точно се бях забъркал, се почувствах донякъде спокоен от неговото присъствие.

Последното място, където исках да отида в този момент, беше трапезарията. Исках да си плюя на петите, но не успях да го направя. Ридли не ме пускаше, а докато тя ме държеше, имах чувството, че се движа на автопилот. Въведе ме в залата за вечеря, където последния път бях обидил Макон. Погледнах към момичето, увиснало на ръката ми. Тази обида май беше много по-страшна.

Стаята беше осветена от стотици малки черни свещи, от полилея се спускаха нанизии черни стъклени мъниста. Огромен венец, направен изцяло от черни пера, висеше над вратата, водеща към кухнята. На масата бяха сервирани сребърни и седефенобели чинии, които доколкото можех да преценя, наистина бяха направени от перлен седеф.

Крилата на вратата на кухнята се отвориха. Лена влезе през нея, носейки голям сребърен поднос, пълен с екзотично изглеждащи плодове, които определено не бяха от Южна Каролина. Беше облечена с черна, прилепнала по тялото ѝ роба, пристегната на кръста, която стигаше чак до пода. Дрехата изглеждаше абсолютно извън времето, не приличаше на нищо, което бях виждал някога в тази страна, нито в този век, нито в предишните, но когато погледнах надолу, забелязах, че Лена продължаваше да носи старите си черни кецове. Беше още по-красива от първия път, когато дойдох на вечеря... кога? Преди няколко седмици?

Главата ми се замъгли, сякаш заспивах. Поех си дълбоко дъх, но можех да усетя само аромата на Ридли — мускусен мирис, смесен с нещо прекалено сладникаво, като сироп, бълбукащ на печката. Беше силен и задушаващ.

— Почти сме готови. Само още няколко... — Лена замръзна, все още облегната на едното крило на вратата. Изглеждаше така, сякаш беше видяла призрак или нещо още по-лошо. Не бях сигурен дали е само заради Ридли, или заради гледката на двама ни, ръка за ръка.

— Привет, братовчедке. Много време мина, а? — Ридли пристъпи напред, влачейки ме след себе си. — Няма ли да ме целунеш?

Подносът, който Лена носеше, се разби с трясък на пода.

— Какво правиш тук? — Гласът ѝ звучеше по-скоро като едва доловим шепот.

— Защо? Дойдох да видя любимата си братовчедка, разбира се, и си доведох кавалер.

— Не съм ти кавалер — обадох се неуверено, все още залепен за нея. Тя извади цигара от пакета, пъхнат в ботуша ѝ, и я запали, правейки всичко това със свободната си ръка.

— Ридли, моля те не пуши в тази къща — каза Макон и цигарата загасна от само себе си. Ридли се изсмя и я метна в една купа, която изглеждаше пълна с нещо като картофено пюре, но вероятно не беше.

— Чичо Макон. Винаги си бил толкова стриктен по отношение на *правилата* на Къщата.

— Правилата са установени от много отдавна, Ридли. Нито ти, нито аз можем да ги променим сега.

Те се взираха един в друг. Макон направи жест и един стол се отмести сам от масата.

— Защо всички не се успокоим и не седнем? Лена, ще кажеш ли на Кухнята, че ще има още двама души на вечеря?

Лена продължаваше да стои там, без да помръдне, но явно готова да избухне във всеки миг.

— Тя не може да остане.

— Всичко е наред. Нищо не може да ти навреди, докато си тук — успокои я Макон. Но Лена не изглеждаше уплашена. Беше по-скоро бясна.

Ридли се усмихна.

— Убеден ли си?

— Вечерята е готова, а знаеш как се ядосва Кухнята, когато поднася изстинала храна. — Макон влезе в трапезарията. Всички го последваха, макар поканата да беше произнесена толкова тихо, че ние тримата едва я чухме.

Бу водеше, без да се отделя от Риан. Леля Дел вървеше след тях под ръка със сивокос мъж на възрастта на баща ми. Беше облечен като излязъл от книгите с исторически проучвания на мама — високи до коленете ботуши, риза с волани и странно наметало, подходящо по-скоро за сцена от опера. Двамата бяха като експонати от изложба в Смитсъновия музей^[2].

Едно по-голямо момиче също влезе в стаята. Много приличаше на Ридли, само дето носеше повече дрехи и не изглеждаше толкова опасна. Имаше дълга права коса с по-добре оформена версия на неравномерния бретон на Ридли. Момиче, което можеш да срещнеш с купчина книги в двора на някой стар елитен колеж на Север, „Иейл“ или „Харвард“ например. Девојката прикова поглед в Ридли, сякаш можеше да види очите ѝ през тъмните стъкла на очилата, който тя не беше свалила.

— Итън, да ти представя по-голямата си сестра, Анабел. О, извинявай, исках да кажа Рийс. — Кой, по дяволите, не знае името на собствената си сестра?

Рийс се усмихна и проговори бавно, като че ли подбираше внимателно всяка своя дума.

— Какво правиш тук, Ридли? Мислех, че тази вечер имаш друг ангажимент?

— Плановете се променят.

— Семействата също. — Рийс протегна ръката си и я размаха пред лицето на Ридли, просто движение — като магьосник, който прави небрежен жест над шапката си. Потръпнах, не знаех какво да си мисля, но за момент ми се стори, че Ридли може да изчезне. Или за предпочитане аз.

Но тя не изчезна, само потрепери и се извърна встрани, сякаш взирането в очите на Рийс ѝ причиняваше физическа болка.

Рийс не откъсваше очи от лицето на Ридли, като че ли се оглеждаше в огледало.

— Интересно. Рид, защо, като гледам в очите ти, виждам *нейните*! Сега двете сте като едно цяло, нали?

— Пак дрънкаш глупости, сестричке.

Рийс затвори очи и се концентрира. Ридли се сгърчи като пеперуда, забодена с карфица в хербарий. По-голямото момиче отново направи плавно движение с ръката си и за миг лицето на „дамата“ ми се разми и на негово място се появи мрачният образ на друга жена. Тя ми се стори някак позната, но не можех да се сетя откъде.

Макон тупна силно рамото на Ридли. За първи път виждах някой да я докосва, освен мен. Тя се сгърчи и усетих как силна болка премина от нея към ръката ми. Макон Рейвънуд определено беше човек, когото не можеш да пренебрегнеш.

— Стига. Харесва ли ви или не, Срещата започна. Не искам никой да съсипе Свещените празници, не и под моя покрив. Ридли е била — както самата тя благоволи да изтъкне — поканена да се присъедини към нас. Няма нужда да го обсъждаме повече. Моля всички да заемат местата си.

Лена седна, без да откъсва очи от нас двамата.

Лея Дел изглеждаше дори още по-притеснена, отколкото когато ни видя първоначално. Мъжът с пелерината потупваше ръката ѝ успокоително. Високо момче на моята възраст в черни дънки, изтъркана черна тениска и протрити мотористки ботуши се мотаеше наоколо с отегчен вид.

Ридли се зае с официалното представяне.

— Вече познаваш майка ми. Това е баща ми, Баркли Кент, а това брат ми Ларкин.

— Приятно ми е да се запознаем, Итън. — Баркли пристъпи напред, за да се здрависа с мен, но когато забеляза ръката на Ридли, вкопчена в моята, отстъпи. Ларкин праметна ръка около рамото ми, само че когато погледнах към нея, тя изведнъж се превърна в змия, стрелкаща напред езика си.

— Ларкин! — Баркли изсъска. Змията за секунда се превърна в човешка ръка.

— Господи. Само се опитвах да разведрия малко атмосферата. Всички сте толкова кисели. — Очите на Ларкин проблеснаха в жълто, зениците им бяха цепнати. Змийски очи.

— Ларкин, казах стига! — Баща му го погледна така, както може да гледа само баща, чийто син го разочарова постоянно. Очите на Ларкин отново станаха зелени.

Макон зае мястото начело на масата.

— Е, защо всички просто не седнем на масата? Кухнята е приготвила едно от най-хубавите си празнични менюта. С Лена от дни слушаме тракането ѝ. — Всички заеха местата си на огромната правоъгълна маса с краката във формата на животински лапи. Беше направена от тъмно дърво, почти черно, а по краката имаше издълбани фигури, подобни на увивни растения. Голям черен свещник блещукаше в центъра на масата.

— Седни тук до мен, любовнико. — Ридли ме поведе към един празен стол точно срещу сребърната птица, държаща с човка

картичката с името на Лена, все едно имах избор.

Опитах се да уловя погледа на Лена, но тя беше вперила очи в Ридли. Гледаше свирепо. Надявах се, че гневът ѝ беше насочен само към братовчедка ѝ, а не и към мен.

Масата беше претрупана с храна, много повече, отколкото предишния път, когато бях тук; всеки път, когато погледнех към нея, се появяваше още и още. Печена врана, филе, завързано с розмарин, и други екзотични ястия, които не бях виждал досега. Имаше някаква голяма птица, пълнена с дресинг и круши, сервирана върху паунови пера — част от перата бяха аранжирани така, че да наподобяват разперена опашка, все едно птицата беше жива. Надявах се това да не е истински паун, но като се имаха предвид перата, бях почти сигурен, че е. Виждаха се и блещукащи сладкиши, които приличаха на живи морски котета.

Никой обаче не ядеше, освен Ридли. Тя изглежда се забавляваше.

— Обожавам захарните морски кончета. — Пъхна в устата си наведнъж два малки златисти сладкиша.

Леля Дел се закашля няколко пъти и сипа в чашата си приличаща на вино черна течност от гарафата на масата.

Ридли погледна право срещу себе си, към Лена.

— Е, братовчедке, какви са големите планове за рождения ти ден? — Потопи пръстите си в тъмнокфейвия сос от сосиерата, стояща до птицата, която се надявах да не е паун, и ги облиза демонстративно мръснишки.

— Тази вечер няма да обсъждаме рождения ден на Лена — предупреди я Макон.

Ридли очевидно се наслаждаваше на напрежението. Пъхна още едно морско конче в устата си.

— Защо не?

Очите на Лена святаха яростно.

— Не се безпокой за рождения ми ден. Няма да бъдеш поканена.

— Определено трябва. Да се безпокоиш, искам да кажа. Все пак този рожден ден е толкова важен. — Ридли се изсмя. Косата на Лена започна да се навива и развива, сякаш в стаята беше задухал вятър. Но не беше.

— Ридли, казах да спреш. — Макон очевидно губеше търпение. Разпознах тона му — същия като в момента, в който извадих

медальона от джоба си при първото ми посещение.

— Защо вземаш нейната страна, чичо? Прекарала съм с теб толкова време, колкото и Лена, докато растяхме. Как така изведнъж тя ти стана любимка? — За миг прозвуча почти наранена.

— Знаеш, че това няма нищо общо с моите предпочитания. Ти беше Призована. Нищо не зависи от мен.

Призована? От кого? За какво говореше? Задушаващата мъгла около мен ставаше все по-плътна. Вече не бях сигурен, че чувам ясно разговора.

— Но с теб сме еднакви! — Тя се молеше на Макон като разглезено дете.

Масата започна да се тресе почти незабележимо, черната течност във винените чаши леко се полюшваше. След това чух ритмично потропване по покрива. Дъжд.

Лена беше впила пръсти в ръба на масата толкова силно, че кокалчетата ѝ бяха побелели.

— Вие не сте еднакви! — изсъска тя.

Почувствах как тялото на Ридли, увито все още около мен като змия, се вцепени.

— Мислиш, че си по-добра от мен, Лена... Нали? Дори не знаеш истинското си име. Дори не знаеш, че вашата връзка е обречена. Просто изчакай до Призоваването и ще разбереш как стоят в действителност нещата. — Засмя се, мрачен, болезнено звучащ смях. — Нямах никаква представа дали ще останеш същата, или не. След няколко месеца можеш да свършиш като моя милост.

Лена погледна паникьосано към мен. Масата започна да се тресе по-силно, чиниите тракаха по дървото. Отвън просветна светкавица, а капките дъжд се лееха по стъклото като сълзи.

— Млъкни!

— Кажи му, Лена. Не смяташ ли, че приятелчето ти заслужава да знае всичко? Че ти самата не знаеш още дали си Светлина или Мрак? Че нямаш избор?

Лена скочи на крака столът ѝ падна с трясък на пода зад нея.

— Казах да млъкнеш!

Ридли се отпусна отново назад, доволна от себе си.

— Разкажи му как живяхме заедно, в една и съща стая, като сестри. Как преди година очаквах рождения си ден като теб, и сега...

Макон се изправи, впил пръсти в масата. Бледото му лице изглеждаше още по-бяло от обикновено.

— Ридли, достатъчно! Ще те прогоня извън тази къща, ако произнесеш дори само една дума.

— Не можеш да ме прогониш, чичо. Не си достатъчно силен за това.

— Не подценявай способностите ни. Никой черен чародеец не е достатъчно могъщ, за да влезе сам в „Рейвънуд“. Аз лично поставих границите. Всички го направихме.

Черен чародеец? Това не ми прозвуча добре.

— Ах, чичо Макон. Забравяш прословутото южняшко гостоприемство. Не съм нарушила границите ти, бях поканена — от ръката на прекрасния млад джентълмен от Гатлин, или каквото там беше. — Ридли се обърна към мен и се усмихна, докато сваляше очилата си. Очите й... просто бяха някак си сбъркани. Искряха в златисто, сякаш горяха. Приличаха по форма на котешки, с черни цепнатини по средата. От тях засия светлина и на нейния фон всичко внезапно се промени.

Погледна към мен със зловеща усмивка, лицето й се изкриви и потъна в мрак. Чертите, които допреди миг бяха толкова женствени и съблазнителни, станаха остри и сурови, менейки се пред очите ми. Кожата й сякаш изтъня около костите, вените й изпъкнаха така, че в един момент вече се виждаше как кръвта й пулсираше в тях. Приличаше на чудовище.

Бях довел чудовище в този дом, в дома на Лена.

Почти на мига къщата започна силно да се тресе. Кристалните полилеи се клатушкаха, светлините примигваха. Капандурите на прозорците се отвориха и затвориха с трясък и после пак и пак, а дъждът продължаваше да барабани по покрива. Този звук беше толкова силен, че беше почти невъзможно да се чуе нещо друго, както в нощта, когато почти сгазих Лена с колата на пътя.

Ридли затегна леденостудената си хватка около ръката ми. Опитах се да се освободя, но не можех да помръдна. Студът се разпространяваше, цялата ми ръка започна да се вкочанява.

Лена погледна към мен през масата с ужас.

— Итън!

Леля Дел се затича през стаята. Дъските по пода като че ли се надигаха на вълнички под краката ѝ.

Студът вече проникваше в цялото ми тяло. Гърлото ми замръзна. Краката ми се парализираха, не можех да помръдна. Не можех да се откъсна от ръката на Ридли и не можех да кажа на никого какво се случва с мен. След няколко минути сигурно вече нямаше да мога да дишам.

Женски глас се разнесе из стаята. Леля Дел.

— Ридли. Казах ти да не се замесваш, дете. Вече няма какво да направим за теб. Много, много съжалявам.

Гласът на Макон беше рязък:

— Ридли, една година може да промени всичко. Сега си Призована. Намери своето място в Общия ред. Вече не принадлежиш на това място. Трябва да си вървиш.

Секунда по-късно стоеше пред нея. Или просто се беше телепортирал, или аз бях загубил следите на това, което се случваше. Гласовете и лицата започнаха да се въртят около мен. Едвам сдържах дъха си. Беше ми толкова студено, че замръзналата ми челюст дори не потракваше.

— Върви си! — изкрещя той.

— Не!

— Ридли! Внимавай! Трябва да си тръгнеш. „Рейвънуд“ не е място за черната магия. Това е обвързана територия, място на Светлината. Не можеш да оцелееш тук, не за дълго. — Гласът на леля Дел звучеше сурово.

Ридли отговори, озъбвайки се:

— Няма да си тръгна, майко, и ти не можеш да ме накараш да го направя.

Гласът на Макон прекъсна избухването ѝ:

— Знаеш, че това не е вярно.

— Сега съм по-силна, чичо. Не можеш да ме контролираш.

— Вярно е, силата ти е нараснала, но не си готова да се изправиш срещу мен, а аз ще направя всичко необходимо, за да защитя Лена. Дори ако това означава да те нараня или нещо по-лошо.

Заплахата му дойде в повече на Ридли.

— Би ли ми го причинил? „Рейвънуд“ е място на черната магия. Така е още от Ейбрахам насам. Той е бил един от нас. „Рейвънуд“

трябва да е наш. Защо си го обвързал със Светлината?

— Сега „Рейвънуд“ е домът на Лена.

— Ти трябва да дойдеш с мен, чичо. С нея.

Ридли се изправи, повличайки и мен да стана на краката си. И тримата стояха прави — Лена, Макон и Ридли. Три крайни точки на наистина застрашителен триъгълник.

— Не се страхувам от вашия вид.

— Може и така да е, но ти нямаш сила тук. Не и срещу всички нас и срещу Самородната.

Ридли се изкикоти.

— Лена? Самородна? Това е най-смешното нещо, което си казал тази вечер. Виждала съм какво може да направи един Самороден. Лена никога не би могла да е една от тях.

— Катаклистът^[3] и Самородният не са едно и също.

— Не са, така ли? Катаклистът е Самороден, станал част от Мрака. Двете страни на една и съща монета.

За какво говореше? В главата ми вече беше пълен хаос.

И тогава тялото ми се предаде и разбрах, че припадам, а най-вероятно и ще умра. Все едно заедно с топлината на кръвта ми от мен бе изсмукан и целият ми живот. Чух как изтрещя гръмотевица. Едно — последва светкавица и счупване на клоните на дърво точно под прозореца. Бурята беше тук. Точно над нас.

— Гресиш, чичо. Не си струва да защитаваш Лена и тя със сигурност не е Самородна. Няма как да знаеш каква ще е съдбата ѝ преди рождения ѝ ден. Смяташ, че само защото е сладка и невинна сега, ще бъде Призована от Светлината? Това не означава нищо. Не бях ли същата и аз преди година? А от това, което ми разказа приятелчето ѝ тук, ми се струва, че тя е по-близо до Мрака. Гръмотевични бури? Тероризиране на училището?

Вятърът ставаше все по-силен, а Лена — все по-бясна. Виждах нарастващия гняв в очите ѝ. Един прозорец се разтресе точно като в часа по английски. Знаех какво ще се случи.

— Млъкни! Не знаеш за какво говориш! — Дъждът се изля през отворения прозорец в трапезарията. Нахлулият вятър духна няколко чаши и чинии, който се строшиха на пода, и черната течност се изсипа в дълги гъсти ивици. Никой не помръдваше.

Ридли се обърна отново към Макон.

— Винаги си се доверявал прекалено много на Лена. Тя е никой.

Исках да се освободя от хватката на Ридли, да я сграбча за ръката и да я извлека аз самият от къщата, но все още не можех да помръдна.

Втори прозорец се разтресе, после друг и друг. Навсякъде се чупеха стъкла. Китайски порцелан, чаши за вино, стъклото на всяка снимка с рамка. Мебелите се удряха в стените. А вятърът... той беше като торнадо, засмукало цялата стая с всички нас вътре. Шумът беше оглушителен, не се чуваше нищо друго. Покривката на масата полетя във въздуха с всяка свещ, поднос и чиния, които все още бяха на нея, запращайки всичко срещу стената. Стаята се въртеше, поне така ми се струваше. Всичко беше изсмукано навън, във фоайето, към входната врата. Бу Радли скимтеше по ужасяващо човешки начин. Ридли като че ли поотслаби малко хватката около ръката ми. Мигнах с мъка, опитвайки се да не загубя съзнание отново.

А там, в центъра на всичко това, беше Лена. Стоеше съвършено неподвижна, само вятърът развяваше косата ѝ около нея. Какво ставаше тук, по дяволите?

Усетих как краката ми се огъват. Точно когато щях да припадна, почувствах вятъра, някаква ударна вълна, която буквално ме изтръгна от ръката на Ридли, докато тя политаше извън стаята, към вратата. Строполих се на пода, а над себе си чух гласа на Лена, или поне ми се стори, че го чух.

— Разкарай се от гаджето ми, вещице!

Гадже.

Това ли бях наистина?

Опитах се да се усмихна. Вместо това изгубих съзнание.

[1] „Don't ask, don't tell“. — Цитатът е името на закона за хомосексуалистите в американската армия, който гласи, че те могат да служат в нея, стига ориентацията им да остава в тайна. Фразата започва да се използва при подобни ситуации на „затваряне на очите“. — Б.пр. ↑

[2] Смитсънов музей — най-големият музеен комплекс в света, научно и културно средище. Намира се във Вашингтон, САЩ. Основан е през 1846 със средства на английския учен Дж. Смитсън. Включва 16 музея, посветени на различни области на науката и изкуството. — Б.пр. ↑

[3] Катаклист (от „катаклизъм“) — човек, предизвикващ отрицателни промени, срывове и кризи. — Б.пр. ↑

9.X

ПУКНАТИНА В МАЗИЛКАТА

Когато се събудих, няхах представа къде се намирам. Опитах се да се фокусирам върху нещата, които започнаха да изплуват пред погледа ми. Думи. Изречения, изписани с красив почерк с маркер на тавана над леглото.

„... миговете кървят заедно, не остава време...“

Имаше още стотици други, навсякъде, части от фрази, части от стихове, случайни поредици от думи. На вратата на най-близкия шкаф беше издраскано „съдбата решава“. На друг пишеше „докато не бъде предизвикана от избрания“. По гардероба можеше да се видят думи като „отчаяна, безмилостна, осъдена, всесилна“. Огледалото казваше „отвори очите си“, стъклата на прозорците — и „виж“.

Дори бледият бял абажур беше целият изписан с думите „освети-мрака-освети-мрака“, в един безкрайно повтарящ се мотив.

Поезията на Лена. Най-накрая щях да прочета нещо от стиховете ѝ. Дори ако човек пренебрегнеше мастилото, тази стая не приличаше на останалата къща. Беше малка и уютна, сгушена под стрехите. От тавана се спускаше вентилатор, който бавно се въртеше над главата ми. Върху всяка видима повърхност бяха пръснати тетрадки със спирали, а на нощното шкафче беше струпана голяма купчина с книги. Поезия. Силвия Плат, Т. С. Елиът, Буковски, Фрост, Къмингс — поне тези имена успях да разпозная.

Лежах в малко легло от ковано желязо, толкова късо, че краката ми излизаха от него. Това беше стаята на Лена и аз се намирах в нейното легло. Тя се беше сгушила в един стол в края му, с глава отпусната на гърдите.

Надигнах се на лакти, все още леко замаян.

— Ей. Какво стана?

Бях почти убеден, че в някакъв момент съм припаднал, но подробностите ми се губеха. Последното, което помнех, беше смразяващият студ, обхващащ тялото ми, невъзможността да дишам и гласът на Лена. Стори ми се, че тя каза нещо за това, че аз съм нейното гадже, но тъй като точно в този момент бях зает да припадам, а и между нас на практика не беше станало нищо особено, силно се съмнявах, че е истина. Явно бях халюцинирал, защото ми се е искало да го чуя.

— Итън! — Тя скочи от стола и седна на леглото до мен, макар да ми се стори, че внимава да не ме докосва. — Добре ли си? Ридли не те пускаше, а аз не знаех какво да правя. Личеше ти, че изпитваш огромна болка, и просто... реагирах.

— Имаш предвид торнадото в трапезарията ви?

Тя извърна поглед, изглеждаше тъжна.

— Да, точно така стана. Аз... усещам разни неща, ядосвам се или изпитвам страх и тогава... те просто се случват.

Протегнах се и поставих ръката си върху нейните. Почувствах как топлината постепенно се завръща в тялото ми.

— Неща като счупения прозорец в училище?

Лена ме погледна отново, а аз се приближих към нея, докато накрая почти я прегърнах. Нямах време обаче да се насладя на момента, защото изведнъж ми се стори, че една малка пукнатина в мазилката в ъгъла на стаята започва да нараства: проправи си път по тавана, уви се около стъкления лампион и се спусна отново надолу по стената. Огромно, извито сърце — така, както ги рисуваха момиченцата — току-що се беше появило на напуканата мазилка в спалнята.

— Лена?

— Да?

— Има ли опасност таванът да падне върху нас?

Тя се обърна и погледна пукнатината. Прехапа устни, а бузите ѝ порозовяха.

— Не мисля. Това е просто пукнатина в мазилката.

— Ти ли я направи?

— Не. — Руменината се разпространи към носа и бузите ѝ. Лена отново отклони поглед.

Исках да я попитам за какво си мисли, но не желяех да я притеснявам. Все пак се надявах да има нещо общо с мен и с ръката ѝ, която още се притискаше в моята. С думата, която ми се стори, че чух в мига, преди да припадна.

Погледнах със съмнение пукнатината. Доста бързо се беше появила.

— Можеш ли да ги спреш, да ги поправиш? Тези неща, които просто се... случват.

Лена въздъхна, сякаш ѝ беше олекнало, че най-накрая може да говори с някого за това.

— Понякога. Зависи. Друг път съм толкова превъзбудена, че не мога да ги контролирам и не мога да ги поправя, не и след като започнат. Не мисля, че можех да върна в предишното му състояние прозореца в училище. Нито че можех да спра бурята, извила се в деня, в който се срещнахме.

Постави притеснено ръка на корема си и ме погледна право в очите. Този път не отклони поглед, нито пък аз. Цялото ми тяло се сгряваше от топлината на допира ѝ.

— Не видя ли какво стана тази вечер?

— Може би понякога ураганът си е просто ураган, Лена.

— Докато аз съм наоколо, ураганът в окръг Гатлин се нарича „Лена“. — Опитва се да отдръпне ръката си, но това ме накара само да я стисна по-силно.

— Странно. На мен ми приличаш повече на момиче.

— Е, да, но не съм. Аз съм цяла буреносна система извън контрол. На моята възраст почти всички чародейци могат да контролират дарбите си, но през повечето време имам чувството, че аз съм контролираната. — Посочи към отражението си в огледалото на стената. Там от само себе си, докато гледахме, се изписа надпис. „Кое е това момиче?“ — Все още се опитвам да се преборя с това, но мисля, че никога няма да успея.

— Всички чародейци ли имат същите сили, дарби или каквото там са?

— Не. Можем да правим дребни неща, като да местим предмети, но всеки чародеец има много специфични способности в зависимост от дарбите си.

Точно в този момент ми се прииска да има някакъв курс, който да посетя, за да съм в час с подобни разговори — нещо като „Всичко за чародейството“ или „101 неща, които трябва да знаете за чародейците“. Единственият човек със специални умения, когото познавах, беше Ама. Разчитането на бъдещето и предпазването от зли духове се брои, нали? А от това, което знаех, вероятно Ама също можеше да мести предмети със силата на мисълта си; със сигурност ме караше да си вдигна задника само с поглед.

— Ами леля Дел? Тя какво може да прави?

— Тя е Палимпсест^[1]. Разчита времето.

— Разчита времето?

— Виж, аз и ти влизаме в една стая и виждаме настоящето. Леля Дел вижда различни гледни точки в миналото и в настоящето едновременно. Може да влезе в една стая и да я види така, както изглежда днес и както е била преди години — преди двацет, петдесет или сто години — в един и същи миг. Нещо подобно на това, което се случва с нас, когато докоснем медальона. Затова винаги изглежда толкова объркана. Никога не знае точно къде или кога се намира.

Сетих се как се почувствах само след едно такова видение. Какво ли би било да е винаги така?

— Сериозно?! А Ридли?

— Ридли е Сирена. Тя притежава силата на убеждението. Може да внуши всякаква идея в главата на всеки човек, да го накара да каже всичко, да направи всичко. Ако приложи силите си върху теб и ти каже да скочиш от скала, ще скочиш.

Спомних си как се чувствах в колата с нея, как бях готов да ѝ разкажа абсолютно всичко.

— Нямаше да скоча.

— Щеше. Нямах избор. Никой смъртен мъж не може да се противопостави на Сирена.

— Нямаше да скоча. — Погледнах я. Вятърът развяваше косата около лицето ѝ, само дето прозорецът в стаята не беше отворен. Потърсих в очите ѝ знак, че в момента изпитва същите чувства като мен. — Не можеш да скочиш от скала, когато вече си се хвърлил с главата надолу в бездната.

Чух как думите излязоха от устата ми и в същата секунда поисках да си ги прибера обратно. В главата ми звучаха много по-

добре. Лена ме погледна, опитваше се да разбере дали бях сериозен. Бях, но не можех да продължа да говоря за тези неща. Смених темата.

— А каква е суперсилата на Рийс?

— Тя е Сибила^[2], разчита лицата на хората. Може да види всичко, което виждаш и ти, всичко, което правиш, само като те погледне в очите. Може да „отвори“ лицето ти и буквално да го прочете като книга. — Лена все още изучаваше моето лице.

— Да, вярно, коя беше жената? Онази, в която Ридли се превърна за секунда, когато Рийс се взря в нея? Видя ли я?

Лена кимна.

— Макон не би ми казал, но трябва да е някой Тъмен. Някой могъщ.

Продължих да разпитвам. Трябваше да знам. Струваше ми се, че съм бил на вечеря с извънземни.

— Какво прави Ларкин? Омагьосва змии?

— Ларкин е Илюзионист. Прилича на Метаморфа. Но чичо Баркли е единственият Метаморф в семейството.

— Каква е разликата?

— Ларкин може да прави заклинания и да накара всичко да изглежда такова, каквото пожелае — неща, хора, места. Той създава илюзии, но те не са истински. Чичо Баркли прави магии за промяна, което означава, че наистина може да превърне един предмет в друг за толкова време, колкото пожелае.

— Значи братовчед ти променя вида на нещата, а чичо ти — същността им?

— Да. Баба казва, че силите им са прекалено сходни. Случва се понякога с родителите и децата им. Тъй като си приличат, постоянно са в противоборство. — Знаех за какво си мисли — че никога няма да разбере дали и с нея би станало същото. Лицето й помръкна, затова направих тъп опит да разведрия обстановката.

— Риан? Каква е нейната сила? Дизайнер на кучешки дрехи?

— Рано е да се каже. Тя е само на десет.

— А Макон?

— Той е просто... чичо Макон. Няма нещо, което не може и не би направил за мен. Прекарах много време с него, докато бях малка. — Погледна встрани, избягвайки въпроса. Очевидно криеше нещо, но беше ясно, че няма начин да разбере какво е то, ако сама не реши да ми

каже. — Той ми е като баща, или поне така си представям, че би изглеждал моят баща. — Не беше нужно да продължава. Знаех какво е да загубиш близък човек, само се чудех дали е по-лошо никога да не си имал такъв до себе си.

— А ти? Каква е твоята дарба?

Сякаш имаше само една. Сякаш не я бях видял в действие още първия ден в училище. Сякаш не си бях гризал нервите, за да събера сили да ѝ задам този въпрос от нощта, в която седна на моята веранда в лилавата си пижама.

Лена замлъкна за минута. Събираше мислите си или решаваше дали да ми каже; кой можеше да знае... После ме погледна с безкрайно зелените си очи.

— Аз съм Самородна. Поне чичо Макон и леля Дел смятат така.

Самородна. Въздъхнах с облекчение. Не звучеше толкова зле, колкото Сирена. Не мисля, че бих могъл да го понеса, ако беше като Ридли.

— И какво точно означава това?

— Не знам. Не е само едно нещо. Предполага се, че Самородните могат да правят много повече в сравнение с останалите чародейци. — Каза го бързо, сякаш се надяваше, че няма да го чуя, но аз го чух.

Повече от другите чародейци.

Повече. Не бях сигурен как се чувствах по отношение на „повече“-то. По-малко, да, щях да се справя с по-малко. По-малко определено щеше да бъде по-добре.

— Но както видя тази вечер, аз дори не знам какво да правя. — Сграбчи завивката от леглото и я гушна, сякаш издигаше преграда между нас. Придърпах я към себе си, докато накрая тя полегна до мен, облегната на лакът.

— Не ме интересува. Харесвам те точно такава, каквата си.

— Итън, ти не знаеш почти нищо за мен.

Леката топлина, течаща из тялото ми, започваше да ми действа приспивно, а и честно казано, в момента ми беше все едно какво ми говореше. Просто беше толкова хубаво да държа ръката ѝ, да съм близо до нея, да бъдем разделени само от леката завивка.

— Не е вярно. Знам, че пишеш поезия, знам откъде е гарванът на гердана ти, знам, че обичаш портокалова сода, баба си и да смесваш

пуканките с шоколадови бонбони.

За секунда си помислих, че ще се засмее.

— Това е почти нищо.

— Това е начало.

Лена ме погледна, зелените ѝ очи търсеха моите сини.

— Дори не знаеш името ми.

— Казваш се Лена Дюшан.

— Ами за начало, не, не се казвам така.

Надигнах се и се облегнах до нея.

— За какво говориш?

— Не се казвам Лена. Ридли не лъжеше за това. — Части от по-ранния разговор започнаха да се връщат в паметта ми. Спомних си, че Ридли наистина каза нещо подобно — как Лена дори не знае истинското си име. Тогава обаче не мислех, че говори буквално.

— Е, как се казваш?

— Не знам.

— Това още едно от тези чародейски неща ли е?

— Не съвсем. Повечето чародейци знаят истинските си имена, но моето семейство е различно. Ние ги научаваме едва след като навършим шестнайсет години. Дотогава имаме други. Ридли беше Джулия. Рийс — Анабел. Моето засега е Лена.

— Е, коя е Лена Дюшан?

— Аз съм Дюшан. Това го знам. Лена е името, с което баба започна да ме нарича като малка. Лена, галено от Селена, като Луната. Променяща се, колеблива и същевременно силна, така казваше тя. Наричаше ме и „шушулчица“, защото бях много слаба.

Известно време не казах нищо. Опитах се да го осмисля.

— Добре, значи не знаеш първото си име. Ще го научиш след няколко месеца.

— Не е толкова просто. Не знам нищо за себе си. Затова изперквам толкова често. Не знам името си и не знам какво е станало с родителите ми.

— Умрели са при някакъв инцидент, нали?

— Така поне ми казват, но всъщност никой не говори за това с мен. Не мога да намеря никакви сведения за случилото се, не съм виждала гробовете им или нещо друго. Откъде да знам, че е вярно?

— Кой би лъгал за нещо толкова тъжно и зловещо?

— Запозна ли се със семейството ми?

— Да, забравих.

— А това чудовище на стълбите, тази вещица, която за малко да те убие? Вярваш или не, преди беше най-добрата ми приятелка. С Ридли израснахме заедно под грижите на баба. Местехме се толкова често, че споделяхме един и същи куфар.

— Затова никой от вас няма акцент. Повечето хора изобщо не биха повярвали, че сте живели на Юг.

— А твоето извинение какво е?

— Родители професори и буркан, който пълнех с монети всеки път, когато изпуснех някоя съгласна. — Припомних си нещо, което Лена бе казала току-що. — Значи Ридли не е живяла с майка си, леля Дел?

— Не. Леля Дел ни посещаваше само по празниците. В нашата фамилия децата не живеят с родителите си. Прекалено опасно е. — На езика ми имаше поне още петдесет въпроса закуп по този повод, но се спрях, защото Лена явно беше искала да разкаже тази история от дълго време и сега не можеше да се въздържа. — С Ридли бяхме като сестри. Спяхме в една и съща стая, учехме заедно вкъщи. Когато се преместихме във Вирджиния, убедихме баба да ни пусне на нормално училище. Преди това говорехме със смъртни само когато баба ни водеше в музеи, на опера или на обяд в своя любим южняшки ресторант „Старата розова къща“.

— И какво стана, когато тръгнахте на училище?

— Беше пълна катастрофа. Носехме неподходящи дрехи, нямахме телевизор вкъщи, пишехме си всички домашни. Бяхме пълни аутсайдерки.

— Но все пак сте общували със... смъртни.

Лена отвърна, без да ме гледа.

— Преди теб никога не съм имал смъртен приятел.

— Наистина ли?

— Имах си само Ридли. Положението и при нея беше също толкова ужасно, но на нея не й пукаше. Беше прекалено заета да се грижи никой да не ме тормози.

Трудно ми беше да си представя как Ридли защитава когото и да било.

Хората се променят, Итън.

Не чак толкова. Дори и чародейците.

Особено чародейците. Това се опитвам да ти кажа.

Лена дръпна ръката си.

— Ридли започна да се държи странно и изведнъж същите тези момчета, които доскоро я бяха пренебрегвали, вече я следваха по петите навсякъде, чакаха я след училище, биеха се за това кой да я придружи до вкъщи.

— Да, да. Някои момичета просто са си такива.

— Ридли не е „някое момиче“. Казах ти, тя е Сирена. Може да накара хората да правят неща, които нормално не искат да правят. И тези момчета скачаха един след друг от скалата. — Лена усукваше нервно гърдана около пръста си и продължаваше да говори. — Нощта преди шестнайсетия рожден на Ридли я изпратих до гарата. Беше страшно изплашена. Каза, че усеща, че ще стане Мрак и че трябва заминем, преди да навреди на хората, които обича. Преди да навреди на мен. Аз съм единственият човек, когото Ридли някога е обичала. Онази нощ тя изчезна и никога повече не я видях. До тази вечер. Мисля, че след това, на което станахме свидетели, е пределно ясно, че е преминала към Мрака.

— Чакай малко, за какво говориш? Какво означава „да преминеш към Мрака“?

Лена пое дълбоко дъх и се поколеба за секунда, сякаш не беше сигурна дали да ми отговори.

— Трябва да ми кажеш, Лена.

— В моето семейство, когато навъртиш шестнайсет години, биваш Призован. Съдбата ти е предопределена и ставаш Светлина, като леля Дел и Рийс, или Мрак — като Ридли. Мрак или Светлина, черно или бяло. В нашата фамилия няма сиво. Не можем да избираме и не можем да се върнем в предишното си състояние, след като сме били Призовани.

— Какво искаш да кажеш с това: „Не можем да избираме“?

— Не можем да решим дали искаме да бъдем Светлина или Мрак, добро или зло, както могат да правят смъртните или другите чародейски родове. За нас е предрешено. И става ясно на шестнайсетия ни рожден ден.

Постарах се да разбера какво ми казва, но беше прекалено смахнато. Живял съм достатъчно дълго с Ама, за да знам, че има бяла

и черна магия, но ми беше трудно да повярвам, че Лена няма избор за това каква да бъде. Коя да бъде.

Тя продължаваше да ми обяснява:

— Затова не можем да живеем с родителите си.

— Това какво общо има?

— Преди не е било така. Но когато сестрата на баба ми, Алтея, станала Мрак, майка им не я отпратила. По онова време, когато някой чародеец станел Мрак, се предполагало да напусне дома и семейството си, по очевидни причини. Майката на Алтея смятала, че ще може да ѝ помогне да се пребори, но не могла, и в града, в който живели, започнали да се случват ужасни неща.

— Какви неща?

— Алтея била Ево. Те са невероятно мощни. Могат да влияят на хората като Ридли, но освен това могат да еволюират, да променят външния си вид, да се превръщат в други хора. След като Алтея се преобразила, в града им започнали да се случват необясними нещастия. Пострадали хора, а накрая едно момиче се удавило. Тогава майката на Алтея я отпратила.

А си мислех, че ние в Гатлин имаме проблеми. Не можех да си представя какво би станало с града ни, ако някаква по-могъща версия на Ридли се размотаваше непрекъснато наоколо.

— Значи никой от вас не може да живее с родителите си?

— Всеки сам решава за себе си дали ще бъде прекалено трудно за родителите да обърнат гръб на децата си, ако преминат към Мрака. Оттогава почти всички деца в рода ни живеят с други членове на фамилията, докато не бъдат Призовани.

— Тогава Риан защо живее с родителите си?

— Риан е... Риан е специална. — Лена сви рамене. — Поне така казва чичо Макон всеки път, когато го попитам за това.

Всичко звучеше толкова сюрреалистично, тази странна идея, че всеки в тяхното семейство притежава свръхестествени сили... Те изглеждаха като мен, като всеки друг в Гатлин. Е, може би не като всеки. Но всъщност бяха напълно различни. Бяха, нали? Дори Ридли, мотаеща се пред „Стоп енд Шоп“ — никой от момчетата не подозираше, че тя е нещо друго, освен невероятно секси момиче, което очевидно е доста сбъркано, щом търси мен. Как работеше това? Как ставаш чародеец вместо обикновен... смъртен?

— Родителите ти също ли имаха дарби? — Мразех се, че ѝ припомням трагедията с майка ѝ и баща ѝ. Знам какво е да говориш за мъртвия си родител, но просто трябваше да разбере.

— Да, всеки в рода ми има.

— Какви бяха способностите им? Приличаха ли на твоите?

— Не знам. Баба не ми е казвала нищо. Обясних ти, за другите те сякаш никога не са съществували. Кое то ме кара да си мисля... знаеш.

— Какво?

— Може би са били Мрак. И аз също ще стана Мрак.

— Не, няма.

— Откъде знаеш?

— Как може да имаме едни и същи сънища? Как мога да знам, когато вляза в някоя стая, дали си вътре или не?

Итън.

Вярно е.

Докоснах бузата ѝ и казах спокойно:

— Не знам откъде го знам. Просто го знам.

— Виждам, че вярваш в това, но не можеш да си сигурен. Самата аз дори не знам какво се случва с мен.

— Това е най-голямата простотия, която някога съм чувал. — Беше поредната ми издънка тази вечер. Не исках да го кажа, поне не на глас, но въпреки това се радвах, че го направих.

— Какво?

— Цялата тази глупост със съдбата. Никой не може да решава какво ще стане с теб. Никой, освен теб.

— Не и ако си от рода Дюшан, Итън. Другите чародейци могат да избират, но не и ние, не и нашето семейство. Когато навършим шестнайсет години, биваме Призовани. Тук няма място за свободна воля.

Повдигнах брадичката ѝ с ръката си.

— Значи ти си Самородна. И какво му е лошото?

Погледнах в очите ѝ и разбрах, че ще я целуна. И че няма за какво да се тревожа, стига да сме заедно. И за една малка частица от секундата наистина вярвах, че винаги ще бъде така.

Спрях да мисля за баскетболните правила и най-накрая ѝ показах какви са чувствата ми към нея. Какво щях да направя и колко време ми беше отнело да събера кураж, за да се реша.

Ах...

Очите ѝ се разшириха, станаха по-големи и по-зелени, макар да не мислех, че това беше възможно.

Итън... не знам...

Наведох се към нея и я целунах по устата. Беше солена на вкус, като сълзите ѝ. Този път не топлина, а силен ток премина по тялото ми, от устата към пръстите на краката ми. Усещах как вибрират. Все едно отново бях пхнал химикалка в контакт, както направих на осем години, когато Линк ме предизвика. Лена затвори очите си, придърпа ме към себе си и за около минута всичко беше свършено. Целуна ме, а на устните ѝ, все още допрени до моите, се появи усмивка. Знаех, че ме е чакала толкова дълго, колкото я бях чакал и аз. Но след това внезапно и решително ме изхвърли навън, така бързо, както се беше отворила за мен само миг преди това. Или за да бъде по-точен, ме отблъсна.

Итън, не можем да го правим.

Защо? Мислех, че и двамата изпитваме едно и също.

А може би не. Може би тя не изпитваше.

Гледах я втренчено, ръцете и на двамата ни още бяха отпуснати на гърдите ми и се докосваха. Сигурно можеше да усети колко силно бие сърцето ми.

Не, че...

Лена започна да се извъръща настрани и бях убеден, че ще избяга, както направи в деня, когато открихме медальона в „Грийнбриър“, или в нощта, когато ме остави да седя на верандата ни. Стиснах я за китката и незабавно почувствах топлината.

— Тогава каква е причината?

Тя ме погледна отново, а аз се опитах да чуя мислите ѝ, но не долавях нищо.

— Знам, че според теб имам избор за това, което предстои да ми се случи, но аз нямам. Това, което ти причини Ридли, е нищо. Тя можеше да те убие и сигурно щеше да го направи, ако не я бях спряла.

— Пое си дълбоко дъх, очите ѝ искряха. — Аз самата мога да се превърна в... чудовище, независимо дали го вярваш или не.

Прегърнах я, без да обръщам внимание на думите ѝ, но тя се отскубна от ръцете ми.

— Не искам да ме виждаш така.

— Не ми пука. — Целунах я по бузата.

Лена скочи от леглото и издърпа ръката си от моята.

— Не схващаш, нали? — Обърна дланта си и ми я показва. 122. Още сто двайсет и два дни, изписани с размазало се мастило. Сякаш само това имахме.

— Схванах. Уплашена си. Но ще измислим нещо. Писано ни е да бъдем заедно.

— Не ни е писано. Ти си смъртен. Не можеш да го разбереш. Не искам да пострадаш, а това ще стане, ако си близо до мен.

— Прекалено късно е.

Чул бях всяка дума, която ми каза, разбирах всичко, но знаех само едно.

Бях напълно и безвъзвратно загубен.

[1] Палимпсест (от гр. ез.) — древен ръкопис, чиито страници са изтъркани и употребени повторно. — Б.пр. ↑

[2] Сибила — в старогръцката и римската култура жена, която в състояние на екстаз получава послания от боговете и може да разчита бъдещето. — Б.пр. ↑

9.X

ВЕЛИКИТЕ

Дори и най-безумните неща звучат смислено, когато ги казва хубаво момиче. Сега, когато се бях прибрал вече у дома, сам, в собственото си легло, най-накрая имах възможност да обмисля случилото се. Мисля, че и Линк не би се вързал на нито една дума. Опитах се да се сетя как бе протекъл разговорът ни. Момичето, което харесвам, на което не знам истинското име, е вещица — пардон, чародейка, както цялото си семейство, и след пет месеца ще разбере дали природата ѝ е зла или добра. И може да предизвика урагани вътре в дома си и да чупи стъклата на прозорците. А аз виждам в миналото, когато докосна някакъв смахнат медальон, който Ама и Макон Рейвънуд — впрочем оказа се, че той не е пълно куку — искат да зароя отново. Медальон, който се материализира на врата на жена от картина в имението „Рейвънуд“, което всъщност не е обитавано от призраци, а е идеално реставрирана къща, която се променя напълно всеки път, когато отида там, за да се видя с момичето, което може да ме подпали, задуши и разбие само с едно докосване.

И аз я целунах. И тя ме целуна също.

Беше прекалено невероятно, дори и за мен. Обърнах се и заспах.

* * *

Разкъсваше ме. Вятърът разкъсваше тялото ми.

Държах се за дървото, докато той ме подмяташе, а воят му пронизваше ушите ми. Около мен вихрушката ставаше с всяка секунда по-силна и по-дива. Валеше като из ведро, сякаш адът се беше отворил, а небето се бе продънило. Трябваше да се махна оттук, но нямаше къде да отида.

Пусни ме, Итън. Спасявай се!

Не можех да я видя. Вятърът беше прекалено силен, но все пак я усещах. Стисках я толкова здраво за китката, че бях сигурен, че ще я схупя. Но не ме интересуваше, важно беше само да я задържа. Вятърът смени посоката си и ме повдигна от земята. Хванах се още по-здраво за дървото, стисках още по-силно ръката ѝ. Но чувствах, че силата на вихъра ни разделя.

Отскубна ме от дървото, далече от Лена. Усетих как китката ѝ се изплъзва между пръстите ми.

Не успях да я задържа.

Събудих се, кашляйки. Все още чувствах болезнените рани от ударите на вятъра по кожата си. Сякаш срещата ми със смъртта в „Рейвънуд“ не беше достатъчна, а сега и сънищата се завърнаха. Беше прекалено за една нощ дори и за мен. Вратата на спалнята ми беше широко отворена, което беше странно, като се има предвид, че я бях заключил, когато си лягах. Последното, което ми трябваше, беше Ама да прави разни чалнати вуду магии над мен, докато спя. Убеден бях, че заключих вратата.

Вперих поглед в тавана на стаята. Нямах шанс да заспя отново. Въздъхнах и пъхнах ръка под леглото си. Придърпах старата нощна лампа до главата си и отворих книгата, която четях в момента, „Снежен крах“ на Нийл Стоуънсън^[1], когато чух нещо. Стъпки? Идваха от кухнята съвсем тихо, но все пак ги чувах. Може би баща ми си вземаше почивка от писането. Може би щях да имам възможност да си поговоря с него. Може би.

Когато слязох по стълбите обаче, разбрах, че не е той. Вратата на кабинета му беше затворена и отдолу се процеждаше светлина. Сигурно беше Ама. Тъкмо когато се промъквах по коридора към кухнята, я видях да подтичва към стаята си, доколкото забързаният ѝ ситнеж можеше да се нарече „подтичване“. Чух как вратата към задния двор проскърца. Някой или дойде, или току-що си тръгна. След всичко, което преживях тази вечер, имаше огромна разлика кое от двете е.

Отидох до прозореца и погледнах навън. Пред къщата, до бордюра, беше паркиран стар, разнебитен камион, „Студебейкър“ от петдесетте години. Ама се беше навела през прозореца на камиона и

говореше с шофьора. Подаде му чантата си и се качи вътре. Къде отиваше посред нощ? Трябваше да я проследя. Само че да преследваш жена, която ти е като майка и току-що се е качила при непознат мъж, караш таратайка, е доста трудно, ако нямаш кола. Нямах избор. Трябваше да взема волвото. Това беше колата, която майка ми беше карала, когато катастрофира, и всеки път, щом я погледнех, се сещах за това.

Седнах зад волана. Вътре миришеше на стара хартия и силен препарат за стъкло, както винаги е било.

* * *

Да караш без светлини се оказа по-трудно, отколкото си мислех, но разбрах, че пикапът се е насочил към Уейдърс Крийк. Ама явно се прибираще вкъщи. Камионът слезе от път номер 9 и пое към вътрешността на окръга. Когато най-накрая намали скоростта и отби встрани на пътя, аз също изключих двигателя и зачаках.

Ама отвори вратата и светлината отвътре се изля навън. Присвих очи в мрака. Сега вече познах шофьора — беше Карлтън Итън, пощальонът. Защо Ама би накарала Карлтън Итън да я кара до вкъщи посред нощ? Никога не ги бях виждал дори да си говорят помежду си.

Ама каза нещо на Карлтън и затвори вратата. Камионът отново потегли, без нея. Излязох от волвото и тръгнах след моята „баба“. Тя беше човек с твърдо установени навици. Ако нещо я беше накарало да хукне навън посред нощ, сигурно бяха замесени по-особени хора от обичайните й клиенти.

Ама изчезна в шубраците, покрай чакълестата пътека, която някой беше направил като че ли само за да затруднява хората. Вървеше сама по пътеката в мрака, а чакълът скърцаше под краката ѝ. Аз стъпвах по тревата отстрани, за да избегна същото това скърцане, което със сигурност щеше да ме издаде. Казах си, че го правя само защото искам да видя каква би могла да е причината Ама да се измъква от вкъщи в среднощен час, но всъщност бях уплашен, че може да ме хване. Нямах представа как би реагирала, но имах чувството, че е по-добре да не разбирам.

Лесно се виждаше откъде Уейдърс Крийк^[2] е получил името си; човек буквално трябваше да джапа през малки черни езерца, за да стигне тук, поне по пътя, по който ни водеше Ама. Ако нямаше пълнолуние, със сигурност щях да си счупя врата, докато се опитвах да я следвам през лабиринта от покрити с мъх дъбове и ниски храсти. Бяхме близко до водата. Усещах миризмата от тресавището, пропила въздуха, гореща и лепкава, като втора кожа.

По брега на блатото бяха наредени дървени платформи, направени от свързани с въже кипарисови трупи — фериботите на бедните. Те стояха като таксито, чакащи да прекарат хората през водата. На лунната светлина виждах как Ама балансира умело върху една платформа, отблъсвайки се от брега с дълга пръчка, която използваше като гребло, за да премине от другата страна.

Не бях идвал в къщата на Ама от години, но това бих го запомнил. Явно тогава сме минавали по друг път, но сега, в тъмното, ми беше абсолютно невъзможно да се ориентирам. Виждах само колко изгнили бяха трупите на платформите; всички ми се струаха еднакво нестабилни, така че просто се метнах на една.

Маневрирането с тези „салове“ беше доста по-трудно, отколкото изглеждаше, когато го правеше Ама. През няколко секунди се чуваше плисък, когато опашката на някой алигатор се плъзнеше нагоре и надолу из тресавището. Радвах се, че не бях решил просто да прегазя през водата.

Отблъснах се от дъното на блатото с моята дълга пръчка за последен път и крайт на платформата се удари в брега. Когато стъпих на пясъка, пред себе си видях малката и скромна къща на Ама. Само в един прозорец се виждаше бледа светлина. Рамките на прозорците ѝ бяха боядисани в оттенъка на същото яркосиньо, за което местните вярваха, че гони злите духове, в каквото бяха и рамките на „имението“ Уейт. Къщата ѝ беше от кипарисово дърво, сякаш бе част от самото тресавище.

Имаше и нещо друго, нещо във въздуха. Силно и завладяващо като лимоните и розмарина. И същевременно напълно различно — по две причини. Южняшкият жасмин не цъфти през есента, само през пролетта, и обикновено не расте из блатата. Но този явно не знаеше за

това. Беше тук. Ароматът не можеше да се сбърка. Имаше нещо невъзможно в него, като всичко друго, случило се тази вечер.

Наблюдавах къщата. Нищо. Може би Ама просто беше решила да се прибере у дома. Може би татко знаеше, че е излязла, и аз се размотавах посред нощ рискувайки да бъда изяден от алигатори, за нищо.

Тъкмо се канех да тръгна обратно към блатото и се ядосвах, че не се бях сетил да роня трохички по пътя на идване като героите от приказките, когато вратата отново се отвори. Ама стоеше в светлината на прага, пъхайки неща, които не можех да видя, в старата си бяла лачена чанта. Беше облечена в най-хубавия си бледолилав костюм, с който ходеше на църква, носеше бели ръкавици и елегантна шапка с цветя.

Запъти се отново към тресавището. Защо беше облечена така?! Колкото и да не ми допадаше пътуването до къщата на Ама, влаченето през блатото пеша беше още по-лошо. Калта беше толкова гъста, че всеки път, когато си вдигнех краката, по обувките ми сякаш беше полепнал цимент. И с всяка стъпка ставаше по-зле. Не можех да си представя как Ама се придвижва тук на нейната възраст, и то с тази рокля!

Тя изглежда обаче знаеше много добре къде отива. Най-накрая спря на едно по-чисто място, обрасло с висока трева и кални бурени.

Клоните на кипарисовите дървета се преплитаха с клоните на плаещите върби и образуваха нещо като покров над полянката. По тялото ми премина студена тръпка, въпреки че все още беше около двайсет градуса. Дори след всичко, което бях видял тази нощ, в това място имаше нещо особено зловещо. От водата идваше мъгла, просмукваше се отстрани като пара, излизаща от капака на вряща тенджера. Приблжих се по-близо. Ама вдеше нещо от чантата си, белият кожен лак искреше на лунната светлина.

Кости. Приличаха на пилешки.

Тя прошепна нещо над костите, а после ги постави в малка кожена торбичка, почти същата като тази, в която беше сложила медальона, за да намали силите му. Порови още из чантата си, извади кърпа за ръце, каквато можеш да видиш в тоалетните на луксозните хотели, и забърса калта от полата си. В далечината се виждаха бледи светлини като искрящи светулки в мрака. Имаше и музика — бавна,

страстна музика, и смях. Някъде там, извън блатото, хората пиеха и танцуваха.

Ама вдигна глава нагоре. Нещо беше привлякло вниманието ѝ, но аз не чувах нищо.

— Можеш да се покажеш. Знам, че си тук.

Замръзнах от ужас. Беше ме видяла.

Оказа се обаче, че не говори на мен. От знойната мъгла бавно излезе Макон Рейвънуд, пушейки пура. Изглеждаше напълно спокоен, сякаш току-що бе пристигнал с лимузина и шофьор, а не беше газил през мръсната черна тиня. Беше облечен безукорно, както обикновено, с една от своите бели колосани ризи.

И нямаше нито едно петно по него. Ама и аз бяхме покрити с кал и тиня до коленете, а Макон Рейвънуд стоеше там без нито една пращинка по дрехите си.

— Точно навреме. Знаеш, че не разполагам с цяла нощ Мелхизедек. Трябва да се връщам. И не смятам, че е много любезно от твоя страна да ме караш да бия целия път от града. Грубо е. Да не споменавам, че е и неудобно. — Изсумтя недоволено. — Некомфортно, бих казала.

Н.Е.К.О.М.Ф.О.Р.Т.Н.О. Единайсет водоравно. Повторих си го буква по буква наум.

— Аз самият имах доста интересна вечер, Амари, но въпросът изисква незабавното ни внимание. — Макон пристъпи към нея.

Ама се отдръпна и насочи към него пилешка кост. Май беше от крак.

— Стой където си. Не ми харесва да съм навън в такава нощ с някой от твоя вид. Ама въобще не ми харесва. Стой си в твоята част, а аз ще стоя в моята.

Той отстъпи небрежно назад, издишайки силна струя дим във въздуха.

— Както казах, определено развитие на събитията изисква незабавното ни внимание. „Луната, когато е най-пълна, е най-далече от слънцето.“ Цитирам твоите добри приятели, Духовенството.

— Не се дръж надменно с мен, Мелхизедек. Какво е чак толкова важно, че ме извади от леглото посред нощ?

— Между другите нещица, медальонът на Женевиев например.

Ама почти проплака и вдигна с рязък жест шала на носа си. Очевидно дори не можеше да понесе думата „медальон“.

— Какво за *това* нещо? Казах ти, обвързах го с клетва и заповядах на момчето си да го върне обратно в „Грийнбриър“ и да го зарови. Не може да причини вреда, ако е в земята.

— Грещиш и пак грещиш. Все още е у него. Показа ми го в свещеното пространство на моя дом. Освен това не съм много сигурен дали някой или нещо може да обвърже такъв тъмен талисман.

— В твоя дом... когато ти си бил там? Казах му да стои далече от „Рейвънуд“. — Личеше си, че Ама е разтревожена. Страхотно, после щеше да намери начин да ме накаже стократно.

— Е, може би трябва да помислиш малко да му отпуснеш каишката. Очевидно не е от най-покорните. Предупредих те, че това приятелство може да бъде опасно, че може да се превърне в нещо повече. Те не могат да имат общо бъдеще.

Ама мърмореше под носа си, както правеше винаги, когато не я слушах.

— Преди да срещне племенницата ти, не съм имала проблеми с него. И недей да обвиняваш мен за това. Нямаше да сме в тази каша, ако не я беше довел тук. Ще се погрижа за това. Ще му кажа, че не може да се среща повече с нея.

— Не ставай глупава. Те са тийнейджъри. Колкото повече се опитваме да ги държим разделени, толкова повече ще искат да бъдат заедно. Това няма да е проблем, след като тя бъде Призована, ако успеем да издържим до този момент. Дотогава овладей момчето си, Амари. Остават само няколко месеца. Ситуацията е достатъчно опасна и без неговата намеса, която допълнително усложнява нещата.

— Не ми говори за усложнения, Мелхизедек Рейвънуд. Семейството ми разчиства кашите на твоето от стотици години. Аз пазя тайните ви, както вие пазите моите.

— Не аз съм гадателят, който не успя да види, че ще намерят медальона. Как ще го обясниш? Как твоите призрачни приятелчета го пропуснаха? — Макон иронично размаха ръка във въздуха, все още с пурата в нея.

Ама се обърна рязко, очите ѝ бяха широко отворени.

— Не обиждай Великите. Не и тук, не и на това място. Те си имат своите причини. Сигурно има обяснение защо не са ми го

разкрили. — Обърна му гръб. — Не го слушайте. Донесла съм ви скариди и лимонов пай с целувки. — Очевидно вече не говореше на Макон. — Любимото ви — каза тя и извади едно след друго от чантата си. Две малки пластмасови кутии и една чиния. Постави я на земята и подреди внимателно храната в нея. Точно до чинията имаше малък надгробен камък, а няколко други бяха разпръснати наблизо. — Това е последният дом на моето семейство, чуваш ли? Моята пралеля Сиси. Прапрачичо ми Абнър. Прапрапрапрабаба ми Сула. Не се отнасяй с пренебрежение към Великите в техния дом. Ако искаш отговори, покажи някакво уважение.

— Извинявам се.

Тя чакаше.

— От цялото си сърце.

Ама изсумтя.

— И дръж пепелта от пурата си настрани. В този дом няма пепелници. Противен навик.

Макон загаси пурата си в мъха на едно от дърветата.

— Хайде да се захващаме. Нямаме много време. Трябва да разберем местонахождението на Сараф...

— Шшш — изсъска Ама. — Не произнасяй името ѝ, не и тази вечер. Не би трябвало да сме тук. Половин луна за бяла магия, пълна луна за черна. Дошли сме в погрешната нощ.

— Нямаме избор. Опасявам се, че тази вечер имяхме доста неприятен инцидент. Племенницата ми, която беше Преобразена след Деня на призоваването си, посети семейната ни среща.

— Дъщерята на Дел? Вече е дете на Мрака?

— Да, Ридли. Дойде непоканена очевидно. Премина през прага ми с момчето ти. Искам да знам дали присъствието ѝ тук е съвпадение.

— Не е на добро. Не е на добро. — Ама се поклащаше бясно напред и назад на токовете си.

— Е?

— Няма съвпадения. Знаеш го.

— Поне за едно нещо сме съгласни.

Умът ми все още не схващаше нищо от това, което очите ми виждаха. Макон Рейвънуд никога не излиза от къщата си. Но ето го тук, по средата на тресавището, и се кара с Ама — за която си нямах и представа, че може да го познава — за мен и Лена и за медальона.

Ама отново почна да тършува из чантата си.

— Донесе ли уиски? Чичо Абнър обича „Уайлд Търки“.

Макон ѝ подаде една бутилка.

— Просто я остави тук — посочи тя към земята — и застани ей там.

— Виждам, че още те е страх да ме докоснеш след всичките тези години.

— Не ме е страх от нищо. Гледай си своята работа. Не те питам за твоите занимания и не ща да знам нищо за тях.

Той постави бутилката на земята на няколко стъпки от Ама. Тя я вдигна, сипа уиски в ниска чаша и я изпи. През целия си живот не я бях виждал да пие нещо по-силно от подсладен чай. След това изля част от питието в тревата, израсла на гроба.

— Чичо Абнър, имаме нужда от теб. Призовавам духа ти да се яви на това място.

Макон се закашля.

— Играеш си с търпението ми, Мелхизедек. — Ама затвори очи и протегна ръце към небето. Главата ѝ беше облегната цялата назад, сякаш говореше със самата луна. Коленичи долу и разтърси няколко пъти малката торбичка, която извади от чантата си, после я обърна. Съдържанието ѝ се разпръсна по гроба. Малки пилешки кости. Надявах се това да не са костите от пърженото пиле, което ядох този следобед, но някак си имах подозрението, че са именно те.

— Какво казват? — попита Макон.

Тя прокара пръсти по костите, разпилявайки ги из тревата.

— Не получавам отговор.

Съвършеното му хладнокръвие започна да се пропуква.

— Нямаме време за това! Каква полза да си гадателка, ако не виждаш нищо? Разполагаме само с пет месеца, преди Лена да навърши шестнайсет. Ако стане тъмна, ще погуби всички ни — и чародейци, и смъртни. Имаме отговорности — отговорности, които и двамата сме поели доброволно преди много, много години. Ти към твоите смъртни, аз към моите чародейци.

— Не е нужно да ми напомняш за моите отговорности. И недей да крещиш, чуваш ли? Не искам някой от клиентите ми да дойде тук и да ни види заедно. Какво ще си помислят хората? Виден член на нашата общност като мен? Не се бъркай в работата ми, Мелхизедек.

— Ако не открием къде е Сараф... къде е тя и какво замисля, ще имаме много по-големи проблеми от твоите провалени бизнес дела, Амари.

— Тя е Мрак. Никога не можеш да знаеш накъде ще я отвеят ветровете. Все едно да се опиташ да видиш къде ще удари ураганът.

— Дори и така да е. Трябва да разбере дали ще се опита да се свърже с Лена.

— Не „дали“. А кога. — Ама отново затвори очи и докосна амулета на врата си, който не сваляше никога. Представляваше диск, гравирани с нещо подобно на сърце с кръст, излизащ от горната му част. Знаците бяха изтъркани от хилядите пъти, когато Ама го беше потърквала с ръка, както правеше и сега. Напяваше някакви стихове на език, който не разбирах, но бях чувал някъде и преди.

Макон тъпчеше нервно наоколо. Аз се размърдах леко в храстите, като се стараех да не вдигам шум.

— Нищо не мога да разчета тази нощ. Неясно е. Мисля, че чичо Абнър не е в настроение. Сигурно е заради нещо, което си казал.

Това явно му дойде в повече, защото изражението на Макон се промени, бледата му кожа заблестя в сенките. Когато пристъпи напред, острите черти на лицето му изглеждаха застрашително на лунната светлина.

— Край на играчките! Дете на Мрака влезе тази нощ в къщата ми; това само по себе си е невъзможно. Тя дойде с твоето момче, Итън, което може да означава само едно. Той притежава сили, а ти си го скрила от мен.

— Глупости. Ако това момче има някакви свръхестествени сили, то аз имам опашка.

— Грещиш, Амари. Питай своите Велики, посъветвай се с костите си. Няма друго обяснение. Трябва да е Итън. „Рейвънуд“ е защитен. Никой от Тъмните не би могъл да заобиколи тази защита, не и без помощта на някаква могъща сила.

— Загубил си ума си. Той не притежава никакви сили. Аз го отгледах, не мислиш ли, че го познавам?

— Този път бъркаш. Прекалено си близо до него и това замъглява виденията ти. А в момента е заложено прекалено много, за да си позволим да допуснем грешки. И двамата имаме дарби. Предупреждавам те, в това момче има повече, отколкото подозираме.

— Ще се допитам до Великите. Ако има нещо, което трябва да се знае, те ще се погрижат да ни го кажат. Не забравяй, Мелхизедек, трябва да поддържаме равновесие и с мъртвите, и с живите, а това не е лесна задача. — Тя затършува в чантата си и извади мръсна на външен вид връв с наниз от дребни мъниста. — Кости от гробището. Вземи ги, Великите искат да са у теб. Защиатават духовете от духовете, мъртвите от мъртвите. Безполезни са за нас, смъртните. Дай този наниз на племенницата си, Макон. Няма да ѝ навреди, но може да задържи надалече някой от Тъмните.

Макон взе наниза, държейки го предпазливо с два пръста. После го зави в носната си кърпичка с такова изражение, сякаш беше някой особено противен червей.

— Задължен съм ти.

Ама се изкашля.

— Моля те, наистина. Кажи им, че съм им задължен. Много. — Той погледна към луната, сякаш проверяваше колко е часът. А после се обърна и изчезна. Разтвори се в мъглата от тресавището, като че ли отнесен за миг от лекия нощен бриз.

[1] Изд. „Квазар“, 2002 г. — Б.пр. ↑

[2] Уейдърс Крик (Wader's Creek) — буквално „Тресавището на блатната патица“. — Б.пр. ↑

10.X

ЧЕРВЕНИЯТ ПУЛОВЕР

Едвам успях да се добера до леглото си преди да изгрее слънцето. Бях смъртно уморен, затворих очи и ги отворих след по-малко от секунда. Новият ден започна. Не можех да повярвам.

Стоях на ъгъла и чаках Линк. Въпреки че денят беше слънчев, имах чувството, че върху мен е паднала мрачна сянка. И умирах от глад. Тази сутрин нямах сили да се срещна с Ама в кухнята. Един поглед щеше да ѝ бъде достатъчен, за да разбере какво става с мен. Щях да „изпея“ всичко, което бях видял през изминалата нощ, всичко, което бях почувствал. Не исках да рискувам.

Не знаех какво да мисля. Ама, на която вярвах повече, отколкото на когото и да било друго в света, на която разчитах колкото на родителите си — а може би дори и повече — имаше тайни от мен. И то не какви да е. Познаваше Макон и двамата с него искаха да ме държат настрана от Лена. Всичко беше свързано по някакъв начин с медальона и с рождения ден на Лена. И с опасност.

Не можех да подредя парчетата от пъзела, не и сам. Трябваше да говоря с Лена. Само за това можех да мисля. Така че когато зад ъгъла се показва катафалката, а не Бричката, май не бях толкова изненадан.

— Предполагам, че си чула. — Вмъкнах се в колата и тръснах раницата си на пода пред мен.

— Какво да чуя? — Тя се усмихна почти свенливо и ми подаде хартиен плик. — Че обичаш понички? Чувах как стомахът ти къркори през целия път от „Рейвънуд“ насам.

Погледнахме се някак неловко. Лена сведе очи надолу, засрамена, махайки някакво несъществуващо мъхче от мекия червен бродиран пуловер, с който беше облечена и който приличаше на нещо, което Сестрите бяха държали с години на тавана си. Доколкото познавах Лена, не го беше купила от мола в Съмървил.

Червено? Откога носеше червено?

Тя не беше обзета като мен от мрачни мисли. Напротив, сякаш тъкмо се беше отървала от тях. Не беше чула моите, не знаеше за Ама и Макон. Просто искаше да ме види. Предполагам, че нещо от това, което бях казал миналата нощ, все пак беше влязло в главата ѝ. Може би искаше да ни даде шанс. Усмихнах се, докато отварях белия хартиен плик.

— Надявам се, че си гладен. Наложих се да се преборя с дебело ченге заради тях. — Отби колата встрани до бордюра.

— Значи просто мина да ме вземеш и да ме закараш на училище? — Това беше нещо ново.

— Не. — Свали стъклото на прозореца, сутрешният бриз развя къдриците ѝ. Този път беше просто вятър.

— Нещо по-добро ли имаш предвид?

Лицето ѝ грейна.

— Защо? Нима е възможно да има нещо по-добро от това да прекараш ден като този в гимназия „Джаксън“, лоното на тъпотата?

Беше щастлива. Когато завъртя волана, забелязах ръката ѝ. Нямаше мастило. Нямаше числа. Нямаше отброяване на дните до рождения ѝ ден. Не се тревожеше за нищо, не и днес.

120. Знам, че бяха толкова, сякаш бяха написани с невидимо мастило на моята ръка. Сто и двацет дни преди да се случи това, от което Макон и Ама толкова се страхуваха.

Погледнах през прозореца, когато излязохме на път номер 9, и си пожелах Лена да остане в това настроение колкото се може по-дълго. Затворих очи и започнах да си повтарям баскетболните термини. Заслон и контразаслон. Смесена защита. Ниско подаване. Преса по цялото игрище.

Докато стигнем до Съмървил, знаех накъде сме се запътили. Имаше само едно място, където тийнейджърите като нас можеха да отидат в града, освен последните три реда на киното.

Катафалката вдигна пушилка, завивайки зад водната кула в края на полето.

— Ще се... натискаме? Сериозно? Зад водната кула? Сега? — Линк никога нямаше да ми повярва.

Двигателят заглъхна. Стъклата бяха свалени, наоколо беше спокойно и вятърът леко подухваше през нейния прозорец и излизаше през моя.

Нали затова идват хората тук?

Да, не... Не и хората като нас. Не и по средата на деня, когато трябва да сме на училище.

Поне веднъж не може ли да сме като тях? Винаги ли трябва да бъдем себе си?

На мен ми харесва да сме такива, каквито сме.

Лена отпусна седалката си назад, аз отпуснах своята и я придърпах в скута си. Усещах я, топла и щастлива, как се обвива около мен.

Значи това било натискането?

Изкикоти се и отмахна няколко кичура, паднали над очите ми.

— Какво е това? — Сграбчих я за ръката. От китката ѝ висеше гривната, която Ама беше дала на Макон миналата нощ в тресавището. Стомахът ми се обърна, знаех, че настроението на Лена щеше да се промени. Трябваше да ѝ кажа.

— Чичо ми я даде.

— Свали я. — Завъртях я около китката ѝ, търсейки възел, който да развържа.

— Какво? — Усмивката ѝ изчезна. — За какво говориш?

— Свали я.

— Защо? — Тя дръпна ръката си далече от мен.

— Нещо се случи тази нощ.

— Какво?

— След като се прибрах вкъщи, проследих Ама до Уейдърс Крийк, където живее. Тя се измъкна от нас посред нощ, за да се срещне с някого в тресавището.

— С кого?

— С твоя чичо.

— Какво са правили там? — Лицето ѝ стана бяло като тебешир. Можех да кажа със сигурност, че с натискането беше свършено.

— Говореха за теб, за нас. И за медальона.

Сега вече напълно привлякох вниманието ѝ.

— Какво за медальона?

— Той е някакъв вид талисман, свързан с тъмните сили, каквото и да означава това, и чичо ти каза на Ама, че не съм го заровил. Направо бяха изперкали от страх заради това.

— Откъде знаят, че е талисман?

Започвах леко да се нервирам. Очевидно Лена не се фокусираше върху по-важната част от историята.

— А какво ще кажеш за това, че те двамата въобще се познават? Знаела ли си, че чичо ти общува с някого от града, с Ама например?

— Не, но аз не съм срещала всички хора, които той познава.

— Лена, те говореха за нас. За това как трябва да се отървем от медальона и да не ни позволяват да се виждаме. Останах с впечатлението, че според тях аз съм заплаха. Чичо ти мисли, че...

— Какво?

— Той мисли, че притежавам някакви сили.

Тя се изсмя високо, което ме подразни още повече.

— Защо ще смята така?

— Защото доведох Ридли в „Рейвънуд“. Той каза, че трябва да имам сили, за да го направя.

Лена застина.

— Прав е. — Не беше точно отговорът, който очаквах.

— Шегуваш се, нали? Ако имах някакви сили, не мислиш ли, че щях да съм наясно с това?

— Не знам.

Тя може и да не знаеше, но аз знаех. Баща ми беше писател, а майка ми по цял ден четеше дневниците на мъртви генерали от Гражданската война. Бях на светлинни години от това да съм магьосник, чародеец, вещер или каквото там беше, освен ако вбесяването на Ама не се смята за свръхсила. Явно е имало някаква пробойна в защитата им, благодарение на която Ридли е влязла в къщата. Някоя от алармите в охранителната система на чародейците беше „изключила“.

Лена сигурно беше стигнала до същия извод.

— Успокой се. Сигурна съм, че има друго обяснение. Значи Макон и Ама се познават. Вече го знаем.

— Не изглеждаш много притеснена от това.

— Какво имаш предвид?

— Те са ни лъгали. И двамата. Срещат се тайно, опитват се да ни разделят. Искат да ни накарат да се отървем от медальона.

— Никога не сме ги питали дали се познават. — Защо се държеше така? Защо не беше разстроена или ядосана, или нещо друго?

— А защо да го правим? Не смяташ ли все пак за странно, че твоят чичо се разхожда нощем из блатата с Ама, говорят си за духове и гадаят по пилешки кости?

— Да, странно е, но съм сигурна, че те просто искат да ни защитят.

— От какво? От истината? Говореха и за нещо друго. Опитвах се да открият някого, някоя си Сараф. И затова как ще ни погубиш, ако се Преобразиш.

— За какво говориш?

— Не знам. Защо не попиташ чичо си? Да видим дали ще ти каже поне веднъж истината.

Този път прекалих.

— Чичо ми рискува живота си, за да ме защити. Винаги е бил до мен. Прие ме в дома си, макар да знае, че след няколко месеца мога да се превърна в чудовище.

— От какво всъщност те защитава? Знаеш ли?

— От мен самата — почти извика тя. Това беше. Бутна вратата, скочи от скута ми и изтича в полето. Сянката на гигантската бяла водна кула ни скриваше от Съмървил, но денят вече не ми се струваше така слънчев. Безоблачното допреди няколко минути синьо небе беше започнало да се покрива със сиви ивици.

Наближаваше буря. Тя не искаше да говори за това, но не ми пукаше.

— Няма никакъв смисъл. Защо ще се среща с Ама посред нощ, за да ѝ каже, че медальонът все още е у нас? Защо не желаят да го притежаваме? И по-важното, защо не искат да сме заедно?

Бяхме само двамата и си крещяхме сред полето. Лекият бриз постепенно се превръщаше в беснеещ вятър. Косата на Лена започна да плющи по лицето ѝ. Тя ми се развива.

— Не знам! Родителите винаги се опитват да държат тийнейджърите далеч един от друг, това им е работата! Ако искаш да разбереш какво се случва, може би трябва да питаеш Ама. Тя е тази,

която ме мрази. Не мога дори да те взема от вас, защото се страхувах да не ни види заедно.

Възелът, който се образуваше в стомаха ми, се затягаше все повече. Бях ядосан на Ама, по-ядосан, отколкото съм бил през целия си живот, но все още я обичах. Тя оставяше писма от феята на зъбчетата под възглавницата ми, превързваше всеки път наранените ми колена и ми подхвърляше хиляди пъти топката, когато се интересувах от бейзбол и исках да вляза в Малката лига. А откакто мама почина и баща ми се затвори в кабинета си, Ама беше единственият човек, който се грижеше за мен, единственият, който се интересуваше какво се случва в живота ми, единственият, който обръщаше внимание дали съм избягал от училище, или съм изгубил някой мач. Искаше ми се да вярвам, че има обяснение за всичко това.

— Ти просто не я разбираш. Тя мисли, че...

— Какво? Че те защитава? Както моят чичо смята, че защитава мен? Някога хрумвало ли ти е, че и двамата се опитват да ни защитят от едно и също нещо... от мен?

— Грешиш. Всичко е свързано с медальона. В него има нещо, което не ни казват и не искат да знаем.

Бръкнах в джоба си, търсейки познатата форма под кърпичката. След миналата нощ нямаше начин да го изпусна от поглед. Бях сигурен, че Ама ще го потърси днес и ако го намери, никога повече няма да го видим. Облегнах се на капака на колата.

— Трябва да разберем какво става после.

— Сега?

— Защо не?

— Дори не знаем как работи това нещо.

Развих кърпичката.

— Има само един начин да разберем.

Сграбчих ръката ѝ, въпреки че тя се опита да я издърпа. Докоснах гладкия метал... Сутрешната светлина стана по-ярка и по-ярка, докато накрая виждах само нея. Почувствах познатата вълна, която ме отнасяше сто и петдесет години назад. След това внезапно тя се отдръпна. Отворих очите си. Вместо кално поле и пламъци в далечината, видях само сянката на водната кула и катафалката. Медальонът не ни показва нищо.

— Усети ли го? Започна, а после изведнъж спря.

Лена кимна с глава и ме отблъсна.

— Мисля, че ми прилоша.

— Блокира ли го?

— За какво говориш? Нищо не съм направила.

— Закълни се. Не си използвала своите чародейски сили или нещо такова, нали?

— Не, прекалено съм заета да блокирам силите на твоята глупост. Но не мисля, че мога.

Нямаше смисъл просто да ни вкарва и изкарва така мигновено от видението. Какво беше различно този път? Лена се протегна и метна кърпичката върху медальона. Вехтата кожена гривничка, която Ама беше дала на Макон, привлече погледа ми.

— Свали това нещо. — Пъхнах пръста си под връвта и повдигнах гривната и ръката ѝ на нивото на очите ни.

— Итън, тя е за защита. Сам каза, че Ама прави такива неща постоянно.

— Може би това нещо е причината медальонът да не действа.

— Много добре знаеш, че той не действа всеки път.

— Но сега започна, а после внезапно спря.

Тя поклати глава, непокорните ѝ къдрици падаха по раменете на малки, игриви вълни.

— Наистина ли вярваш в това?

— Докажи, че греша. Свали я.

Лена ме погледна като че ли бях луд, но личеше, че го обмисля. Сигурен бях.

— Ако греша, винаги можеш да я сложиш обратно.

Поколеба се за секунда, после ми подаде ръката си, за да развържа гривната. Разхлабих възела и пъхнах амулета в джоба си. Посегнах към медальона, а тя плахо остави дланта си да лежи в моята.

Стиснах я леко и изведнъж бяхме отнесени в нищото...

Дъждът започна почти незабавно. Силен дъжд, истински порой. Сякаш небето се беше продънило. Айви винаги казваше, че капките дъжд са сълзите на Бог. Днес Женевиер ѝ вярваше. Беше само на няколко крачки разстояние, но не можеше да стигне там

достатъчно бързо. Падна на колене до Итън и взе главата му в ръцете си. Дишането му беше неравномерно. Но беше жив.

— Не, не, не и това момче. Вече взе прекалено много. Прекалено много. Не и това момче. — Айви се вайкаше пронизително някъде наблизо. После започна да се моли.

— Айви, помогни ми. Трябва ми вода, уиски и нещо, с което да извадя куришума.

Женевиев притисна полата си в дупката, която зееше на гърдите на Итън — там, където допреди малко беше сърцето му.

— Обичам те. И ще се омъжа за теб, независимо какво мисли семейството ти — прошепна той.

— Не говори така, Итън Картър Уейт. Не говори така, сякаш смяташ да умираш. Ще се справиш. Всичко ще бъде наред — повтаряше Женевиев, опитвайки се да убеди в това колкото него, толкова и себе си.

После затвори очите си и се концентрира. Разцъфтяха цветя. Новородени бебета плачеха. Слънцето изгря.

Раждаше, не смърт. Тя рисуваеше образите в съзнанието си и си пожелаваеше да се превърнат в реалност. Картините на покой и любов препускаха една след друга в ума ѝ.

Итън се задави. Женевиев отвори очи и погледите им се срещнаха. За миг времето като че ли спря. После очите на Итън се затвориха и главата му падна на една страна.

Женевиев също затвори очите си и продължи да си представя. Трябваше да е грешка. Той не можеше да е мъртъв. Тя беше призовала силите си. Беше го правила милиони пъти преди това, местейки предмети из кухнята на майка си, за да се пошегува с Айви. Толкова пъти беше лекувала и малки пиленца, паднали от гнездата си.

Защо не се получи сега? Когато беше необходимо?

— Итън, събуди се. Моля те, събуди се.

Отворих очи. Стояхме в средата на полето, на същото място, където бяхме преди. Погледнах към Лена. Очите ѝ искряха толкова силно, сякаш всеки момент щяха да взривят всичко наоколо.

— О, господи...

— Прав беше. Гривната ни пречеше да попаднем във видението.

— Но защо чичо Макон ми каза, че е за защита?

— Може би е така. Просто не е само за това.

— Не е необходимо, не се опитвай да ме накараш да се почувствам по-добре.

— Очевидно има нещо, което те не искат да открием, и медальонът е част от историята. Обзалагам се, че и Женевиер също. Трябва да открием колкото се може повече за тях двамата, и то преди рождения ти ден.

— Защо преди него?

— Миналата нощ Ама и чичо ти говореха за това. Каквото и да е нещото, което не искат да разбирате, то е свързано по някакъв начин с рождения ти ден.

Лена си пое дълбоко дъх, после застина, сякаш искаше да спре да диша.

— Те знаят. Знаят, че ще премина към Мрака. За това става дума.

— Какво общо има с медальона?

— Не знам, но няма значение. Нищо не е от значение. След четири месеца аз вече няма да съм аз. Видя Ридли. Ще се превърна в нея или в нещо по-лошо. Ако чичо ми е прав и аз съм Самородна, в сравнение с мен Ридли ще изглежда като доброволка от Червения кръст.

Притеглих я към себе си и я прегърнах. Искях да я защитя от нещо, с което и двамата знаехме, че не мога да се преборя.

— Не бива да мислиш така. Ако все пак е истина, трябва да има начин да го спрем.

— Не разбираш. Няма начин да се спре. То просто се случва.

Повиши глас. Вятърът се засилваше все повече.

— Добре, може и да си права. Може би това нещо просто се случва. Но ще открием начин да не се случва с теб.

Очите ѝ бяха потъмнели, сякаш върху тях се бяха спуснали черни облаци. Като тези, които бяха покрили небето.

— Не можем ли просто да се насладим на времето, което ни остава?

Чувах тези думи за пръв път. Времето, което ни остава. На нас двамата.

Не можех да я загубя. Не биваше. Само мисълта, че повече няма да я докосвам, ме подлудяваше. И ме плашеше ужасно. Повече от

мисълта, че бих могъл да загубя всичките си приятели. Повече от осъзнаването на факта, че щях да бъда най-непопулярното момче в училището. И че Ама щеше да ми бъде постоянно ядосана. Да изгубя Лена беше най-ужасното нещо, което можех да си представя. Сякаш падах, но този път със сигурност щях да се разбия в земята.

Сетих се как Итън Картър Уейт се строполи на земята, за зейналата червена дупка в гърдите му. Вятърът започна да бучи неистово силно. Беше време да се прибираме.

— Не говори така. Ще намерим начин.

Казвах думите, но дори и аз самият не знаех дали си вярвам.

13.X

МАРИАН БИБЛИОТЕКАРКАТА

Минаха три дни, а аз не можех да спра да мисля за това. Итън Картър Уейт беше застрелян и най-вероятно беше мъртъв. Бях го видял със собствените си очи. Е, да, технически всички от онова време бяха вече мъртви. Но някак си ми беше особено трудно да преодолеея смъртта на този конкретен войник от Конфедерацията. Всъщност дезертьор от Конфедерацията. Моят прапрапрапрачичо.

Мислех за това в часа по алгебра, докато Савана се потеше над задачата на дъската, но мистър Бейтс бе прекалено зает да чете списание „Пушки и амуниции“, за да забележи. Мислех за това по време на събранието на „Бъдещите фермери на Америка“, когато не успях да открия Лена и трябваше да седна при момчетата от групата на Линк. Той самият седеше няколко реда пред мен, но не го бях забелязал, преди Шон и Емъри да започнат да издават животински звуци. След известно време вече не ги чувах. Мисълта ми продължаваше да се връща към Итън Картър Уейт.

Нямаше значение, че е бил от войските на Конфедерацията. Всички в окръг Гатлин са били на погрешната страна във Войната между щатите. Все едно да си роден в Германия след Втората световна война, да си японец след Пърл Харбър или да си от Америка след Хирошима. Историята може да бъде голяма кучка понякога. Не можеш да промениш мястото, където си роден. Все пак това не означава, че си длъжен да останеш там. Не е нужно да оставаш пленник на миналото като дамите от ДАР или тези от Историческото общество на Гатлин, или Сестрите. И не е нужно да приемаш, че нещата винаги ще бъдат такива, каквито са били преди, като Лена. Итън Картър Уейт не го е направил и аз също не бях длъжен да го правя.

Бях сигурен само в едно — че сега, след като знаехме за другия Итън, трябваше да научим колкото се може повече за Женевиев. Може би имаше някаква причина, поради която именно ние се бяхме

натъкнали на медальона. Може би имаше причина, поради която се срещаме в сънищата си или по-скоро — в кошмарите си.

Преди бих помолил майка си да ми помогне — преди, когато всичко беше нормално и тя беше жива. Но тя си беше отишла, баща ми също не беше на линия, а Ама определено нямаше да бъде услужлива, щом ставаше дума за нещо, свързано с медальона. Лена все още се сърдеше заради Макон; не можеше да скрие настроението си — проливният дъжд навън беше като самопризнание. Предполагаше се да си пиша домашните, което означаваше, че се нуждаех от половин галон^[1] шоколадово мляко и поне толкова шоколадови курабийки, колкото можех да нося в едната си ръка.

Вървах по коридора от кухнята към стълбите и спрях за малко пред вратата на кабинета на баща ми. Той беше горе и си вземаше душ, което май беше единственото време, в което напускаше кабинета си, така че вероятно вратата беше заключена. Винаги беше след инцидента с ръкописа му.

Зяпах дръжката, но се оглеждах и в двете посоки на коридора. Опитах се да балансирам курабийките върху картонената кутия с мляко и същевременно протегнах напред едната си ръка. Още преди да докосна бравата истински, чух прищракването на отварящата се ключалка. Вратата се отвори сякаш от само себе си или по-скоро някой отвътре го направи за мен. Курабийките паднаха на пода.

Преди месец нямаше да повярвам в това, но сега бях малко по-наясно с нещата. Тук беше Гатлин. Не Гатлин, който познавах, а някакъв друг Гатлин, който очевидно съществуваше паралелно с другия, но се криеше от очите ни. Град, в който момичето, което харесвах, произлизаше от род на чародейци, икономката ми гадаеше с помощта на пилешки кости в тресавищата и призоваваше духовете на мъртвите си предци, и дори баща ми се държеше като вампир.

Май нямаше нищо прекалено невероятно в този Гатлин. Странно е как можеш да живееш цял живот на едно място, без всъщност да виждаш истинското му лице.

Бутнах вратата — бавно, колебливо. Пред мен се откриваше само малка част от кабинета, ъгълче от лавиците, все още отрупани с книгите на мама и с находките от Гражданската война, които колекционираше от всяко място, където отидеше. Поех си дълбоко дъх

и вдишах въздуха в стаята. Нищо чудно, че баща ми никога не излизаше от тук.

Можех почти да я видя, сгушена в стария стол до прозореца, където обичаше да чете. Или как пише на машината, точно от другата страна на вратата. Ако отворех още малко вратата, може би щеше да бъде там. Само че не чувах никакво удряне по клавишите и знаех, че не беше там и че никога повече няма да бъде.

Книгите, от които имах нужда, бяха на тези лавици. Ако някой знаеше повече за Гатлин от Сестрите, това беше мама. Пристъпих напред, отваряйки вратата още съвсем малко.

— Кълна се във всички светии на небето и земята, Итън Уейт, че ако кракът ти направи още една крачка в тази стая, баща ти ще те накаже до края на живота ти да не излизаш от къщи.

За малко да изпусна млякото. Ама.

— Нищо не съм направил. Вратата сама се отвори.

— Засрами се, младежо. Някой призрак в Гатлин не би дръзнал да влезе в кабинета на родителите ти, освен духът на милата ти майчица. — Погледна ме така, сякаш ме предизвикваше да ѝ се опълча. В очите ѝ имаше нещо, което ме накара да се замисля дали тя не се опитваше да ми каже... не знам какво, може би дори самата истина. Може би наистина мама беше отворила вратата.

Защото едно беше напълно сигурно. Някой или нещо искаше да вляза в този кабинет толкова силно, колкото някаква друга сила искаше да ми попречи.

Ама затръшна вратата, извади ключ от джоба си и я заключи. Чух щракането и разбрах, че възможността ми за проникване вътре беше изчезнала така внезапно, както се бе появила. Ама скръсти ръце на гърдите си.

— Нямах ли си домашни за писане? Ще ходиш ли отново в библиотеката? С Линк приключихте ли с онзи проект?

И тогава ми просветна.

— Да, библиотеката. Всъщност точно натам се бях запътил. — Целунах я по бузата, бутнах в ръцете ѝ курабийките и млякото и хукнах навън.

— Поздрави Мариан от мен и не закъснявай довечера.

Добрата стара Ама. Винаги имаше нужните отговори, независимо дали знаеше въпросите или не и независимо дали ги даваше

доброволно.

* * *

Лена ме чакаше на паркинга пред Окръжната библиотека на Гатлин. Напуканият бетон все още беше мокър и лъскав от дъжда. Въпреки че оставаха още два часа до края на работното време, катафалката беше единствената кола пред сградата, с изключение на познатия стар зеленикав камион. Да кажем само, че хората тук не си падат много по книгите. Не се интересуват от други места и градове, освен нашия, а и ако има нещо, което дядо ти или прапрадядо ти не могат да ти разкажат, значи най-вероятно не е нужно да го знаеш.

Лена се беше свила до стената на библиотеката и пишеше в тетрадката си. Носеше протъркани дънки, огромни гумени ботуши и мека черна тениска. Тънки плитки се спускаха отстрани на лицето ѝ и се губеха в къдриците ѝ. Почти приличаше на обикновено момиче. Искях да я целуна веднага, но трябваше да изчакам. Ако Мариан знаеше отговорите, от които се нуждаехме, щях да имам много повече възможности да го направя.

Концентрирах се отново върху баскетболните правила. Заслон и контразаслон.

— Наистина ли смяташ, че тук има нещо, което може да ни е от полза? — Лена вдигна поглед от тетрадката си и се втренчи в мен.

Хванах я за ръката.

— Не нещо. Някой.

Самата библиотека беше прекрасна. Прекарах толкова много часове като дете тук, че възприех убеждението на майка си — вярвам, че библиотеките са нещо като храм. Тази специално е оцеляла след марша на Шърман и Голямото палене. Библиотеката и сградата на Историческото общество са двете най-стари постройки в града, освен „Рейвънуд“. Беше двуетажна достолепна викторианска сграда, с олющена бяла мазилка и дългогодишни бръшляни и лози, виещи се около вратите и прозорците. Миришеше на древно дърво и креозот^[2],

на пластмасови корици на книги и стара хартия. Стара хартия — мама често казваше, че такъв е мирисът на самото време.

— Не разбирам. Защо ни е библиотеката?

— Не търсим библиотеката, а Мариан Ашкрофт.

— Библиотекарката? Приятелката на чичо Макон?

— Мариан беше най-добрата приятелка на майка ми и неин партньор в проучванията. Тя единствена знае за окръг Гатлин толкова, колкото знаеше и мама, и сега е най-умният човек в Гатлин.

Лена ме погледна скептично.

— По-умна от чичо Макон?

— Добре де, най-умният смъртен в Гатлин.

Никога не успях да разбера какво прави някой като Мариан в град като Гатлин. „Само защото живееш по средата на нищото, казваше тя, похапвайки сандвич с риба тон заедно с мама, не означава, че не можеш да знаеш *къде точно живееш*.“ Нямах представа за какво говореше. Може би затова Мариан се разбираше толкова добре с мама.

През повечето време по същия начин не разбирах за какво говореше и майка ми. Както казах, тя беше най-големият мозък в този град или просто най-ярката личност.

Когато влязохме в празната библиотека, Мариан се луташе между рафтовете и се вайкаше като някакъв луд персонаж от древногръцките трагедии, които тя имаше склонност да рецитира. Тъй като библиотеката беше в общи линии призрачно място, посещавано от време на време само от дамите от ДАР, които искаха да проверят нещо в генеалогичните си списъци, Мариан беше истинската владетелка на това място и можеше да прави каквото си поиска.

— Моя родна сестро, знаеш ли беда...

Последвах гласа ѝ, носещ се някъде иззад лавиците с книги.

— ... родена от делата бащини?

Завих зад ъгъла, където беше подредена художествената литература. Ето я, полюляваше се, държеше купчина книги в ръце с поглед, впит право в мен.

— Ала какво, говори се, навред в града днес вождът повелява с нова заповед?

Лена застана до мен.

— Не си ли чула за беда...

Мариан местеше очите си от мен към Лена и обратното, поглеждайки над квадратните си очила с червени рамки.

— ... подготвяна за близък нам човек^[3]...

Стоеше пред нас, но сякаш не беше тук. Познавах този поглед много добре и знаех, че макар да има цитат за всеки случай, като че ли не ги подбираще много на място. Какви беди заплашваха мен или близки мои хора? Ако този приятел беше Лена, не бях сигурен, че исках да разбера.

Чета много, но не и гръцките трагедии.

— „Едип“?

Прегърнах Мариан заедно с купчината книги, които все още държеше в ръце. Тя се притисна толкова силно до мен, че за малко почти спрях да дишам, защото огромната биография на генерал Шърман се забиваше в ребрата ми.

— „Антигона“ — обади се Лена зад гърба ми.

Фукла.

— Много добре — кимна Мариан доволно.

Направих гримаса на Лена, която сви рамене.

— Обучението вкъщи си казва думата.

— Винаги е изключително удоволствие да срещнеш млад човек, който познава „Антигона“.

— Всичко, което помня, е, че тя просто е искала да погребее своите мъртъвци.

Мариан се усмихна и на двамата ни. Прехвърли половината от книгите си в ръцете ми, а другата половина — в ръцете на Лена. Когато се усмихваше, изглеждаше като жена, която можеш да видиш на корицата на списанията. Имаше бели зъби и нежна кафява кожа и приличаше повече на модел, отколкото на библиотекарка. Притежаваше този красив и екзотичен външен вид, толкова много кръвни линии, преплетени заедно, че самата тя изглеждаше като жива история на Юга — хора от Западните Индий, Карибските острови, Англия, Шотландия, дори Америка, и всичко смесено по такъв начин, че щеше да бъде нужна цяла гора от фамилни дървета, за да съставим карта на родословието ѝ.

Макар че се намирахме на юг от Някъде и на север от Никъде, както често казваше Ама, Мариан Ашкрофт беше облечена така, сякаш

щеше да води лекции в университета „Дюк“. Всичките ѝ дрехи, всичките ѝ бижута, аксесоарите, ярките ѝ шалове очевидно бяха купувани някъде другаде и допълваха по съвършен начин небрежната и готина къса прическа.

Мариан принадлежеше на окръг Гатлин толкова, колкото и Лена, и все пак тя беше тук толкова дълго, колкото и мама. А сега даже и малко повече.

— Много ми липсваше, Итън. А ти, ти сигурно си племенницата на Макон, Лена. Прословутото ново момиче в града. Момичето с прозореца. О, да, чух за това. Дамите, сещаш се, коментират...

Последвахме Мариан обратно в предната част на стаята, до бюрото ѝ, и сложихме книгите на количката, с която тя обикновено ги разнасяше из библиотеката.

— Не вярвайте на всичко, което чувате, д-р Ашкрофт.

— Моля те, наричай ме Мариан.

За малко да изпусна една книга. С изключение на моето семейство, Мариан беше д-р Ашкрофт за почти целия град. На Лена ѝ беше предложен достъп до най-вътрешния кръг, а нямах представа защо.

— Мариан. — Лена се ухили. Освен с мен и с Линк, това беше първата ѝ среща с прочутото южняшко гостоприемство, и то предложено от друг външен за общността човек.

— Искам само да знам, когато счупи прозореца с дръжката на вещерската си метла, дали бутна навън бъдещото поколение на ДАР? — Мариан започна да смъква транспарантите на прозорците и ни махна с ръка да ѝ помогнем.

— Разбира се, че не. Ако го бях направила, щях ли да имам тази прекрасна безплатна реклама?

Мариан отметна глава назад и се разсмя, а после постави ръка върху рамото на Лена.

— Имаш добро чувство за хумор, Лена. Ще ти бъде нужно, за да оцелееш тук.

Лена въздъхна.

— Чух вече доста шеги. Повечето на мой гръб.

— Е, да, но... „Творенията на разума са по-силни от творенията на силата.“

— Това Шекспир ли е? — Имах чувството, че малко изоставам от разговора им.

— Близко си, сър Франсис Бейкън. Ако си привърженик на теорията, че всъщност той е авторът на пиесите на Шекспир, позна от първия път.

— Предавам се.

Мариан разроши косата ми.

— Пораснал си поне с трийсет сантиметра, Итън Уейт. С какво те храни Ама напоследък? Пай за закуска, обяд и вечеря? Имам чувството, че не съм те виждала от сто години.

Погледнах я.

— Знам, съжалявам. Просто някак нямах настроение за... четене.

Тя знаеше, че лъжа, но разбра какво искам да кажа. Отиде до вратата и обърна табелката „Отворено“ на „Затворено“. Сложи резето на вратата с рязко движение и то изтрака шумно. Това ми напомни за какво бяхме дошли.

— Мислех, че библиотеката работи до девет? — Ако не беше така, поне щях да имам извинение да се измъквам вечер с Лена.

— Не и днес. Главната библиотекарка току-що обяви санитарна вечер в Окръжната библиотека на Гатлин. Тя е доста спонтанна личност. — Мариан ми намигна. — За библиотекарка.

— Благодаря ти, лелю Мариан.

— Знам, че не би дошъл тук без причина, макар да подозирам, че племенницата на Макон Рейвънуд сама по себе си е достатъчно основание. Така че защо не отидем в задната стаичка, да си направим чай и да ми разкажете какво ви води насам?

— Всъщност имаме един въпрос. — Почувствах как медальонът натежава в джоба ми, където стоеше, все още увит в кърпичката на Сула Пророчицата.

— „Въпросът е всичко. Знанието е нещо. Отговорът — нищо.“

— Омир?

— Еврипид. По-добре се стегни, Итън Уейт, защото ще ми се наложи да посетя някое от събранията на училищния комитет.

— Но ти току-що каза, че отговорите са нищо.

Тя отвори вратата, на която имаше табела „Личен архив“.

— Така ли казах?

Също като Ама, Мариан като че ли винаги имаше отговор на това, което я питах. Като всяка добра библиотекарка.

Като мама.

Никога не бях влизал в архива на Мариан, в задната стаичка. Като се замисля, не познавах никого, който да е стъпвал там, с изключение на майка ми. Това беше тяхното местенце, там пишеха, правеха проучванията си и кой знае какво още. Дори на баща ми не му беше позволено да влиза вътре. Спомням си как веднъж Мариан го спря на вратата, когато мама беше вътре и работеше по някакъв документ.

— Лично пространство означава именно това, лично.

— Това е библиотека, Мариан. Библиотеките са създадени, за да правят знанието достъпно за всички.

— Тук библиотеките са създадени, за да има къде да се събират Анонимните алкохолици, когато ги изритат от Баптистката църква.

— Мариан, не се дръж нелепо. Това е просто архив.

— Опитай се да не мислиш за мен като за библиотекарка. Представи си ме като луд учен — това е моята тайна лаборатория.

— Ти си луда. Вие двете просто зяпате някакви разпадащи се стари хартии.

— „Ако разкриеш тайните си на вятъра, не го обвинявай, че ги е разкрил на дърветата.“

— Хал ил Джубран. — Татко не й отстъпваше.

— „Трима могат да пазят тайна само ако двама от тях са мъртви.“

— Бенджамин Франклин.

В крайна сметка баща ми се отказа от опитите си да проникне вътре. Прибрахме се вкъщи, ядохме шоколадов сладолед с ядки и оттогава винаги мислех за Мариан и мама като за природни стихии, които не могат да бъдат спрени от нищо. Две луди жени учени, както беше казала Мариан, свързани една с друга, в своята тайна лаборатория. Те издаваха книга след книга, дори веднъж влязоха в краткия списък за наградата „Гласът на Юга“, която е южняшкият еквивалент на „Пулицър“. Баща ми страшно се гордееше с мама, всъщност и с двете, макар понякога с него да се чувствахме като техен багаж. „Неспокоен ум“, така я описваше често той, особено когато тя беше по средата на някой проект. В тези случаи сякаш потъваше в свой

свят, далече от нас, и все пак именно тогава той като че ли я обичаше най-много.

И ето ме сега в личния архив без баща ми и без майка ми, дори без шоколадов сладолед с ядки. Нещата около мен се развиваха доста бързо, особено за град, в който никога нищо не се променяше.

Стаята беше облицована с дървена ламперия и мрачна — най-изолираната, тиха стая без прозорци в третата най-стара сграда в Гатлин.

В центъра ѝ имаше четири продълговати дъбови маси, подредени успоредно една на друга. Всеки сантиметър от стените беше покрит с книги. „Артилерия и укрепления през Гражданската война“. „Царят Памук: бялото злато на Юга“. В метални чекмеджета лежаха стотици ръкописи, а претъпкани до горе шкафове оформяха нещо като по-малка стая в задната част на архива.

Мариан се засуети около котлона, за да приготви чая. Лена се приближи до стената, на която имаше закачена карта в рамка на окръг Гатлин. Картата сигурно беше поне толкова стара, колкото Сестрите, защото личеше, че хартията зад стъклото се рони.

— Виж, „Рейвънуд“. — Премести пръста си по стъклото. — А ето го и „Грийнбриър“. Тук личи по-ясно разделителната линия между двете имения.

Отидох до по-далечния ъгъл на стаята, където имаше една самотна маса, покрита със слоеве прах и тук-там някоя паяжина. Върху нея все още лежеше отворен стар устав на Историческото общество със заградени имена, а между страниците му беше пхнат молив. Върху карта на съвременния Гатлин беше наложена втора, нарисувана върху прозрачна хартия, сякаш някой се беше опитал мислено да „изрови“ стария град изпод новия. А върху всичко това имаше снимка на картината от вестибюла в „Рейвънуд“.

Жената с медальона.

Женевиев. Сигурно е Женевиев. Трябва да ѝ кажем, Лена. Ще я питам.

Не можем. Не можем да вярваме на никого. Не знаем дори защо получаваме тези видения.

Лена. Довери ми се.

— Какви са всички тези неща, лельо Мариан?

Тя погледна към мен и лицето ѝ за миг помръкна.

— Това е последният ни проект с майка ти.

Защо майка ми има снимка на картината от „Рейвънуд“?

Не знам.

Лена се приближи до масата и вдигна снимката в ръка.

— Мариан, за какво ви е трябвала снимката на тази картина?

Мариан връчи на всеки от нас чаша чай с чинийка. Това беше още една от особеностите на Гатлин — винаги поднасяме чашите с чинийки, независимо от ситуацията и обстановката.

— Сигурно познаваш картината, Лена. Принадлежи на чичо ти Макон. Всъщност той сам ми изпрати снимката.

— А коя е жената?

— Женевиер Дюшан. Предполагах, че знаеш.

— Не, не знаех.

— Чичо ти не ти ли е разказвал за историята на рода ви?

— Не говорим много за мъртвите си роднини. Никой дори не споменава родителите ми например.

Мариан отиде до едно от металните чекмеджета, дръпна го и започна да търси нещо.

— Женевиер Дюшан е твоя прапрапрапрабаба. Била е много интересна личност. С Лила проследихме цялото родословие на фамилията Дюшан във връзка с проект, по който ни помагаше чичо ти Макон точно преди... — Сведе поглед надолу. — До миналата година.

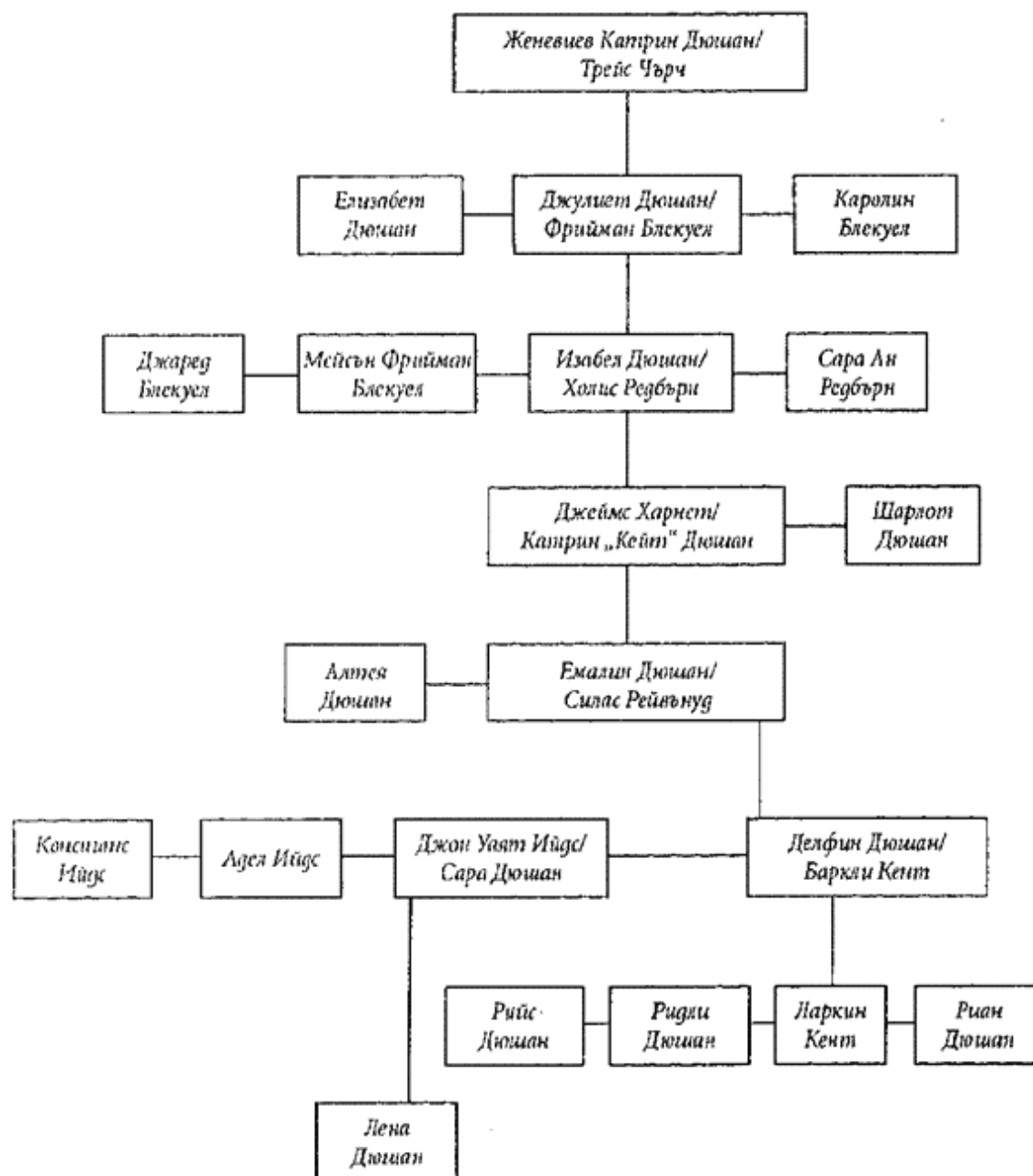
Майка ми е познавала Макон Рейвънуд? Спомням си, той каза, че познава само работата ѝ, не нея лично.

— Човек наистина трябва да познава семейството си, произхода си. — Мариан разгърна няколко страници пергаментова хартия. Фамилното дърво на Дюшан, редом до това на Макон.

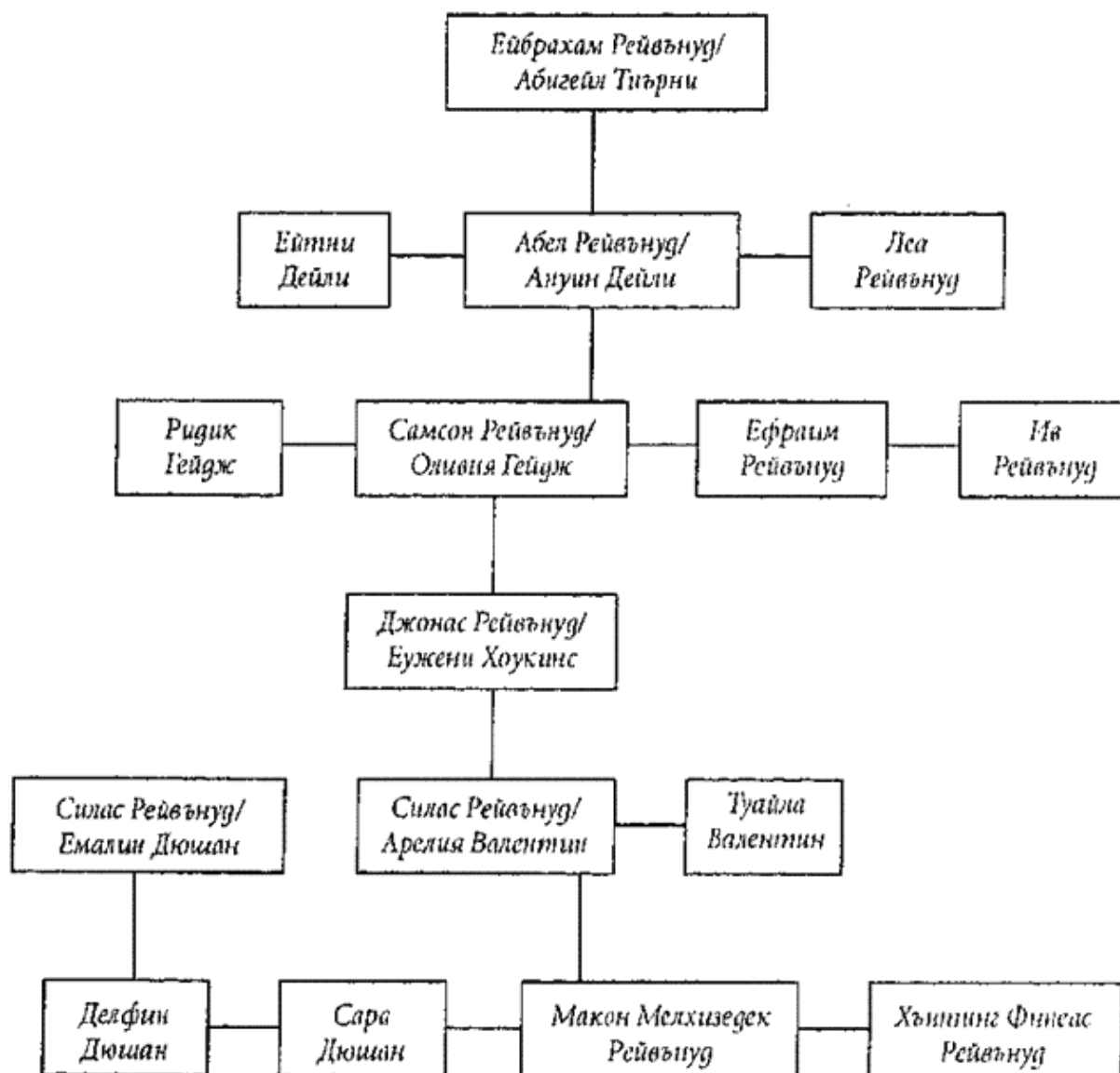
Посочих ѝ първата страница.

— Виж, това е странно. Всички жени в твоето семейство носят името Дюшан, дори тези, които са омъжени.

ФАМИЛНО ДЪРВО НА РОДА ДЮШАН

ФАМИЛНО ДЪРВО НА РОДА РЕЙВЪНУД

— Това е традиция в семейството ми. Жените запазват фамилното си име, дори след като се омъжат. Винаги е било така.

Мариан обърна страницата и погледна Лена.

— Често срещана практика във фамилии, където жените играят важна роля и имат голямо влияние и сила.

Исках да сменя темата на разговора. Не ми се щеше с Мариан да дълбаем прекалено много в темата за силните жени в семейството на Лена, особено като се имаше предвид, че Лена е една от тях.

— Защо с мама сте изследвали фамилното дърво на Дюшан? Какъв е бил този проект?

Мариан разбърка чая си.

— Захар?

Тя извърна поглед, докато сипвах захар в чашата си.

— Всъщност се интересувахме от този медальон. — Посочи към друга снимка на Женевиев. На нея жената носеше медальона. — И по-скоро, от една история, свързана с него. Любовна история. — Усмихна се натъжено. — Майка ти беше голяма романтичка, Итън.

С Лена се спогледахме. И двамата знаехме какво щеше да ни каже Мариан.

— Ще ви бъде интересно, защото в тази любовна история участват и родът Уейт, и родът Дюшан. Войник от Конфедерацията и красивата господарка на „Грийнбриър“.

Виденията от медальона. Подпалването на „Грийнбриър“. Последната книга на мама е щяла да бъде за всичко, което виждахме да се случва между Женевиев и Итън, прапрапрапрабабата на Лена и моя прапрапрапрачичо.

Майка ми е работела по тази книга, когато е умряла. Зави ми се свят. Гатлин беше такова място. Тук нищо не се случваше само веднъж. Лена изглеждаше бледа. Наведе се напред и докосна ръката ми, която още беше подпряна на прашната маса. Незабавно почувствах познатото протичане на ток помежду ни.

— Ето. Това е писмото, което постави началото на проекта ни. — Мариан сложи два пергаментови листа на съседната дъбова маса. Тайно в себе си се радвах, че не е променила нищо върху масата на мама. Струваше ми се по-подходящо отдаване на почит към нея, отколкото карамфилите на гроба ѝ. Дори дамите от ДАР дойдоха на погребението ѝ и хвърляха тези карамфили като луди, въпреки че на мама това нямаше да ѝ хареса. Целият град, баптистите, методистите, дори онези от Петдесятната църква, се събираше накуп, когато ставаше дума за

смърт, раждане или сватба. — Може да го прочетете, само не го докосвайте. Това е едно от най-старите неща в Гатлин.

Лена се наведе над писмото, придържайки с ръка къдриците си, за да не закачат древния пергамент.

— Били са безкрайно влюбени един в друг, но и прекалено различни. — Погледът ѝ бягаше по редовете. — „Различни видове“, така е казвал той. Семейството ѝ се опитвало да ги държи разделени, а той бил привикан в армията, въпреки че не искал да воюва. Все пак се записал, защото се надявал, че като се бие за Юга, ще спечели одобрението на роднините ѝ.

Мариан затвори очи и започна да цитира по памет:

„Все едно ми е дали ще бъда човек или маймуна, защото всичко скъпо за мен се намира в «Грийнбриър». Макар да съм обикновен смъртен, сърцето ми се пръска от болка при мисълта, че ще прекарам живота си без теб, Женевиев.“

Приличаше на поезия, на нещо, което Лена би могла да напише. Мариан отвори отново очите си.

— Сякаш е Атлас, който носи целия товар на света на раменете си.

— Звучи толкова тъжно — каза Лена, гледайки към мен.

— Били са влюбени. Имало е война. Не ми е приятно да ви го казвам, но краят е лош. Или поне така изглежда. — Мариан доизпи чая си.

— Ами медальона? — посочих към снимката, почти страхувайки се да задам въпроса.

— Вероятно Итън го е дал на Женевиев като знак за тайния им годеж. Не знаем какво точно се е случило с него. Никой не го е виждал след нощта, в която Итън е загинал. Бащата на Женевиев я принудил да се омъжи за друг, но според легендата тя запазила медальона и била погребана с него. Твърди се, че е бил много мощен талисман, символ на раздялата, на разбитите им сърца.

Потреперих. Могъщият талисман не беше погребан с Женевиев, беше в джоба ми и според Макон и Ама притежаваше мрачна сила.

Усещах го как пулсира, сякаш беше хвърлен в горяща жарава.

Итън, недей.

Трябва. Тя може да ни помогне. Майка ми щеше да ни помогне.

Пъхнах едната си ръка в джоба и напипах очуканата камея на завития в кърпичката медальон, а с другата докоснах ръката на Мариан, надявайки се този път талисманът да проработи. Чашата ѝ се разби в пода. Стаята започна да се върти.

— Итън! — изкрещя Мариан.

Лена хвана ръката ѝ. Светлината в стаята се превърна изведнъж в мрак.

— Не се страхувай. Ще бъдем с теб през цялото време. — Гласът на Лена се носеше някъде отдалече. Чувах изстрели.

В библиотеката заваля и...

Дъждът се лееше върху тях. Вятърът духаше все по-силно и започваше да разпръсва пламъците, въпреки че вече беше прекалено късно.

Женевиев се взираше в това, което беше останало от голямата къща. Днес беше загубила всичко. Майка си. Еванджелин. Не можеше да загуби и Итън.

Айви тичаше през калта към нея, носейки в повдигнатата си като престилка пола нещата, които Женевиев беше поискала от нея.

— Закъснях, Божичко, закъснях — извика тя. Огледа се нервно наоколо. — Хайде, мис Женевиев, нищо повече не можем да направим.

Но тя грешеше. Имаше още едно нещо.

— *Още не е късно, още не е прекалено късно.* — Женевиев не спираше да повтаря тези думи.

— *Говориш несвързано, дете.*

Женевиев я погледна с отчаяние.

— *Имам нужда от книгата.*

Айви отстъпи назад, поклащайки глава.

— *Не. Не бива да се забъркваш с тази книга. Не знаеш какво правиш.*

Женевиев сграбчи старата жена за раменете.

— *Айви, това е единственият начин. Трябва да ми я дадеш.*

— *Не знаеш какво искаш от мен. Не знаеш нищо за тази книга...*

— Дай ми я или сама ще я намеря!

Зад тях все още се издигаше на талази черен дим, огънят продължаваше да гори и да поглъща това, което беше останало от къщата.

Айви се предаде, повдигна изпокъсаната си пола и поведе Женевиев покрай остатъците от лимонената горичка на майка ѝ. Женевиев никога не беше минавала от тази страна. Тук нямаше нищо, освен памукови полета, или поне така ѝ бяха казвали винаги. А и никога не бе имала причина да идва в тези полета, с изключение на редките случаи, когато с Еванджелин си играеха на криеница.

Но Айви очевидно знаеше много добре откъде да мине. Женевиев все още чуваше изстрелите от пушки в далечината и пронизителните писъци на съседите, които гледаха как горят домовете им.

Айви спря до стара каменна стена, обвита почти изцяло от клоните на различни храсти — дива калина, розмарин, жасмин... Имаше малка арка, която почти не се виждаше под избуялата растителност. Айви се наведе и мина под нея, Женевиев я последва. Сводът явно излизаше и от двете страни направо от стената, защото цялото място беше затворено. Съвършен кръг със стени, скрит от човешките очи благодарение на дивите храсти.

— Какво е това място?

— Място, за което майка ти не е искала да знаеш, иначе е щяла да ти го покаже.

На известно разстояние Женевиев забеляза малки камъни, показващи се леко над високата трева. Разбира се. Семейното гробище. Спомни си, че все пак някога е била тук, веднъж, когато беше много малка, след като прапрабаба ѝ почина. Спомни си, че погребението беше през нощта и майка ѝ стоеше в тревата, на лунна светлина, нашепвайки думи на език, който Женевиев и сестра ѝ не разбираха.

— Какво правим тук?

— Ти каза, че искаш тази книга. Нали?

— Тук ли е?

Айви спря и погледна с недоумение към нея.

— Че къде другаде?

Малко по-нататък имаше друга постройка, също обвита от виещите се диви храсти. Кримта. Айви спря пред вратата ѝ.

— Сигурна ли си, че...

— Нямаме време за това! — Женевиер се протегна към дръжката, но такава нямаше. — Как се отваря?

Старата жена се надигна на пръсти и потърси нещо над вратата. Там, осветен от далечната светлина на огньовете, Женевиер видя малък гладък камък с гравирани върху него полумесец. Айви постави ръката си върху малката луна и я натисна. Каменната врата започна бавно да се движи, отваряйки се със звук, какъвто се получава при търкане на камък в камък. Айви се протегна за нещо друго от вътрешната страна на вратата. Свещ.

Светлината от свещта освети малкото помещение. Беше широко не повече от два-три метра. На всяка стена имаше стари дървени лавици, на които бяха наредени малки шишенца и бутилки, пълни с цветчета, прахове и тъмни течности. В центъра на стаята имаше очукана каменна маса, а върху нея лежеше стара дървена кутия. Кутията изглеждаше много неугледна, единствената ѝ украса беше малък полумесец, издълбан на капака ѝ. Същата фигура като на камъка над вратата.

— Няма да докосна това нещо — каза със спокоен глас Айви, сякаш вярваше, че самата кутия може да я чуе.

— Айви, това е просто книга.

— Няма такова нещо като „просто книга“, особено във вашето семейство.

Женевиер повдигна бавно капака. Подвързията на книгата беше от изтъркана черна кожа, която обаче изглеждаше вече по-скоро сива. Нямаше никакво заглавие, само същата луна, гравирани отпред. Женевиер извади внимателно книгата. Знаеше, че Айви е суеверна. Въпреки че се шегуваше с прислужницата си, знаеше, че тя е и много мъдра жена. Гледаше на карти и по чаени листа и майката на Женевиер се съветваше с нея почти за всичко — от това кой е най-добрият ден за садене на растенията, за да не замръзнат, до подходящите билки за лекуване на настинка.

Книгата беше топла. Сякаш беше жива, сякаш дишаше.

— Защо си няма име? — попита Женевиер.

— Само защото една книга няма заглавие, това не означава, че няма име. Тази тук се нарича „Книгата на луните“.

Нямаха повече време за губене. Женевиер последва Айви в мрака. Обратно към това, което някога беше „Грийнбриър“, обратно при Итън.

Прелисти страниците. Имаше стотици заклинания. Как щеше да намери правилното? След това го видя. Беше на латински — език, който знаеше добре; майка ѝ бе довела специален учител от Севера, за да е сигурна, че тя и Еванджелин ще го научат. Според разбиранията на тяхното семейство това беше най-важният език и децата трябваше да го знаят като родния си.

Заклинанието за обвързване. За обвързване на живота със смъртта.

Женевиер постави книгата на земята до Итън, пръстът ѝ отбелязваше първия стих от заклинанието.

Айви я сграбчи за китката и я стисна силно.

— Нощта не е подходяща за това. Полумесец за бяла магия, пълнолуние за черна. А ако няма луна, не върши работа и за двете.

Женевиер издърпа ръката си от хватката на старата жена.

— Нямам избор! Това е единствената нощ, с която разполагаме.

— Мис Женевиер, тези думи са нещо повече от заклинание. Те са сделка. Не можеш да използваш „Книгата на луните“, ако не дадеш нещо в замяна.

— Не ме интересува каква е цената. Става дума за живота на Итън. Загубих всичко друго.

— Това момче вече няма живот. Беше му отнет. Това, което се опитваш да направиш, е противоестественно. Не може да е редно.

Женевиер знаеше, че Айви е права. Майка ѝ достатъчно често беше предупреждавала и нея, и Еванджелин за спазването на Природните закони. Тя щеше да пресече линията, която никой от чародейците в нейното семейство не се беше осмелявал да престъпи.

Но сега тях ги нямаше. Беше останала само тя.

И трябваше да опита.

* * *

— Не! — Лена се пусна от ръцете ни разкъсвайки кръга. — Преминала е към Мрака, не разбирате ли? Женевиер е използвала черна

магия.

Хванах отново ръцете ѝ. Тя се опита да се отскубне. Обикновено за мен Лена беше като слънчева топлина, но сега приличаше по-скоро на истинско торнадо.

— Лена, ти не си като нея. Аз не съм като него. Всичко се е случило преди повече от сто години.

Тя беше изпаднала в истерия.

— Тя е като мен, затова медальонът ми показва тези видения. Предупреждава ме да стоя далеч от теб. За да не те нараня, след като стана Мрак.

Мариан отвори очите си; изглеждаха по-големи от обикновено. Късата ѝ коса, която винаги беше добре оформена в изящна прическа, сега бе разрошена и разпиляна. Изглеждаше изтощена, но и странно екзалтирана. Познавах този поглед. Сякаш духът на майка ми я беше обладал, приликата си личеше особено във и около очите.

— Ти не си Призована, Лена. Все още не си нито добра, нито лоша. Така се чувстват всички деца на твоята възраст преди шестнайсетия си рожден ден в рода Дюшан. Повярвай ми, знам го много добре. Познавам много чародейци и много Дюшан, независимо дали са Мрак или Светлина.

Лена погледна към Мариан, беше се вцепенила от изненада.

Библиотекарката започна отново да диша нормално.

— Няма да станеш Мрак. Боже, толкова си мелодраматична, също като Макон. Успокой се, моля те.

— Откъде знаеше за рождения ден на Лена? Откъде знаеше за чародейците?

— Медальонът на Женевиер е у вас? Защо не ми казахте?

— Не знаехме какво да правим. Всеки ни казва нещо различно.

— Нека го погледна.

Пъхнах ръка в джоба си. Лена ме докосна по рамото и за секунда се поколебах. Мариан беше най-добрата приятелка на мама и беше част от нашето семейство. Знаех, че не бива да подлагам на съмнение нейните мотиви, но така мислех и за Ама, преди да я последвам в блатото и да я видя как се среща с Макон Рейвънуд.

— Откъде да знаем, че можем да ти се доверим? — попитах аз, макар да ми беше гадно, че задам този въпрос.

— „Най-добрият начин да разбереш дали можеш да вярваш на някого е да му се довериш.“

— Елтън Джон?

— Близо. Ърнест Хемингуей. В своето време наистина е бил нещо като поп звезда.

Усмихнах се, но Лена не беше готова така лесно да се откаже от съмненията си.

— Защо да ти вярваме, като всеки крие разни неща от нас?

Лицето на Мариан доби сериозно изражение.

— Именно защото аз не съм нито Ама, нито чичо ти Макон. Не съм баба ти, нито леля ти Дел. Аз съм смъртна. Неутрална съм. Аз съм между черната и бялата магия, между Светлината и Мрака. Трябва да има нещо между тях — нещо, което да издържа на притеглянето от двете страни — и това съм аз.

Лена отстъпи крачка назад. И за двама ни беше трудно да го възприемем. Откъде Мариан знаеше толкова много неща за семейството на Лена?

— Какво си ти? — Като се имаше предвид ситуацията, въпросът беше съвсем логичен.

— Аз съм главната библиотекарка на Окръжната библиотека на Гатлин. Такава съм, откакто дойдох тук, и винаги ще продължа да бъда. Не съм чародеец. Просто съхранявам архивите. Съхранявам и книгите. — Мариан приглади косата си. — Аз съм Пазителят, просто един от дългата редица смъртни, на които са поверени историята и тайните на свят, от който не можем да бъдем напълно част. Трябва винаги да има един такъв смъртен и в момента това съм аз.

— Лельо Мариан? За какво говориш? — Бях изгубил напълно нишката на разказа й.

— Нека да го кажем така: има библиотеки, а има и други, по-особени *библиотеки*. Аз служа на всички добри граждани на Гатлин, независимо дали са чародейци или смъртни. Няма проблем с работното време, защото задълженията ми към другия клон, така да се каже, са предимно нощем.

— Искаш да кажеш...

— Окръжната чародейска библиотека на Гатлин. Аз, естествено, съм и библиотекарят на чародейците. Главният чародейски библиотекар.

Зяпах Мариан, сякаш я виждах за пръв път в живота си. Тя отвърна на погледа ми със същите кафяви очи, със същата позната усмивка. Изглеждаше по същия начин, но и някак си беше напълно различна. Винаги съм се чудил защо Мариан остана в Гатлин през всичките тези години. Мислех, че е свързано с майка ми. Сега осъзнах, че е имало и друга причина.

Не можех да разбера какво точно изпитвам, но каквото и да беше, Лена чувстваше точно обратното.

— Тогава можеш да ни помогнеш. Трябва да разберем какво се е случило с Итън и с Женевиер и какво общо има това с Итън и с мен. И то преди рождения ми ден. — Погледна я с надежда. — В чародейската библиотека трябва да има някакви данни. Може би „Книгата на луните“ е там. Мислиш ли, че можем да разберем отговорите от нея?

Мариан извърна поглед.

— Може би да, може би не. Опасявам се, че не мога да ви бъда от помощ. Съжалявам.

— За какво говориш? — В това нямаше никакъв смисъл. Не бях виждал Мариан да отказва на някого, особено на мен.

— Не мога да се замесвам, дори и да искам. Това е част от условията на моята работа. Не аз съм писала книгите, нито правилата, просто ги съхранявам. Не заемам страна.

— Нима работата ти е по-важна от това да ни помогнеш? — Застанах пред нея така, че да трябва да ме погледне в очите, когато ми отговори. — По-важна от мен?

— Не е толкова просто, Итън. Съществува баланс между света на смъртните и света на чародейците, между Светлината и Мрака. Пазителят е част от този баланс, част от хармонията, от Общия ред. Ако пренебрегна законите, с които съм обвързана, този баланс ще бъде изложен на риск. — Погледна ме отново, гласът ѝ потрепери. — Не мога да се намесвам дори ако става въпрос за живота ми. Дори ако така наранявам хората, които обичам.

Не проумявах напълно за какво говори, но знаех, че ме обича, както беше обичала майка ми. Ако отказваше да ни помогне, значи имаше основателна причина.

— Добре. Не можеш да ни помогнеш. Тогава само ме заведи до тази библиотека на чародейците и аз ще измисля нещо.

— Ти не си чародеец, Итън. Не можеш да вземеш такова решение.

Лена застана до мен и ме хвана за ръка.

— Решението е мое. И аз искам да отида.

Мариан кимна с глава.

— Добре, ще ви заведа. Следващия път, когато библиотеката е отворена. Нейното работно време не е като на Окръжната библиотека на Гатлин. Малко по-неределно е.

Естествено.

[1] Американски галон — мярка, равна на 3,785 литра. — Б.пр. ↑

[2] Креозот — безцветна (понякога зеленикава или жълто-зелена) маслена запалима течност, извличана от дървесен или каменовъглен катран посредством дестилация. — Б.пр. ↑

[3] „Антигона“, Софокъл, изд. „Отечество“, 1985 г. Превод от старогръцки език — Александър Ничев. — Б.пр. ↑

31.X

ХЕЛОУИН

Единствените дни, в които Окръжната библиотека на Гатлин не работеше, бяха официалните празници — Денят на благодарността, Коледа, Нова година, Великден. Напълно логично, като се замислиш, това бяха единствените дни, в които беше отворена Окръжната чародейска библиотека на Гатлин. Работното време не беше под контрола на Мариан.

— Ако не ви изнася, оплачете се на властите. Както казах, не аз съм измислила правилата. — Чудех се за кои точно власти говори — за тези, в чийто град бях живял през целия си живот, или за онези, чието съществуване е било крито толкова дълго от мен.

Лена обаче изглеждаше обнадеедена. За първи път тя сякаш повярва, че може и да успее да предотврати това, което смяташе за неизбежно. Мариан не ни даде никакви отговори, но ни предложи сламка, за която да се хванем, след като се оказа, че не можем да разчитаме на двамата най-важни хора в живота ни. Не че бяха отишли някъде, но и Макон, и Ама в момента ни се струваха много, много чужди. Не казах нищо на Лена, но без Ама аз бях загубен. А без Макон, бях сигурен, Лена не може да намери пътя си.

Мариан ни даде нещо — писмата на Итън и Женевиер, които бяха толкова стари и излинали, че направо прозираха, както и всичко, което с майка ми бяха събрали като информация за тях. Купчина стари листове в прашна кафява кутия, облепена отстрани с твърд картон в десен, наподобяващ дърво. Макар че на Лена ѝ харесваше да преповтаря някои изречения — „Дните без теб кървят един след друг, докато накрая времето вече не е нищо повече, освен препятствие, което трябва да преодолеем“, в крайна сметка разполагахме само с една любовна история. Красива, но с много лош, истински черен край. Това беше всичко, което имахме.

Сега ни оставаше само да разберем какво всъщност търсим. Игла в купа сено, или в този случай — в картонена кутия. Затова започнахме

да правим единственото нещо, което можехме. Започнахме да четем.

* * *

След две седмици с Лена бяхме прекарвали повече време в проучване на писмата и другите документи, отколкото бих могъл да допусна, че е възможно. Колкото повече задълбавахме, толкова повече ни се струваше, че четем за самите себе си. Стояхме до късно нощем, опитвайки се да разгадаем мистерията около Итън и Женевиев, смъртния и чародейката, отчаяно търсещи да намерят начин да бъдат заедно независимо от обстоятелствата. В училище самите ние се сблъскахме с някои проблеми. Все по-трудно ставаше просто да изкарваме тези осем часа дневно един след друг. Всеки ден измисляха нов начин да нервират Лена или мен. А в ден като Хелоуин имаха особено подходящ материал.

Хелоуин по принцип е доста шумен празник в гимназия „Джаксън“. За момчетата всичко, свързано с обличане на костюми, е повод за голяма веселба. А и напрежението от очакването дали ще бъдеш поканен на ежегодния купон на Савана Сноу... Празникът обаче се издига на съвсем друго ниво на напрежение, когато момичето, по което си луд, е вещица, пардон, чародейка.

Нямах представа какво да очаквам от този ден, когато Лена ме взе с колата за училище на няколко къщи разстояние от нас, зад ъгъла, далече от зоркия поглед на Ама.

— Не си маскирана — казах с изненада.

— За какво говориш?

— Мислех, че ще носиш костюм, маска или нещо подобно. — Осъзнах, че звуча като идиот в момента, в който думите излязоха от устата ми.

— О, ти смяташ, че чародейците се преобличат на Хелоуин и летят с метли наоколо? — засмя се тя.

— Не исках да...

— Съжалявам, че те разочаровах. Ние просто се обличаме малко по-официално вкъщи за вечеря, както правим на всички други празници.

— Значи и за вас е празник.

— Това е най-свещената и най-опасната нощ в годината — най-важният от четирите Висши празници. Нашата версия на навечерието на Нова година, краят на старата и началото на новата.

— Какво означава „най-опасната“?

— Баба ми казваше, че това е нощта, когато воалът между този свят и Другия свят, света на духовете, е най-тънък. Това е нощ на мощ и нощ на възпоминания.

— Другият свят? Нещо като отвъдния живот?

— Да, нещо такова. Това е царството на духовете.

— Значи Хелюин наистина е празник на духове и призраци?

Тя извъртя очи.

— Почитаме чародейците, всички магьосници от миналото, които са били преследвани само защото са били различни. Мъжете и жените, които са били изгорени на кладата, защото са използвали своите способности.

— Да не говориш за процеса срещу вещиците в Салем?

— Предполагам, че така го наричате. Всъщност е имало процеси срещу вещици по цялото източно крайбрежие, не само в Салем. Имало е по целия свят. Вашите учебници споменават почти винаги само онзи в Салем. — Произнесе „вашите“, сякаш беше мръсна дума. И може би днес наистина беше такава.

Минахме покрай „Стоп енд Шоп“. Бу седеше до знака за спиране на ъгъла. Чакаше. Видя катафалката и излая силно след нея.

— Може би трябва да качим това куче и да го повозим. Сигурно е доста уморено след цялото това търчане подир тебе по цял ден и цяла нощ.

Лена погледна в огледалото си за обратно виждане.

— Бу никога няма да се откаже.

Знаех, че е права. Но когато се обърнах да го погледна, ми се стори, че той кимна, все едно нямаше нищо против едно возене.

Забелязах Линк на паркинга. Носеше руса перука и син пуловер с пришита емблема на „Дивите котки“. Дори си беше намерил и помпони. Изглеждаше страшен и малко приличаше на майка си. Баскетболният отбор беше решил тази година да се облече като мажоретките на гимназията. С всичко, което се случваше около мен,

това съвсем ми беше избягало от ума. Чакаше ме голям скандал, а и Ърл само търсеше повод да се заяде с мен. Откакто излизах с Лена, имах невероятен успех на игрището. Треньорът ме сложи да играя в центъра вместо Ърл, който не беше особено щастлив от този факт.

Лена ми се закле, че няма никаква магия в подобрената ми игра, поне не и чародейска магия. Веднъж тя дойде на един мач и аз вкарах всяка топка. Проблемът беше, че тя постоянно ми говореше вътре в главата ми и ми задаваше хиляди въпроси за наказателните удари, заслоните и правилото за трите секунди. Оказа се, че никога преди не беше ходила на баскетболен мач. Беше по-лошо, отколкото да заведеш Сестрите на окръжния панаир. След този първи път повече не дойде на нито един мач. Но бях сигурен, че продължава да „слуша“. Чувствах, че е там.

От друга страна, тя може би имаше нещо общо с факта, че тази година мажоретките ни не се справяха добре. Емили не успяваше да се задържи на върха на пирамидата, но не смеех да питам Лена за това.

Днес ми беше трудно сред навалищата да открия съотборниците си, преди да видя отблизо косматите крака и брадясалите им лица. Линк се запъти към нас. Отблизо изглеждаше още по-зле. Беше се опитал да се гримира с розов гланц за устни, сенки и пудра — всичко, както си трябваше. Все придърпваше полата си надолу, а чорапогащникът му постоянно се свличаше.

— Гадняр! — посочи ме обвинително с пръст през редиците коли. — Къде ти е костюмът?

— Съжалявам, човече. Напълно изключих.

— Глупости. Просто не си искал да облечеш тази простотия! Познавам те, Уейт. Хванало те е шубето.

— Кълна, се просто забравих.

Лена му се усмихна.

— Мисля, че изглеждаш страхотно.

— Не знам как търпите всички тези гадости върху лицето си. Ужасно щипе.

Лена направи гримаса. Тя почти никога не носеше грим, нямаше нужда.

— Всъщност не всички изглеждаме така, сякаш след като навършим тринайсет години, автоматично подписваме договор с „Мейбълин“.

Линк нагласи перуката си и пъкна още един чифт чорапи под пуловера си.

— Кажи го на Савана.

Запътихме се към стълбите на входа, а Бу седеше на моравата, близо до пилона със знамето. Почти щях да попитам как е възможно това куче да ни изпревари, но реших, че по-добре да замълча.

Коридорите бяха претъпкани. Май половината училище беше пропуснало първия час. Останалата част от баскетболния отбор се мотаеше пред шкафчето на Линк, също облечени в полички и с перуки. Бяха голям хит, но не и за мен.

— Къде са ти помпоните, Уейт? — изстреля Емъри право в лицето ми. — Какъв ти е проблемът? Пилешките ти крачета не изглеждат добре в къса пола, а?

Шон придърпа пуловера си надолу.

— Обзалагам се, че нито една от мацките не се е съгласила да му заеме полата си. — Няколко момчета се разсмяха.

Емъри метна ръката около врата ми, накланяйки се леко застрашително към мен.

— Какво става, Уейт? Или за тебе вече всеки ден е Хелоуин, откакто движиш с момичето, което живее в Къщата на духовете?

Дръпнах го за пуловера. Един от чорапите в сутиена му падна на пода.

— Наистина ли искаш това, Ем?

Той вдигна рамене.

— Както кажеш. Рано или късно ще се случи, знаеш го.

Линк застана помежду ни.

— Дами, дами. Тук сме да маршируваме и да размахваме помпоните си. А и не искаш да повредиш това хубаво лице, нали, Ем?

Ърл поклати глава и бутна Емъри надолу по коридора. Както обикновено, той не каза нито дума, но познах онзи поглед.

Тръгнеш ли по този път, Уейт, няма връщане назад.

Изглежда, че костюмите на баскетболния отбор бяха хитът в гимназията. Или поне така си мислех, докато не видях мажоретките.

Очевидно не само съотборниците ми бяха решили да се маскират групово. С Лена отивахме към часа по английски език, когато ги видяхме.

— Мамка му! — Линк ме бутна по рамото.

— Какво?

Вървяха по коридора в колона. Емили, Савана, Еден и Шарлот, следвани от всички останали момичета от състава на мажоретките. Носеха абсолютно еднакви абсурдно къси черни поли, черни ботуши с остри носове и високи черни шапки на вещици. Но не това беше най-лошото. Черните им перуки бяха с дълги къдрици, а под очите им, отдясно, имаше изрисувани с грим малки черни луни, които не можеха да се сбъркат. Рожденото петно на Лена. За довършване на ефекта носеха метли и се преструваха, че замитат краката на хората по коридорите.

Вещици? На Хелюин? Колко оригинално.

Стиснах ръката ѝ. Изражението на лицето ѝ не се промени, но усетих как малката ѝ длан потрепери.

Съжалявам, Лена.

О, ако знаеха наистина...

Очаквах сградата да започне да се тресе, прозорците да се пръснат, нещо... Но нищо не се случи. Лена просто стоеше там, но отвътре цялата кипеше. Бъдещото поколение на ДАР се насочи към нас. Реших да ги пресрещна.

— Къде е костюмът ти, Емили? Да не си забравила, че е Хелюин?

Емили се обърка. После ми се усмихна, самоуверената усмивка на човек, който е доволен от себе си. Може би малко повече, отколкото беше нужно.

— Просто се опитвахме да накараме приятелката ти да се почувства като у дома си — каза Савана, мляскайки звучно с дъвката си.

Лена ме стрелна с поглед.

Итън, спри. Само усложняваш нещата и за себе си.

Не ми пука.

Не мога да го позволя.

Това, което се случва с теб, се случва с мен.

Линк мина покрай нас, придърпвайки чорапогашника си.

— Ей, момичета, мислех, че ще се маскирате като кучки. О, да бе, вие сте си такива всеки ден.

Лена не можа да се въздържи и му се усмихна.

— Затваряй си устата, Уесли Линкълн! Ще кажа на майка ти, че се мотаеш с този изрод, и тя ще те накаже да не излизаш до Коледа.

— Знаеш ли какво е това на лицето й? — ухили се самодоволно Емили, посочвайки първо рожденото петно на Лена, а после и нарисуваната луна на собственото си лице. — Нарича се „знакът на вещицата“.

— Това по интернет ли го прочете? Ти си била по-голяма идиотка, отколкото си мислех — изсмях се аз.

— Ти си идиот. Ти ходиш с нея. — Усетих, че се изчервявам, което беше последното нещо, което исках да стане. Не исках да водя такъв разговор пред цялото училище, да не споменавам, че все още самият аз не знаех дали с Лена „ходим“. Целунахме се веднъж. И винаги бяхме заедно, по един или друг начин. Но тя не ми беше гадже, поне не мислех така за нея, въпреки че май ме беше нарекла така на вечерята у тях. Какво можех да направя? Да я попитам? Може би това беше едно от нещата, за които, ако попиташ, ще получиш отговор „не“. Една част от нея все още не ме допускаше до себе си, част, до която не можех да достигна.

Емили ме ръгна с дръжката на метлата. Можех да кажа, че средновековната идея за „кол в сърцето“ в момента и се струваше много подходяща.

— Емили, защо ти и твоите приятелки не скочите дружно от прозореца? Да пробвате дали ще полетите. Или пък не.

Очите й се присвиха.

— Надявам се, че ще се забавлявате двамата, докато седите сами вкъщи, а цялото училище е на купона на Савана. Това ще е последният празник, който *твоята приятелка* ще прекара в „Джаксън“.

Емили се завъртя на токовете си и се запъти към шкафчето си заедно със Савана, а техните подгласнички ги последваха като послушни кученца.

Линк си бърбеше отстрани с Лена, опитвайки се да я развесели, което не беше трудно, като се имаше предвид колко нелепо изглеждаше. Както казах, винаги мога да разчитам на Линк.

— Те наистина ме мразят. Това никога няма да спре, нали? — въздъхна Лена.

Линк размаха помпоните си, заподскача наоколо и изпищя като момиче.

— Да, наистина те мразят. Мразят всички, защо да си изключение?

— Щях да се притеснявам повече, ако те харесвах. — Наведох се към нея и поставих небрежно ръка около раменете ѝ, поне се постарах да изглежда небрежно. Тя се извърна и ръката ми остана да виси във въздуха. Супер.

Не тук.

Защо?

Само влошаваш нещата, най-вече за себе си.

О, с нетърпение очаквам наказанието си.

— Я стига с тия лиготии. — Линк ме ръгна с лакът в ребрата. — Ще ме накарате да се чувствам зле — май сега съм единственият в това тъпо даскало, който ще изкара още една година сам, без гадже. Ще закъснеем за английски, а трябва да сваля този чорапогащник. Получавам някакъв обрив.

— Само да си взема книгите от шкафчето — обади се Лена. Косата ѝ започна да се къдри по раменете ѝ. Изпитвах някакво подозрение, но не казах нищо.

Емили, Савана, Шарлот и Еден стояха пред шкафчетата си и се оглеждаха в огледалата, закачени от вътрешните им страни. Шкафчето на Лена беше малко по-надолу по коридора.

— Не им обръщай внимание — казах аз.

Емили търкаше лицето си с кърпички „Клийнекс“. Черната луна на бузата ѝ не се изтриваше, само се размазваше и ставаше по-голяма.

— Шарлот, имаш ли нещо за почистване на грим?

— Да.

Емили размаза с памуче тоалетното мляко по лицето си.

— Не излиза. Савана, нали каза, че ще се махне със сапун и вода?

— Да, маха се.

— Тогава защо не излиза? — Емили затръшна вратата на шкафчето си ядосано.

„Драмата“ привлече вниманието на Линк.

— Какво им става?

— Изглежда, че имат *някакви* проблеми — каза Лена, без дори да ги погледне.

Савана се опита да изтърка луната от лицето си.

— И моята не изчезва. — Луната се беше размазала по половината ѝ буза. Почна да рови из чантата си. — Моливът ми е в чантата.

Емили извади своята чанта от шкафчето си и също започна да ровичка в нея.

— Забрави. Моят е тук.

— Какво, по дяволите... — Савана извади нещо от чантата си.

— Използвала си перманентен маркер?! — Емили се изсмя.

Савана държеше маркера пред себе си.

— Разбира се, че не. Нямам представа откъде се е появило това нещо!

— Толкова си тъпа. Това няма да излезе до купона довечера!

— Не мога да се разкарвам с тази гадост по лицето си цяла нощ! Ще бъда облечена като гръцка богиня, Афродита. Това напълно ще прецака костюма ми.

— Трябвало е да бъдеш по-внимателна. — Емили се порови още малко в сребристата си чантичка. Накрая не издържа и изсипа съдържанието ѝ на пода пред шкафчето си. Навсякъде се разпиляха червила, гланцове и шишенца с лак. — Тук трябва да е.

— За какво говорите? — попита Шарлот.

— Моливът, който използвах сутринта. Няма го. — Емили вече беше привлякла публика около себе си, учениците се струпяха да видят какво става. Един маркер се изтърколи от чантата на Емили в средата на коридора.

— И ти си използвала маркер!

— Не, естествено! — изпищя Емили и почна да търка още по-силно бузата си. Черната луна обаче ставаше все по-голяма и по-черна като при другите.

— Знам, че моят молив е тук — каза Шарлот и отключи вратата на шкафчето си. Отвори я, погледна вътре и остана известно време

така, без да пророни нито дума.

— Както има? — попита Савана.

Шарлот извади ръката си. Държеше маркер.

Линк размаха помпоните си.

— Мажоретките са върхът!

Погледнах към Лена.

Маркер?

На лицето ѝ се появи пакостлива усмивка.

Май каза, че не можеш да контролираш силите си.

Късметът на начинаещия.

До края на деня всички в „Джаксън“ говореха само за мажоретките. Очевидно всяка от тях, която се беше маскирала като вещица — като Лена, беше използвала перманентен маркер, за да нарисова полумесеца на бузата си, а не молив или очна линия. Мажоретки. Подигравките нямаха край.

Всичките се размотаваха из училище и останалия град, пееха в църковния хор викаха и подскачаха на мачовете с черен маркер на лицата си през следващите няколко дни, докато чернилката не падна от само себе си. Мисис Линкълн и мисис Сноу направо откачили, като разбрали за станалото.

Искаше ми се да ги бях видял.

* * *

След училище придружих Лена до колата ѝ, което беше само извинение, за да я държа за ръка още малко. Пронизващите като ток удари, които изпитвах, когато я докосвах, не бяха такава пречка, каквато някой би си помислил, че ще бъдат. Независимо как се чувствах, дали изгарях, или се тресях вътрешно, или дори още по-силно — сякаш бях ударен от мълния, трябваше да бъда близо до нея. Беше ми нужно като въздуха, водата или храната. Нямах избор. Това беше по-страшно от цял месец Хелоуин. И направо ме убиваше.

— Какво ще правиш тази вечер? — Докато ми говореше. Лена разсеяно прокара ръка през косата си. Беше се облегнала на капака на катафалката, а аз стоях пред нея.

— Мислех си, че можеш да се отбиеш у нас, да си стоим вкъщи и да отваряме вратата на хлапетиите, които искат лакомства. Можеш да ми помагаш да наблюдаваме моравата пред нас, за да сме сигурни, че никой няма да подпали клада на нея. — Опитвах се да не мисля за останалата част от плана ми, който включваше Лена и аз на дивана, стари филми и липсата на Ама, която щеше да бъде изпратена да си ходи.

— Не мога. Това е Висш празник. Ще ни дойдат на гости роднини от целия свят. Чичо Макон няма да ме пусне да изляза от вкъщи дори за пет минути, да не споменаваме, че наистина е много опасно. Никога не отварям вратата на непознати в нощ с такава мрачна сила.

— Не бях мислил за Хелоуин по такъв начин.
Не и досега.

Когато се прибрах вкъщи, Ама вече се беше приготвила да си тръгне. Вареше пиле на печката и месеше тесто за кексчета. Не купуваше готово, винаги го приготвяше сама — „единственият начин, по който една уважаваща се жена си прави кексчетата“. Надзърнах с подозрение в тенджерата, чудех се дали това ястие ще бъде поднесено на нашата маса или на Великите.

Отмъкнах си една щипка тесто, но Ама ме хвана за ръката.

— К.Р.А.Д.Е.Ц.

Усмихнах ѝ се невинно в отговор.

— Дръж ръцете си далеч от тестото ми, Итън Уейт. Имам хора за хранене.

Явно нямаше да ям пилешко и кексчета тази вечер.

Ама винаги се прибираше вкъщи за Хелоуин. Твърдеше, че това е специална вечер за нейната църква, но майка ми по-рано казваше, че просто е добра нощ за бизнес. Каква по-добра нощ в годината да гледаш на карти от Хелоуин? На Великден или на Свети Валентин такава тълпа не се събира пред домовете на гадателките.

В светлината на скорошните събития обаче се питах дали няма и друга причина. Може би беше и добра нощ за разчитане на пилешки кости върху гробове. Не можех да питам, а и не бях сигурен дали искам да знам. Ама ми липсваше, липсваха ми разговорите с нея,

липсваше ми фактът, че вече не мога да ѝ вярвам. Ако тя беше усетила разликата в отношението ми, не го показваше. Може би просто мислеше, че пубертетът е виновен или че пораствам.

— Ще ходиш ли на партито у семейство Сноу?

— Не, тази година ще си остана вкъщи.

Тя повдигна озадачено вежди, но не попита нищо. Вече знаеше защо няма да ходя.

— На каквото си си постлал, на това ще легнеш.

Не отговорих нищо на заяждането ѝ, а и тя май не очакваше отговор.

— Ще приключа след няколко минути. Отваряй на децата, когато идват за бонбони. Баща ти има работа. — Все едно татко щеше да си подаде носа навън, за да се занимава с някакви вресливи дечурлига.

— Да, разбира се.

Пликовете с бонбони бяха в хола. Отворих ги и ги изсипах в голяма стъклена купа. Не можех да си избия от главата думите на Лена. „Нощ с такава мрачна сила.“ Спомних си Ридли, застанала пред колата си пред „Стоп енд Шоп“, съблазнително — сладките ѝ усмивки, краката ѝ... Очевидно разпознаването на силите на Мрака не беше един от явните ми таланти, нито преценката на кого да отварям или да не отварям вратата. Както казах вече, когато момичето, за което не можеш да спреш да мислиш, е магьосница, Хелоуин придобива съвсем нов смисъл. Погледнах към купата с бонбони в ръцете си. После отворих външната врата, оставих я на верандата и се прибрах вътре.

Настаних се на дивана и започнах да гледам „Сиянието“^[1].

Лена ми липсваше. Оставих мислите си да се реят свободно, защото обикновено това беше начинът да откроя къде е, но този път нищо не се получи. Заспах на дивана, надявайки се тя да ме сънува и да се срещнем поне насън.

Стресна ме тропане по вратата. Погледнах часовника си. Беше почти десет часа, прекалено късно за малките деца, които обикаляха по къщите, викайки „Бонбони или пакости!“.

— Ама?

Никакъв отговор. Отново се потропа.

— Ти ли си?

Дневната беше тъмна, само светлината от телевизора проблясваше от време на време. Беше онзи момент във филма, когато изперкалият баща обикаля из хотела с кървавата си брадва, за да заколи семейството си. Определено не беше най-доброто време за отваряне на външната врата, особено в нощ като Хелоуин. Друго потропване.

— Линк?

Изключих телевизора и се огледах за нещо, което да грабна за защита, но наоколо нямаше нищо подходящо. Вдигнах една видеоконзола от купчината видеоигри на пода. Не беше бейзболна бухалка, но все пак японските технологии обикновено са доста солидни. Тежеше поне два килограма. Повдигнах я над главата си и пристъпих към стената, отделяща дневната от антрето. Още една стъпка и повдигнах съвсем малко дантелената завеса, покриваща прозореца на предната врата.

В мрака на неосветената веранда не можех да видя ясно лицето ѝ. Но разпознах стария бежов ван, паркиран на улицата пред къщата ни. „Пустинен пясък“, така определяше цвета му. Беше майката на Линк, с поднос шоколадови сладки в ръце. Все още държах конзолата. Ако Линк ме видеше така, сигурно щеше да ми каже да не я пускам. Той познаваше най-добре лудостите на майка си.

— Един момент, мисис Линкълн. — Запалих лампата на верандата и отключих вратата. Когато обаче се опитах да я отворя, вратата заяде. Проверих ключалката отново — все още беше заключена, макар да бях сигурен, че току-що превъртях ключа.

— Итън?

Отключих отново. Ключалката се превъртя сама обратно, преди дори да вдигна ръката си от дръжката.

— Мисис Линкълн, съжалявам, вратата нещо заяжда.

Натиснах дръжката с цялата си сила, което беше малко трудно, защото се налагаше да жонглирам с конзолата. Нещо падна пред мен на пода. Наведох се да го вдигна. Глава чесън, увита в една от кърпичките на Ама. Трябваше да се досетя, че сигурно е сложила по един такъв амулет на всяка врата и всеки прозорец. Малките традиции на Ама за Хелоуин.

Все още обаче нещо пречеше на вратата да се отвори, точно както онзи ден нещо искаше да отвори вратата на кабинета за мен.

Колко още ключалки щяха да се отварят или затварят от само себе си в тази къща? Какво ставаше тук?

Отключих още веднъж и натиснах силно. Вратата се отвори така рязко, че се удари в стената на къщата. Светлината от верандата осветяваше мисис Линкълн в гръб — тъмна фигура на фона на бледото сияние от лампата на верандата. Очертанията на силуета ѝ бяха размити. Тя втренчи поглед в конзолата в ръката ми.

— Видеоигрите ще повредят мозъка ти, Итън.

— Да, госпожо.

— Донесох ти сладки. Като предложение за мир. — Тя протегна подноса към мен. Трябваше да я покана да влезе. Тук имаше формула за всяка ситуация. Наречете го „маниери“, ако искате. Южняшко гостоприемство. Но бях пробвал това с Ридли и не мина много добре. Поколебах се.

— Какво правите тук, госпожо? Линк не е при мен.

— Разбира се, че не е. Той е на партито у семейство Сноу, където в момента има късмета да се намира всеки достоен представител на гимназия „Джаксън“. Бяха ми нужни доста телефонни разговори, за да му издействам покана, като се има предвид поведението му напоследък.

Все още не разбирах. Познавах мисис Линкълн през целия си живот. Винаги е била странна личност. Заета да цензурира книгите в библиотеката, да уволнява учители от училище, да съсипва репутацията на хората само за един следобед. Напоследък обаче се бе променила. Кръстоносният поход, който поведе срещу Лена, беше различен. Мисис Линкълн бе абсолютно фанатична и непоклатима в убежденията си, но тук имаше нещо повече. Нещо лично.

— Госпожо?

Изглеждаше някак... развълнувана.

— Направих ти сладки. Мислех, че можем да влезем вътре заедно и да си поговорим. Аз не воювам срещу теб, Итън. Не е твоя вината, че това момиче използва сатанинските си сили срещу теб. Би трябвало да си на партито, с приятелите си. С децата, които са част от нашата общност, от този град. — Продължаваше да държи почти пред лицето ми чинията със сладките, прословутите ѝ сладки с двоен шоколадов пълнеж, които винаги свършваха първи на годишната

кулинарна разпродажба в Баптистката църква. Бях израснал с тях. — Итън?

— Госпожо?

— Може ли да вляза?

Не помръднах. Ръката ми стисна по-силно конзолата. Гледах сладките, но внезапно спрях да изпитвам глад. Не само тази жена, но дори чинията ѝ и трошичка от сладките ѝ не бяха добре дошли в дома ми. Моята къща, също както „Рейвънуд“, сякаш беше започнала да има собствено мнение. Нито една част от мен и от дома ми не желаше да допусне мисис Линкълн да влезе вътре.

— Не, госпожо.

— Какво каза, Итън?

— Не. Госпожо.

Очите ѝ се присвиха. Бутна чинията към мен, като че ли щеше да влезе и без разрешението ми, но тя отскочи обратно назад. Все едно между мен и нея имаше невидима стена. Видях чинията да се преобръща и да пада на земята, разбивайки се на десетки парченца керамика и шоколад върху изтривалката ни за крака с надпис „Честит Хелюин“. Ама щеше да е бясна на сутринта.

Мисис Линкълн отстъпи внимателно назад към стълбите и после изчезна в мрака със стария „Пустинен пясък“.

* * *

Итън!

Гласът ѝ ме изтръгна внезапно от съня ми. Сигурно се бях отнесъл. Маратонът на филми на ужасите беше свършил, на екрана на телевизора имаше само размити линии и се чуваше гадно прашене.

Чичо Макон! Итън! Помощ!

Лена пищеше. Някъде. Усещах ужаса в гласа ѝ, а главата ми се пръскаше от такава болка, че за секунда забравих къде се намирам.

Някой да ми помогне, моля!

Външната врата беше отворена, вятърът я блъскаше отново и отново. Звукът отекваше в стените като изстрели.

Ти каза, че ще бъда в безопасност тук!

„Рейвънуд“.

Грабнах ключовете за старото волво и хукнах.

Не помня как съм стигнал до „Рейвънуд“, но на няколко пъти почти излязох от пътя. Не можех да се съсредоточа, изобщо не гледах къде и как карам. Лена я болеше толкова много, а връзката помежду ни беше така силна, че за малко да припадна само от усещанията, които тя ми предаваше.

И писъците.

Писъците не спираха от момента, в който се събудих, до мига, в който натиснах луната на трегера и влетях в имението.

Когато вратата се отвори, видях, че къщата за пореден път се беше преобразила. Днес приличаше на древен замък. Огромни канделабри хвърляха странни сенки върху тълпата от облечени в черни рокли, черни мантии и черни роби гости, които бяха далеч по-многобройни от гостите на семейната среща.

Итън! Побързай! Не издържам повече...

— Лена! — извиках аз. — Макон! Къде е тя?

Той не се виждаше никъде. Не виждах нито едно познато лице, въпреки че предният салон беше претъпкан с гости, непрекъснато преминаващи от една стая в друга като духове на призрачно вечерно парти. Тези хора не бяха оттук, поне не и от последните стотина години. Видях мъже в килт^[2] и груби келтски наметала, жени в рокли с корсети. Всичко наоколо беше черно, закътано в мрачните сенки на къщата.

Пробих си път през тълпата към това, което приличаше на голямата бална зала. Не откривах никого — нито леля Дел, нито Рийс, нито дори малката Риан. Свещите горяха силно в ъглите на помещението, а един полупрозрачен оркестър от странни музикални инструменти, които свиреха сами, без музиканти, ту изчезваше, ту се появяваше от нищото, докато призрачните двойки се въртяха във вихъра на танца по пода на залата, който сега беше целият от солиден камък. Танцьорите като че ли въобще не ме забелязваха.

Музиката, която звучеше, определено беше необикновена, магическа музика, приличаща сама по себе си на заклинание. Беше предимно музика от струнни инструменти. Различавах цигулката, виолата, челото. Можех почти да видя мрежата, простираща се от един

танцъор към друг, начина, по който те се придърпваха взаимно, като че ли имаше определен модел на танц, който следваха, като че ли бяха част от някаква обща хореография.

А аз не бях част от нея.

Итън...

Трябваше да я намеря.

Отново изпитах остра болка. Гласът ѝ вече беше малко по-спокоен. Спънах се и се вкопчих в рамото на най-близкия до мен гост. Само го докоснах, но усетих болката; болката на Лена мина през мен към него. Той залитна и се бутна в съседната танцуваща двойка.

— Макон! — изкрещях аз с пълна сила.

Видях Бу Радли в горната част на стълбището. Сякаш ме чакаше. Кръглите му човешки очи изглеждаха уплашени.

— Бу! Къде е тя? — Той погледна към мен. Разпознах мъглявите, стоманеносиви очи на Макон Рейвънуд; поне можех да се закълна, че ги познах. Бу се обърна и побягна. Последвах го, тичайки по извитите стълби на замъка „Рейвънуд“. Бу ме чакаше горе на площадката, а после — като ме видя, че идвам — се затича към една тъмна стая в края на коридора. Направо ме канеше да тръгна след него.

Изляз и две масивни дъбови врати се отвориха със скърцане от само себе си. Бяхме толкова далече от купона, че не чувах нито музиката, нито глъчката от гостите. Все едно се намирахме на съвсем различно място в друго време. Дори замъкът под краката ми се беше променил, камъкът се ронеше, коридорът беше студен и покрит с мъх. Светлината идваше не от свещи, а от факли, закачени за стените.

Знаех какво означава думата „стар“. Гатлин беше стар. Бях израснал сред стари вещи. Но тук имаше нещо напълно различно. Както беше казала Лена, Нова година. Нощ извън времето.

Когато влязох в стаята, бях зашеметен от небето. Нямаше покрив, а открито пространство, като в обсерватория или в оранжерия. Небето над нас беше черно, най-черното небе, което бях виждал. Сякаш бяхме в средата на ужасна буря и все пак в стаята беше абсолютно тихо.

Лена лежеше на голяма каменна маса, свита като зародиш. Беше цялата потна и се гърчеше от болка. Всички бяха застанали в кръг около нея — Макон, леля Дел, Баркли, Рийс, Ларкин, дори и Риан и жена, която не познавах — и се държаха за ръце. Очите им бяха

отворени, но като че ли не виждаха нищо около себе си. Дори не забелязваха, че стоя на вратата. Устите им се мърдаха, шепнейки нещо. Когато приближих до Макон, осъзнах, че не говорят на английски език. Бях прекарал достатъчно време с Мариан, за да мога да преценя, че е латински.

*„Sanguis sanguinis mei, tutela tua est.
Sanguis sanguinis mei, tutela tua est.
Sanguis sanguinis mei, tutela tua est.
Sanguis sanguinis mei, tutela tua est.“*

Чувах само тихото напяване, шепота. Не можех вече да чуя Лена. Главата ми беше празна. Тя си беше отишла.

Лена! Отговори ми!

Нищо. Тя просто си лежеше там, стенеше тихо, извиваше се бавно, сякаш се опитваше да излезе от кожата си. Продължаваше да се поти, потта ѝ се смесваше със сълзите.

Дел наруши мълчанието. Беше в истерия.

— Макон, направи нещо! Не се получава.

— Опитвам се, Делфин. — Имаше нещо в гласа му, което не бях чувал досега. Страх.

— Не разбирам. Обвързахме това място заедно. Тази къща трябваше да бъде безопасна. — Леля Дел погледна Макон, очаквайки отговор.

— Сбъркали сме. Няма безопасно място за нея — обади се красивата жена на възрастта на баба ми с навити на спирали черни плитки. Носеше няколко наниза с мъниста на врата си, натрупани един върху друг, и сребърен пръстен с орнаменти на палеца. Имаше същия екзотичен външен вид, какъвто притежаваше и Мариан — сякаш беше от много, много далече.

— Не можеш да си сигурна в това, лелю Арелия — прекъсна я Дел и се обърна към Рийс. — Рийс, какво става? Виждаш ли нещо?

Очите на Рийс бяха затворени, по лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Нищо не виждам, мамо.

Тялото на Лена се сгърчи отново и тя изпищя — поне отвори уста и изглеждаше така, сякаш пищя, но не издаваше никакъв звук. Не

можех да издържам повече.

— Направете нещо! Помогнете й! — извиках аз.

— Какво правиш тук? Махай се! Не е безопасно за теб — предупреди ме Ларкин. Семейството за първи път ме забеляза.

— Съсредоточете се! — Макон звучеше отчаяно. Гласът му се извиси над останалите, по-силно и по-силно, докато накрая вече крещеше.

„Sanguis sanguinis mei, tutela tua est.

Sanguis sanguinis mei, tutela tua est.

Sanguis sanguinis mei, tutela tua est.“

Кръв от кръвта ми, за теб е тази защита!

Членовете на кръга изпънаха ръцете си, сякаш искаха да му придадат повече сила, но явно не се получаваше. Лена продължаваше да пищи, мълчаливи ужасени писъци. Беше по-лошо, отколкото в сънищата. Беше истинско. И ако те не можеха да го спрат, аз щях да го сторя. Затичах се към нея и минах през ръцете на Рийс и Ларкин.

— Итън, НЕ!

Щом влязох в кръга, го чух. Вой. Зловещ, ужасяващ като воя на вятъра. Или пък беше глас? Не бях сигурен. Макар да бях само на няколко стъпки от масата, на която Лена лежеше, ми се струваше, че е на милиони километри. Нещо се опитваше да ме изтласка назад, нещо по-могъщо от всичко, което бях изпитвал през живота си. По-силно дори от онзи път, когато Ридли се опитваше да изсмуче живота от мен. Отблъснах го с всичко, което успях да открия в себе си.

Идвам. Лена! Дръж се!

Насочих цялото си тяло напред, опитвайки се да я достигна, както правех и в сънищата си. Черната бездна в небето започна да се върти.

Чух гласа й.

Итън. Аз...

Въздухът в средата на кръга се завихри бясно около нас, като водовъртеж. Изви се и се понесе към небето, ако това нещо отгоре можеше да се нарече още небе. Към чернотата. Имаше голяма вълна — като експлозия — която се стовари върху чичо Макон, леля Дел, върху

всички останали и върху стените зад тях. В същия миг въртящият се въздух в разкъсания кръг беше изсмукал в черната бездна над главите ни.

И всичко свърши. Замъкът се превърна в обикновена мансарда, с обикновен прозорец, отворен под стрехите. Лена лежеше на пода, плетеница от коси, ръце и крака. Беше в безсъзнание, но дишаше.

Макон се надигна от пода, гледайки ме изненадано, без да проговори. След това отиде до прозореца и го затръшна.

Леля Дел също ме гледаше, сълзите все още се стичаха по лицето ѝ.

— Ако не го бях видяла с очите си...

Приседнах до Лена. Тя не можеше да помръдне, не можеше да пророни нито дума. Но беше жива. Усещах я, пулсът ѝ биеше съвсем слабо. Легнах на пода и допрях главата си до нейната. Само това можех да направя, за да не припадна.

Семейството ѝ бавно започна да се струпва около нас, кръг от хора, облечени в черно, говорещи един през друг.

— Казах ти. Момчето има дарба.

— Не е възможно. Той е смъртен. Не е един от нас.

— Как може смъртен да разкъса Кръга на кръвта? Как може смъртен да отблъсне *mentem interficere*^[3], толкова силно проклятие, че е проникнало през заклинанието на обвързване на „Рейвънуд“?

— Не знам, но трябва да има и друго обяснение. — Дел вдигна ръката си над главата си. — „*Evinco, contineo, colligo, includo.*“^[4] — Отвори очи. — Къщата е все още обвързана, Макон. Чувствам го. И въпреки това *тя* успя да стигне до Лена.

— Разбира се, че ще успее. Не можем да ѝ попречим да дойде при детето си.

— Силите на Сарафина нарастват от ден на ден. Рийс успя да я види, когато погледна в очите на Лена. — Гласът на Дел потрепваше.

— Да удари тук, в тази нощ. Просто малка демонстрация.

— Демонстрация на какво, Макон?

— Че може да го направи. Когато си поиска.

Усетих ръка на слепоочието си. Тя ме галеше, движеше се нежно напред-назад по челото ми. Опитах се да слушам, но ръката ме приспиваше. Искях да се сгуша под завивката в леглото си.

— Или че не може. — Отворих за миг очи. Арелия потъркваше слепоочията ми, сякаш бях малко, болно животинче. Струваше ми се, че тя насочваше някакви особени чувства към мен, към това, което беше вътре в мен. Търсеше нещо, ровеше се из ума ми, все едно се оглеждаше за скрито копче или загубен чорап. — Тя е глупачка. И направи огромна грешка. Научихме единственото нещо, което имахме нужда да знаем — каза Арелия.

— Значи си съгласна с Макон? Че момчето притежава сила? — Дел звучеше дори още по-объркано от обикновено.

— Ти беше права преди, Делфин. Трябва да има друго обяснение. Той е смъртен, а всички знаем, че смъртните не могат да притежават сили като нашите. — Тонът на Макон беше много рязък, като че ли се опитваше по-скоро да убеди себе си, отколкото другите.

Но аз самият бях започнал да се чудя дали това не беше вярно. Той беше казал същото на Ама в тресавището — че имам някаква сила. Просто все още не ми звучеше много смислено, дори на мен. Аз не бях един от тях, доколкото поне знаех. Не бях чародеец.

Арелия вдигна поглед към Макон.

— Можеш да обвържеш къщата както искаш, Макон. Но аз съм ти майка и ти казвам, че дори да доведеш всеки Дюшан, всеки Рейвънуд, да направиш Кръга голям, колкото този забравен от Бога окръг, да произнесеш всички *vinculo*^[5], които знаеш, няма да има никакъв смисъл. Не къщата я предпазва. Момчето го прави. Не съм виждала нищо подобно. Никой чародеец не може да застане между тях.

— Да, така изглежда. — Макон звучеше ядосано, но не се опита да противоречи на майка си. А аз вече бях прекалено изтощен, за да им обръщам внимание. Дори не повдигнах глава.

Чувах как Арелия шепнеше нещо в ухото ми. Май говореше пак на латински, но думите звучаха различно.

Cruor pectoris mei, tutela tua est!

Кръв от сърцето ми, за теб е тази защита!

[1] „Сиянието“ (The Shining) — филм на режисьора Стенли Кубрик по книгата на Стивън Кинг с участието на Джак Никълсън. Признат за класика сред хорър филмите. — Б.пр. ↑

[2] Килт — традиционна шотландска пола, носена от мъже. — Б.пр. ↑

[3] *Mentem interficere* (лат.) — „убивам разума“. — Б.пр. ↑

[4] *Evinco, contineo, colligo, includo* — „побеждавам, продължавам, събирам, затварям“. — Б.пр. ↑

[5] *Vinculo* (лат.) — „окови, връзки“; заклинания за обвързване. — Б.пр. ↑

1.XI

НАДПИСЪТ НА СТЕНАТА

В първите няколко секунди щом отворих очи на сутринта, нямаше никаква представа къде се намирам. След това видях надписите по стените и старото желязно легло, и огледалата, и прозорците, изписани с маркер с почерка на Лена, и си спомних.

Повдигнах глава и изтрих слюнката, потекла по бузата ми. Лена все още спеше; виждах края на крака ѝ, висещ от леглото. Изправих се, гърбът ми беше схванат от спането на пода. Чудех се кой ни е донесъл тук от мансардата и как.

Алармата на часовника ми се включи — разчитах на нея, за да не се налага Ама да ми крещи повече от три пъти от стълбите долу, за да се събудя. Само че този път не прозвуча мелодията на „Бохемска рапсодия“ на „Куин“, а някаква друга песен. Лена се събуди стресната, замаяна.

— Какво ста...

— Шшшт Слушай.

Песента беше различна.

*„Шестнайсет луни, шестнайсет години,
шестнайсет страха в нощта.
Шестнайсет ламтят за сферите фини,
шестнайсет пицят, но само един ме позна...“*

— Спри я! — Лена грабна телефона ми и го изключи, но стихът продължи да звучи.

— Мисля, че е свързана с теб. Но какво означава „обвързването на сферите“?

— За малко да умра снощи. Направо ми е писнало от мен самата. Писнало ми е от всички тези странни неща, които ми се случват. Може

би глупавата песен е за теб, ей така, за разнообразие. Всъщност ти си единственият шестнайсетгодишен тук. — Явно беше бясна, защото вдигна рязко ръка във въздуха, сви я в юмрук и замахна срещу пода, като че ли убиваше паяк.

Музиката спря. Не беше хубаво днес да се противоречи на Лена. Не можех да я виня, честно казано. Имаше зеленикав и болнав тен на лицето и изглеждаше по-зле дори от Линк на сутринта след купона в последния училищен ден преди зимната ваканция, на който Савана го беше предизвикала да изпие цяла бутилка от стария ментов ликьор на майка ѝ. Три години по-късно той още не можеше да погледне ментова захарна пръчица, без да му се доповръща.

Косата на Лена сгърчеше поне в петнайсет посоки, а очите ѝ бяха подпухнали и смалени от плача. Значи така изглеждали момичетата сутрин. Никога не бях виждал някое, поне не от толкова близо. Опитвах се да не мисля за Ама и за ада, през който ще трябва да мина, когато се прибера. Претърколих се от другата страна на леглото, прегърнах Лена и прокарах ръка през шантавата ѝ коса.

— Добре ли си?

Тя затвори очи и зарови лице в пуловера ми. Предполагах, че в момента миришех като див опосум.

— Мисля, че да.

— Чувах те как пициш през целия път от вкъщи до тук.

— Кой да знае, че келтската нишка ще спаси живота ми.

Бях пропуснал нещо, както обикновено.

— Какво е „келтска нишка“?

— Така го наричаме — начина, по който можем да общуваме помежду си, независимо къде се намираме. Някои чародейци го могат, други — не. С Ридли преди си говорехме така в училище, но...

— Но нали ми каза, че не ти се е случвало никога преди мен?

Не ми се е случвало никога преди със смъртен. Чичо Макон каза, че е изключително рядко явление.

Харесва ми как звучи.

Лена ме сръга с лакът.

— Това ни е дарба от келтската страна на фамилията ни, затова го наричаме „келтска нишка“. Така чародейците са си предавали съобщения по време на процесите срещу магьосниците. В Щатите тази способност преди били известна и като „Шепота“.

— Но аз не съм чародеец.

— Знам, наистина е странно. Не се предполага да се получава със смъртни.

Разбира се, че не се предполага.

— Не мислиш ли, че е нещо повече от странно? Можем да правим това келтското нещо, Ридли влиза в „Рейвънуд“ благодарение на мен, дори чичо ти признава, че мога да те закрилям по някакъв начин. Как е възможно? Все пак аз не съм магьосник, чародеец, или каквото там още може да има във вашия свят. Родителите ми са различни от хората тук, но не чак толкова различни.

Тя се отпусна на рамото ми.

— Може би не е задължително да си чародеец, за да имаш някакви сили.

Прибрах разпилелите се къдрици зад ушите й.

— Може би просто трябва да си влюбен в някого.

Казах го ей така. Без глупави шегички, без да променям темата. За пръв път в живота си не се срамувах от подобно нещо, защото беше истина. Бях влюбен. Мисля, че винаги съм бил влюбен. И тя го разбра, ако не го знаеше вече, защото нямаше връщане назад. Не и за мен.

Лена погледна към мен и целият свят изчезна. Сякаш бяхме само двамата, сякаш светът винаги се беше състоял само от нас и затова не ни беше нужна никаква магия. Беше някак тъжно, но и прекрасно същевременно. Не можех да бъда около нея, без да изпитвам тези чувства, без да усещам всички емоции накуп.

За какво мислиш?

Тя се усмихна.

Мисля, че можеш и сам да се досетиш. Можеш да прочетеш надписа на стената.

И докато го казваше, на стената започна да се появява надпис. Бавно, дума по дума.

„Не само ти си влюбен.“

Думите се изписваха от само себе си със същия почерк като останалите в стаята. Бузите на Лена лекичко поруменияха и тя прикри лицето си с ръце.

— Ще бъде доста неудобно, ако всичко, което си помисля, започне да се появява по стените.

— Не го ли направи нарочно?

— Не.

Няма защо да се срамуваш.

Свалих ръцете й.

Защото аз се чувствам по същия начин като теб.

Очите й бяха затворени. Наведох се да я целуна. Беше бегла целувка, даже не приличаше много на истинска. Но сърцето ми заби лудо.

Тя отвори очи и се усмихна.

— Искам да чуя и другото. Как ми спаси живота.

— Не си спомням дори как стигнах до тук, а после не можех да те намеря и къщата ви беше пълна с всички онези страшни хора, които изглеждаха така, сякаш бяха маскирани като за карнавал.

— Не бяха маскирани.

— Досетих се.

— И после ме намери? — Отпусна главата си в скута ми и ме погледна усмихнато. — Скитал си из коридорите и стаите на белия си жребец и накрая ме спаси от сигурна смърт от ръцете на злия магьосник?

— Не се шегувай. Наистина беше страшно. И нямаше жребец, по-скоро куче.

— Последното, което си спомням, е как чичо Макон говори нещо за обвързването. — Лена навиваше къдриците на пръста си със замислено изражение.

— Какъв беше онзи кръг?

— *Sanguinis circus*. Кръвният кръг.

Опитах се да не изглеждам много уплашен. Едва бях понесъл представата за Ама и пилешките кости. Не мисля, че бих издържал гледката на истинска кръв, била тя и от пилета. Поне се надявах, че като говорят за кръв, имат предвид пилешка.

— Не видях никаква кръв.

— Не истинска кръв, глупаче. Кръв като връзка, като семейство. Цялото ми семейство е тук за празника, спомняш ли си?

— Да, извинявай.

— Казах ти. Хелоуин е могъща нощ за магии и заклинания.

— А какво точно правите в този кръг?

— Макон искаше да сложи заклинание за обвързване на „Рейвънуд“. Имението винаги е обвързано, но подновяваме заклинанието на всеки Хелюин за следващата година.

— Но нещо се е объркало.

— Предполагам, защото бяхме в кръга и после чух как чичо Макон говори на леля Дел и всички започнаха да крещят и да споменават името на някаква жена. Някаква си Сара...

— Сарафина.

— Сарафина. Това ли беше името? Никога не съм го чувала преди.

— Сигурно е от Мрака, тъмен чародеец. Всички изглеждаха, не знам... уплашени. Чичо ти май беше уплашен. Знаеш ли какво е станало? Наистина ли е искала да те убие?

Всъщност не бях сигурен, че искам да знам отговора.

— Не знам. Не си спомням много, с изключение на гласа — като че ли някой ми говореше някъде отдалече. Но не запомних какво казваше. — Сви се в скута ми и небрежно се облегна на гърдите ми. Почти усещах как бие сърцето ѝ, като малка уплашена птичка в клетка. Бяхме толкова близо, колкото могат да бъдат двама души, без да се поглеждат един друг. А тази сутрин ми се струваше, че и двамата предпочитахме да бъде точно така. — Итън. Губим време. Няма смисъл. Каквото и да е било това, която и да е тя, не мислиш ли, че е дошла за мен, защото след четири месеца ще стана чародеец от Мрака?

— Не.

— Не? Само това ли ще кажеш за най-лошата нощ в живота ми, нощта, в която почти ме убиха? — Лена се отдръпна от мен.

— Помисли малко. Щеше ли тази Сарафина — която и да е — да те преследва, ако си от лошите? Не, добрите щяха да те преследват. Виж Ридли. Никой от семейството ти не размахва приветствени знамена, за да я приветства.

— С изключение на теб. Голям глупак се оказа. — Сръга ме закачливо в ребрата.

— Именно. Защото аз не съм чародеец, аз съм един жалък смъртен. И ти сама каза, че ако тя ми нареди да скоча от скала, аз ще скоча.

Лена тръсна глава.

— Майка ти никога ли не те е питала за същото — дали ако приятелите ти кажат да скочиш от скала, ще го направиш?

Прегърнах я отново. Чувствах се по-щастлив, отколкото би трябвало, като се имаше предвид миналата нощ. А може би Лена се чувстваше по-добре и аз само отразявах емоциите ѝ. През последните дни между нас имаше такава силна връзка, че понякога ми беше трудно да разбера кои са моите и кои — нейните чувства.

Знаех само, че искам да я целуна.

Ще станеш Светлина.

И го направих.

Определено Светлина.

Целувах я отново и отново, притисках я в прегръдките си. Да я целувам беше като да дишам. Трябваше да го правя. Не можех да се спра. Телата ни бяха допрени плътно едно в друго. Чувах как диша, как силно бие сърцето ѝ. Цялата ми нервна система пламна. Косата ми започна да се изправя. Нейните къдрици се разпиляха в ръцете ми, тялото ѝ се отпусна до моето. Всеки допир до косата ѝ беше като токов удар. Чаках това да се случи от първия момент, в който я срещнах, от първия път, в който я сънувах.

Все едно ме порази мълния. Бяхме едно цяло.

Итън.

Дори и в главата си, усетих тревогата в гласа ѝ. Тя премина към мен, сякаш нещо ни пречеше да бъдем по-близко един до друг. Кожата ѝ беше мека и гореща. Леките убождания ставаха постепенно по-силни. Устните ни бяха неопитни и някак странно раними — не можехме да се целунем по-силно. Леглото започна да се тресе и после се вдигна във въздуха. Чувствах как се люлее под нас. Дробовете ми щяха да се пръснат всеки момент. Кожата ми стана студена. Светлините в лампата загасваха и светваха, а стаята се завъртя, или пък просто вътре притъмня. Не можех да кажа и не знаех дали причината всъщност не е в мен или в тази светлина.

Итън!

Леглото се стовари с трясък на пода. Чух някъде отстрани звук от трошачо се стъкло, сякаш се беше счупил прозорец. Чух и как Лена плаче.

И после чух детски глас.

— Какво става, Лена-Селена? Защо си толкова тъжна?

Почувствах малка, топла ръка на гърдите си. Топлината се разпростираше от ръката по тялото ми и стаята спря да се върти, и отворих очи.

Риан.

Изправих се, главата ми бумтеше така, че щеше да се пръсне. Лена беше до мен, с все още опряна на гърдите ми глава, точно както и преди час. Само че този път прозорците на стаята ѝ бяха счупени, леглото ѝ беше строшено, а малко русокосо момиче стоеше пред нас. Лена се опита да махне едно счупено парче стъкло от мен и от това, което беше останало от леглото ѝ.

— Мисля, че скоро на всички ще им стане ясно каква е дарбата на Риан. — Усмихна се и придърпа момиченцето към себе си. — Тавматург. Чудотворец. Никога не сме имали такъв в рода ни.

— Предполагам, че това е по-якото име за чародейски лечител — казах, докато потърквах главата си.

Лена кимна и целуна Риан по бузата.

— Нещо подобно.

27.XI

ПРОСТО ВАШИЯТ ОБИКНОВЕН АМЕРИКАНСКИ ПРАЗНИК

След Хелуин имах предчувствие за затишие преди буря. Дните следваха обичайния си ритъм, но всички знаехме, че часовникът тиктака. Ходех всяка сутрин до ъгъла, за да ме вижда Ама, Лена ме вземаше с колата си, Бу Радли ни пресрещаше при магазина и ни следваше до училище. С отделни изключения като Уини Рейд, единственият член на отбора по дебат в гимназията, който правеше дебатите наистина трудни, и Ръбърт Лестър Тейт, който бе печелил щатското състезание по правопис две години подред, единственият човек, който сядаше до нас в стола, беше Линк. Когато не ядахме в училище, не се уединявахме на скамейките на стадиона или не ни шпионираше директор Харпър, ние се затваряхме в библиотеката и препрочитахме документите за медальона, надявайки се, че Мариан ще се изпусне и ще ни каже нещо. Нямаше следа от флиртуващи сирени с близалки и смъртоносни хватки, нито от необясними силни бури или зловещи черни облаци в небето, нито дори мистериозни вечери с Макон. Нищо необичайно.

Освен едно. Най-важното. Бях луд по момиче, което изпитваше абсолютно същото към мен. Кога се е случвало подобно нещо? Фактът, че тя е от друг свят, че може да прави магии, беше много по-лесен за възприемане от самата идея, че въобще съществува.

Имах Лена. Тя притежаваше свръхестествени сили и беше красива. Всеки ден бе ужасяващ и всеки ден бе съвършен.

И тогава, ей така, отникъде, немислимото се случи. Ама покани Лена на Деня на благодарността.

* * *

— Не знам защо искаш да дойдеш у нас на Деня на благодарността. Доста е досадно. — Бях нервен. Ама очевидно беше намислила нещо.

Лена се усмихна и това ме успокои. Нямаше нищо по-прекрасно на света от нейната усмивка. Направо ме зашеметяваше.

— Не мисля, че звучи досадно.

— Никога не си била на Деня на благодарността в нашата къща.

— Никога не съм била на Деня на благодарността в чиято и да е къща. Чародейците не празнуват този празник. Той си е за вас, за смъртните.

— Шегуваш ли се? Без пуйка? Без тиквен пай?

— Не.

— Не си яла много днес, нали?

— Не особено.

— Добре, значи всичко ще бъде наред.

Подготвих Лена предварително за някои малки особености на нашето семейство, за да не се изненада, когато Сестрите започнат да завиват излишните кексчета в кърпичките си и да ги пхат в чантите си. Или когато леля Каролин и Мариан прекарат половината вечер в спорове къде се е намирала първата библиотека в Съединените щати (Чарлстън) или какви са правилните пропорции за получаване на цвета „Чарлстънско зелено“ (две части „черното на янките“ и една част „бунтовническо жълто“). Леля Каролин е куратор на музея в Савана и знае толкова много за архитектурата и антиките от периода на Гражданската война, колкото майка ми за амунициите и бойните стратегии. Защото Лена трябваше да бъде готова за тези неща — за Ама, за смахнатите ми роднини, за Мариан и за вързания от съображения за сигурност Харлон Джеймс.

Пропуснах една важна подробност. Като знаех как са нещата в последно време, в Деня на благодарността тя щеше да се запознае и с баща ми, който най-вероятно щеше да се появи на масата по пижама. Но това просто нямаше как да ѝ го обясня.

Ама се отнасяше много сериозно към Деня на благодарността, което означаваше две неща. Баща ми най-накрая щеше да излезе от кабинета си, въпреки че — технически погледнато — вечерята щеше да бъде късна, т.е. появата му нямаше да е изключение. Но щеше да яде на масата с нас. Това беше абсолютният минимум, който Ама би

допуснала. Затова в чест на появата на баща ми в света, който останалите простосмъртни от нас обитаваха всеки ден, тя готвеше като луда. Пуйка, картофено пюре, боб с масло, сладка царевица, сладки картофи, шунка с мед, кексчета, тиква и лимонов пай със сметана и целувки, който след вечерта в тресавището бях сигурен, че приготвя повече за чичо Абнър, отколкото за нас.

Спрях за секунда на верандата на къщата ни, спомняйки си как се чувствах на верандата на „Рейвънуд“ онази първа вечер, когато отидох там. Сега беше ред на Лена. Тя отметна косата от лицето си, а аз докоснах леко къдриците, които се струпаха накуп, виейки се по гърба ѝ.

Готова ли си?

Лена придърпа по тялото си дългата си черна рокля. Беше нервна.

Не съм.

А би трябвало.

Поех си дъх и бутнах вратата.

— Готова или не... — Къщата миришеше като в детството ми. Като картофено пюре и много вложен труд.

— Итън Уейт, ти ли си? — провикна се Ама от кухнята.

— Да.

— С теб ли е момичето? Доведи я тук, за да се запознаем.

Кухнята направо кипеше. Ама беше пред печката, с престилката си и с дървена лъжица във всяка ръка. Леля Пру беше залепила пръстите си в една купа, пълна с някоя от приготвените за манджите смеси. Леля Мърси и леля Грейс играеха „Скрабъл“ на кухненската маса; нито една от двете не забелязваше, че нямаха образувани никакви думи.

— Хайде, не стойте там, елате при нас.

Всеки мускул на тялото ми беше напрегнат. Нямаше начин да предвидя какво щяха да кажат Ама или Сестрите. Все още не разбирах защо Ама толкова много настояваше да доведе Лена на вечерята.

Лена пристъпи напред.

— Радвам се най-накрая да се запознаем.

Ама я огледа от горе до долу, докато бършеше ръцете в престилката си.

— Значи ти си момичето, което отмъкна момчето ми. Пощальонът беше прав. Красива си като картинка. — Чудех се дали Карлтън Ийтън ѝ го беше споменал по време на онова возене до Уейдърс Крийк.

Лена се изчерви.

— Благодаря.

— Чух, че си разтресла малко училището — усмихна се леля Грейс. — Харесва ми. Не знам на какво въобще учат днешните деца там.

Леля Мърси сложи всичките си букви на дъската.

— Г.Л.А.Д.Н.И.К.А.В.

Леля Грейс се наклони към масата, присвивайки очи.

— Мърси Лин, пак мамиш! Няма такава дума. Използвай я в изречение.

— Гладникаво ми е и искам от тази торта.

— Не се казва така, а „гладно ми е“ или „гладен съм“. — Поне една от тях беше запазила разума си донякъде.

Май не си преувеличил.

Казах ти.

— Итън ли дойде? — Леля Каролин влезе в кухнята точно навреме с широко разперени ръце. — Ела тук и прегърни леля си.

Винаги ме е поразявало колко много прилича на майка ми. Същата дълга кестенява коса, винаги прибрана назад в опашка, същите тъмни кафяви очи. Но мама предпочиташе да ходи с дънки и сандали, а леля Каролин беше по-скоро от типа южняшка красавица с елегантни летни рокли и малки жилетчици. Мисля, че на леля ѝ харесваше изражението на лицата на хората, когато разбираха, че тя е куратор на Историческия музей в Савана, а не някоя лекомислена малко по-зряла дебютантка от висшето общество.

— Как са нещата тук, на Север? — Леля Каролин винаги говореше за Гатлин като за „на Север“, тъй като градът ни е разположен по на север от Савана.

— Всичко е наред. Донесе ли ми пралини^[1]?

— Забравяла ли съм някога?

Взех ръката на Лена и я побутнах напред.

— Това са леля ми Каролин и моите пралели Прудънс, Мърси и Грейс.

— Приятно ми е да се запознаем. — Лена протегна ръката си, но леля Каролин я награби в горещата прегръдка.

Входната врата се затръшна.

— Честит Ден на благодарността! — Мариан влезе, носейки тенджерата с някаква манджа вътре и чиния с пай, поставена върху нея. — Какво пропуснах?

— Добре, хайде всички вън от кухнята ми. Имам нужда от пространство, за да направя магиите си. Мърси Стейтъм, видях те да похапваш от бонбоните ми!

За секунда леля Мърси спря да хруска. Лена ме погледна, личеше, че се опитва да не се засмее.

Мога да повикам Кухнята.

Повярвай ми, Ама няма нужда от никаква помощ, когато става дума за готвене. Има си свои собствени магии.

Всички се преместихме в дневната. Леля Каролин и леля Пру обсъждаха как могат да се отглеждат сливови дръвчета на слънчева веранда, леля Грейс и леля Мърси още спореха съществува ли дума като „гладникаво“, а Мариан беше рефер на спора. Според мен това можеше да подлуди всекиго, но когато видях Лена да сядат на дивана между Сестрите, тя изглеждаше щастлива, дори напълно доволна.

Хубаво е.

Шегуваш ли се?!

Това ли беше представата ѝ за семеен празник? Тенджери „Скрабъл“ и стари джафкащи се дами? Не бях сигурен, но предполагах, че това е точно обратното на техните семейни срещи и именно затова ѝ харесва.

Поне никой не се опитва да убие никого.

Дай им около петнайсет минути...

Улових погледа на Ама през отворената кухненска врата. Но тя не гледаше към мен, а към Лена. Определено беше намислила нещо.

Вечерята за Деня на благодарността се развиваше като всяка друга година. Само дето нищо не беше същото. Баща ми беше по пижама, столът на мама бе празен, а аз се държах за ръка под масата с момиче-вещица. За момент всичко ми се стори просто невъзможно, отново ме обзе чувството да си тъжен и щастлив едновременно, сякаш двете емоции бяха здраво свързани. Но имах само секунда да мисля за това — едва успяхме да кажем „амин“, когато Сестрите започнаха да

задигат кексчетата, Ама взе да сипва огромни количества картофено пюре и сос в чиниите ни, а леля Каролин се опита да поведе светски разговор.

Знаех какво се случваше. Ако имаше достатъчно работа, достатъчно разговори и достатъчно пай, може би никой нямаше да забележи липсващия стол. Но всички знаехме, че няма достатъчно пай за това в целия свят, нито дори в кухнята на Ама.

Леля Каролин беше твърдо решена да поддържа разговор с мен:

— Итън, искаш ли да ти заема нещо за възстановките? Имам някои забележително автентично изглеждащи военни куртки на тавана.

— Не ми напомняй. — Бях почти забравил, че трябва да се облека като войник от Конфедерацията за ежегодната възстановка на битката при Хъни Хил, ако исках да взема изпита по история. Всеки февруари в Гатлин правехме възстановки на събития от Гражданската война. Май това беше единствената причина тук да идват някакви туристи.

Лена се протегна за кексче.

— Не разбирам защо тези възстановки са толкова важни. Струва ми се, че се хвърлят страшно много усилия, за да се пресъздаде битка, станала преди повече от сто години, като можем просто да прочетем за нея в историческите книги и учебниците.

Опа...

Леля Пру ахна, от нейна гледна точка това си беше чисто богохулство.

— Трябва да изгорят училището ви до основи! Там не ви учат на никаква история. Не може да научите за Войната за независимост на Юга само от някой учебник. Трябва да го видите с очите си, за да разберете защо същата страна, която се обедини и се бори във Войната за независимост срещу англичаните, се разкъса на две и хората се избиваха едни други.

Итън, кажи нещо. Смени темата.

Прекалено късно. Всеки момент ще запее „Обсипаното със звезди знаме“^[2].

Мариан разчупи едно кексче на две и го напълни с шунка.

— Мис Статъм е права. Гражданската война обърна страната срещу самата себе си, понякога брат срещу брат. Това е трагична глава

от историята на Америка. Загиват повече от половин милион души, въпреки че по-голямата част от тях умират от болести, а не в битки.

— Трагична глава, точно това е — кимна леля Пру.

— Добре, добре, не се разстройвай, Прудънс Джейн. — Леля Грейс потупа сестра си по рамото.

Леля Пру бутна рязко ръката ѝ.

— Не ми казвай кога да се разстройвам! Искам да съм сигурна, че тези деца могат да различат главата на прасето от опашката му. Май само аз мога да ги науча на нещо. Това училище би трябвало да ми плаща.

Трябваше да те предупредя да не подхващаш тази тема.

Сега ли ми го казваш?!

Лена се размърда неловко на мястото си.

— Съжалявам. Не исках да прозвучи неуважително. Никога досега не съм познавала хора, толкова запознати с Гражданската война.

Добър опит. Ако под „запознати“ имаш предвид „обсебени“.

— О, не се притеснявай, мила. Прудънс Джейн винаги се е палела лесно — и преди, и сега. — Леля Грейс сръга леля Пру, за да миряса.

Затова слагаме уиски в чая ѝ.

— Всичко е заради фъстъчените бонбони, които онзи Карлтън ни донесе. — Леля Пру погледна към Лена, явно се опитваше да се извини. — Ставам нервна от прекалено много захар.

Баща ми се закашля и разсеяно изсипа малко от картофеното си пюре извън чинията си. Лена видя възможност да смени темата.

— Итън каза, че сте писател, мистър Уейт. Какви книги пишете?

Той я погледна, но не каза нищо. Вероятно дори не осъзнаваше, че тя говори на него.

— Мичъл работи по нова книга в момента. Доста голяма. Може би най-важната, която е писал досега. Доста книги е написал вече. Колко бяха, Мичъл? — попита Ама, сякаш говореше на дете. Много добре знаеше колко книги е написал татко.

— Тринайсет — промърмори той.

Лена не беше обезкуражена от ужасяващите социални умения на баща ми, за разлика от мен. Погледнах към него: несресана и сплъстена коса, черни кръгове под очите. Кога беше станал толкова зле?

Лена продължи да упорства.

— За какво е новата ви книга?

Баща ми дойде отново на този свят и като че ли се въодушеви за първи път тази вечер.

— Любовна история. Тази книга е нещо като пътешествие. Великият американски роман. Някои могат да го нарекат „Врява и безумство“^[3] на моята кариера, но не мога да кажа нищо повече за самия сюжет. Не и в момента. Не и когато съм толкова близо... до... — Вече не говореше, а по-скоро бълнуваше. После млъкна внезапно, сякаш някой му беше изключил копчето. Втренчи поглед в празния стол на мама и отново се отнесе някъде.

Ама изглеждаше притеснена. Леля Каролин се опита да разсее атмосферата и да отвлече вниманието на всички от това, което се превръщаше в най-срамната вечер в живота ми.

— Лена, къде каза, че си живяла, преди да дойдеш тук?

Но не можах да чуя отговора ѝ. Не чувах нищо. Виждах как всичко наоколо започна се движи като на забавен кадър. Картината се замъгляваше, ту се свиваше, ту се разширяваше — както изглеждат горещите вълни, когато се носят из въздуха.

После...

Стаята застина; само дето не беше тя. Аз бях застинал. Баща ми беше замръзнал на едно място. Очите му се свиха, устните му оформяха кръгове, за да произнесат звуци, които не успяха да излязат от устата му. Все още гледаше втренчено пълната с картофено пюре чиния. Сестрите, леля Каролин и Мариан бяха като статуи. Дори въздухът беше съвършено застинал. Махалото на стенния часовник на дядо ми беше спряло по средата на движението си.

Итън? Добре ли си?

Опитах се да ѝ отговоря, но не можах. Когато Ридли ме беше уловила в смъртоносната си хватка, бях сигурен, че ще измръзна до смърт. Сега също бях замръзнал, въпреки че не беше студено и не умирах.

— Аз ли го направих? — попита Лена на глас.

Само Ама отговори.

— Дали си направила заклинание за спиране на времето? Ти? Толкова малко вероятно е, колкото тази пуйка да излюпи алигатор. — Изсумтя. — Не, не си го направила, дете. Не е в твоите възможности.

Великите ни осигуриха време, за да можем да си поговорим като жена с жена. Никой не ни чува.

Освен мен. Аз ви чувам.

Но думите не излязоха от устата ми. Чувах всичко, но не можех да произнеса никакъв звук.

Ама погледна към тавана.

— Благодаря ти, лельо Делила. Оценявам помощта ти. — Отиде до бюфета и отрязва парче от тиквения пай. Сложи го в изящна чиния от китайски порцелан и постави чинията в центъра на масата. — Това парче е за теб и за Великите, не забравяй, че съм ви го дала.

— Какво става тук? Защо им причиняваш това?

— Не съм им причинила нищо. Само откупих малко време.

— Ти чародейка ли си?

— Не, аз съм просто гадателка. Виждам това, което трябва да бъде видяно, това, което никой друг не може или не иска да види.

— Ти ли спря времето? — Чародейците могат да спират времето, Лена ми го беше казала. Но само много могъщите.

— Не съм направила нищо. Само помолих Великите да ми помогнат малко и леля Делила ми послужи.

Лена изглеждаше объркана. Или пък изплашена.

— Кой са Великите?

— Великите са моето семейство от Другия свят. Винаги са ми помагали. И не са само те. Има и други с тях. — Ама се наведе през масата и погледна Лена право в очите. — Защо не носиш гривната?

— Какво?

— Мелхизедек не ти ли я даде? Казах му, че трябва да я носиш.

— Даде ми я, но я свалих.

— И защо би направила такова нещо?

— Открихме, че пречи на виденията.

— Да, тя пречеше на нещо. Докато не си спряла да я носиш.

— На какво е пречела?

Ама се протегна и взе ръката на Лена в своите. Обърна я с дланта нагоре.

— Не би трябвало аз да ти казвам това, дете. Но нито Мелхизедек, нито някой друг от семейството ти ще ти го каже. А трябва да го знаеш. Трябва да си подготвена.

— Подготвена за какво?

Ама погледна отново към тавана, шепнейки си като че ли по-скоро само на себе си.

— Тя идва, дете. Идва за теб и е сила, с която трябва да се съобразяваме. Мрачна като нощта.

— Кой? Кой идва за мен?

— Искаше ми се да ти го бяха казали те. Не ми се ще да съм аз. Но Великите казаха, че някой трябва да го направи, преди да е станало много късно.

— Да ми кажеш какво? Кой идва, Ама?

Ама извади малката торбичка, която висеше на кожена връвчица от врата ѝ, изпод блузата си и я стисна здраво. Сними гласа си, сякаш се страхуваше, че някой друг може да я чуе.

— Сарафина. Тъмната.

— Коя е Сарафина?

Ама се поколеба, стискайки още по-силно торбичката си.

— Майка ти.

— Не разбирам. Родителите ми са починали, когато съм била малка, а името на майка ми е било Сара. Виждала съм го на родословното ни дърво.

— Баща ти е починал, вярно е, но майка ти е жива и това е така сигурно, както че седя срещу теб. А знаеш, че нещата с родословните дървета тук, на Юг, не са точно такива, каквито изглеждат.

Лена побледня като платно. Искан да се протегна и да хвана ръката ѝ, за да я успокоя, но само един от пръстите ми потрепна. Бях безсилен. Не можех да направя нищо друго, освен да я гледам как потъва в някакво тъмно място, сама. Също както в сънищата ми.

— И тя е Мрак?

— Тя е най-мрачният жив чародеец на този свят.

— Защо чичо не ми е казал? Или баба ми? Обясниха ми, че е мъртва. Защо ще ме лъжат?

— Има истина и един друг вид *истина*. Не са едно и също. Смятам, че са искали да те защитят. Все още вярват, че могат. Но Великите не са толкова сигурни. Не исках аз да съм човекът, който ще ти го каже, но Мелхизедек е такъв инат.

— Защо се опитваш да ми помогнеш? Мислех... мислех, че не ме харесваш.

— Няма нищо общо с това дали те харесвам или не. Тя идва за теб и ти не трябва да бъдеш разсейвана от нищо. — Ама повдигна многозначително вежди. — И не искам на момчето ми да се случи нещо лошо. Това е по-голямо от теб, по-голямо от вас двамата.

— Какво означава „по-голямо от нас двамата“?

— Всичко. Просто на теб и на Итън не ви е писано да бъдете заедно.

Лена изглеждаше объркана. Ама пак беше започнала да говори с гатанки.

— Не разбирам.

Ама се обърна стреснато, сякаш някой я беше потупал по рамото.

— Какво казваш, лелю Делила? — Погледна отново Лена. — Нямаме много време.

Махалото на часовника започна почти незабележимо да се движи. Стаята постепенно оживя. Очите на баща ми започнаха да примигват толкова бавно, че бяха нужни няколко секунди миглите да стигнат до бузите му.

— Сложи си отново гривната. Имаш нужда от всяка помощ, която можеш да получиш.

Времето отново завладя това място...

Примигнах няколко пъти и се огледах наоколо. Баща ми още зяпаше чинията си с пюре. Леля Мърси продължаваше да завива кексчета в кърпичката си. Повдигнах ръце пред лицето си и размърдах пръстите си.

— Какво, по дяволите, беше това?

— Итън Уейт! — ахна леля Грейс.

Ама също разчупи едно кексче и го напълни с шунка. Гледаше ме с подозрение. Беше очевидно, че не е искала да чуя малкия им „женски“ разговор. Хвърли ми онзи поглед, който означаваше едно: „Затваряй си устата, Итън Уейт!“.

— Не използвай такъв език на масата ми. Не си чак толкова голям, че да не мога да измия устата ти със сапун. Какво си мислиш, че е това? Кексче и шунка. Пълнена пуйка. След като съм готвила цял ден, очаквам да ядеш.

Погледнах Лена. Усмивката ѝ беше изчезнала. Беше се втренчила с празен поглед в чинията си.

Лена-Селена. Върни се при мен. Няма да позволя да ти се случи нищо лошо. Всичко ще бъде наред.

Но тя беше заминала вече много, много далече.

Лена не проговори по целия път на връщане към тях. Когато стигнахме до „Рейвънуд“, отвори с рязко движение вратата на колата, затръшна я след себе си и се запъти към къщата, без да каже нито дума.

За малко да я последвам. В главата ми всичко се въртеше. Не можех да си представя как се чувства. Беше достатъчно лошо да загубиш майка си, но дори не смеех да си помисля какво е да откриеш, че тя всъщност е жива и иска да те убие.

Бях загубил майка си, но аз не се бях изгубил. Тя беше част от мен, от Ама, от баща ми; беше свързана и с Линк, и с Гатлин, с всичко и всички наоколо, преди да си отиде. Усещах я по улиците, вкъщи, в библиотеката, дори в килера с провизиите. Лена никога не беше имала това. Тя беше абсолютно изгубена, нямаше нищо, за което да се хване. Както би казала Ама, беше като саловете на бедните в тресавището, без котва, която да пуснеш някъде.

Исках да бъда нейната котва. Но точно сега не мислех, че някой можеше да направи това за нея.

Лена изтича покрай Бу, който седеше на верандата, дори без го потупа по гърба, въпреки че той ни беше следвал вярно по целия път от нас до тук. Беше седял в предния ни двор по време на цялата вечеря. Изглежда обичаше сладки картофи и сладка царевица, който му изсипах пред входната врата, когато Ама за малко беше отишла до кухнята.

Чувах Лена как крещи в къщата. Въздъгнах, излязох от колата и седнах на верандата, близо до кучето. Главата ми щеше да се пръсне, имах чувството, че кръвното ми е паднало страшно ниско.

— Чичо Макон! Чичо Макон! Събуди се! Слънцето залезе, знам, че не спиш!

Чувах я как крещи и вътре в главата ми.

Слънцето залезе, знам, че не спиш!

Чаках деня, в който Лена щеше да реши да ми каже истината за чичо си, както ми каза истината за себе си. Какъвто и да беше, той не приличаше на обикновен чародеец, ако въобще съществуваше такова понятие. Като се имаше предвид фактът, че спеше по цял ден и че можеше да изчезва и да се появява, когато си поиска, не беше нужно да си гений, за да видиш накъде отиват нещата. Само дето не бях сигурен, че искам да го разбирам точно днес.

Бу ме гледаше. Протегнах ръка да го погала, но той се извъртя, сякаш ми казваше „Ей, момче, добре сме си така, недей“. Когато чухме, че виковете отвътре се усилят, с него се надигнахме и влязохме вътре. Гласът на Лена се носеше от една от стаите на горния етаж.

Къщата беше преобразена в това, което подозирах, че е предпочитаният стил на Макон — порутено довоенно имение. Тайничко бях облекчен, че не попаднах в средновековния замък. Искаше ми се да спра времето и да се върна три часа назад. За да бъде честен, щях да бъда напълно щастлив, ако къщата на Лена се преобразеше в обикновена каравана и всички се намирахме на масата пред чиниите с пълнена пуйка като останалата част от Гатлин.

— Майка ми? Собствената ми майка?

Вратата се отвори. Макон стоеше на прага по ленена пижама, която беше по-скоро като нощница. Очите му бяха по-червени от обикновено, кожата му — по-бледа, а косата — разрошена. Изглеждаше така, сякаш беше тичал през гъста гора и трънаци в непрогледен мрак. Донякъде приличаше на баща ми, също толкова разчорлен и малко неориентиран все още. Може би малко по-спретнат все пак. И с изключение на нощницата — баща ми никога не би облякъл подобно нещо.

— Майка ми е Сарафина? Онова нещо, което се опита да ме убие на Хелюин? Защо не си ми казал?

Макон поклати глава и ядосано прокара ръка през косата си.

— Ама.

Бих платил, за да видя схватката между Макон и Ама. Все пак щях да заложа на нея.

Макон излезе от стаята и затвори вратата след себе си. Успях да зърна спалнята му за миг. Приличаше на нещо от „Фантомът на операта“ — високи железни свещници и черно легло с балдахин с драперии от черно и сиво кадифе. Прозорците бяха покрити със завеси

от същия материал, закриващи боядисаните в черно външни капаци. Дори стените бяха тапицирани в черни и сиви тъкани, които изглеждаха поне на стотина години. Стаята беше абсолютно черна, черна като най-тъмната нощ на света. Ефектът беше поразителен.

Мракът, истинският мрак, е нещо повече от липсата на светлина.

В момента, в който Макон престъпи прага, видът му веднага се преобрази — вече беше съвършено облечен в обичайното си елегантно облекло, нито едно косъмче не сгърчеше от косата му, по бялата му колосана риза нямаше нито една гънка. На краката си вместо пантофи имаше кожени обувки от шевро. Промяната беше пълна, а единственото, което направи, бе да премине прага на спалнята си.

Погледнах към Лена. Тя като че ли дори не забеляза какво стана и за секунда ме побиха студени тръпки, защото си дадох сметка колко различен е нейният живот от моя.

— Майка ми е жива?

— Страхувам се, че е малко по-сложно.

— Имаш предвид онази част, в която тя се опитва да ме убие? Кога щеше да ми кажеш, чичо Макон? След като бъдех Призована?

— Моля те, не започвай отново. Няма да станеш Мрак. — Макон въздъхна.

— Не разбирам как можеш да вярваш в това. След като съм дъщерята на — цитирам — „най-мрачния жив чародеец на този свят в момента“.

— Знам, че си разстроена. Трудно е за осъзнаване и трябваше сам да ти го кажа. Но трябва да разбереш, че просто се опитвах да те защита.

Лена беше много повече от ядосана.

— Да ме защитиш?! Остави ме да вярвам, че това на Хелоуин е някакво случайно нападение, а е била майка ми! Тя е жива и иска да ме убие, а ти не смяташ, че заслужавам да го знам?

— Не знаем дали се е опитвала да те убие.

Рамките на картините по стените започната да се тресат. Закрепените в редица по коридора лампи започнаха да изгасват една по една. Капките дъжд удряха все по-силно по капандурите.

— Небеса, няхахме ли достатъчно лошо време през последните седмици?

— За какво още си ме излъгал? Какво ще бъде следващото, което ще разбера? Че и баща ми е жив?

— Боя се, че не. — Каза го с много тъжен глас, все едно беше трагедия, за която не му се говори. Хората използваха същия тон, когато споменаваха майка ми.

— Трябва да ми помогнеш. — Гласът ѝ трепереше.

— Ще направя всичко по силите си, за да ти помогна, Лена. Винаги съм го правил.

— Не е вярно — прекъсна го тя. — Не си ми казал нищо за силите ми. Не си ме научил как да се защитавам.

— Не разбирам твоите сили, Лена. Ти си Самородна. Когато се наложи да направиш нещо, ще го направиш. По своя си начин, когато му дойде времето.

— Майка ми иска да ме убие. Нямам време.

— Както казах и преди, не сме сигурни, че е искала да те убие.

— Тогава как ще обясниш станалото на Хелюин?

— Има и други възможности. С Дел работим по въпроса. — Макон се обърна, сякаш щеше да се прибере в стаята си. — Трябва да се успокоиш. Ще поговорим за това по-късно.

Лена погледна към една ваза на бюфета в края на коридора. Вазата последва погледа ѝ и като дръпната с конец полетя и се разби с трясък в стената, близо до вратата на спалнята на Макон. Беше достатъчно далече да не го удари, но и достатъчно близко, за да бъде схванат намекът. Не беше случайно. Не беше от онези случаи, когато Лена губеше контрол и *нещата* просто ставаха. Направи го нарочно, напълно овладяна.

Макон се завъртя толкова бързо, че почти не разбрах как се озова пред нея. Беше също толкова шокиран, колкото и аз, и стигна до същия извод — това не беше случайно. Изражението на лицето му беше напълно изненада. Погледна я огорчено, доколкото Макон Рейвънуд можеше да изглежда огорчен или разстроен.

— Както казах, когато се наложи да направиш нещо, ще го направиш.

После се обърна към мен:

— Опасявам се, че през следващите седмици ще има все по-голям риск. Ситуацията се промени. Не я оставяй сама. Когато е тук,

мога да я защитавам, но майка ми е права. Изглежда, че и ти можеш да я защитаваш, дори по-добре от мен.

— Ехо? Чувам ви! — Лена се беше овладяла от пристъпа си на сила. Знаех, че по-късно ще се обвинява за стореното, но точно сега беше прекалено ядосана, за да разбере какво е направила. — Не говорете за мен, сякаш не съм тук.

Една крушка се пръсна зад Макон, но той дори не потрепна.

— Чуваш ли се какво говориш? Трябва да знам! Преследват ме. Тя иска да се добере до мен, а дори не разбирам защо.

Гледаха се втренчено един друг, Рейвънуд и Дюшан, двата клона на едно и също чародейско родословно дърво. Запитах се дали не е настъпил моментът да си тръгна.

Макон ме погледна. Лицето му казваше „да“.

Лена също ме погледна. Нейното беше твърдо „не“.

Сграбчи ме за ръката и почувствах силната, изгаряща топлина, която струеше от тялото ѝ. Цялата пламтеше, бясна, както никога досега не я бях виждал. Не вярвах, че прозорците в къщата все още са здрави.

— Знаеш защо ме преследва, нали?

— Това е...

— Нека да позная — „малко по-сложно“? — Продължаваха да се гледат. Косата на Лена започна да се навива нагоре. Макон въртеше сребърния си пръстен.

Бу се отдалечи по коридора, пълзейки по корем. Умно куче. И на мен ми се искаше да изпъля надалече. Последната от крушките се пръсна и вече стояхме в тъмнина.

— Трябва да ми кажеш всичко, което знаеш за силите ми — каза Лена своето условие.

Макон въздъхна и мракът започна да се разсейва.

— Лена. Не че не искам да ти кажа. След малката ти демонстрация е ясно, че дори не знам на какво си способна. Никой не знае. Подозирам, и ти самата. — Не беше напълно убедена, но го слушаше. — Това означава да си Самородна. То е част от дарбата.

Лена започна да се отпуска. Битката беше свършила и тя бе спечелила, поне засега.

— Тогава какво ще правя?

Макон изглеждаше леко объркан и смутен като баща ми, когато дойде в стаята ми — бях в пети клас — за да ми обясни нещата с птичките и пчеличките.

— Осъзнаването на собствените сили може да бъде много объркващо за всекиго. Може би има книга по темата. Ако искаш, ще отидем при Мариан.

Да бе, вярно. „Избори и промени“. „Наръчникът на модерното момиче чародейка“. „Майка ми иска да ме убие: книга за самопомощ за тийнейджъри“.

Следващите седмици наистина щяха да бъдат много, много дълги.

[1] Пралина — шоколадови бонбони, пълни с различна смес. Обикновено счукана смес от карамелизирана захар и ядки. — Б.пр. ↑

[2] „Обсипаното със звезди знаме“ („The Star-Spangled Banner“) — официалният химн на САЩ. — Б.пр. ↑

[3] „Вряза и безумство“ — роман на американския писател Уилям Фокнър. Смята се за класика; труден за възприемане. Авторът прилага за пръв път някои нови техники на писане, включително т.нар. автоматично писане, при което се освобождава потокът на съзнанието и се оставят думите сами да излязат. — Б.пр. ↑

28.XI

DOMUS LUNAE LIBRI^[1]

— Днес? Но днес не е празник. — Когато отворих входната врата, последният човек, когото очаквах да видя на стълбите пред нашата къща, беше Мариан. Сега седях заедно с Лена на задната седалка на стария зеленикав камион на Мариан на път за чародейската библиотека.

— Обещанието си е обещание. Това е денят след Деня на благодарността. Черният петък. Може да не прилича на празник, но е официален почивен ден, така че се брои. — Мариан беше права. Ама се беше наредила на опашката в мола с купчина купони за намаление още преди изгрев-слънце. Вече се смрачаваше, а тя още не се беше прибрала. — Окръжната библиотека на Гатлин е затворена, което означава, че чародейската библиотека е отворена.

— Със същото работно време? — попитах Мариан, когато тя пое по главната улица.

Тя кимна.

— От девет до шест. — След това намигна. — От девет вечерта до шест сутринта. Не всички от клиентите ми могат да излизат на дневна светлина.

— Това не ми изглежда честно — оплака се Лена. — Смъртните имат много повече време, а хората тук дори не четат.

Мариан сви рамене.

— Както казах, заплатата ми идва от окръг Гатлин. Разбери се с тях. От друга страна, помисли само колко много време имаш за връщане на „Lunae libri“.

Явно съм погледнал тъпо, защото Мариан уточни.

— „Lunae libri“. В превод — „Книгите на Луната“. Чародейските ръкописи, ако искаш.

Не ме интересуваше как се наричат. Нямах търпение да разбера какво ще научим от книгите в чародейската библиотека, или по-скоро от една от тях. Защото в момента имахме недостиг на две неща: на отговори и на време.

Когато излязохме от камиона, не можах да повярвам къде се намираме. Мариан беше паркирала до бордюра, на няколко метра от Историческото общество на Гатлин, малко встрани, за да избегне ярката светлина от уличната лампа, заляла цялата улица. Тук освен това се намираше и главната квартира на ДАР. Бу Радли седеше на тротоара, сякаш знаеше, че ще отидем там.

— Тук? Луната, или каквото е там, се намира в централата на ДАР?!

— „Domus Lunae libri“. Домът на „Книгата на луните“. Накратко, „Lunae libri“. И, не, не се намира тук, това е просто входът за Гатлин. — Избухнах в смях. — Имаш чувството за хумор на майка си.

Запътихме се към пустата сграда. Не можехме да изберем по-подходяща нощ от тази.

— Наистина не е шега. Сградата на Историческото общество е най-старата постройка в окръга след имението „Рейвънуд“. Нищо друго не е оцеляло след Голямото палене — добави Мариан.

— Но ДАР и чародейците?! Как е възможно да имат нещо общо? — Лена недоумяваше.

— Мисля, че скоро сама ще откриеш — общите неща между тях са повече, отколкото предполагаш. — Мариан се забърза към старото каменно здание, вадейки познатата ми връзка с ключове. — Аз например съм член и на двете общества. — Погледнах я с недоверие. — Неутрална съм. Мисля, че го казах пределно ясно. Не съм като теб. Ти си като Лила, прекалено много се обвързваш и... — Можех и сам да завърша изречението: „и виж какво стана с нея“.

Мариан млъкна, но думите останаха да висят във въздуха. Не можеше да направи или да каже нещо, което да ги върне. Вцепених се, но не отвърнах нищо. Лена ме докосна с ръка и усетих как ме спасява от мен самия.

Итън. Добре ли си?

Мариан погледна отново часовника си.

— Остават пет минутки до девет часа. Технически погледнато, още не бива да ви пускам. Но трябва да съм долу до девет в случай, че

има и други посетители тази вечер. Последвайте ме.

Минахме в тъмния заден двор зад сградата. Тя порови из ключовете си, докато накрая извади нещо, което винаги бях смятал за украшение, защото изобщо не приличаше на ключ. Представляваше желязна халка, чиито два края не се допираха плътно един до друг. С опитно движение Мариан завъртя единия край, докато се чу прещракване и кръгът се превърна в полумесец. Луната на чародейците.

Пъхна ключа в нещо, което приличаше на желязна решетка в основата на гърба на сградата. Завъртя ключа, решетката се плъзна бавно навътре и се отвори. Зад нея се виждаше мрачно каменно стълбище, водещо към още по-голяма тъмнина, мазе, намиращо се под мазето на ДАР. Мариан завъртя ключа още веднъж наляво и от само себе си се запалиха факли, окачени по стените от страни на стълбите. Сега те бяха напълно осветени с трептяща светлина и дори можех да видя думите „DOMUS LUNAE LIBRI“, гравирани на каменната арка на входа, намиращ се в края на стълбището под нас. Мариан завъртя ключа още веднъж и стълбището изчезна, заменено отново от желязната решетка.

— Това ли е? Няма ли да влезем вътре? — попита Лена ядосано.

Мариан пъхна ръката си в решетката. Тя премина напълно свободно, явно решетката беше илюзия.

— Аз не мога да правя заклинания, както знаете, но все пак библиотеката има нужда от някаква защита. Нощем тук наминават бездомници. Освен това Макон праща Ларкин да обикаля наоколо, за да пази мен и вратата.

Мариан ни погледна, лицето ѝ изведнъж стана сериозно.

— Добре, време е. Ако сте сигурни, че го искате, не мога да ви спра. След като тръгнете по стълбите, не мога и да ви напътствам по никакъв начин. Не мога да ви попреча да вземете някоя книга и не може да ми я върнете, преди следващото отваряне на библиотеката.

Сложи ръка на рамото ми.

— Разбираш ли, Итън? Това не е игра. Тук долу има много могъщи книги — книги със заклинания, чародейски ръкописи, талисмани на Мрака и на Светлината, предмети с голяма сила. Неща, които никой смъртен не е виждал, с изключение на мен и моите предшественици. Много от книгите са омагьосани, други са

прокълнати. Трябва да внимаваш. Не докосвай нищо. Нека само Лена разглежда книгите.

Косата на Лена се къдреше на големи вълни. Тя вече усещаше магията на мястото. Кимнах, гърлото ми беше пресъхнало от притеснение. Не чувствах чак толкова много магия, просто бях уплашен; стомахът ми се свиваше, все едно аз бях препил с ментов ликьор. Чудех се колко пъти мисис Линкълн и дружките ѝ са се движили напред-назад по етажа над нас, без да осъзнават какво има под тях.

— Независимо какво ще откриете, помнете — трябва да излезете преди изгрев-слънце. От девет до шест. Това е работното време на библиотеката и входът може да стои отворен само през тези часове. Слънцето ще изгрее точно в шест, винаги е така в библиотечния ден. Ако не излезете горе преди изгрева, ще бъдете затворени тук до следващия работен ден на библиотеката, а доколкото знам, никой смъртен не е оцелявал в такава ситуация. Ясно ли се изразих?

Лена кимна и ме хвана за ръка.

— Може ли да влизаме вече? Нямам търпение.

— Още не мога да повярвам, че правя това. Чичо ти Макон и Ама ще ме убият, ако разберат. — Мариан провери колко е часът. — След вас.

— Мариан? Майка ми... идвала ли е тук? — Не можех да не попитам. Не можех да мисля за нищо друго.

Мариан ме погледна, очите ѝ искряха странно.

— Майка ти ме уреди с тази работа.

След тези думи премина през илюзорната решетка надолу към „Lunae libri“. Бу Радли излая, но беше прекалено късно да се върнем назад.

* * *

Стълбището беше студено, на места между камъните беше пораснал мъх, въздухът беше влажен. Мокри неща, шмуговаци се из малки дупки, неща, заравящи се в земята — не беше трудно да си представя колко удобно се чувстват тук долу.

Стараех се да не мисля за последните думи на Мариан. Не можех да повярвам, че майка ми е слизала по тези стълби. Не вярвах, че е знаела за този свят, в който тепърва встъпвах — или май трябваше да кажа, за света, който настъпваше около мен. Но тя е била тук и не спирах да се чудя как е възможно това. Дали също е попаднала случайно, или някой я е поканил вътре? Това правеше всичко някак много по-реално — че с мама споделяхме една и съща тайна, макар тя да не беше до мен в действителност.

Но аз бях тук, слизах по каменните стълби, които бяха изтъркани като в стара църква. От двете страни на стълбището се виждаха големи каменни блокове — основата на старо помещение, съществувало на мястото на сградата на ДАР дълго преди самата тя да бъде построена. Погледнах надолу по стълбите, но виждах само груби очертания, неясни форми в мрака. Мястото не ми приличаше на библиотека. Приличаше по-скоро на това, което винаги е било. Крипта.

В края на стълбите, в сенките на криптата, се очертаваха множество колони — четирийсет или петдесет, над които се издигаха малки куполи, преливащи в сводест таван. След като очите ми привикнаха със светлината, видях, че всички колони бяха различни. Някои бяха наклонени като прегъващи се от възрастта стари дъбове. Заради сенките им кръглата стая приличаше на спокойна, тъмна гора. Нямаше начин да се разбере колко далече стига, тъй като във всяка посока помещението се сливаше с мрака.

Мариан пхна ключа си в първата колона, на която имаше издълбана малка луна. Факлите по стените се запалиха сами и осветиха стаята с мигаща светлина.

— Красиви са — въздъхна Лена. Виждах, че косата ѝ продължаваше да се къдри и се зачудих как ли ѝ действа това място. Сигурно никога не бих могъл да разбера.

Живи са. Мощни. Като истината, всяка истина на света е тук някъде.

— Събрани са от всички краища на земното кълбо много преди моето време. Истанбул. — Мариан посочи към върховете на колоните, към украсената им част — капителите. — Това е от Вавилон. — Посочи към друга, която имаше четири глави на ястреби, гледащи в различните посоки на света. — Египет, „Окото на Бога“. — Докосна с

ръка друга, драматично гравирана с лъвска глава. После погали съседната колона. — Асирия.

Прокарах ръка по стената. Дори камъните бяха гравирани. На някои имаше изсечени лица, на други хора, животни, птици, гледащи сред гората от колони като хищници. Имаше камъни със символи, които не разпознавах, с йероглифи на чародейци и магьосници и от култури, за чието съществуване сигурно и не подозирах.

Продължихме напред, извън криптата, която явно беше някакъв вид вход. Факлите отново се запалиха сами, една след друга, сякаш само ни чакаха да минем покрай тях. Видях, че колоните се извиваха в кръг около каменна маса в центъра на стаята. Лавици с книги — поне предполагах, че са това — излизаха от централния кръг като спици на колело и се губеха някъде в мрака, а на височина се издигаха чак до тавана, образувайки застрашителен лабиринт, сред който всеки смъртен би могъл да се загуби. В самата стая нямаше нищо друго, освен колоните и кръглата каменна маса.

Мариан спокойно свали една факла от халката на стената с формата на желязна луна и ми я подаде. Даде друга на Лена и взе една за себе си.

— Поогледайте се наоколо. Аз трябва да проверя пощата. Може да имам искания от другите клонове.

— За книги? — Не ми беше хрумвало, че има и други чародейски библиотеки.

— Разбира се. — Мариан се запъти обратно към стълбите.

— Чакай. Как получаваш поща тук?

— По същия начин, както и ти. Карлтън Ийтън ни я доставя „и в слънце, и в дъжд“. — Естествено, Карлтън Ийтън беше в течение на нещата. Това вероятно обясняваше защо именно той беше закарал онази вечер Ама до блатото. Зачудих се дали отваря и пощата на чародейците, както правеше с тази на простосмъртните жители на Гатлин. Какво ли още не знаех за Гатлин и за хората в него?

— Няма много като нас, но все пак сме повече, отколкото смяташ. Не забравяй, че „Рейвънуд“ е тук по-отдавна, отколкото тази стара сграда. Чародейците са в този окръг много преди да се появят смъртните.

— Може би затова хората в града са толкова странни — пошегува се Лена с мен, но мислите ми все още бяха заети с Карлтън

Ийтън.

Кой още знаеше какво става в Гатлин, в другия Гатлин, онзи с магическите подземни библиотеки и момичета, които могат да контролират времето и да те накарат да скочиш от скала? Кой още беше в „чародейската дружинка“ освен Мариан и Карлтън Ийтън? Освен майка ми?

Дебелака? Мисис Инглиш? Мистър Лий?

Със сигурност не и мистър Лий.

— Не се притеснявай. Когато се нуждаеш от тях, те ще те намерят. Така стават нещата, така е ставало винаги.

— Чакай. — Хванах Мариан за ръката. — Баща ми знае ли?

— Не. — Поне един човек в нашата къща не водеше двоен живот, макар да бе малко смахнат.

Мариан ни даде последен съвет.

— По-добре се хващайте за работа. „Lunae libri“ е хиляда пъти по-голяма от всяка друга библиотека, която сте виждали. Ако се загубите, незабавно се върнете по стъпките си назад. Затова лавиците излизат по този начин от тази стая, като лъчи. Ако вървите само по тях, напред и назад, без да напускате „лъча“, шансът да се загубите е по-малък.

— Как може човек да се загуби, ако върви само по права линия?

— Опитайте сами. Ще видите.

Лена я прекъсна:

— Какво има накрая на лавиците? Имам предвид, в края на пътеките?

Мариан я погледна с особено изражение.

— Никой не знае. Никой не е отивал достатъчно далече, за да разбере. Някои от пътеките се превръщат в тунели под целия град. Част от библиотеката все още не е проучена. Тук долу има неща, които и аз самата никога не съм виждала. Някой ден може би ще стигна до тях.

— За какво говориш? Всичко все някъде свършва. Не може да има редици и редици с книги, минаващи под целия град. Какво, да не би да се качваш нагоре и да се озоваваш на чай у мисис Линкълн? Правиш ляв завой и се отбиваш у леля Дел в съседния град? Завой надясно за кратко бърбрене с Ама? — Определено бях скептичен.

Мариан ми се усмихна, развеселена.

— Как смяташ, че Макон получава книгите си? Защо според теб дамите от ДАР никога не са виждали никой да влиза или излиза оттук? Гатлин си е Гатлин. Местните си го харесват такъв, какъвто е — по-скоро такъв, какъвто си мислят, че е. Смъртните виждат само това, което искат да видят. В този окръг и в района наоколо е имало процъфтяваща общност на чародейци още преди Гражданската война. Това са стотици години, Итън, и нищо няма да се промени внезапно. Не и само защото ти си разбрал за това.

— Не мога да повярвам, че чичо Макон не ми е казал за това място. Помисли само за всички чародейци, които са минавали оттук. — Лена повдигна факлата си и издърпа един том от лавицата. Книгата беше с пищна подвързия, доста тежка, и от нея се вдигнаха облаци сив прах. Закашлях се.

— „Бърз курс по чародейска история“. — Извади още една. — Предполагам, че сме на буквата „Б“. — Това беше всъщност кожена кутия, която се отваряше от горната страна. Вътре имаше свитък. Лена го извади. Дори прахта по него изглеждаше по-стара и по-сива. — „Бели и черни заклинания“. Този е доста старичък.

— Внимателно. На няколкостотин години е. Гутенберг изобретява печатната преса едва през 1455 г. — Мариан взе предпазливо свитъка от ръката ѝ, сякаш държеше новородено бебе.

Лена извади друга книга, подвързана със сива кожа.

— „Битки и заклинания: чародейците и Конфедерацията“. Чародейците участвали ли са в Гражданската война?

— Да — кимна Мариан. — И на страната на Юга, и на страната на Севера. Това е било едно от големите разделения в общността на чародейците, за жалост. Както е било и за смъртните.

Лена погледна замислено към нея, докато тя връщаше книгата обратно на рафта.

— Чародейците в моето семейство — ние все още сме във война, нали?

Мариан изглеждаше тъжна.

— „Къща, в която царува разкол“, така казваше президентът Линкълн^[2].

— Да, страхувам се, че семейството ти наистина е във... война. — Погали Лена по бузата. — И именно заради това сме тук, не

забравяй. Да намерите каквото ви е нужно, за да откриете смисъл в нещо, което в момента няма смисъл. По-добре започвайте вече.

— Тук има толкова много книги, Мариан. Не можеш ли поне да ни насочиш в коя посока да тръгнем?

— Не гледай към мен. Както казах, аз нямам отговорите, само книгите. Продължавайте. Тук сме по лунарния календар, така че може да загубите представа за времето. Нещата на това място не са точно такива, каквито изглеждат на пръв поглед.

Гледах ту към Лена, ту към Мариан. Беше ме страх някоя от тях да не изчезне от погледа ми. „Lunae libri“ беше по-плашеща, отколкото бях допускал. Не приличаше толкова на библиотека, колкото на катакомба. И „Книгата на луните“ можеше да бъде навсякъде.

С Лена гледахме безкрайните редици с книги, но никой от нас не направи стъпка в някоя посока.

— Как ще я намерим? Тук сигурно има милиони книги.

— Нямам представа. Може би... — Знаех за какво си мисли.

— Дали не трябва да попитаме медальона?

— У теб ли е?

Кимнах с глава и извадих затоплената торбичка от джоба си. Подадох факлата на Лена.

— Трябва да видим какво ще стане. Сигурно има и нещо друго. — Развих медальона и го поставих на каменната маса в центъра на стаята. Видях познатия поглед в очите на Мариан, поглед, който тя и майка ми си разменяха, когато попаднеха на някоя изключително ценна находка. — Искаш ли да видиш това?

— Повече, отколкото можеш да си представиш. — Мариан бавно ме хвана за ръката, а аз взех ръката на Лена. Протегнахме преплетените си пръсти и докоснахме медальона.

Ослепителна светкавица ме принуди да затворя очите си.

И вече виждах само дима и миризмата от огъня, и се изгубихме...

Женевиев повдигна книгата, за да може да прочете думите въпреки поройния дъжд. Произнасяше ги, макар да бе наясно, че е на път да отрече природните закони. Почти чуваше гласа на майка си, която ѝ крещеше да спре и да помисли за избора, който правеше.

Но Женевиев не можеше да спре. Не можеше да загуби Итън.
Започна да напява:

„CRUOR PECTORIS MEI, TUTELATUA EST.
VITA VITAE MEAE, CORRIPIENS TUAM,
CORRIPIENS MEAM.
CORPUS CORPORIS MEI, MEDULLA MENSQUE.
ANIMA ANIMAE MEAE, ANIMAM NOSTRAM
CONECTE.
CRUOR PECTORIS MEI, LUNA MEA, AESTUS MEUS.
CRUOR PECTORIS MEI, FATUM MEUM, MEA
SALUS.“

— Спри, дете, преди да е станало твърде късно! — Айви беше изпаднала в истерия.

Дъждът продължаваше да се излива, светкавиците разцепваха мрака и дима. Женевиев затаи дъх и зачака. Нищо. Сигурно беше сбъркала някъде. Присви очи, за да прочете по-ясно думите в мрака. Почти ги изкреця, този път на езика, който знаеше най-добре:

„КРЪВ ОТ СЪРЦЕТО МИ, ТАЗИ ЗАЩИТА Е ЗА ТЕБ.
ЖИВОТ НА ЖИВОТА МИ, ИЗТРЪГВАЩ ТВОЯ,
ИЗТРЪГВАЩ МОЯ.
ТЯЛО ОТ ТЯЛОТО МИ, МОЗЪК И РАЗУМ,
ДУША НА ДУШАТА МИ, СВЪРЖИ СЕ С НАШАТА
ДУША.
КРЪВ ОТ СЪРЦЕТО МИ, МОЯ ЛУНА, ПРИЛИВ
МОЙ.
КРЪВ ОТ СЪРЦЕТО МИ, ГИБЕЛ МОЯ, СПАСЕНИЕ
МОЕ.“

Помисли си, че очите ѝ я лъжат, когато внезапно видя как клепачите на Итън потрепнаха.

— Итън! — За частица от секундата погледите им се срещнаха.

Итън се задъхваше, очевидно се опитваше да каже нещо. Женевиер приближи ухо до устните му и усети топлия му дух, който обля лицето ѝ.

— Никога не повярвах на баща ти, който ми каза, че смъртен и чародеец не могат да бъдат заедно. Ще намерим начин. Обичам те, Женевиер. — Пъхна нещо в ръката ѝ. Медальон.

Очите му се затвориха така внезапно, както се бяха отворили преди миг, гърдите му се отпуснаха и не се надигнаха повече. Преди Женевиер да успее да реагира, електрически удар прониза тялото ѝ. Чувстваше как кръвта пулсира във вените ѝ. Сигурно я беше ударила мълния. Болезнени вълни се стовариха върху нея.

Опита да се овладее.

После всичко потъна в мрак.

— Мили Боже на Небесата, пощади поне нея!

Женевиер разпозна гласа на Айви. Къде се намираше? Миризмата я върна обратно. Изгорели лимони. Опита се да проговори, но имаше чувството, че беше погълнала пясък. Очите ѝ се мятаха неустово на всички страни.

— О, господи! Благодаря ти! — Айви коленичи в калта до младото момиче и се взря невярващо в него.

Женевиер се закашля, протегна се към прислужницата и се опита да я придърпа към себе си.

— Итън, той... — едвам успя да прошепне тя.

— Съжалявам, дете. Мъртъв е.

Женевиер се насили да отвори очите си. Айви отскочи назад, сякаш беше видяла самия дявол.

— Милостиви Боже!

— Какво? Какво има, Айви?

Жената се мъчеше да каже нещо смислено за това, което беше видяла.

— Очите ти, дете. Те... те са различни.

— Какви ги говориш!

— Вече не са зелени. Жълти са, жълти като слънцето.

На Женевиер ѝ беше все едно какъв цвят са очите ѝ. Беше загубила Итън. Вече нищо нямаше значение. Избухна в ридания.

Дъждът се усилваше, земята под тях се превърна в кално блато.

— Трябва да станеш, мис Женевиер. Трябва да се свържеш с Тях в Другия свят. — Айви се опита да я изправи на крака.

— Айви, за какво говориш?

— Очите ти... Предупредих те. Казах ти за тази луна — че не е луна. Трябва да разберем какво означава това. Ще се свържем с Духовете.

— Ако нещо не е наред с очите ми, то е, защото бях ударена от мълния.

— Какво видя? — Айви звучеше уплашено.

— Айви, защо се държиш така странно? Какво става?

— Не си била ударена от мълния, дете. Нещо друго е било.

Айви се затича обратно към изгорените памукови полета. Женевиер викаше след нея, опита се да се надигне, но още не беше на себе си. Отпусна отново глава в калта, дъждът се стичаше безспирно по лицето ѝ. Капки дъжд, смесени със сълзите на поражението. Губеше съзнание за секунда и после пак идваше на себе си. Чуваше слабо гласа на Айви, носещ се някъде отдалече. Когато най-накрая успя да фокусира погледа си, старата жена беше до нея, стиснала полата в ръцете си.

Тя носеше нещо във фустите си и го изсипа на земята до нея. Малки шишенца с прах и с нещо, което приличаше на пясък или кал, се удариха едно в друго.

— Какво правиш?

— Ще принеса дар. На Духовете. Само те могат да ни кажат какво означава това.

— Айви, успокой се. Говориш безсмислици.

Старата жена извади нещо от джоба на халата си. Парченце огледало. Вдигна го пред лицето на Женевиер.

Беше тъмно, но нямаше грешка. Очите ѝ светеха като огнени пламъци. От тъмнозелени бяха добили цвета на ярко злато и изобщо не приличаха на предишните ѝ очи. В центъра, където трябваше да се намират кръглите черни зеници, имаше прорези с бадемовидна форма като зеници на котка. Женевиер хвърли огледалото на земята и се вгледа в Айви. Но тя не ѝ обърна внимание. Вече беше смесила

различните прахове на земята и ги пресипваше от една купчинка в друга, шепнейки нещо на стария креолски език на своите предци.

— Айви, какво...

— Шиш... — изсъска жената. — Слушам Духовете. Те знаят какво си направила. Ще ни кажат какво означава това... От земята с нейните кости и с кръвта от моята кръв. — Айви поряза пръста си с крайчеца на счупеното огледало и остави няколко капки да попият в земята, която беше пресяла. — Чуйте това, което аз чух. Вижте това, което видях. Научете това, което аз знам.

Изправи се и простя ръце към небето. Дъждът се изливаше върху нея, калта се стичаше по полата ѝ. Започна да говори отново на странния език и тогава...

— Не може да бъде! Тя не знаеше какво прави — изкрещя жената срещу тъмното небе над тях.

— Какво става?

Айви се пресеше, сви се на кълбо и стенеше.

— Не може да бъде. Не може да бъде.

Женевиев я сграбчи за раменете.

— Какво? Какво не ми е наред?

— Вече си прокълната, мис Женевиев. Призована си. Преобразена си и нищо не можем да направим, за да го спрем. Това е сделка. Не получаваши нищо от „Книгата на луните“, без да дадеш нещо в замяна.

— Какво? Какво съм дала?

— Съдбата си, дете. Твоята и на всяко друго дете от рода на Дюшан, което ще се роди след теб.

Женевиев не проумяваше. Но разбираше достатъчно, за да осъзнае, че това, което беше направила, не можеше да бъде върнато назад.

— Какво имаш предвид?

— На шестнайсетата луна, на шестнайсетата година Книгата ще си взема това, което ѝ е било обещано. Това, за което сключи сделка. Кръвта на дете от Дюшан и това дете ще преминава към Мрака.

— Всяко дете от Дюшан?

Айви сведе глава към земята. Женевиев не беше единствената, претърпяла поражение тази нощ.

— Не всяко.

Момичето я погледна с надежда.

— А кои? Как ще знаем кои?

— Книгата ще избира. На всяка шестнайсета луна, когато навършват шестнайсет години.

— Не се получи. — Гласът на Лена звучеше приглушено, все едно идваше отдалече. Виждах само дим и все пак я чувах. Във видението бяхме в библиотеката, но и не бяхме. Намирахме се някъде помежду и това беше ужасно.

— Лена!

И тогава за миг видях лицето ѝ пред дима. Очите ѝ бяха огромни и мрачни — в момента зеленото беше почти черно. Гласът ѝ беше по-скоро шепот.

— Две секунди. Той оживя само за две секунди и после тя го загуби завинаги.

Затвори очи и изчезна.

— Лена! Къде си?

— Итън. Медальонът. — Мариан също звучеше като от много далечно разстояние.

Усещах тежестта на медальона в ръката си. Разбрах какво ми казва.

Хвърлих го.

Отворих очите си, кашляйки от дима, който все още изпълваше дробовете ми. Стаята се въртеше около мен, очертанията ѝ бяха неясни.

— Какво, по дяволите, правите тук, деца?

Задържах очите си върху медальона и стаята постепенно дойде на фокус. Той лежеше на каменния под и изглеждаше малък и напълно безопасен. Мариан пусна ръката ми.

Макон Рейвънуд стоеше в средата на криптата, краищата на дългото му палто още се поклащаха от бързането. До него видях Ама — беше закопчала погрешно копчетата на мантото си и стискаше

здроаво в ръка дамската си чанта. Не знам кой от двамата беше по-ядосан.

— Съжалявам, Макон. Знаеш правилата. Помолиха ме за помощ, а съм Обвързана и съм задължена да им я дам. — Мариан изглеждаше притеснена.

Ама се нахвърли срещу нея, сякаш беше подпалила къщата ни.

— Според мен ти си Обвързана със задължението да пазиш момчето на Лила и племенницата на Макон. А това, което правиш, не ми прилича много на „пазене“. По-скоро ги излагаш на риск.

Очаквах и Макон да я нападне, но той не казваше нито дума.

И чак тогава осъзнах защо. Беше притичал до Лена и я разтърсваше силно. Тя беше припаднала върху каменната маса в центъра на стаята. Ръцете ѝ бяха отпуснати настрани, лицето ѝ беше забито в грубия под. Явно беше изгубила съзнание.

— Лена! — Сграбчих я в скута си, без да обръщам внимание на Макон. Очите ѝ бяха празни и се взираха в нищото.

— Не е мъртва. Просто се носи из времето. Мисля, че мога да стигна до нея. — Макон звучеше спокойно. Видях, че върти пръстена си, очите му бяха необичайно оживени.

— Лена! Върни се! — Повдигнах отпуснатото ѝ тяло и я притиснах до гърдите си.

Макон шепнеше. Не разбирах думите, които произнасяше, но забелязах, че косата на Лена започна да се раздвижва от вече познатия ми, идващ отникъде вятър, който мислено наричах „чародейския бриз“.

— Няма да стане, Макон. Магиите и заклинанията ти не действат тук. — Мариан прелистваше нервно страниците на стара прашна книга, гласът ѝ все още потръпваше.

— Той не прави заклинания, Мариан. Пътува във времето. Почти никой чародеец не може да го прави. Там, където е тя, може да стигне само Макон. — Ама се стараше да звучи успокояващо, но не беше много убедителна.

Усещах студа, обладал тялото на Лена, което в момента сякаш беше просто празна обвивка, и знаех, че Ама е права. Не знам къде точно бе Лена, но със сигурност не беше в прегръдките ми. А някъде много далече. Чувствах го дори аз, а бях обикновен смъртен.

— Казах ти, Макон. Това е неутрално място. Няма заклинание, което да направиш тук и да подейства. — Мариан крачеше из стаята и тряскаше книгите една след друга, сякаш резкият звук щеше да помогне по някакъв начин. В тях обаче нямаше никакви отговори. Тя самата го беше казала — магиите не вършеха работа.

Спомних си сънищата, спомних си как издърпвах Лена от калта. Запитах се дали това не е мястото, където я изгубвах.

Макон проговори. Очите му бяха отворени, но той сякаш не виждаше. Като че ли бяха обърнати навътре, към мястото, където беше Лена.

— Лена. Чуй ме. Тя не може да те задържи.

Тя. Вгледах се в празните очи на Лена.

Сарафина.

— Ти си силна, Лена. Премини. Тя знае, че не мога да ти помогна тук. Чака те в сенките. Трябва да го направиш сама.

Мариан се появи с чаша вода в ръка. Макон плисна върху лицето на Лена, сипа в устата ѝ, но тя не помръдна.

Не можех повече да стоя и да чакам.

Повдигнах главата ѝ и я целунах силно. Водата се стичаше от ъгълчетата на устните ѝ, сякаш правех дишане уста в уста на удавник.

Събуди се. Лена. Не можеш да ме оставиш сега. Не можеш. Нуждая се от теб повече, отколкото тя.

Очите на Лена потрепнаха.

Итън. Уморена съм.

Тя се върна внезапно към живота, задавяйки се, плюейки вода по якето си. Усмихнах се въпреки всичко и тя ми отвърна с усмивка. Ако сънищата ми се отнасяха за този момент, ние бяхме променили края на историята. Този път я бях задържал. Някъде в крайчеца на съзнанието си обаче знаех, че това не беше онова падане, в което тя се изплъзваше от ръцете ми. Беше само неговото начало. И все пак този път я бях спасил.

Прегърнах я здраво. Исках да почувствам познатото протичане на ток помежду ни. Преди да я стисна в ръцете си обаче, тя се озърна, видя стоящите наоколо хора и подскочи стреснато.

— Чичо Макон!

Макон се беше облегал на отсрещната страна на криптата и изглеждаше така, сякаш едвам удържа собствената си тежест. Беше

наклонил глава към каменната стена. Потеше се, дишаше тежко, а лицето му беше бяло като тебешир.

Лена изтича и го прегърна като дете, загрижено за баща си.

— Не биваше да правиш това! Тя можеше да те убие.

Каквото и да бе направил, докато беше пътувал, където и да бе „ходил“, усилието го беше съсипало.

Значи това беше Сарафина. Това Нещо, *тя*, беше майката на Лена.

Ако това беше просто едно отбиване до библиотеката, не исках да си представям какво щеше да се случи през следващите месеци.

Или за да бъдем по-точни, през следващите 74 дни.

Лена седеше, все още мокра до кости, увита в одеяло. Приличаше на петгодишно дете. Взирах се в старата дъбова врата зад нея, чудейки се дали бих могъл сам да изляза някога оттук. Малко вероятно. Бяхме изминали трийсетина крачки навътре по пътеките, после слязохме по някакви стълби, минахме през поредица от малки врати, докато стигнахме в уютния кабинет, който очевидно беше нещо като читалня. Коридорът изглеждаше безкраен, с врати на всеки няколко метра като в подземен хотел.

В мига, в който Макон се отпусна на един стол, в центъра на масата се появи сребърен сервиз за чай с точно пет чаши и поднос със сладки. Може би Кухнята обслужваше и библиотеката.

Огледах се наоколо. Нямах представа къде се намирам, но знаех едно. Бях някъде в Гатлин и въпреки това се чувствах като на най-далечното възможно място от родния си град, който някога мислех, че познавам добре.

Опитах се да се наместя удобно в тапицираното кресло, което изглеждаше като от времето на крал Хенри XIII. Всъщност не бих се учудил, ако наистина му беше принадлежало. Килимът на стената също изглеждаше като нещо, висяло някога в древен замък или поне в „Рейвънуд“. На него с тъмносини и сребристи нишки беше изтъкано съзвездие. Всеки път, когато погледнех към него, луната се появяваше на различно място.

Макон, Мариан и Ама седяха от другата страна на масата. Да кажем, че с Лена бяхме закъсали, щеше да бъде доста мек израз.

Макон беше бесен, чашата му с чай кипеше пред него. Гневът на Ама беше достигнал дори още по-големи размери.

— Как можа да си помислиш дори за миг, че имаш правото да решиш дали момчето ми е готово за Подземния свят? Лила щеше да те изяде с парцалите, ако беше тук. Прекрачи границата, Мариан Ашкрофт.

Ръцете на Мариан трепереха, докато повдигаше чашата с чай към устните си.

— Твоето момче? А племенницата ми? Все пак тя беше нападната, нали така? — Макон и Ама направо щяха да ни разкъсат. Не смеех да погледна към Лена.

— Създаваш проблеми от деня, в който си се родил, Макон. — Ама се обърна към Лена. — Но не мога да повярвам, че ти, Лена Дюшан, забърка момчето ми в тази каша.

Лена изгуби контрол.

— Разбира се, че ще го забъркам в каша! Аз правя лоши неща! Кога ще го разберете? Отсега нататък ще става само по-лошо.

Целият поднос за чай полетя във въздуха и замръзна там. Макон погледна към него, без да мигне. Проблем. Подносът се разклати и нежно се приземи обратно на масата. Лена гледаше чичо си, сякаш бяха сами в стаята.

— Ще стана Мрак и не можеш да направиш нищо, за да го спреш.

— Това не е вярно.

— Не е ли? Ще свърша точно като ма... — не довърши изречението.

Одеялото падна от раменете ѝ и тя хвана ръката ми.

— Трябва да се махнеш, Итън. Остави ме. Преди да е станало твърде късно.

Макон я погледна с раздразнение.

— Няма да станеш Мрак. Не се поддавай толкова лесно на манипулации. Тя иска да мислиш така. — Начинът, по който произнесе „тя“, ми напомни за начина, по който казваше „Гатлин“. Остави чашата си на масата. — Тийнейджъри. Винаги всичко при тях е толкова апокалиптично.

Ама разтърси глава.

— На някои неща им е писано да станат, на други не. Има много време, преди да видим края на тази история.

Чувствах как ръката на Лена трепери в моята.

— Те са прави, Лена. Всичко ще бъде наред.

Тя дръпна ръката си.

— Всичко ще бъде наред? Майка ми, Катаклистът, се опитва да ме убие. Видение отпреди повече от сто години току-що ни разкри, че цялото ми семейство е било прокълнато от времето на Гражданската война. Шестнайсетият ми рожден ден е след два месеца, а ти можа да измислиш само това?

Въпреки гнева си Лена ми позволи отново да хвана ръката ѝ.

— Видях същото, което и ти. Книгата избира кого да вземе. Може би няма да избере теб. — Знаех, че се ловя за сламка, но нямаше какво друго да направя.

Ама погледна към Мариан и тръсна чинийката на чашата си върху масата. Чаят се разля по нея.

— Книгата?

Макон беше впил очи в мен, сякаш искаше да пробие дупки в съзнанието ми. Опитах се да отвърна смело на погледа му, но не успях.

— Книгата от виденията ни.

Не казвай нищо повече, Итън.

Трябва да им кажем. Не можем да се справим сами.

— Нищо особено, чичо Макон. Дори не знаем какво означават тези видения. — Лена явно не искаше да се предаде, но след тази нощ бях на мнение, че трябва да го направим. Нещата излизаха извън контрол. Усещах, че потъвам все повече и не мога да спася себе си, а какво остава за нея.

— Може би виденията означават, че не всеки от твоето семейство става Мрак, когато бъде Призован. Ами леля Дел? Рийс? Смяташ ли, че малката сладка Риан ще стане част от Мрака, след като дарбата ѝ е да лекува хората? — казах аз, премествайки се по-близо до нея.

Лена се отпусна назад в стола си.

— Не знаеш нищо за моето семейство.

— Но в този случай е прав, Лена. — Макон я гледаше вече почти отчаяно.

— Откъде знаеш? Никога не си срещал майка ми. Както и аз самата въпреки, като изключим физическите нападения, които

изглежда никой не може да предотврати.

Макон се опита да я успокои:

— Не бяхме подготвени за тях. Не знаех, че може да пътува. Не знаех, че има някои от моите сили. Тази дарба не е позволена на чародейците.

— Явно никой не знае много за майка ми или за мен.

— Затова ни е нужна книгата. — Този път гледах Макон право в очите, докато произнасях думите.

— Каква е тази книга, за която продължавате да говорите? — Той вече губеше търпение.

Не му казвай, Итън.

Трябва.

— Книгата, прокълнала Женевиер. — Макон и Ама се спогледаха; знаеха какво щях да кажа. — „Книгата на луните“. Ако тя е причинила проклятието, нещо в нея трябва да ни каже как да го вдигнем. Нали така? — В стаята цареше пълен мрак.

Мариан погледна чичото на Лена.

— Макон...

— Мариан. Не се меси. Вече си прекалено навътре в нещата, а слънцето ще изгрее съвсем скоро. — Мариан знаеше. Тя знаеше къде да намерим „Книгата на луните“, а Макон искаше да бъде сигурен, че ще си мълчи.

— Лелъо Мариан, къде книгата? Трябва да ни помогнеш. Мама щеше да го направи, а се предполага, че ти не бива да вземаш нечия страна, нали? — Знаех, че играя подло.

Ама повдигна за миг ръце, после ги отпусна в скута си. Не я виждах често да се отказва от борбата.

— Станалото — станало. Те вече са дръпнали спусъка, Макон. Стариат пуловер е разплетен.

— Макон, има си протокол. Ако ме попитат, аз съм длъжна да им кажа. — Мариан погледна към мен. — „Книгата на луните“ не е в „Lunae libri“.

— Защо си толкова сигурна?

Макон се изправи, готов да си тръгне, но преди това се обърна към всички ни. Челюстта му беше стисната, очите му бяха тъмни като нощта и изпълнени с гняв. Когато най-накрая проговори, гласът му отека в цялата стая:

— Защото това е книгата, на чието име е наречен този архив. Това е най-могъщата книга в Другия свят. Това е книгата, проклела семейството ни във вечността. И повече от век никой не я е виждал.

[1] Domus Lunae libri (лат.) — Домът на „Книгата на луните“. — Б.пр. ↑

[2] Линкълн цитира Исус от Евангелието на Матей, 12:25, когато приема номинацията на републиканците за Сената през 1885 г. — „Къща, в която царува разкол, не може да се задържи на основите си“. — Б.пр. ↑

1.XII

ВЪВ ВЕЩЕРСКИЯ РИТЪМ

В понеделник сутринта с Линк подкарахме по път номер 9 и спряхме на разклонението, за да вземем Лена. Линк я харесваше, но нищо не можеше да го накара да отиде до имението „Рейвънуд“. За него то си оставеше Къщата на духовете.

Ако само знаеше... Денят на благодарността беше само един кратък уикенд, но изглеждаше доста по-дълъг, ако се вземеха предвид спирането на времето на вечерята, летящите между Макон и Лена вази и пътуването ни до центъра на земята — и всичко това, без дори да напускаме границите на град Гатлин. За разлика от Линк, който беше прекарал почивните дни, гледайки бейзбол, биейки се с братовчедите си и опитвайки се да определи дали в кашкавалениите топчета тази година има лук или не.

Според Линк обаче се задаваше нов проблем и тази сутрин това звучеше доста опасно. Майка му беше подпалила телефонните линии през последните двацет и четири часа, но той не беше разбрал за какво става дума, защото тя шепнела и била затворила вратата. Мисис Сноу и мисис Ашър дошли след вечеря и трите изчезнали в кухнята — военната щабквартира. Когато Линк влязъл, уж за да си вземе нещо за пиене, не успял да долови много от разговора им. Но било достатъчно, за да чуе думите на майка си. „Ще я разкараме от училището по един или друг начин. Както и кучето й.“

Не беше много, но познавах мисис Линкълн. Знаех, че има защо да се притесняваме. Никога не подценявайте висините, до които жени като нея могат да стигнат, за да предпазят децата и владенията си от това, което мразят най-много — някой различен от тях. Мама ми беше разказвала за първите години, когато дошла да живее тук. Тя се оказала такъв престъпник, че дори най-богобоязливите дами от църковните настоятелства вдигнали ръце от нея: пазарувала в неделя, не влизала в никоя църква, освен за своите проучвания, била феминистка (което мисис Ашър понякога бъркаше с комунистка), демократ (което според

мисис Линкълн очевидно беше нещо лошо дори само заради името — явно произлизаше от думата „демон“) и най-лошото от всичко — вегетарианка (което проваляше в зародиш всяка вечеря на мисис Сноу). И освен че не беше член на правилната църква, нито на ДАР, нито дори на Националната асоциация на притежателите на огнестрелно оръжие, те никога не забравиха още нещо. Че не беше тукашна.

Но баща ми беше израснал тук и бе смятан за един от достойните синове на Гатлин. Така че когато мама почина, всички тези жени, които я бяха осъждали през цялото време, ни затрупаха с тенджери с кремоподобни неща, купи с печено, спагети и чили. Това беше тяхното отмъщение. На майка ми нямаше да ѝ хареса и те го знаеха. Тогава за пръв път баща ми влезе в кабинета си и се заключи за няколко дни. С Ама оставихме тенджерите да стоят на верандата, докато най-накрая те си ги прибраха и отидоха да ни критикуват, както винаги го бяха правили.

Те винаги имат последната дума. С Линк го знаехме, но Лена още не го проумяваше.

Лена беше притисната между мен и Линк на предната седалка на Бричката; не спираше да пише нещо на дланта си. Успях само да различа думите „разбито като всичко останало“. Пишеше през цялото време, както някои хора дъвчат дъвка или навиват косата си на пръста си, май дори не осъзнаваше, че го прави. Питам се дали някога ще ми позволи да прочета нейно стихотворение, дали беше написала нещо за мен.

Линк погледна към нея.

— Кога ще ми напишеш текст за песен?

— Когато приключи тази, която пише за Боб Дилън.

— По дяволите!

Линк наби рязко спирачки на входа на училищния паркинг. Не можех да го виня. Да видиш майка си на паркинга преди осем часа сутринта беше доста плашеща гледка. И ето я нея.

Паркингът беше пълен с хора, доста повече от обикновено. И родители. С изключение на инцидента с прозореца, тук не беше имало родители, откакто майката на Джослин Уокър дойде да я измъкне от

училище по време на учебен филм за репродуктивния цикъл при хората в часа по здравно образование.

Определено нещо ставаше.

Майката на Линк подаде някаква кутия на Емили, която заедно с момичетата от отбора на мажоретките започна да облепва всяка кола с ярки листовки. Вятърът отвя някои от тях, но успях да прочета какво пише. Сякаш започваха някаква кампания, само дето нямаше кандидат.

„КАЖЕТЕ «НЕ» НА НАСИЛИЕТО В «ДЖАКСЪН»! НУЛЕВА ТОЛЕРАНТНОСТ!“

Линк почервения целият.

— Съжалявам, пичове, но трябва да се махнете оттук. — Сними се толкова под седалката, все едно нямаше никого на шофьорското място. — Не искам майка ми да ми скрива задника през цялото мажоретно войнство.

Аз също се смъкнах и се протегнах през седалката, за да отворя вратата за Лена.

— Ще се видим вътре, човече.

Хванах ръката на Лена и я стиснах.

Готова ли си?

Толкова, колкото е възможно.

Промъкнахме се между колите отстрани на паркинга. Не виждахме Емили, но чувахме гласа ѝ, надвикващ подсвиркванията на Емъри.

— Вижте знаците! — Емили приближаваше до колата на Кари Дженсен. — Създаваме нов клуб в училище, „Ангелите пазители на гимназия Джаксън“. Ще пазим училището си, като докладваме за прояви на насилие или всякакво необичайно поведение, което видим наоколо. Аз лично смятам, че е дълг на всеки ученик да защити училището си. Ако искате да се присъедините, след осмия час организираме среща в стола. — Докато гласът на Емили заглъхваше в далечината, Лена стисна силно ръката ми.

Какво означава това?

Нямам представа. Но те съвсем са полудели. Хайде.

Опитах се да я накарам да стане, но тя ме дръпна отново надолу. Облегна се на гумата на колата.

— Дай ми само минутка.

— Добре ли си?

— Виж ги. Мислят, че съм чудовище. Създали са клуб.

— Не могат да понасят външните хора, а ти си новото момиче. Счупен прозорец. Имат нужда да си намерят виновник. Това е просто...

— Лов на вещици.

Нямаше да кажа това.

Но си го мислеше.

Стиснах ръката ѝ и косата ми се наелектризира.

Не е нужно да го правиш.

Напротив, трябва. Оставих хора като тях да ме прогонят от последното ми училище. Няма да позволя това да се случи отново.

Излязохме иззад последната редица коли и те бяха там. Мисис Ашър и Емили товареха големи кутии с листовки в багажника на техния миниван. Еден и Савана раздаваха листовки на всички мажоретки и на всяко момче, което копнееше да види краката на Савана или част от бюста ѝ. Мисис Линкълн беше няколко стъпки встрани — говореше с другите майки. Най-вероятно им обещавахе да включи къщите им в Южняшката туристическа обиколка на Гатлин, ако се обадеха на директор Харпър. Подаде на майката на Ърл Пети папка с прикрепена към нея химикалка. Отне ми секунда да осъзная какво беше това. Нямаше начин! Приличаше на петиция.

Мисис Линкълн забеляза, че сме там, и се втренчи в нас. Другите майки проследиха погледа ѝ. Известно време не казаха нищо. Мислех, че може би ще се почувстват неудобно заради мен и ще оставят листовките си, ще се качат на колите и ще се приберат по домовете си. Мисис Линкълн, в чийто дом бях спал почти толкова пъти, колкото и в моя собствен. Мисис Сноу, която ми се падаше трета братовчедка по някаква далечна роднинска линия. Мисис Ашър, която превърза ръката ми, когато на десет години се порязах на рибарска кука. Мис Елъри, която ми направи първата истинска момчешка прическа. Тези жени ме познаваха. Познаваха ме от дете. Нямаше начин да ми причинят това, не и на мен. Щяха да се откажат.

Ако си го повтарях достатъчно пъти, може би щеше да стане истина.

Всичко ще бъде наред.

Докато осъзная, че греша, стана прекалено късно. Възстановиха се от изненадващия шок на гледката — аз и Лена.

Очите на мисис Линкълн се присвиха.

— Директор Харпър... — Погледът ѝ се местеше от Лена към мен и обратно. Поклати глава. Да кажем, че в скоро време май нямаше да бъда поканен на вечеря у Линк. Повиши глас: — Директор Харпър ни обеща пълната си подкрепа. Няма да допуснем насилието в гимназията да се разпространи като чума, както става в училищата в цялата страна. Вие, младите, постъпвайте правилно, като защитавате училището си, и като загрижени родители — погледна демонстративно към нас — ние ще направим всичко необходимо, за да ви подкрепим.

Минахме покрай нея, все още държейки се за ръце. Емили пристъпи към нас, подаде ми листовка, като се правеше, че не забелязва Лена.

— Итън, ела на срещата днес. „Ангелите пазители“ имат нужда от теб.

Проговаряше ми за пръв път от няколко седмици. Схванах посланието. Ти си един от нас, последен шанс.

Отблъснах ръката ѝ.

— Да, точно от това има нужда „Джаксън“ — още една доза от *ангелското* ви поведение. Защо не отидете да измъчвате други деца? Изтръгнете крилцата на някоя пеперуда. Изхвърлете пиленцата от гнездото им на дървото. — Побутнах Лена покрай нея.

— Какво ли би казала бедната ти майка, Итън Уейт? Какво ли щеше да си помисли, ако те видеше в каква компания се движиш? — Обърнах се. Мисис Линкълн стоеше точно зад мен. Беше облечена както обикновено — като строга библиотечарка от някой филм, с евтини очила, купени от магазина. Прическата ѝ беше странна, не много подредена, а цветът на косата ѝ се колебаеше между кафяво и сиво. Направо да се зачудиш какво общо има тази жена с Линк? — Ще ти кажа какво би направила майка ти. Би заплакала. Сигурно ще се обърне в гроба си.

Тя премина границата.

Мисис Линкълн не знаеше нищо за майка ми. Не знаеше, че мама изпращаше на главния училищен надзорник копие от всеки закон, забраняващ цензурата срещу книгите в САЩ. Не знаеше как потръпваше от ужас всеки път, когато мисис Линкълн я поканеше на среща на ДАР или в някоя от другите дамски организации в Гатлин. Не защото мразеше самите тях, а защото ненавиждаше това, за което се бореха. Ненавиждаше искрено всичко, към което се стремяха ограничените дами от „елитното общество“ на Гатлин като мисис Линкълн и мисис Ашър.

Майка ми винаги казваше: „Правилният път и лесният път невинаги съвпадат“. И точно в този момент много добре знаех как е правилно да постъпя, въпреки че не поемах по лесния път. Погледнах мисис Линкълн право в очите.

— „Браво на теб, Итън.“ Това щеше да каже „бедната ми майка“, госпожо.

Обърнах ѝ гръб и се запътих към административната сграда, държейки Лена плътно до себе си. Бяхме само на няколко крачки. Лена трепереше, макар да не изглеждаше уплашена. Продължавах да стискам ръката ѝ и се опитвах да я успокоя. Дългата ѝ черна коса се навиваше и развиваше, сякаш тя всеки момент щеше да избухне. А може би аз щях да го направя. Никога не бях мислил, че някога ще бъда толкова щастлив да стъпя в коридорите на „Джаксън“, докато не видях директор Харпър, застанал на прага. Зяпаше ни така, сякаш му се искаше да не бъде директор, за да може самият той да раздава листовки.

Косата на Лена се накъдри по раменете ѝ, докато минавахме покрай него, но той не забеляза. Беше прекалено зает да се старее да не гледа към нас.

— Какво, по...

Погледнах зад рамото си тъкмо навреме, за да видя как стотици яркозелени листовки летяха във въздуха, издухани от предните прозорци и багажниците на колите, от кутиите и от ръцете на хората на паркинга. Отлитаха, отвени от внезапен порив на вятъра, сякаш бяха ята птици, реещи се из облаците. Бягаха, красиви и свободни. Нещо като „Птиците“ на Хичкок, само че на обратно. Чувахме писъците, докато тежките метални врати се затваряха зад нас.

Лена приглади косата си.

— Шантаво време си имате тук.

6.XII

ИЗГУБЕНА И НАМЕРЕНА

Бях почти облекчен, че е събота. Имаше нещо успокояващо в това да прекараш деня с жени, чиито единствени магически сили са да забравят собствените си имена. Когато пристигнах при Сестрите, сиамската котка на леля Мърси, Лусил — Сестрите обожаваха онзи стар сериал „Аз обичам Луси“ — се „упражняваше“ в предния двор. Там имаше няколко простора и всяка сутрин леля Мърси връзваше Лусил на каишка за едно от въжетата и я пускаше да потича и да си поиграе из двора. Веднъж бях опитал да ѝ обясня, че можеш да пускаш котките свободно навън и те независимо от всичко ще се връщат обратно у дома, но тя ме погледна така, сякаш ѝ предлагам незаконно съжителство с чужд мъж: „Не мога просто така да пусна Лусил да се скита сама по улиците. Сигурна съм, че някой ще я открадне“. Нямаше много котешки отвлечения в града, но не можех да споря с никоя от Сестрите.

Отворих вратата, очаквайки обичайната какофония, но днес къщата беше странно тиха. Лош знак.

— Лельо Пру?

Чух познатия провлачен говор от задната част на къщата.

— На верандата сме, Итън.

Отидох на закритата веранда точно навреме, за да видя как Сестрите се лутат насам-натам, понесли в ръце някакви същества, които приличаха на малки голи плъхове.

— Мамка му, какво е това? — изпуснах се, без да искам.

— Итън Уейт, внимавай какво говориш! Родителите ти не са те учили на добър английски език, за да използваш такива изрази.

— Съжалявам, лельо. Но какви са тези... неща?

Леля Мърси пристъпи към мен и протегна дланта си, в която спяха два малки гризача.

— Бебета катерици. Руби Уилкокс ги намери на тавана си в четвъртък.

— Диви катерици?

— Шест са. Не са ли най-сладките малки животинки, които си виждал някога?

Виждах само възможност за големи неприятности. Идеята моите древни лели да се грижат за диви животни, било то бебета или не, ми се струваше направо плашеща.

— Откъде ги взехте?

— Ами Руби не можеше да се грижи за тях и... — започна леля Мърси.

— Заради ужасния си съпруг. Не ѝ позволява да отиде до магазина, без да му се обади.

— Така че Руби ни ги даде, защото и без това ние вече имаме клетка.

Сестрите бяха спасили една ранена миешка мечка след урагана и се грижиха за нея, докато се оправи. След това мечката изяде папегалите на леля Прудънс, Сони и Шер, и Телма я изхвърли от къщата. Но още пазеха клетката ѝ.

— Нали знаете, че катериците пренасят болести, бяс? Не можете да се грижите за тях тук. Какво ще стане, ако ви ухапят?

Леля Пру се намръщи.

— Итън, те са просто бебета и са най-сладките мъничета на света. Няма да ни ухапят. Ние сме техните майчици.

— Те са толкова послушни, нали, сладурчета? — каза леля Грейс, докато гъделичкаше едно от тях.

В момента си представях само как един от тези малки паразити се впила във врата на някоя от тях и как я карам до спешното, за да я набода с ония безброй инжекции, които се бият, когато те ухапе диво животно. А бях сигурен, че дори една инжекция на тази възраст ще ги убие.

Опитах се да споря с тях, макар да знаех, че си е чиста загуба на време.

— Все пак са диви животни...

— Итън Уейт, ти очевидно не обичаш животните. Тези бебчета никога няма да ни навредят. — Леля Грейс ме погледна неодобрително. — И какво се предполага да правим? Тяхната майчица я няма. Те ще умрат, ако не се погрижим за тях.

— Ще ги занеса в Дружеството за защита на животните.

Леля Мърси ги притисна до гърдите си, все едно се готвех да ги изтръгна от ръцете ѝ.

— Онези убийци! Със сигурност ще ги убият.

— Никакви приказки повече, никой никъде няма да носи бебчетата ни. Итън, подай ми онзи капкомер.

— Защо?

— Трябва да ги храним на всеки четири часа — обясни леля Грейс. Леля Пру държеше едно от бебетата в ръката си, докато то смучеше жадно от края на пипетата. — И веднъж на ден трябва да им чистим интимните части с кърпички, докато се научат сами.

Нямах желание да навлиза в повече подробности.

— Откъде знаете тези неща?

— Видяхме го по ентърнета — усмихна ми се гордо леля Мърси.

Не можех да си представя как е възможно лелите ми да имат нещо общо с Интернет. Сестрите дори нямаха микровълнова печка.

— Откъде знаете какво е Интернет?

— Телма ни заведе в библиотеката и мис Мариан ни помогна. Там имат компютри, не знаеше ли?

— И на тях можеш да гледаш всичко, дори и мръсни снимки. Най-мръсните снимки, които си виждал, всичко го има на екрана. Представяш ли си?

Под „мръсни“ леля Грейс явно имаше предвид „голи“, което смятах, че ще ги държи настрана завинаги от компютрите.

— Исках само да кажа, че това ми се струва лоша идея. Не можете да ги задържите завинаги. Ще пораснат и ще станат по-агресивни.

— Е, разбира се, че не смятаме да ги държим тук завинаги. — Леля Пру разтърси глава, сякаш бях казал най-глупавото нещо на света. — Ще ги пуснем в задния двор веднага след като се научат сами да се грижат за себе си.

— Но те няма да знаят как да си намират храна. Затова е толкова лоша идея да се грижиш за диви животни. Когато ги пуснеш на свобода, умират от глад. — Това ми се струваше добър аргумент, който можеше да ги убеди и да ме спаси от ходене до спешното.

— Ето тук бъркаш. В ентърнета пише всичко за това — каза леля Грейс.

Какъв беше този сайт, в който пишеше как се отглеждат катерици и се чистят интимните им части с мокри кърпички?

— Трябва да ги научим да събират ядки. Ще заравяме ядки в градината и ще караме катеричките да се упражняват.

Видях накъде отиват нещата. Когато станах тази сутрин, не предполагах, че денят ми ще премине в заравяне на различни видове ядки в градината за катерички бебета. Но ето, правех точно това. Чудех се колко дупки щеше да ми се наложи да изкопая, докато лелите ми останат доволни.

След половин час започнах да намирам разни неща. Напръстник, сребърна лъжица, аметистов пръстен, който не изглеждаше много ценен, но ми даде добро извинение да спра да заравям фъстъци в задния двор. Когато се върнах обратно в къщата, леля Пру си бе сложила очилата за четене с дебелия стъкла и се беше привела над купчина пожълтели страници.

— Какво четеш?

— Търся някои неща за майката на приятеля ти Линк. Дамите от ДАР се нуждаят от информация за историческата туристическа обиколка на Гатлин. — Порови се из купчината. — Но е трудно да намериш нещо за историята на Гатлин, което да не включва някой от семейство Рейвънуд. — А това бе последното име, което искаха да чуят в ДАР.

— Какво означава това?

— Ами без тях не би съществувал и самият Гатлин. Така че е невъзможно да напишеш история на града ни и да не ги споменеш.

— Наистина ли са били първи тук? — Бях чувал Мариан да споменава нещо такова, но все още ми беше трудно да го повярвам.

Леля Мърси взе един лист и го приближи толкова близо до лицето си, че сигурно виждаше двойно. Леля Пру го грабна от ръцете ѝ.

— Дай ми го. Имам си система.

— Е, щом не искаш помощ... — Леля Мърси ми обърна гръб. — Рейвънуд са дошли първи по тези места. Получили са земята от краля на Шотландия някъде около 1800 година.

— 1781-ва. Имам документ някъде тук. — Леля Пру размаха жълт лист във въздуха. — Били са фермери. Оказало се, че земята в окръг Гатлин е най-плодородната в цяла Южна Каролина. Памук,

тюпон, ориз, индиго — тук растяло всичко. Което е доста странно, защото тези култури обикновено не растат на едно и също място. Когато хората установили, че по тези места можеш да отглеждаш почти всичко, Рейвънуд вече си имали цял град.

— Независимо дали това им харесвало или не — добави леля Грейс, поглеждайки я изпод вежди над бродерията си.

Беше доста иронично — без рода Рейвънуд Гатлин можеше и да го няма. Хората, които избягваха Макон Рейвънуд и семейството му, трябваше да им бъдат благодарни затова, че градът въобще съществува. Чудех се как ли се чувства мисис Линкълн. Обзалагах се, че знае, и това сигурно имаше нещо общо с факта, че всички мразят Макон Рейвънуд толкова много.

Погледнах към ръката си, покрита с тази необяснимо плодородна почва. Все още държах боклуците, които открих в задния двор.

— Лельо Пру, това да е на някоя от вас? — показах им пръстена.

— О, да, това е пръстенът, който вторият ми съпруг, Уолъс Причард, ми подари за първата ни и последна годишнина от сватбата. — Снижи гласа си до шепот. — Беше голяма скръндза. Къде, за бога, го намери?

— Заровен в градината. Намерих и една лъжица и напръстник.

— Мърси, виж какво е намерил Итън — сребърната ти лъжичка от колекцията, онази с емблемата на Тенеси^[1].

— Казах ти, че не съм я вземала! — провикна се леля Пру.

— Дай да видя. — Леля Мърси сложи очилата си, за да разгледа лъжицата. — Да не повярваш. Най-накрая имам всичките единайсет щата.

— Лельо Мърси, щатите са доста повече от единайсет.

— Колекционирам само щатите на Конфедерацията. — Леля Грейс и леля Пру кимнаха утвърдително.

— Като говорим за заровени неща... Можеш ли да повярваш, че Юнис Хъникът е пожелала да я погребат с готварската ѝ книга? Не искала никой да разбере тайната на рецептата за плодовия ѝ сладкиш. — Леля Мърси поклати глава неодобрително.

— Беше зловна старица, също като сестра си. — Леля Грейс се мъчеше да отвори металната кутия бонбони „Уитман“ със сребърната лъжичка.

— А и сладкишът ѝ не беше чак толкова добър — каза леля Мърси.

Леля Грейс успя да отвори капака на кутията и се опита да прочете надписите на бонбоните вътре.

— Мърси, кои бяха с масления крем?

— Когато умра, искам да бъда погребана с кожената ми яка и Библията ми — обади се леля Пру.

— Няма да получиш червена точка за това от Бог, Прудънс Джейн.

— Не ми трябват червени точки, искам само да имам нещо за четене, докато чакам. Но ако там ще ни отчитат точки за живота ни, моите ще бъдат повече от твоите, Грейс Ан.

Погребана с готварската си книга... Ами ако „Книгата на луните“ е заровена някъде? Ако някой не беше искал да я открият и затова я бе скрил във вечността, така да се каже? Може би това беше човекът, който най-добре от всички осъзнаваше нейната сила. Женевиев.

Лена, мисля, че знам къде е книгата.

Около секунда нямаше отговор, но после мислите на Лена стигнаха до мен.

За какво говориш?

„Книгата на луните“. Мисля, че още е при Женевиев.

Женевиев е мъртва.

Знам.

Тогава?

Мисля, че разбираш за какво говоря.

Харлон Джеймс скочи на масата; все още беше доста жалка картинка. Кракът му беше гипсиран. Леля Мърси започна да го храни с шоколадови бонбони.

— Мърси, не храни това куче с бонбони! Ще го убиеш. Видях го в шоуто на Опра. Всъщност дали беше шоколад или малки лукчета?

— Итън, да ти запазя ли карамеловите? — попита ме леля Мърси. — Итън?

Но аз не ги слушах вече. Мислех как да разкопая един гроб.

[1] Популярни сервиси със сребърни лъжици, на които са инкрустирани емблемите на американските щати. Някои имат висока

колекционерска стойност. — Б.пр. [↑](#)

7.XII

ОСКВЕРНИТЕЛИ НА ГРОБОВЕ

Лена го измисли. Днес леля Дел имаше рожден ден и в последната минута Лена реши да организира тържеството в „Рейвънуд“. Освен това покани и Ама, като знаеше много добре, че ще е нужна божествена намеса, за да я накара някой да престъпи прага на имението. Не знам какви бяха отношенията им с Макон, но реакцията на Ама към него беше само с една идея по-слаба, отколкото към медальона. Беше явно, че предпочита и двамата да са еднакво далече от нея.

Бу Радли се появи този следобед вкъщи, захапал в уста свитък, изписан с изящен калиграфски почерк. Ама не докосна „проклетото нещо“, независимо че беше любезна покана, и за малко да не пусне и мен. Добре, че не ме видя как се качвам в катафалката с градинската лопата на мама. Това щеше да ѝ подсказва някои неща.

Радвах се, че имам повод да се измъкна от къщи, дори и той да беше разкопаване на гроб. След Деня на благодарността баща ми отново се затвори в кабинета си, а след като ни хванаха в библиотеката, единственото, което получавах от Ама, бяха гневни погледи.

С Лена нямаше да имаме възможност да отидем отново в библиотеката, поне не през следващите шейсет и осем дни. Макон и Ама изглежда не искаха да търсим повече информация, нито щяха да ни кажат сами нещо.

— След единайсети февруари ще можеш да правиш каквото си искаш — беше ми казала Ама. — Дотогава ще се държиш като другите момчета на твоята възраст. Слушай музика. Гледай телевизия. Само си дръж носа далече от тези книги.

Мама щеше да се изсмее на идеята, че ми е забранено да чета книги. Явно нещата не отиваха на добре.

Тук е още по-лошо, Итън. Бу спи на няколко крачки от леглото ми.

Не ми звучи чак толкова зле.

Нощем ме чака пред вратата на банята.

Просто Макон си е такъв, закриля те.

Прилича ми по-скоро на домашен арест.

Точно това си беше и двамата го знаехме много добре.

Трябваше да намерим „Книгата на луните“ и смятахме, че тя може да бъде скрита само при Женевиер. Беше повече от вероятно тя да бе погребана в „Грийнбриър“. Съвсем близо до градината имаше няколко надгробни камъка, който все още се показваха над тревата. Виждахме ги от плочата — май беше остатък от старо огнище, на която обикновено седяхме. Нашето място, така го наричах мислено, въпреки че никога не се осмелих да го кажа на глас. Женевиер може би бе погребана някъде там, освен ако не се беше преместила да живее другаде след войната. Но май никой никога не напуска Гатлин.

Винаги съм си мислел, че аз ще бъда първият.

Успях да се измъкна от вкъщи, но сега имахме още повече проблеми: как щяхме да намерим загубената чародейска книга, която може би щеше или пък нямаше да спаси живота на Лена и може би беше — или пък не — заровена в гроба на прокълнатата ѝ родственица, която можеше да се намира — или пък не — точно до вратата на имението „Рейвънуд“? Без чичо ѝ да ме види, без да ме спре или дори да ме убие, преди да го направя?

Ако изключим тези дребни затруднения, май останалото зависеше от Лена.

* * *

— Какъв е този проект, за който се налага посред нощ да ходите до гробището? — попита леля Дел, спъвайки се в някакъв храст. — О, господи!

— Мамо, внимавай. — Рийс хвана майка си за ръката и ѝ помогна да се изправи. На леля Дел ѝ беше достатъчно трудно да се разхожда наоколо на дневна светлина, но тази тъмнина ѝ дойде в повече.

— Трябва да направим копие на надгробен камък на наш роднина. Изучаваме генеалогия. — Е, това си беше отчасти вярно.

— Защо Женевиер? — попита Рийс с подозрение.

Погледна към Лена, но тя моментално извърна глава. Беше ме предупредила да не оставям Рийс да види лицето ми. Очевидно на Сибилите им е нужен само един поглед, за да разберат дали лъжеш. Да лъжеш Сибила е дори по-трудно, отколкото да се опитваш да лъжеш Ама.

— Тя е нарисувана на картината в дневната. Стори ми се добра идея да я използвам. Пък и нямаме чак толкова голямо гробище с роднини, както повечето семейства в града.

Хипнотичната чародейска музика от тържеството се носеше все по-слабо някъде отдалече. Чувахме само пукането на сухите листа под краката си. Вече бяхме на земята на „Грийнбриър“. Приближавахме. Беше тъмно, но пълната луна светеше толкова ярко, че почти нямахме нужда от фенерчетата си. Спомних си какво каза Ама на Макон на нейното гробище: „Половин луна за бяла магия, пълна луна за черна“. Надявах се, че тази нощ няма да правим никакви магии, и без това наоколо беше доста страшничко.

— Не съм сигурна, че Макон би одобрил да се мотаем тук в тъмното. Каза ли му къде отиваме? — притесняваше се леля Дел.

— Казах му, че отиваме на разходка. Той само поиска да стоя с теб.

— Май не съм в добра форма. Трябва да призная, че останах без дъх. — Леля Дел наистина дишаше трудно, принципно винаги идеалният ѝ кок се беше разрошил и покрай лицето ѝ се виеха кичури.

После усетих познатата миризма.

— Стигнахме.

— Слава богу.

Вървахме покрай ронещата се каменна стена на градината, където бях намерил Лена да плаче в деня, когато прозорецът се счупи. Промъкнах се вътре под скритата от храстите арка. Нощем градината изглеждаше различно, приличаше по-малко на място за гледане на облаците и повече на идеалното място за погребване на прокълнати магьосници.

Това е, Итън. Тук е. Усещам я.

И аз.

Къде мислиш, че е гробът ѝ?

Когато минахме покрай камъка, където бях намерил медальона, на няколко метра зад него в тревата видях още един. Надгробен камък с неясна фигура, седнала върху него.

Лена ахна, съвсем тихо, но все пак достатъчно, за да я чуя.

Итън, виждаш ли я?

Да.

Женевиев. Беше само отчасти материализирана, смес от мъглива омара и светлина, която на моменти се разсейваше от минаващия през призрачната форма въздух, но нямаше начин да грешим. Женевиев, жената от картината. Имаше същите златисти очи и дълга, чуплива червена коса. Къдриците ѝ се вееха нежно от вятъра, сякаш беше просто жена, седяща на пейката на автобусна спирка, а не видение върху надгробен камък. Беше красива, дори и в това състояние, и в същото време ужасяващо плашеща. Побиха ме тръпки.

Може би все пак това беше грешка.

Леля Дел застина на място. Тя също забеляза Женевиев, но беше ясно, че според нея никой друг не може да я види. Може би смяташе, че видението е резултат от появата ѝ прекалено много пъти на едно място, че е част от разбърканите образи на това място от двайсетте различни десетилетия.

— Мисля, че трябва да се връщаме вече. Не се чувствам много добре. — Леля Дел очевидно не искаше да се забърква с вековния призрак във вещерското гробище.

Лена се спъна в някакви клони. Опитах се да я хвана, но не бях достатъчно бърз.

— Добре ли си?

Тя вдигна глава само за секунда, но това беше достатъчно за Рийс. Вгледа се в очите на Лена, в лицето, в изражението, в мислите...

— Мамо, те лъжат! Не правят исторически проект, а търсят нещо. — Постави ръка на слепоочието си, сякаш наместваше парчетата на пъзел. — Книга.

Леля Дел придоби още по-объркан вид.

— Каква е тази книга, която търсите в гробище?

Лена се освободи от пронизващия поглед на Рийс.

— Книга, принадлежала на Женевиев.

Отворих брезентовата торба, която носех, и извадих лопатата. Запътих се бавно към гроба, като се опитвах да пренебрегна факта, че

призракът на Женевиер ме гледаше през цялото време. Може би щях да бъда поразен от мълния или нещо подобно. Вече нищо не би ме изненадало. Но бяхме стигнали толкова далече. Забих лопатата в земята.

— О, Велика майко! Итън, какво правиш? — Явно разкопаването на гроба върна леля Дел в настоящето.

— Търся книгата.

— Тук?! — Леля Дел ме гледаше така, сякаш бях обезумял. — Каква е тази книга?

— Книга със заклинания, много стара. Не сме сигурни, че е тук. Просто предполагаме — каза Лена, хвърляйки небрежно поглед към Женевиер, която все още се носеше над гроба, но на няколко стъпки встрани.

Аз се опитвах да не зяпам в тази посока. Начинът, по който тялото ѝ се появяваше и изчезваше във въздуха, беше доста смущаващ. Тя ни гледаше със своите злобещо златисти котешки очи, празни и безжизнени, които като че ли бяха от стъкло.

Земята не беше чак толкова твърда, особено като се имаше предвид, че беше декември месец. След няколко минути вече бях изкопал почти трийсетина сантиметра. Леля Дел крачеше напред-назад с угрижен вид. Понякога се озърташе да види дали някой не ни наблюдава, като се опитваше да не гледа директно към Женевиер. Явно не само аз бях уплашен от нея.

— Трябва да се върнем. Това е отвратително — каза Рийс.

— Не бъди толкова примерна — отвърна Лена и коленичи над дупката.

Дали Рийс я вижда?

Не мисля. Само не позволявай очите ви да се срещнат.

Ами ако Рийс разчете лицето на леля Дел?

Не може. Никой не може. Леля Дел вижда прекалено много неща наведнъж. Никой, освен самия Палимпсест не може да проследи целия процес и да разбере нещо смислено от него.

— Мамо, наистина ли ще им позволиш да разкопаят гроба?

— Деца, стига, това е нелепо. Нека спрем с тези глупости и да се върнем на тържеството.

— Не можем. Трябва да разберем дали книгата е тук. — Лена се обърна към леля Дел. — Ти можеш да ни покажеш.

За какво говориш?

Тя може да ни покаже какво има долу. Може да излъчи това, което вижда, към другите — все едно има вътрешен прожектор. Понякога е много забавно.

— Не мога. Макон не би го одобрил. — Леля Дел хапеше устните си нервно.

— Мислиш ли, че той би предпочел да разкопаем гроба? — отвърна й Лена.

— Добре, добре... Излез от тази дупка, Итън.

Излязох от дупката и отърсих пръстта от панталоните си. Погледнах към Женевиев. На лицето й имаше странно изражение, сякаш й беше интересно да види какво ще стане. Или пък се канеше всеки момент да ни изпари с призрачните си сили.

— Хайде, всички седнете. Може да ви се завие малко свят. Ако се почувствате замаяни, поставете глава между коленете си — инструктира ни леля Дел, като че ли беше стюардеса на някакъв свръхестествен самолетен полет. — Първия път винаги е най-трудно. — Протегна ни ръце, за да се хванем за нея.

— Не мога да повярвам, че участвах в това, мамо.

Леля Дел махна шнолата от кока си и пусна косата си да падне свободно по раменете й.

— Не бъди толкова примерна, Рийс.

Рийс направи гримаса, но ме хвана за ръка. Погледнах към Женевиев. Тя беше вперила очи право в мен и държеше пръста на устните си, сякаш ми казваше: „Шшш...“.

Въздухът около нас започна да се замъглява. После ни завъртя някакъв вихър, все едно бяхме на онези бързи въртележки, от които се чувстваш направо размазан и като че ли всеки момент ще повърнеш.

После имаше светлини... Една след друга, като рязко отваряне и затваряне на врата. И още, и още...

Две момичета в бели фусты тичаха из тревата, държаха се за ръце, смееха се... В косите им имаше жълти панделки.

Отвори се друга врата. Жена с кожа с цвят на карамел окачваше дрехи на простора и си тананикаше някаква песен. Лекият бриз развяваше чаршафите. Жената се обърна към голямата бяла къща и се провикна: „Женевиев! Еванджелин!“.

И друга. Младо момиче вървеше из поляната на смрачаване. Озърна се, за да види дали някой не я следи, червената ѝ коса се вееше на гърба ѝ. Женевиев. Хвърли се в прегръдките на високо, слабо момче — момче, което ужасно много приличаше на мен. То се наведе към нея и я целуна. „Обичам те, Женевиев. И един ден ще се ожения за теб. Не ме интересува какво мисли семейството ти. Не може да няма начин.“ Тя докосна нежно устните му. „Шшш... Нямаме много време.“

Вратата се затвори и се отвори нова. Дъжд, дим и звукът на разпалващ се огън, поглъщащ всичко наоколо. Женевиев стоеше в мрака, черни сажди и сълзи се стичаха по лицето ѝ. В ръцете си държеше книга с черна кожена подвързия. Нямаше заглавие, само един полумесец на корицата. Гледаше към жената, същата жена, която простираше прането. Айви. „Защо си няма име?“ Очите на по-възрастната жена бяха пълни със страх. „Само защото една книга няма заглавие, това не означава, че няма име. Тази тук се нарича «Книгата на луните».“

Вратата се затръшна. Айви, по-стара и по-тъжна, стоеше над прясно изкопан гроб. На дъното му лежеше чамов ковчег. „Да тръгна и по долината на смъртната сянка, няма да се уплаша от злото, защото Ти си с мене.“^[1]

Държеше нещо в ръката си. Книгата, черната подвързия с малкия полумесец. „Вземи я със себе си, мис Женевиев. За да не навреди повече на никого.“ Пусна книгата в дупката върху ковчег.

Друга врата. Четиримата седим край наполовина изкопаната дупка, а под пръстта, по-надълбоко, където не можехме да видим без помощта на леля Дел, имаше дървен ковчег. Книгата все още лежеше върху него. А още по-надолу, в ковчег — тялото на Женевиев, почиващо в мрака. Очите ѝ бяха затворени, кожата ѝ беше бяла като порцелан, сякаш все още дишаше, съвършено запазена по начин, по който никой труп не би могъл да се съхрани. Дългата ѝ вълниста коса се стелеше по раменете ѝ.

Образът започна да се размива, завъртя се като спирала отдолу все по-нагоре и по-нагоре. Обратно към нас четиримата, седнали край наполовина изкопаната дупка, хванати за ръце. Обратно към надгробния камък и бледата фигура на Женевиев, гледаща към нас.

Рийс изпищя. Последната врата се затвори с трясък.

Опитах се да отворя очите си, но бях замаян. Дел беше права, чувствах, че ми прилошава. Искях да дойда на себе си, но очите ми не можеха да се фокусират. Усетих, че Рийс пусна ръката ми, отстъпи назад; искаше да бъде колкото се може по-далече от Женевиер и от пронизващите ѝ златисти очи.

Добре ли си?

Така мисля.

Лена държеше главата между коленете си.

— Всички добре ли са? — попита леля Дел с равен и спокоен глас. Вече не изглеждаше объркана или неориентирана. Ако трябваше да виждам подобни картини всеки път, щом погледна към нещо, сигурно щях да се побъркам, да откача напълно.

— Не мога да повярвам, че виждаш всичко това — казах аз, гледайки към нея.

— Дарът на Палимпсеста е голяма чест и още по-голямо бреме.

— Книгата. Там долу е.

— Така е, но очевидно принадлежи на тази жена — отвърна леля Дел и посочи с ръка към призрака на Женевиер, — която изглежда и двамата не сте много изненадани да видите.

— Виждали сме я и преди — призна Лена.

— Е, ясно е, че тя сама е избрала да ви се покаже. Способността да виждаш мъртвите не е от обичайните дарби на чародейците, дори и на Самородните, и със сигурност не е присъща на смъртните. Човек може да вижда мъртвите само ако те решат да му се разкрият.

Бях уплашен. Не както когато стоях за първи път на стълбите на „Рейвънуд“, нито когато Ридли изсмукваше живота ми. Този страх беше друг. Приличаше повече на страха, който изпитвах, когато се събуждах от кошмарите си и мислех, че ще загубя Лена. Парализиращ страх. Такъв, какъвто може да усетиш, когато осъзнаеш, че могъщ призрак на прокълнатата чародейка, преминала към Мрака, е вперила очи в теб по средата на нощта и те гледа как разкопаваш гроба ѝ, за да откраднеш книга от нейния ковчег. Какво, по дяволите, си мислех? Защо въобще бяхме дошли тук на пълнолуние и разравяхме този стар гроб?

Опитвахте се да оправите това, което беше сгрешено.

В главата ми имаше глас, но не беше гласът на Лена.

Обърнах се към нея. Лицето ѝ беше бледо. Рийс и леля Дел гледаха към това, което беше останало от Женевиев. Те също я чуваха. Погледнах нагоре, към искрящите златисти очи, докато фигурата ѝ все повече се сливаше с мрака. Изглежда тя разбираше за какво сме дошли тук.

Вземи я.

Колебаех се. Женевиев затвори очи и кимна незабележимо с глава.

— Искате да вземем книгата — каза Лена. Явно все пак не си бях загубил ума.

— Откъде да знаем, че можем да ѝ се доверим? — Тя беше Мрак, нали така. Със същите златисти очи като Ридли.

Лена ме погледна.

— Не знаем.

Можехме да направим само едно нещо.

Да копаяме.

Книгата изглеждаше точно както във видението — напукана черна подвързия, с гравирани върху ѝ малка луна. Миришеше на... отчаяние, беше тежка — не само чисто физически, но и по един друг, по-нематериален начин. Тази книга принадлежеше на Мрака. Разбрах го от първата секунда, в която я докоснах, още преди да изгори пръстите ми. Имах чувството, че открадва по малко от дъха ми всеки път, когато вдишвах въздуха около нея.

Подадох я над главата си от дупката. Лена я взе от ръката ми, а аз се изкатерих навън. Искях да се махна оттук колкото е възможно по-бързо. Не ми харесваше, че стоя върху ковчега на Женевиев.

Леля Дел ахна.

— Велика Майко, никога не съм мислила, че ще я видя. „Книгата на луните“. Внимавайте. Тази книга е стара като самото време, може би дори и повече. Макон няма да повярва, че...

— Той никога няма да узнае — прекъсна я Лена, докато изтупваше пръстта от коленете си.

— Е, тук вече грешите. Ако си мислите дори за миг, че няма да кажем на чичо Макон... — Рийс скръсти ръце на гърдите си като ядосана детегледачка.

Лена вдигна книгата високо, точно пред лицето ѝ.

— За това ли? — Взираше се в очите ѝ по същия начин, както Рийс погледна в очите на Ридли на семейната сбирка, напрегнато, целенасочено. Изражението на Рийс се промени — изглеждаше смутена, почти загубила представа къде е. Гледаше към книгата, но сякаш не я виждаше. — Какво трябва да му кажем?

Тя затвори и стисна очите си, сякаш се опитваше да се отърси от лош сън. Отвори уста да каже нещо, после рязко я затвори. Лека усмивка пробягна по лицето на Лена, докато се обръщаше бавно към леля си.

— Лельо Дел?

Тя изглеждаше по същия начин като Рийс, всъщност както си изглеждаше през повечето време, и все пак имаше нещо различно. И също не можеше да отговори на въпроса на Лена.

Лена се обърна и прибра книгата в чантата ми. В очите ѝ проблясваха зелени искри, а косата ѝ се къдреше от чародейския бриз. Можех да видя магията, носеща се около нея в тъмнината. Не разбирах какво става, но трите като че ли бяха затворени в някакъв мрачен кръг и водеха странен безмълвен разговор, който не можех да чуя и да разбера. Рийс се размърда и обичайното ѝ благоприлично изражение се появи на лицето ѝ.

— Ако си мислиш дори за секунда, че няма да кажа на чичо Макон как сте ни завлекли до гробището заради някакъв глупав училищен проект, който дори няма да довършите... — За какво, по дяволите, говореше? Рийс обаче изглеждаше абсолютно сериозна. Явно не си спомняше нищо от случилото се.

Какво направи?

Един номер, който сме упражнявали с чичо Макон.

Лена затвори брезентовата ми торба с ценния ѝ товар вътре.

— Знам, съжалявам. Просто това място е наистина много зловещо нощем. Да се връщаме.

Рийс се запъти обратно към имението, влачейки леля Дел след себе си.

— Понякога си такава бебе.

Лена ми намигна.

Какви номера? Контрол над съзнанието?

Нещо такова. Телекинеза с малки камъчета. Внушаване на образи. Спиране и връщане на времето — това обаче е доста трудно. А другото да не би да е лесно?

Преместих книгата от съзнанието им. Може да се каже, че я заличих. Няма да си спомнят за нея, защото в тяхната реалност тя не съществува.

Знаех, че имаме нужда от книгата. Знаех защо Лена го е направила. Но имах чувството, че е била пресечена някаква граница, и не знаех къде точно сме застанали и дали тя ще успее отново да премине обратно. Където беше преди.

Рийс и леля Дел вече се бяха върнали в градината. Не беше нужно да съм Сибила, за да разбера, че Рийс изгаря от желание да се махне оттук. Лена тръгна след тях, но нещо ме спря.

Лена, почакай.

Върнах се обратно към дупката и посегнах към джоба си. Развих кърпичката и хванах медальона за верижката му. Нищо. Нямаше никакви видения и нещо ми подсказваше, че повече няма и да има. Медальонът ни доведе тук и ни показва каквото трябваше да видим.

Задържах го над гроба. Изглеждаше правилно, честна размяна. Щях да го пусна, когато чух отново гласа на Женевиер, този път помек.

Не. Той вече не ми принадлежи.

Погледнах към надгробния камък. Тя пак беше там, или поне това, което все още не беше се разтворило в черната пустота. Не изглеждаше толкова страшна. Изглеждаше съсипана. Така, както изглежда някой, загубил единствения човек, когото е обичал някога.

Можех да я разбера.

[1] Псалтир, 22:4, Синодално издание на Библията, 1993 г. — Б.пр. ↑

8.XII

ДА НАГАЗИШ НАДЪЛБОКО

Има толкова много проблеми, в които човек може да се забърка, преди още да е осъзнал, че се задават. В някакъв момент вече си нагазил толкова надълбоко, че нямаш шанс да се върнеш назад и трябва да продължиш да плуваш, за да стигнеш поне на другия бряг. Това е класическо мислене а ла Линк, но започвах да прозирам гениалността му. Може би не можеш да разбереш себе си, ако не нагазиш дълбоко навътре.

На следващия ден с Лена правехме точно това. Нагазвахме в дълбокото. Започнах с фалшифициране на извинителна бележка за училище, която написах с любимия молив номер 2 на Ама, после избягах от училище, за да чета открадната книга, която изобщо не се предполагаше да притежаваме, и приключих с купища лъжи за училищен проект, даващ допълнителни кредити, по който с Лена уж работехме заедно. Бях напълно сигурен, че Ама ще ме хване в момента, в който казах фразата „за допълнителни кредити“, но тя говореше по телефона с леля Каролин за „състоянието“ на баща ми.

Чувствах се зле заради всички тези лъжи, да не споменавам кражбата, фалшифицирането и заличаването на факт от съзнанието на Рийс и леля Дел, но с Лена просто нямахме време за училище. Имаше прекалено много неща, които наистина беше важно да научим.

Защото разполагахме с „Книгата на луните“. Тя беше истинска. Можех да я докосна с ръка...

— Ох! — Книгата изгори дланта ми, сякаш бе нагорещен котлон. Изпуснах я на пода в стаята на Лена. Бу Радли излая някъде из къщата. Чувах приближаващите му към нас стъпки.

— Врата! — извика Лена, без да вдига глава от речника по латински, който изучаваше в момента. Вратата се затръшна с трясък тъкмо когато Бу Радли се появи на прага. Той изпротестира с възмутен лай. — Стой далеч от стаята ми, Бу. Не правим нищо. Ще порепетирам малко.

Гледах с изненада към вратата. Още един от уроците на Макон със сигурност. Лена изглеждаше напълно спокойна, сякаш го беше правила хиляди пъти. Беше като номера, който приложи на Рийс и леля Дел миналата вечер. Започвах да мисля, че колкото повече приближаваше рожденият ѝ ден, толкова повече чародейката вземаше връх над момичето.

Опитвах се да не обръщам внимание. Но колкото по-упорито се опитвах, толкова по-често тези дребни на пръв поглед неща ми се набиваха на очи.

Тя ме погледна как си търкам ръцете в дънките. Все още ме боляха.

— Коя част от „Не можеш да я докосваш, ако не си чародеец“ не разбра?

— Да, вярно. Тази част.

Лена отвори изтъркана черна кутия и извади оттам виолата си.

— Вече е почти пет. Трябва да репетирам, иначе чичо Макон ще разбере, когато се събуди. Винаги знае дали съм репетирала или не.

— Какво? Сега?

Тя се усмихна и седна на стола в ъгъла на стаята. Намести инструмента на брадичката си, извади дълъг лък и настрои струните. За момент не помръдна, затвори очи, сякаш бяхме във филхармонията, а не в нейната спалня. И после започна да свири. Музиката извираше от ръцете ѝ и изпълваше стаята, движейки се из въздуха като още една от нейните все още неоткрити сили. Белите завеси на прозореца ѝ започнаха да се вейт и чух песента...

*„Шестнайсет лунни, шестнайсет години,
луната зове те, часът приближава.
Тез страници гонят Мрака навън.
Силите лекуват туй, що огън изгаря...“*

Както я наблюдавах, изведнъж Лена стана от стола и внимателно постави виолата там, където легеше допреди малко. Вече не свиреше, но музиката продължаваше да звучи. Тя постави лъка до виолата и седна до мен на пода.

Шшш...

Това ли ти е репетицията?

— Чичо Макон изглежда не схваща разликата. И виж... — Посочи към вратата, където се виждаше една сянка и чух ритмично потропване. Опашката на Бу. — Харесва му, а на мен ми харесва, че е тук, пред вратата ми. Мисля за него като за моята специална алармена система. — Имаше логика.

Лена коленичи пред книгата и я вдигна лесно с ръцете си. Когато разтвори страниците отново, видяхме същото, което гледахме цял ден. Стотици заклинания, старателно изписани на английски, латински, келтски и на други езици, които не познавах. Едното беше написано със странни извити букви, каквито никога не бях виждал. Тънките пожълтели страници изглеждаха много крехки, почти прозрачни. Пергаментът беше покрит с древен и изящен шрифт в тъмнокафяво мастило. Поне се надявах да е мастило.

Лена потупа с пръст по странния текст и ми подаде латинския речник.

— Това не е латински. Виж сам.

— Мисля, че е келтски. Някога виждала ли си нещо такова? — Посочих ѝ виещия се почерк.

— Не. Може би е някакъв стар магически език.

— Жалко, че нямаме магически речник.

— Имаме, искам да кажа, чичо би трябвало да има. Той притежава стотици чародейски книги, долу в библиотеката. Не е „Lunae libri“, но вероятно ще има нещо полезно за нас.

— Колко време имаме, преди да се събуди?

— Не достатъчно дълго.

Дръпнах надолу ръкавите на блузата си и ги използвах, за да хвана с тях книгата, все едно бяха кухненските ръкохватки на Ама. Прелиствах фините страници; издаваха силен шум изпод ръцете ми, сякаш бяха направени от сухи листа, а не от хартия.

— Разпознаваш ли някое заклинание?

Лина поклати глава.

— В семейството ми не ни е позволено да знаем почти нищо, преди да бъдем Призовани. — Престори се, че гледа съсредоточено в страниците. — Не искат да рискуват. В случай че станеш Мрак, предполагам. — Разбрах какво има предвид, така че оставих темата.

Страница след страница не откривахме нищо, което дори малко да разбираме. Имаше рисунки, някои плашещи, някои красиви. Създания, символи, животни — дори човешките лица някак си изглеждаха като всичко друго, но не и като човешки в „Книгата на луните“. Поне за мен това беше нещо като енциклопедия от друга планета.

Лена издърпа книгата в скута си.

— Толкова са много, че не знам, а и всичко е някак...

— Смахнато?

Облегнах се на леглото и се загледах в тавана. Навсякъде имаше думи, нови думи и числа. Числата бяха изписани едно под друго на стените на стаята като в затворническа килия.

100,78,50...

Колко още можехме да седим така? Рожденият ден на Лена приближаваше и силите ѝ вече нарастваха. Ами ако беше права и се превърнеше в нещо непознато, нещо толкова мрачно, че вече няма да се интересува от мен и да ме иска? Загледах се във виолата и я гледах, и гледах, докато вече не желях да я виждам. Затворих очи и се заслушах в чародейската мелодия. И тогава чух гласа на Лена...

„... ДОКАТО МРАКЪТ ДОНЕСЕ ВРЕМЕТО НА
ПРИЗОВАВАНЕТО, КОГАТО НАСТЪПИ
ШЕСТНАЙСЕТАТА ЛУНА, КОГАТО ЧОВЕКЪТ,
ПРИТЕЖАВАЩ ДАРБАТА, ЩЕ ИМА СВОБОДАТА НА
ВОЛЯТА И НА ДЕЙСТВИЕТО ДА НАПРАВИ ВЕЧНИЯ
ИЗБОР И ТОВА ЩЕ СТАНЕ В КРАЯ НА ДНИТЕ, В
ПОСЛЕДНИЯ МИГ ОТ НАШИТЕ ПОСЛЕДНИ ЧАСОВЕ,
ПОД СВЕТЛИНАТА НА ПРИЗОВАВАЩАТА ЛУНА...“

Спогледахме се.

— Как успя... — надникнах през рамото ѝ.

Тя обърна страницата.

— Английски е. Тези страници са написани на английски език. Някой е започнал да ги превежда тук, на гърба. Виждаш ли как мастилото е с различен цвят?

Беше права. Дори страниците на английски сигурно бяха на стотици години. Бяха изписани също с изящен почерк, но определено беше различен, а и кафявото мастило не беше същото.

— Обърни на гърба.

Лена вдигна книгата и зачете.

„ВЕДНЪЖ НАПРАВЕНО, ПРИЗОВАВАНЕТО НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ ОТХВЪРЛЕНО. ИЗБОРЪТ, ВЕДНЪЖ НАПРАВЕН НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ ОТКАЗАН. ЧОВЕКЪТ, ПРИТЕЖАВАЩ ДАРБАТА, ЩЕ ПРИСТЪПИ ИЛИ В МРАКА, ИЛИ В СВЕТЛИНАТА ЗА ВЕЧНИ ВРЕМЕНА. АКО ВРЕМЕТО МИНЕ И ПОСЛЕДНИЯТ ЧАС НА ШЕСТНАЙСЕТАТА ЛУНА ОТЛЕТИ НЕОБВЪРЗАН, РЕДЪТ ЩЕ БЪДЕ НАРУШЕН. ТОВА НЕ БИВА ДА СТАВА. КНИГАТА ЩЕ ОБВЪРЖЕ НЕОБВЪРЗАНОТО ВЪВ ВЕЧНОСТТА.“

— Значи наистина няма начин да пропуснем това с Призоваването?

— Опитвам се да ти го кажа от доста време.

Гледах думите, които не ми помагаша много да си изясня ситуацията.

— Какво става всъщност по време на Призоваването? Тази Призоваваща луна какво прави — изпраща нещо като магически лъч, който те издърпва, или какво?

Лена продължаваше да разглежда страницата.

— Никъде не се казва точно. Знам само, че става в полунощ, на лунна светлина: „В СРЕДАТА НА ДЪЛБОКИЯ МРАК, ПОД ЯРКАТА СВЕТЛИНА, ОТ КОЯТО СМЕ ДОШЛИ“. Но то става така или иначе. Не е нещо, което можеш да видиш, просто се случва. И не, няма магически лъчи.

— Но как става? — Искях да знам всичко и все още имах чувството, че Лена крие нещо от мен. Тя вдигна очи от страницата.

— За повечето чародейци това е съзнателен избор, както е написано тук. Човекът с дарбата, чародеецът, призовава своя избор, който остава за вечността. Те избират дали да призват за себе си

Светлината или Мрака. Имат свободна воля и право на действие, както смъртните избират дали да бъдат добри или лоши, само дето чародейците правят своя избор завинаги. Избират живота, който искат да водят, начина, по който ще взаимодействат с магическата вселена и с останалия свят. Това е като договор, който сключват с природата, за да намерят мястото си в Общия ред. Знам, че звучи налудничаво.

— И това става, когато си на шестнайсет? Как се предполага да знаеш кой си и какво искаш да правиш през остатъка от живота си на шестнайсет години?

— Това са късметлиите. Аз дори нямам право на избор.

Не успях да се спра и зададох въпроса, който ме интересуваше повече:

— А какво ще стане с теб?

— Рийс казва, че просто се променяш. Ставало за един миг, за един удар на сърцето ти. Усещаш невероятна енергия, тази сила преминава през тялото ти, почти като че ли се раждаш за първи път. — Изглеждаше тъжна. — Поне така твърди Рийс.

— Не звучи толкова зле.

— Тя го описва като завладяваща топлина. Почувствала се така, сякаш слънцето грее само върху нея и върху никого другия. И в този момент разбираш по кой път си поел. — Звучеше прекалено лесно, прекалено безболезнено. Лена май ми спестяваше нещо. Онази част, в която се разказва какво става, когато чародеецът премине към Мрака. В този момент обаче не ми се искаше да го обсъждаме, макар да знаех, че и двамата не можем да мислим за нищо друго.

И става просто така?

Просто така. Не боли, ако се притесняваш за това.

Да, притеснявах се и за това, но не само.

Не се притеснявам.

Нито пък аз.

Този път успяхме да отклоним темата, която ни вълнуваше, дори от мислите си.

Слънцето премина по бродираното килимче на пода в стаята, оранжевата светлина превърна всички цветове по него в стотици различни нюанси на златото. За един миг лицето на Лена, очите ѝ, косата ѝ, всичко, което светлината докосна, се превърна в злато. Беше

прекрасна, на стотици години и стотици километри от мен, и също като лицата в книгата изглеждаше не съвсем като човек.

— Слънцето залязва. Чичо Макон ще се събуди всеки момент. Трябва да приберем книгата. — Затвори я и я прибра в торбата ми. — Вземи я със себе си. Ако чичо я намери тук, ще се опита да я скрие, както крие всичко от мен.

— Не разбирам какво крият двамата с Ама. Ако всичко това предстои да се случи и никой не може да направи нищо, за да го спре, защо просто не ни го кажат?

Лена не вдигна глава към мен. Прегърнах я и тя се отпусна на гърдите ми. Не каза нищо, но през двата пласта пуловери и блузи пак можех да чуя как силно бие сърцето ѝ.

Погледна към виолата на стола и музиката от само себе си започна да затихва, както слънцето, което гаснеше постепенно през прозореца.

* * *

На следващия ден в училище беше ясно, че ние двамата сме единствените хора, които мислеха за книги. Макар да не бяха свързани с учебния материал. Никой не вдигаше ръка в час, освен за да поиска да го пуснат до тоалетната. Нито една химикалка не докосваше страниците на тетрадка, освен за да се напише бележка с въпрос кой е бил поканен, кой не е и на кого вече са били шута.

Декември означава само едно нещо в гимназия „Джаксън“ — зимния бал. Бяхме в стола, когато Лена заговори за това за пръв път.

— Покани ли някого за танците? — Тя не беше запозната с не толкова тайната стратегия на Линк да ходи на всички танци с надеждата да флиртува с треньор Крос, треньорката на лекоатлетическия отбор на момичетата. Той е влюбен в Мага Крос, която беше завършила преди пет години и след колежа се върна в училище.

— Нее, обичам да играя соло — ухили се Линк с уста, пълна с картопки.

— Треньор Крос е наблюдател на танците, затова Линк ходи сам, за да може да се навърта около нея цяла вечер — обясних аз.

— Не искам да разочаровам дамите. Всички ще започнат да се бият за мен, след като някой подправи пунша с нужното количество алкохол.

— Никога не съм ходила на училищни танци. — Лена сведе поглед към таблата и взе сандвича си. Изглеждаше почти разочарована.

Не я бях поканил на бала. Не ми беше хрумвало, че може да поиска да отиде. Толкова много неща се случваха с нас и всичко беше много по-значимо от поредния претенциозен бал.

Линк ме погледна. Беше ме предупредил, че ще стане така. „Всяко момиче иска да бъде поканено на бала, човече. Не знам защо, но поне това ми е ясно.“ Кой да помисли, че Линк може да бъде прав за нещо, свързано с жени, като се има предвид, че неговият план за съблазняване на Мага Крос никога не проработваше?

Линк пресуши кока-колата си.

— Хубаво момиче като теб? Би могла да станеш Снежната ни кралица.

Лена опита да се усмихне, но не й се получи много добре.

— Каква е тази история със Снежната кралица? Нямате ли просто кралица като навсякъде другаде?

— Не. Това е зимният бал, така че избираме Ледена кралица, но тъй като братовчедката на Савана Сноу, Сюзън, печелеше всяка година, докато завърши, а Савана победи миналата година, всички вече казват просто Снежната кралица. — Линк се протегна и откъсна парче пица от чинията ми.

Беше напълно очевидно, че Лена иска да я покана да отидем на бала заедно. Друга момичешка мистерия — искат да ги молиш за разни неща, дори да нямат никакво желание да ги направят. Имах чувството обаче, че случаят с Лена не е такъв. Сякаш имаше списък с неща, които в нейните представи едно обикновено момиче прави в гимназията, и беше твърдо решила да ги изпълни. Истинска лудост. Танците бяха последното, на което ми се ходеше в момента. Не бяхме най-популярните хора в гимназията. Не ставаше дума за това, че всички ни зяпаха, когато вървахме по коридорите, дори ако не се държахме за ръце. Нито че постоянно говореха разни неща, жестоки неща, сигурно дори сега, когато тримата седяхме сами на единствената почти празна маса в претъпканата столова. Нито че всички „Ангели-

пазители на Джаксън“ ни дебнеха непрекъснато в очакване да се издъним някъде.

Истината е, че преди Лена това щеше да ме притеснява. Просто започвах да се чудя дали не съм под влиянието на някаква магия или заклинание...

Не правя такива неща.

Не съм казал, че си го направила.

Току-що го каза.

Не казах, че ти си ми направила магия. Казах, че може би съм омагьосан.

Мислиш, че съм като Ридли?

Мисля, че... Забрави.

Лена изучаваше лицето ми още по-напрегнато, като че ли се опитваше да разчете истинските ми мисли. Може би имаше и тази дарба; вече нищо нямаше да ме учуди.

Какво?

Това, което каза сутринта след Хелюин, в твоята стая. Наистина ли го мислеше, Лена?

Кое точно?

Онова, което се появи на стената.

На коя стена?

На стената в спалнята ти. Не се прави, че не знаеш за какво говоря. Каза, че изпитваш чувства към мен, както аз имам към теб.

Тя започна да си играе с гердана си.

Не знам за какво говориш.

За това, че си... падаме един по друг.

Падаме?

Падаме... Знаеш, по-сериозно.

По-сериозно в какво?

Няма значение.

Кажи го, Итън.

Направих го.

Погледни ме.

Гледам те.

Гледах в чашата си с шоколадово мляко.

— Схвана ли? Савана Сноу? Снежната кралица? Сещаш се, заради името^[1].

Линк сипа ванилов сладолед върху пържените си картопки, без да му мигне окото.

Лена ме погледна, беше се изчервила. Протегна ми ръката си под масата. Хванах я и за малко да я дръпна почти веднага, защото шокът от докосването ѝ беше ужасно силен. Трябваше да се досетя, че ще бъде така. Начинът, по който ме гледаше, макар да не чувах какво си мисли, го подсказваше.

Ако имаш нещо за казване, Итън, кажи го.

Да... Това.

Кажу го.

Нямаше нужда да го казваме. Бяхме съвсем сами сред пълния с хора стол и разговаряхме с Линк. И двамата вече няхаме идея за какво говореше той.

— Нали разбра? Смешно е, защото името ѝ отговаря напълно. Ледената кралица и Снежната кралица — Савана е и двете едновременно.

Лена пусна ръката ми и подхвърли морков към Линк. Не спираше да се усмихва. Той си помисли, че тя се усмихва на него.

— Да, разбрах. Ледена кралица, Снежна кралица — Савана Сноу. Но пак ми се струва тъпо. Просто няма смисъл. Тук дори не вали сняг.

Линк ми се ухили над сладоледените си пържени картопки.

— Тя ревнува. По-добре внимавай. Лена иска да бъде избрана за Ледена кралица само за да танцува с мен, когато ме изберат за Леден крал.

Лена не успя да се въздържи и се разсмя на глас.

— Ти? Мислех, че се пазиш за треньор Крос.

— Така е, и тази година тя вече ще си падне по мен.

— Линк не спи по цели нощи и се опитва да измисли нещо умно и смешно, което да каже, когато тя мине покрай него.

— Тя смята, че съм забавен.

— Не, смята, че си смешен.

— Това е моята година. Усещам го. Ще стана Снежен крал и треньор Крос най-накрая ще ме забележи там горе, на сцената, заедно със Савана Сноу.

— Не разбирам точно как това ще ти помогне — каза Лена и започна да бели един червен портокал.

— О, тя ще бъде зашеметена от прекрасния ми външен вид, от чара ми и от музикалния ми талант. Особено ако ми напишеш песен. Тогава тя ще се предаде и ще танцува с мен, а след като завърша, ще дойде с мен в Ню Йорк като моята най-голяма фенка.

— Много специални планове имаш за след гимназията. — Кората на портокала беше обелена във вид на спирала.

— Чу ли това, пич? Гаджето ти мисли, че съм специален. — Линк говореше с пълна уста и няколко картофа паднаха обратно в чинията му.

Лена ме погледна. Гадже. И двамата чухме, че го каза.

Това ли съм аз?

Това ли искаш ли да бъдеш?

А ти искаш ли да ме попиташ нещо?

Не за първи път го обмислях. От известно време Лена се държеше като моя приятелка. Като се има предвид всичко, което бяхме преживели заедно, то си идваше от само себе си. Затова не разбирах защо още не съм го произнесъл на глас и защо ми беше така трудно да го кажа и сега.

Предполагам, че да.

Не ми звучиш много убеден.

Хванах другата ѝ ръка под масата и я погледнах в невероятните зелени очи.

Сигурен съм, Лена.

Значи тогава, май съм твоето... гадже.

Линк продължаваше да говори.

— Ще се убедиш, че съм специален, когато треньор Крос увисне на врата ми по време на танца ни. — Стана и хвърли таблата си на купчината при другите.

— Добре, само не си мисли, че и моята приятелка ще танцува с теб — казах аз и също оставих таблата си.

Очите на Лена светнаха. Бях прав. Тя не само искаше да бъде попитана, тя искаше да отиде. В този момент ми беше все едно какво има в списъка ѝ с неща за вършене от една нормална гимназистка. Просто исках да съм сигурен, че ще изпълни всяко от тях.

— Какво, и вие ли ще ходите?

Погледнах я въпросително и тя стисна ръката ми.

— Да, най-вероятно.

Този път Лена се усмихна съвсем искрено.

— Линк, какво ще кажеш да танцувам с теб не веднъж, а два пъти? Приятелят ми няма нищо против. Той не може да ми казва с кого мога или не мога да танцувам.

Направих гримаса, а Линк ме блъсна с юмрук в гърдите.

— Да, обзалагам се, че е така.

Звънецът би за края на обедната почивка. Просто ей така — не само се уредих с дама за зимния бал, но вече официално имах и гадже. И за първи път в живота си за малко щях да използвам думата, започваща с „о“. Посред училищния стол, в присъствието на Линк.

А казват, че обядът не бил най-важното ядене за деня.

[1] На англ ез. snow означава „сняг“. — Б.пр. ↑

13.XII

ТОПЕНЕ

— Не разбирам защо не се срещнахте тук. Искаше ми се да видя племенницата на Мелхизедек в хубавата ѝ рокля за танците. — Ама продължаваше да мърмори, както го правеше цял ден, докато оправяше папийонката ми. Тя е толкова нисичка, че се наложи да се качи три стъпала по-високо от мен, за да стигне яката ми. Когато бях малък, често решеше косата ми и връзваше вратовръзката ми, преди да отидем на църква в неделя. Винаги имаше много горд вид в тези моменти. И сега изглеждаше така.

— Съжалявам. Нямаме време да си правим снимки. Ще я взема от тях. Предполага се момчето да вземе момичето с кола, знаеш, нали?

Беше малко относително „вземане“, защото колата беше Бричката. Линк щеше да се вози с Шон. Момчетата от отбора още го приемаха като свой и му пазеха място за обяд на тяхната маса, въпреки че в повечето случаи той сядаше с мен и с Лена.

Ама спря да се занимава с папийонката ми и се разсмя. Не знам кое точно ѝ се струваше толкова смешно, но се нервирах.

— Прекалено е стегната, задушаваш ме. — Опитах се да пъхна пръст между врата си и яката, но не успях.

— Не е от папийонката, просто си нервен. Добре изглеждаш. — Огледа ме одобрително, както може би щеше да го направи мама, ако беше тук. — Сега дай да видя цветята. — Протегнах се зад себе си за малката кутия, в която имаше червена роза, заобиколена от малки бели цветчета — в магазина казаха, че се наричали гипсофили. Изглеждаха ми доста грозни, но това беше най-доброто, което можеше да се намери в „Градините на Еден“, единствената цветарница в Гатлин.

— Най-жалките цветя, които някога съм виждала — поклати глава Ама и ги хвърли в кошчето в края на стълбището. Обърна се и влезе в кухнята.

Отвори хладилника и извади оттам бял жасмин и див розмарин, вързани с тънка сребриста панделка, за да се носят на китката.

Сребърно и бяло, цветовете на зимния бал. Беше идеално.

Доколкото знаех, Ама не одобряваше отношенията ми с Лена. И въпреки това го беше направила. Заради мен. Също както би направила мама. Едва след нейната смърт осъзнах колко много разчитам на Ама, колко много съм разчитал винаги на нея. Тя беше единствената, която ми помагаше да се задържа над повърхността. Без нея сигурно щях да потъна като татко.

— Всичко си има смисъл. Не се опитвай да превърнеш нещо диво в такова, каквото не е.

Повдигнах цветята към светлината на кухненската лампа, за да ги видя по-добре. Усетих с пръсти, че панделката не беше просто красиво усукана, а увита около нещо твърдо. Малка, тънка кост.

— Ама!

Тя сви рамене.

— Какво? Ще правиш проблем от нещо толкова дребно като тази мъничка кост? След като си израснал в тази къща, след като си видял нещата, които си видял? Малко допълнителна защита никому няма да навреди — дори и на теб, Итън Уейт.

Въздъхнах и сложих цветята в кутията.

— И аз те обичам, Ама.

Тя ме прегърна така силно, че за малко да ми счупи ребрата. След това изтичах по стълбището надолу, навън, в нощта.

— И внимавай, чу ли? Не се отнасяй нанякъде.

Не разбрах какво иска да каже, но ѝ се усмихнах в отговор.

— Да, госпожо!

В кабинета на татко светеше. Чудех се дали въобще знае, че тази вечер е зимният бал.

Когато Лена отвори вратата, сърцето ми почти спря, а дори не ме беше докоснала. Знаех, че няма да прилича на никое от другите момичета на танците. В окръг Гатлин за момичетата има само два вида бални рокли, които идват от едно от двете места: „Малката мис“, местния бутик за официални облекла, или „Южняшка красавица“, булчинския магазин, намиращ се два града по-нататък.

Момичетата, които се обличат от „Малката мис“, носят мръснишки тесни рокли като на русалки, с цепки и изрязани деколтета

и с пайети. Това са момичетата, с които Ама никога не би позволила да ме видят на църковния пикник, а какво остава за зимния бал. Това често са местните красавици или дъщерите на местните бивши красавици — като Еден, чиято майка е била първа подгласничка на мис Южна Каролина, или още по-често просто дъщерите на жените, които са мечтаели да бъдат красавиците на града. В крайна сметка няколко години след завършването на гимназията тези момичета могат да бъдат видени в парка на Гатлин с бебета в ръце.

Дрехите от „Южняшка красавица“ са тип „Скарлет О’Хара“, с формата на гигантски камбани. С тях се обличат дъщерите на членките на ДАР или на другите доброволчески организации — всичките дружки на Емили Ашър и Савана Сноу. Тях можеш да ги заведеш навсякъде, стига да си достатъчно силен да го понесеш, да понесеш тях самите и начина, по който изглеждате, когато танцувате — сякаш танцуваш с булката на собствената си сватба.

И в двата случая всичко е много лъскаво, цветно и пищно и има оттенъци на онова оранжево, което местните наричат „гатлиново прасковено“.

За момчетата натискът е по-малък, но пак не е лесно. Ние трябва да се обличаме така, че да съответстваме на дамата си — което означава, че трябва да има някакъв елемент в това ужасяващо оранжево. Тази година баскетболният отбор щеше да бъде със сребристи папийонки и сребристи пояси, което спестяваше унижението от обичайните розови или оранжеви аксесоари.

Знаех, че Лена със сигурност не бе носила никога в живота си нещо подобно на гатлиновото оранжево и едва ли щеше да се облече и сега така. И въпреки това, когато я погледнах, коленете ми се разтрепериха. Май трябва най-накрая да свикна с това чувство. Беше толкова красива, че направо болеше.

Леле.

Харесва ли ти?

Тя се завъртя. Косата ѝ се виеше по раменете, дълга и пусната, прихваната леко с искрящи клипсове по онзи магически начин, по който момичетата я правят да изглежда така, сякаш е трябвало да бъде вдигната, но някак си сама е паднала. Искрах да прокарам пръсти през нея, но не се осмелявах да я докосна. Роклята на Лена се спускаше по тялото ѝ, прилепнала на местата, на които трябваше, без да прилича на

предизвикателните рокли от „Малката мис“. Беше направена от тъмносиви сребристи нишки, фини като сребриста паяжина.

Какво е това? Да не е изплетена от сребърни паяци?

Кой знае? Възможно е. Подарък ми е от чичо Макон.

Засмя се и ме придърпа в къщата. Дори имението беше решило да се преобрази тематично в съответствие със зимния бал. Тази вечер дневната приличаше на Холивуд от времето на немите филми. Подът беше покрит с бели и черни шахматно разположени плочки, а из въздуха се носеха сребристи снежинки. Пред искрящите сребристи завеси имаше черна лакирана антична маса, а зад тях се виждаше нещо, което блестеше като океана, но знаех, че това е невъзможно.

Накъдето и да погледнех, виждах светли петна, отражение от свещите и от лунната светлина.

— Наистина? Паяци?

Светлината играеше по гладките и лъскави устни. Опитвах се да не мисля за това. Опитвах се да не искам да целуна малката луна на бузата ѝ. Посипаните ѝ с почти незабележима сребриста пудра рамене, лице и коса. Дори рожденото ѝ петно тази вечер изглеждаше сребърно.

— Шегувам се. Вероятно я е намерил в някой магазин в Париж, Рим или Ню Йорк. Чичо Макон харесва красивите вещи. — Докосна сребърната луна, висеща на изцяла верижка точно над гердана с дрънкулките ѝ. Сигурно поредният подарък.

Познатото покашляне се чу от тъмния вестибюл, приближаваше се към нас заедно със светлината от един свещник.

— Будапеща, не Париж. За останалото, да, признавам се за виновен. — Макон се появи от мрака, облечен в смокинг, бяла риза и черни панталони, както обикновено без нито една гънчица. Сребърните копчета на ризата му отразяваха блясъка от свещите.

— Итън, ще ти бъда безкрайно благодарен, ако тази вечер бъдеш особено внимателен с племенницата ми. Както знаеш, в друга ситуация бих предпочел нощем да си е вкъщи. — Подаде ми цветя за китката на Лена, венец от бял жасмин. — Трябва да вземем всички възможни мерки.

— Чичо! — Лена звучеше отегчено.

Вгледах се по-внимателно във венчето. Сребърен пръстен висеше от иглата, която държеше цветята. На него имаше надпис на език, който не познавах, но бях виждал в „Книгата на луните“. Не беше

нужно да се вглеждам повече, за да разбера, че това е пръстенът на Макон, който той не сваляше никога. До днес. Подадох на Лена приготвеното от Ама украшение, което беше почти същото като това от чичо й. Между стотиците заклинания, с които бе защитен пръстенът, и цялата закрила, която Ама беше поискала от Великите, едва ли би имало дух в града, който да посмее да се закача с нас. Поне така се надявах.

— Мисля, че с вашата закрила, сър, и тази на Ама, Лена ще преживее зимния бал на гимназия „Джаксън“ — усмихнах се аз.

За разлика от Макон.

— Не се притеснявам за бала, Итън, но съм благодарен на Амари за загрижеността й.

Лена застина, местеше поглед от чичо си към мен. Определено не изглеждахме като двамата най-щастливи мъже в града.

— Твой ред е. — Взе една бутониера от масата. Беше много семпла, бяла роза с клонка от жасмин, и я забодех на самото ми. — Искате ли се и двамата да спрете да се притеснявате за мен поне за минута. Става досадно. Освен това мога да се грижа и сама за себе си.

Макон не изглеждаше много убеден.

— Както и да е. Просто не искам някой да я нарани.

Не знаех дали има предвид вещиците от гимназията или могъщата черна чародейка Сарафина. През последните няколко месеца обаче бях видял достатъчно неща, затова приех предупреждението му насериозно.

— И да я върнеш обратно преди полунощ.

— Защото това е някакъв важен час в света на чародейците?

— Не, това е вечерният й час.

Този път успях да скрия усмивката си.

Лена изглеждаше нервна по пътя към училище. Седеше мълчаливо на предната седалка, играеше си с радиото, наместваше роклята си, предпазния си колан...

— Отпусни се.

— Може би не трябва да ходим на бала. — Погледна ме въпросително.

— Какво имаш предвид?

— Всички ме мразят — отвърна тя, вперила поглед в ръцете си.
— Искаш да кажеш, всички ни мразят.
— Добре, всички ни мразят.
— Ако кажеш, ще се върнем, не е нужно да ходим.
— Не, аз искам. Там е работата... — Завъртя няколко пъти украшението на китката си. — Миналата година с Ридли правехме планове да отидем заедно. Но тогава...
Не можах да чуя края на изречението, дори в главата си.
— Нещата вече бяха започнали да се влошават. Ридли стана на шестнайсет. И после изчезна, а аз трябваше да напусна училище.
— Това не е миналата година. И са просто едни танци. Нищо лошо няма да се случи.
Лена застина.
Не още.

Когато влязохме в салона, дори аз се впечатлих — явно ученическият съвет беше поработил много сериозно през почивните дни. Беше направено всичко възможно, за да се създаде атмосферата на „сън в зимна нощ“. Стотици малки хартиени снежинки — някои бели, други от станиол, покрити с пайети, блясък и всичко друго, което можеше да блести — висяха на рибарски корди от тавана. В ъглите на салона имаше машини, които правеха сапунени мехури, а от стълбовете бели лампи хвърляха мигащи светлини наоколо.

— Здравсти, Итън. Лена, изглеждаш страхотно. — Тренъор Крос ни подаде по една чаша с прочутия прасковен пунш на Гатлин. Беше облечена в черна рокля, разкриваща малко повече от обикновено краката ѝ, за радост на Линк.

Погледнах Лена, мислейки за сребърните снежинки, летящи из въздуха в „Рейвънуд“, без да бъдат завързани на рибарски корди. Очите ѝ обаче сияеха и тя стисна силно ръката ми, сякаш беше дете на първия си голям рожден ден. Никога досега не бях вярвал на Линк, когато ми обясняваше, че училищните танци имат необясним ефект върху момичетата. Но беше ясно, че е вярно и че влияят дори и на момичетата с магически сили.

— Красиво е. — Честно казано, не беше. Просто един училищен салон, украсен за танци, но предполагам, че за Лена гледката беше

наистина красива. Може би магиите не са чак толкова впечатляващи, ако си израснал сред тях.

После чух познат глас. Не можеше да бъде.

— И нека купонът да започне!

Итън, виж!

Обърнах се и за малко да се задавя с пунша си. Линк ми се хилеше насреща, облечен с нещо, което приличаше на лъскав копиринен смокинг. Носеше черна тениска с щампа на елека, който обикновено се носи към смокинга, и черните си високи кецове. Приличаше на уличен танцър на чарлстон.

— Хей, хубавецо! Братовчедке! — Не можех да сбъркам този глас. Носеше се над шума от тълпата, над музиката, над тътнещите басы и над двойките на дансинга. Мед, захар, меласа и черешови близалки, всичко на едно място. За първи път мислех, че нещо може да бъде прекалено сладко.

Ръката на Лена се впи в моята. На рамото на Линк, облечена в най-късата рокля с пайети, носена някога на който и да е бал в гимназия „Джаксън“, а може би и на всеки бал въобще, висеше Ридли. Не знаех накъде да отвърна поглед; тя беше само крака и извивки, и руса коса, виеща се навсякъде. Усещах как температурата в салона се покачва само като я гледах. От броя на момчетата, които бяха спрели да танцуват със своите облечени като торти дами, беше очевидно, че не само аз се чувствах така. В свят, където роклите идват само от две места, Ридли даваше ново значение на израза „малка рокля“. В сравнение с нея тренър Крос приличаше на майка игуменка. С други думи, Линк беше обречен.

Лена гледаше ту към мен, ту към братовчедка си.

— Ридли, какво правиш тук?

— Братовчедке! Най-накрая се озовахме на бала, а? Не си ли развълнувана? Не е ли фантастично?

Виждах, че косата на Лена започва да се къдри от несъществуващия вятър. Тя примигна и половината от светлините в салона изгаснаха. Трябваше да реагирам бързо. Издърпах Линк към масата с пунша.

— Какво правиш с нея?

— Пич, можеш ли да повярваш? Тя е най-секси мацката в Гатлин. ИГС — изгаряне трета степен, пич. И просто се мотаеше пред

магазина, когато влязох вътре да си купя чипс на път за насам. Дори имаше подходяща рокля.

— Не мислиш ли, че е малко странно?

— Смяташ ли, че ми пука?

— Ами ако е луда? Някоя психарка?

— Смяташ, че ще ме отвлече, завърже и нещо такова, а? — Линк се ухили, представяйки си мислено картинката.

— Не се шегувам.

— Винаги се шегуваш. Какво толкова? А, разбирам. Ревнуваш. Доколкото си спомням, и ти се метна бързо в колата й. Да не си се опитал да излезеш с нея и тя да те отрязала, а?

— Няма начин. Тя е братовчедка на Лена.

— Както и да е. Знам само, че съм на бала с най-секси мадамата в съседните три окръга. Все едно метеорит да удари Гатлин. Има ли някакъв шанс това да се случи отново? Споко, ясно. Не ми разваляй вечерта. — Явно беше попаднал под магията й, не че на Ридли й се налагаше да я прилага върху Линк. Само видът й беше достатъчен той да се замае. Вече нямаше значение какво щях да му кажа.

Въпреки това опитах още веднъж.

— Това момиче носи само проблеми. Може да влезе в мислите ти, повярвай ми. Ще ти изпие мозъка и ще те накара да правиш каквото тя иска.

Линк ме хвана за раменете и ме разтърси.

— Стига, човече!

Прегърна Ридли през кръста и двамата се запътиха към дансинга. Дори не погледна към треньор Крос, когато мина покрай нея.

Започнах да дърпам Лена в другата посока, към ъгъла, където фотографът правеше снимки на двойките на фона на изкуствена снежна пряспа с изкуствен снежен човек. А там се натъкнахме право на Емили. Тя погледна към Лена.

— Лена. Изглеждаш толкова... лъскава.

Лена също я измери с поглед.

— Емили. Изглеждаш толкова... бухнала.

Вярно беше. Южняшката красавица Емили, известна и като Мразещата-Итън-Емили, приличаше на бухнала сметанова торта, пълна с прасковен крем, обвит в много пластове тафта. Косата й, оформена в нелепи малки кравайчета, завити като свински опашчици,

изглеждаше като направена от жълти панделки. Лицето ѝ май беше опънато прекалено силно, докато са ѝ правели прическата в местния салон и са забивали многобройните фиби в главата.

Какво бях намирал преди в момичетата като нея?!

— Не знаех, че си падаш по танците.

— Падаме си — отвърна Лена.

— Танци около огньовете, предполагам — опита се да оригиналничи Емили.

Косата на Лена отново започна да се навива нагоре.

— Защо? Да не би да си търсиш огън, в който да изгориш тази рокля?

Другата половина от мигащите светлини също угасна. Видях как учениците от комитета започнаха да проверяват да не би кабелите да са се откачили.

Не ѝ позволявай да спечели. Тя е единствената вещица тук.

Не е единствената, Итън.

Савана се появи до Емили, като влачеше Ърл зад себе си. Изглеждаше по абсолютно същия начин като Емили, само че беше в сребристо и розово, а не в сребристо и прасковено. Роклята ѝ беше също толкова пухкава. Човек нямаше нужда от много въображение, за да си представи, че днес е сватбеният им ден. Ефектът беше ужасяващ. Ърл наведе глава към земята, опитвайки се да не ме гледа в очите.

— Хайде, Ем, сега ще обявят победителите! — Савана погледна Емили многозначително. После се обърна към Лена. — Да не ви задържахме? Ще излезеш ли на снимката, Лена? — фръцна се тя с бухналата си рокля.

— Следващите!

Косата на Лена все още се къдреше.

Те са идиотки. Няма значение. Остави ги.

— Следващите!

Хванах Лена за ръката и я придърпах към фалшивата снежна пряспа. Тя ме погледна, очите ѝ бяха потъмнели. И после облаците се отдръпнаха и усетих, че се е върнала при мен. Бурята отмина.

— Готови ли сте? — Чух гласа на фотографа.

Прав си. Това не е важно.

Наведох се да я целуна.

Само ти си от значение.

Целунахме се точно в мига, в който от апарата излезе светкавицата. За един миг, за един съвършен миг, сякаш бяхме само двамата в целия свят и единствено това имаше значение.

И после... Ослепителната светлина от светкавицата и лепкава бяла слуз се изсипа навсякъде, най-вече върху нас двамата.

Какво, по...?

Лена ахна невярващо. Опитах се да махна слузта от очите си, но тя беше по цялото ми лице. Лена беше още по-зле — косата ѝ, лицето ѝ, роклята ѝ... Първият ѝ танц. Всичко беше съсипано. Беше пяна, направена от смес за палачинки, изсипана върху главите ни от кофата, от която се предполагаше зад гърбовете на снимащите се да се спуска ефирно фалшив сняг. Погледнах нагоре само за да получа още една доза от тази гадост в лицето си. Кофата се изтърколи на пода.

— Кой е сложил вода в снега? — Фотографът беше бесен. Никой не се обади и можех да се обзаложа, че иначе тъй бдителните „Ангели“ на „Джаксън“ този път не бяха видели нищо.

— Вижте, тя се топи! — провикна се някой от тълпата^[1].

Стояхме в локва от бяла сапунена пяна, лепило или каквото там беше и мечтаехме да се махнем оттук като с магическа пръчка; поне така сигурно се струваше на тълпата наоколо, която се смееше високо. Савана и Емили стояха отстрани и се наслаждаваха на всяка секунда от това, което вероятно беше най-унизителният момент от живота на Лена. Едно момче надвика врявата:

— Трябваше да си останеш вкъщи!

Щях да разпозная този глупав глас навсякъде. Чувал го бях достатъчно пъти в двора, доскоро единственото място, където го използваше. Ърл шепнеше нещо в ухото на Савана, докато я прегръщаше през раменете.

Изстрелях се незабавно. Пресякох салона толкова бързо, че той дори не забеляза, че идвам към него. Забих покрития си с пяна юмрук в ченето му и Ърл се строполи на пода, повличайки със себе си и Савана.

— Какво правиш, мамка му? Да не си се побъркал? — Той се опита да се надигне, но аз го притиснах с крака си.

— По-добре стой долу, Ърл.

Той приседна и оправи яката на самото си, като че ли искаше да изглежда готин дори и на пода на салона.

— Дано си сигурен в това, което правиш, Итън. — Но не се надигна. Можеше да говори каквото си иска, но и двамата знаехме, че ако се изправи, щеше да бъде повален на земята отново.

— Знам. — Издърпах Лена от разпадащата се фалшива снежна пряспа.

— Да вървим, Ърл, ще обявят кралицата и краля на бала — каза Савана нервно. Ърл се изправи и започна да се изтупва от прахта.

Изтърках очите си и разтърсих мократа си коса. Лена стоеше до мен, треперейки, и се опитваше да махне полепналата по роклята ѝ пяна. Макар да бяхме заобиколени от хора, около нея се беше образувало свободно пространство. Никой не смееше да се приближи повече, освен мен. Посегнах да избърша лицето ѝ с ръкавите на сакото си, но тя се отдръпна.

Винаги така става.

— Лена.

Трябваше да се досетя, че няма да е по-различно.

Ридли се появи до нас, а Линк вървеше неотлъчно зад нея. Личеше си, че е бясна.

— Не разбирам. Защо въобще искаш да имаш нещо общо с тях. — Произнесе думата презрително, както говореше Емили. — Никой не може да се отнася така с нас, независимо дали сме Светлина или Мрак. Къде е самоуважението ти, Лена-Селена?

— Не си струва. Не и тази вечер. Просто искам да се прибера у дома. — Лена беше прекалено засрамена, за да се ядосва като Ридли. Точно сега беше избрала не да се бие, а да отстъпи. — Отведи ме вкъщи, Итън.

Линк свали сребристото си сако и го метна на раменете ѝ.

— Каква каша само...

Ридли не можеше да се успокои. Или не искаше.

— Те носят само проблеми, Лена. С изключение на хубавеца и на новия ми приятел, любителя на чипса.

— Линк. Казах ти, че името ми е Линк.

— Млъкни, Ридли. Достатъчно ѝ се събра. — Ефектът на Сирената вече не ми действаше.

Ридли ме погледна през рамо и ми се усмихна. Доста зловеща усмивка беше.

— Като се замисля, и на мен вече ми се събра достатъчно.

Проследих погледа ѝ. Ледената кралица и придворните ѝ вървяха към сцената. За пореден път Савана беше избрана за Снежна кралица. И също както миналата година, Емили ѝ беше подгласничка, нейната Ледена принцеса.

Ридли смъкна съвсем малко черните си слънчеви очила. Очите ѝ заблестяха, можеше почти да се види жегата, която излизаше от тях. В ръката ѝ се появи близалка, а във въздуха усетих да се носи познатият лепкав и сладникав аромат.

Ридли, недей.

Не става дума за теб, Лена. Това е нещо по-голямо. Нещата в това затънтено градче ще се променят.

Чувах гласа на Ридли в мислите си така ясно, както и гласа на Лена. Разтърсих глава.

Престани, Ридли. Ще стане по-зле.

Отвори очите си, няма накъде да става по-зле. А може би има.

Потупа небрежно Лена по рамото.

Гледай и се учи.

Взираше се в „кралския двор“, смучейки черешовата си близалка. Надявах се, че в салона е прекалено тъмно, за да не могат останалите да видят зловещите ѝ златисти котешки очи.

Не! Ще обвинят мен, Ридли. Недей.

Тези селянчета трябва да си научат урока. А аз съм най-добрият учител за тази цел.

Ридли закрачи към сцената, високите ѝ токчета тракаха шумно по пода на салона.

— Ей, маце, къде хукна? — Линк се затича след нея.

Шарлот тъкмо се изкачваше по стълбите, облечена в тонове лилава тафта, която както обикновено беше с два размера по-малка от нейния, за да вземе искрящата сребриста корона и традиционното си място в „кралския двор“ — трета подгласничка след Еден. Това би трябвало да съответства на нещо като Ледената прислужница на кралицата, помислих си аз. В момента, в който беше на последното стъпало, евтиното лавандулово творение, с което беше облечена, се закачи за ръба на една стойка и когато тя пристъпи напред, задната част на роклята се разкъса по слабия шев. На Шарлот ѝ бяха нужни няколко секунди, за да осъзнае както е станало, а през това време цялото училище зяпаше розовите ѝ гащи с размера на щата Тексас^[2].

Шарлот изпищя като заклана с онзи писък, който не можеше да се сбърка — „сега-всички-знаят-колко-съм-дебела-всъщност!“.

Ридли се засмя.

Унс!

Ридли, спри!

О, аз едва започвам.

Шарлот продължаваше да пищи, а Емили, Еден и Савана се опитваха да я прикрият с фустите на булчинските си рокли. Музиката от уредбата спря внезапно и вместо танцувалните благоприлични мелодии от колоните се понесе „Ролинг Стоун“. „Sympathy for the Devil“. О, да, определено това беше песента на Ридли. Беше избрала подходящото парче, за да се представи в обществото.

Учениците по дансинга в началото си помислиха, че това е някакъв микс на Дики Уикс — сигурно единственият трийсет и пет годишен диджей на училищни балове в цяла Америка. Но скоро разбраха, че не е шега. А после всичко започна да се случва едно през друго: кордите с украсата се късаха и падаха по главите на хората, крушките над сцената и мигащите лампички гърмяха една след друга като домино.

Ридли поведе Линк към дансинга и той я завъртя около пищащите ученици, танцувайки бурно под хвърчащите отвсякъде искри. Сигурен бях, че всички си мислеха, че има някакъв срыв в електричеството, за което е виновен Ред Суит, единственият електротехник в Гатлин. Ридли се смееше с отметната назад глава и се полюшкваше около Линк в мизерното парче плат, което наричаше „рокля“.

Итън, трябва да направим нещо!

Какво?

Беше прекалено късно за каквото и да било. Лена се обърна и побягна, а аз я последвах. Преди да успеем да стигнем вратата обаче, противопожарната система се включи и пръскачките от тавана на салона заляха всичко с вода. Апаратурата започна да гърми и трещи, сякаш всеки момент щеше да избухне. Белите снежинки падаха на пода като нахиснати с вода палачинки, а фалшивият сапунен сняг се превърна в пихтиеста каша.

Сега вече всички започнаха да пищят, момичета с размазани спирали и раздърпани коси тичаха към вратата с подгизналите си

рокли от тафта. В бъркотията вече трудно можеше да се различи коя е „малка мис“ и коя „южняшка красавица“. Всички приличаха на мокри кокошки в пастелни тонове.

Когато стигнах вратата, чух оглушителен трясък. Обърнах се навреме, за да видя как гигантска блестяща снежинка се стоварва върху сцената. Както стоеше на стълбичката на кралицата, Емили се подхлъзна. Все още махаше на тълпата и се опита да се задържи, но не успя и се изтърси по дупе на пода. Строполи се сред купища прасковено-сребристи фусти. Тренъор Крос се затича към нея. Не изпитвах съжаление към Емили, макар да ми беше жал за хората, които щяха да бъдат обвинени за случилото се: ученическият съвет заради нестабилната конструкция на сцената и украсата, Дики Уикс, че се беше изгаврил с нещастieto на дебелата мажоретка по бельо, и Ред Суит за непрофесионалното му и животозастрашаващо окабеляване на електричеството в салона.

Ще се видим по-късно, братовчедке. Балът беше супер!

Побутнах Лена пред себе си.

Върви!

Тя беше толкова студена, че ми беше трудно да я докосвам. Докато стигнем до колата, Бу Радли вече ни причакваше отпред.

Макон нямаше защо да се притеснява за вечерния час.

Едва минаваше девет и половина.

* * *

Макон изглеждаше бесен. А може би просто се тревожеше. Не можех да преценя кое от двете е, защото всеки път, когато ме погледнеше, отвърщах очи. Дори Бу не смееше да вдигне поглед към него и лежеше в краката на Лена, потупвайки пода с опашката си.

Къщата вече не приличаше на бална зала. Обзалагам се, че Макон нямаше да позволи никога вече дори една снежинка да мине през вратата на „Рейвънуд“. Сега всичко наоколо беше черно. Всичко: подовите, мебелите, завесите, таваните. Само огънят в камината на кабинета грееше упорито в червено и жълто, осветявайки стаята. Може би къщата реагираше на състоянието на собственика си, а сега то определено беше много мрачно.

— Кухня! — В ръката на Макон се появи черна чаша с горещо какао. Той го подаде на Лена, която седеше завита в шарено вълнено одеяло пред камината. Тя хвана чашата с две ръце. Мократа ѝ коса беше прибрана зад ушите. Макон крачеше нервно пред нея. — Трябвало е да си тръгнеш в мига, в който си я видяла.

— Бях малко заета да се оправям с пяната и присмеха на цялото училище.

— Е, повече няма да си ангажирана с подобни неща. За твое добро, няма да излизаш от къщи до рождения си ден.

— О, стига, съвсем ясно е, че не става дума въобще за моето „добро“. — Все още трепереше, но не мисля, че беше от студа. Не и в момента.

Макон се взираше в мен, очите му бяха студени и мрачни. Беше бесен, вече бях сигурен.

— Трябвало е да я отведеш.

— Не знаех какво да правя, сър. Не подозирах, че Ридли ще разруши салона. А и Лена никога не беше ходила на танци. — Знаех, че звучи глупаво още в момента, в който го казах.

Макон ме погледна отново, отпивайки от чашата си със скок.

— Да, струва си да се отбележи, че ти пак не танцува. Дори един танц.

— Откъде знаеш? — Лена остави чашата си с какао.

Той сви рамене.

— Няма значение.

— Всъщност за мен има.

— От Бу. Той е — няма как да го кажа по-добре — моите очи.

— Какво?

— Вижда това, което виждам аз. Аз виждам това, което вижда той. Бу има някои... чародейски способности.

— Чичо Макон! Шпионирал си ме!

— Не нарочно. Как смяташ, че оцелявам като местния смахнат самотник, който никога не излиза от къщи? Нямаше да се справя без най-добрия приятел на човека. Бу вижда всичко, затова и аз виждам всичко.

Погледнах към Бу. Виждах ясно очите му, човешките очи. Трябваше да се сетя. А може би се бях сетил. Имаше очите на Макон.

Имаше и нещо друго, нещо, което дъвчеше. Някаква намачкана хартия в устата му. Наведох се и я взех. Нашата снимка от бала. Беше я носил през целия път от училището до тук. Стоях там, с Лена, по средата на фалшивата снежна пряспа. Емили грешеше. Лена излизаше на снимки, само че някак блещукащо, полупрозрачно, сякаш от кръста надолу вече беше започнала да се превръща в дух. Като че ли наистина беше започнала да се топи още преди падането на „снега“ върху нас.

Погалих Бу по главата и прибрах снимката в джоба си. Не беше нужно Лена да я вижда, не точно сега — два месеца преди рождения си ден. Нямах нужда от снимката, за да разбере, че не ни оставаше много време.

[1] Има поверие, че вещиците умират, като ги залееш с вода. В „Магьосникът от Оз“ например Злата вещица от запад се разтапя, когато я заливат с вода. — Б.пр. ↑

[2] Сравнението не е случайно — Тексас е най-големият по територия щат в САЩ. — Б.пр. ↑

16.XII

КОГАТО СВЕТЦИТЕ МАРШИРУВАХА

Лена седеше на верандата, когато пристигнах с колата. Настоях да я закарам, защото и Линк искаше да дойде с нас, но не можеше да рискува да го видят в катафалката. А аз не исках тя да ходи сама. Всъщност не исках въобще да ходи, но нямаше начин да я спра. Изглеждаше готова за битка. Носеше черно поло с висока яка, черни дънки и черна жилетка с качулка, сякаш се готвеше да обира банка. Знаеше, че отива на собствената си екзекуция, но явно не й пукаше.

Бяха минали само три дни от танците, но дамите от ДАР не си губеха времето. Събранието на Дисциплинарния комитет на гимназия „Джаксън“ днес следобед щеше да бъде истински съд на вещици и не беше нужно да си магьосник или чародеец, за да го разбереш. Емили куцукаше из училището в гипс, катастрофата на зимния бал беше основната тема за разговор в града и мисис Линкълн най-накрая получи цялата обществена подкрепа, от която се нуждаеше. Отвсякъде се носеха разкази на очевидци на поредната необичайна случка в Гатлин. И някак си изведнъж всички твърдяха, че са видели, чули или си спомнят едно и също: че Лена Дюшан е виновна за това.

Всичко при нас си беше наред, преди тя дойде в града.

Линк изскочи и отвори вратата на Лена. Беше толкова изпълнен с чувство на вина, че изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да повърне.

— Здравсти, Лена. Как си?

— Добре съм.

Лъжкия.

Не искам да се чувства зле. Вината не е негова.

Линк се прокашля.

— Много съжалявам за това. През целия уикенд се карах с майка си. Винаги е била луда, но този път е различно.

— Линк, ти нямаш нищо общо, но ти благодаря, че си опитал да разговаряш с нея.

— Може би нямаше да бъде така, ако онези вещици от ДАР не й пълнеха главата с глупости. Мисис Фишър и мисис Сноу звъняха вкъщи поне сто пъти през последните два дни.

Минахме покрай „Стоп енд Шоп“. Дори Дебелака не беше тук. Улиците бяха пусати, сякаш шофирахме из призракен град. Събранието на Дисциплинарния комитет беше насрочено за пет часа, щяхме да стигнем навреме. Срещата щеше да се състои в салона на училището, защото това бе единственото място в „Джаксън“, достатъчно голямо да побере всички хора, които бяха заявили, че ще дойдат. Друга особеност на Гатлин — всичко, което се случваше тук, засягаше всички. Нямахме закрити заседания. Видът на улиците показваше, че магазинчетата и заведенията в града бяха затворили, а това означаваше, че почти всички щяха да отидат на срещата.

— Просто не разбирам как майка ти успя да организира събранието толкова бързо. Доста ударно е действала, дори и по нейните мерки.

— От това, което чух, доктор Ашър се е намесил. Той е пришпорил директор Харпър и някои от баровците от училищното настоятелство.

Доктор Ашър е бащата на Емили и единственият истински лекар в града.

— Супер.

— Момчета, знаете, че ще ме изхвърлят, нали? Обзалагам се, че вече са го решили. Това събрание е просто за шоу.

Линк изглеждаше смутен.

— Не могат да те изхвърлят, без да те изслушат. Не си направила нищо.

— Няма значение. Нещата са решени отдавна. Каквото и да кажа, ще бъде излишно.

Беше права и двамата го знаехме. Затова не казах нищо, само хванах ръката ѝ и я целунах, пожелавайки си за стотен път да можеше аз да се явя пред училищното настоятелство, а не Лена.

Но това нямаше как да се случи. Каквото и да направех, каквото и да кажех, аз бях един от тях. Лена никога нямаше да бъде. И мисля, че именно това ме караше да се ядосвам и да се срамувам най-много.

Мразех ги още повече, защото дълбоко в себе си те все още ме смятаха за свой — дори когато излизах с племенницата на Макон Рейвънуд или се сопвах на мисис Линкълн, или не бях поканен на купона у Савана Сноу. Бях един от тях. Принадлежах им и нищо не можех да направя, за да го променя. И ако обратното също беше вярно и по някакъв начин те също ми принадлежаха, тогава Лена се противопоставяше не само на тях. А и на мен.

Истината направо ме убиваше. Може би Лена щеше да бъде Призована на своя шестнайсети рожден ден, но аз бях призован още от раждането си. Не контролирах съдбата си повече, отколкото тя своята. Може би никой от нас не можеше да я прави.

Вкарах колата в училищния паркинг. Беше претъпкан. На главния вход имаше опашка от чакащи да влязат. Не бях виждал толкова много хора на едно място от премиерата на „Богове и генерали“, най-дългият и най-скучен филм за Гражданската война, правен някога. Половината ми роднини го гледаха безплатно, защото бяха заели на продукцията семейните си униформи.

Линк се смъкна надолу на задната седалка.

— Ще се измъкна оттук. Ще се видим вътре. — Отвори вратата и се примъкна към другите коли. — Късмет.

Ръцете на Лена трепереха в скута ѝ. Побърквах се, като я гледах така нервна.

— Не е нужно да ходиш там. Можем да си тръгнем, ще те закарам обратно вкъщи.

— Не. Ще вляза.

— Защо се подлагаш на това? Сама каза, всичко е само за шоу.

— Не искам да си мислят, че ме е страх от тях. Напуснах последното си училище, но този път няма да избягам. — Пое си дълбоко дъх.

— Това не е бягство.

— За мен е.

— Чичо ти ще дойде ли?

— Не може.

— Защо, по дяволите, да не може? — Макар да стоях до нея, тя беше съвсем сама в тази битка.

— Прекалено рано е. А и не му казах.

— Прекалено рано? Какво става тук? Да не е заключен в криптата си или нещо подобно?

— По-вероятно е нещо подобно.

Не си струваше да говорим за това. Започна да вали. Погледнах я въпросително.

Повярвай ми, старая се. Ако не се въздържах, щеше да бъде торнадо.

Хората ни зяпаха, дори сочеха към нас, не че това ме изненадваше. Дотук бяхме с добрите маниери. Озърнах се, очаквайки да видя Бу Радли до вратата, но този път май не беше наблизо.

Влязохме в салона от страничния вход — идея на Линк, която се оказа добра. Защото, когато успяхме да стигнем до самата зала, осъзнах, че хората отвън не чакаха да влязат вътре, а просто стояха с надеждата да чуят какво става.

Мястото приличаше на жалък декор за някоя филмова съдебна драма. В предната част на помещението имаше голяма пластмасова съгъваема маса, зад която, наредени един до друг, седяха няколко учители. Естествено, мистър Лий също беше там, с яркочервената си папийонка и с многото предразсъдъци, директор Харпър и неколцина други, които явно бяха членове на училищното настоятелство. Всички изглеждаха стари и отегчени, сякаш биха предпочели да си стоят вкъщи и да гледат ТВ шопинг или някоя религиозна програма.

Седалките в салона бяха заети от най-видните граждани на Гатлин. Мисис Линкълн и фанатичните ѝ дружки от ДАР заемаха първите три реда, а „Сестрите на Конфедерацията“, Първият методистки хор и Историческото общество се бяха настанили на съседните. Точно зад тях беше младата смяна — „Ангелите пазители на Джаксън“, известни още и като „момчетата, които искаха да бъдат като Емили и Савана“, и „момчетата, които искаха да влязат в техните гащички“, накичени с новичките си „ангелски“ униформи. Тениските имаха щампа на ангел с широко разперени бели криле, който подозрително приличаше на Емили Ашър. Колкото и да беше нелепо, ангелът беше облечен с тениска на — познайте какво? — отбора на мажоретките на гимназия „Джаксън“. Отзад на тениските имаше

просто чифт ангелски крила, нарисувани така, сякаш излизаха право от гърба на човека, и надпис: „Ще те наблюдаваме“.

Емили седеше до мисис Ашър, гипсираният ѝ крак беше изтегнат на един оранжев стол. Мисис Линкълн присви очи, щом ни видя, а мисис Ашър прегърна закрилнически дъщеря си през раменете, сякаш някой от нас щеше да се втурне към тях и да ги пребие със сопа. Видях как Емили извади телефона си от малката сребриста чантичка и започна да пише есемеси. Пръстите ѝ направо летяха. Тази вечер физкултурният ни салон беше епицентърът на клюки, които щяха да стигнат за цял щат.

Ама седеше няколко реда по-назад, играейки си нервно с амулета на врата си. Надявах се, че заклинанията ѝ щяха да изкарат наяве дяволските рога на мисис Линкълн, които тя така дълго беше крила. Разбира се, баща ми не беше тук, но Сестрите бяха през една пътека от Ама заедно с Телма. Нещата явно бяха по-лоши, отколкото си мислех. Сестрите не бяха излизали толкова късно от къщи от 1980-а, когато леля Грейс яла прекалено много люто и решила, че е получила инфаркт. Леля Мърси ме забеляза и ми помахаша с кърпичката си.

Придружих Лена до мястото пред масата, очевидно запазено за нея. Столът беше точно в центъра, пред очите на всички. Като за екзекуция.

Всичко ще бъде наред.

Обещаваш ли?

Чувах как капките дъжд удрят силно по покрива на салона.

Обещавам ти, че случващото се тук е без значение. Обещавам ти, че тези хора са идиоти. Обещавам, че нищо от това, което ще кажат, няма да промени чувствата ми към теб.

Ще приема това за „не“.

Дъждът се усили. Лош знак. Хванах ръката ѝ и пяхнах в нея малкото сребърно копче от жилетката ѝ, което бях намерил в Бричката в нощта, когато се срещнахме за пръв път в дъжда. Не беше нищо особено, но оттогава го носех постоянно в джоба си.

Вземи. Като талисман за късмет. На мен поне ми донесе.

Виждах как се опитва да не се разпадне. Без да каже и дума, Лена свали гердана си и добави копчето към колекцията си от любими дрънкулки.

Благодаря ти.

Ако можеше да се усмихне, щеше да го направи в момента.

Оставих я и се запътих към реда, където седяха Сестрите и Ама. Леля Грейс се изправи, облегната на бастуна си.

— Итън, насам! Пазим ти място, миличък.

— Защо не седнеш, Грейс Статъм — просъска жена със синя коса зад гърба й.

Леля Пру се обърна към нея.

— Гледай си своята работа, Сейди Хъникът.

Наместих се между леля Мърси и леля Грейс.

— Как си, държиш ли се, сладкишче? — усмихна ми се Телма и ме щипна по ръката.

Отвън се чува гръмотевици и проблеснаха светкавици. Няколко старици ахнаха.

Притеснен на външен вид мъж, който седеше в средата на голямата маса, се изправи и се прокашля.

— Не се притеснявайте, просто лек токов удар. Защо всички не заемем местата си и да започнем. Казвам се Бъртранд Холингсуорт и съм председател на училищното настоятелство. Събранието е свикано в отговор на петицията за изключване от гимназията на ученичка на име Лена Дюшан, нали така?

Въпросът беше зададен към директор Харпър, или да го наречем по-точно „палача на мисис Линкълн“.

— Точно така, сър. Неколцина загрижени родители отправиха въпросната петиция към мен като директор на гимназията. Подписана е от повече от двеста от най-уважаваните родители и граждани на Гатлин и ученици от училището.

Естествено.

— Какви са основанията за изключването?

Директор Харпър вдигна бележника си пред себе си, сякаш четеше вестник.

— Нападение. Унищожаване на училищна собственост. Освен това на мис Дюшан вече е наложен изпитателен срок.

Нападение? Никого не съм нападала.

Това са просто обвинения. Не могат да докажат нищо.

Скочих на крака, преди още да е довършил изречението си.

— В това няма нищо вярно!

Друг изгупан мъж от края на масата повиши глас, за да надвика дъжда, а двайсетина възрастни дами започнаха да коментират лошите ми маниери.

— Млади човече, седнете на мястото си. Не може да се изказвате свободно.

Мистър Холингсуорт продължи.

— Имате ли свидетели, които да подкрепят тези обвинения?

Директор Харпър съзнателно прочисти гърлото си.

— Да. Освен това получих информация, че мис Дюшан е имала подобни проблеми и в предишното си училище.

За какво говори? Откъде знаят за предишното ми училище?

Не знам. Какво се е случило там?

Нищо.

Една от жените от настоятелството се зарови в някакви листове пред нея.

— Мисля, че първо трябва да чуем председателя на родителския комитет, мисис Линкълн.

Майката на Линк се изправи драматично и тръгна по пътеката към „Върховния съд“ на Гатлин. Явно беше гледала доста съдебни филми.

— Добър вечер, дами и господа.

— Мисис Линкълн, ще ни кажете ли какво знаете за тази ситуация, тъй като вие сте един от инициаторите на петицията?

— Разбира се. Мис Рейвънуд, искам да кажа мис Дюшан, се премести тук преди няколко месеца и оттогава в гимназия „Джаксън“ възникват различни проблеми. Първо, тя счупва прозорец в часа по английски език...

— За малко да накълца бебчето ми на парчета! — провикна се мисис Сноу.

— Сериозно наранява учениците и много от тях получават порязвания от счупените стъкла.

— Никой освен Лена не пострада тогава! — изкрещя Линк от дъното на салона.

— Уесли Джеферсън Линкълн, по-добре си върви веднага вкъщи! — изсъска мисис Линкълн. После отново придоби сериозно изражение, оправи полата си и се обърна към комитета. — Чарът на мис Дюшан очевидно действа върху по-слабия пол — каза тя с

усмивка. — Както казвах, счупва прозорец в часа по английски, което изплашва толкова много останалите ученици, че някои от младите дами с изразено гражданско съзнание сформират групата „Ангели-пазители“ с единствената цел да защитят себе си и съучениците си.

„Ангелите“ кимаха в унисон от местата си, сякаш някой беше прикрепил главите им една към друга с невидима корда. Кое то в известен смисъл май беше точно така. Мистър Холингсуорт записваше нещо в жълтия си бележник.

— Това ли е единственият инцидент, свързан с мис Дюшан?

Мисис Линкълн се постара да изглежда шокирана.

— За бога, не! На зимния бал тя включва противопожарната система, съсипва танците и унищожава аудиотехника на стойност четири хиляди долара. И сякаш това не е било достатъчно, бута мис Ашър от сцената, вследствие на което това невинно момиче си чупи крака и както ми беше казано, ще минат месеци, преди да се излекува.

Лена гледаше право пред себе си.

— Благодаря ви, мисис Линкълн. — Майката на Линк се обърна и се усмихна на Лена. Не усмивка на великодушие или дори саркастична, а усмивка от типа „ще-разруша-живота-ти-и-ще-се-забавлявам-докато-го-права“. Върна се на мястото си. После спря и отново погледна към Лена.

— За малко да забравя. — Извади някакви измачкани листове от чантата си. — Имам информация от предишното училище на мис Дюшан във Вирджиния. Макар че може би по-скоро трябва да го наречем учебна институция с по-особен режим.

Не беше никаква институция, а частно училище.

— Както директор Харпър спомена, мис Дюшан не за първи път има прояви на насилие.

Гласът на Лена в главата ми беше на границата на истерията. Опитах се да я успокоя.

Не се притеснявай.

Но аз се притеснявах. Мисис Линкълн нямаше да каже това, ако не разполагаше с някакви доказателства.

— Мис Дюшан е много неуравновесено момиче. Тя страда от психическо заболяване. Само да погледна... — Започна да прелиства листовите, сякаш търсеше нещо. Чаках да чуя диагнозата за заболяването, от което мислеше, че страда Лена. Как се описва фактът,

че си различен от другите? — А, да, ето. Изглежда, че мис Дюшан страда от биполярно разстройство, което — д-р Ашър ще ви каже — е доста сериозно психическо състояние. Хората с това заболяване са склонни към насилие и имат непредсказуемо поведение. Болестта е наследствена, майка ѝ също е била с тази диагноза.

Това не е вярно!

Дъждът продължаваше да барабани по покрива. Надигна се вятър, който отвори рязко вратата на салона.

— Всъщност майка ѝ е убила баща ѝ преди четиринайсет години.

Цялата зала ахна.

Гейм. Сет. Мач.

Всички започнаха да говорят един през друг.

— Дами и господа, моля ви! — Директор Харпър се опитваше да успокои хората, но неуспешно. След като огънят беше пламнал, нищо не можеше да го спре.

* * *

Бяха нужни десет минути, за да се възстанови редът. Но Лена още не можеше да дойде на себе си. Чувах как сърцето ѝ препуска лудо, сякаш беше моето собствено. Сълзите, на които не позволяваше да излязат, бяха заседнали на гърлото ѝ. Бях изненадан, че още не е избягала от салона, но тя или беше прекалено смела, или прекалено зашеметена, за да помръдне.

Знаех, че мисис Линкълн лъже. Знаех, че вероятността Лена да е била в лудница, е толкова, колкото „Ангелите пазители“ наистина да искат да защитават учениците в „Джаксън“. Не знаех обаче дали мисис Линкълн лъже и за останалото — че майка ѝ е убила баща ѝ.

Знаех и че искам аз лично да убия нея самата. Познавах майката на Линк през целия си живот, но напоследък не можех да мисля за нея по този начин. Не приличаше на жената, която изтръгваше устройството за кабелната телевизия или ни четеше лекции за сексуалното въздържание с часове. Това нямаше нищо общо с досадните ѝ, но все пак безобидни каузи. Беше по-отмъстително, по-лично. Не разбирах само защо мрази Лена толкова много.

Мистър Холингсуорт се опита да овладее отново ситуацията.

— Добре, нека всички се успокоим. Мисис Линкълн, благодаря ви, че ни отделихте време тази вечер. Бих искал да погледна тези документи, ако не възразявате.

Изправих се отново.

— Цялата тази история е абсурдна. Защо просто не запалим клада и не я хвърлим в нея?

Председателят се вживя за пореден път в ролята си.

— Мистър Уейт, седнете на мястото си или ще ви помоля да напуснете. Няма да позволя повече избухвания по време на това събрание. Прегледах показанията на очевидците. Изглежда, че положението е ясно и има само едно нещо, което може да се направи.

Чу се трясък и тежката метална врата в дъното на салона се отвори. В залата нахлу силен вятър, носещ силни струи дъжд.

И още някого.

Макон Рейвънуд крачеше небрежно през физкултурния салон, облечен в черно кашмирено палто и елегантен сив костюм на райе, и с Мариан Ашкрофт подръка. Мариан носеше малък кариран чадър, за да я пази от дъждовния порой. Макон нямаше чадър, но беше абсолютно сух. Зад тях пристъпваше Бу. Черната му опашка беше мокра и щръкнала, което показваше пределно ясно, че е повече вълк, отколкото куче.

Лена се обърна в оранжевия си пластмасов стол и за секунда изглеждаше толкова слаба и ранима, че сякаш ще се строполи долу. Видях облекчението в очите ѝ и колко упорито се старае да остане на място, за да не скочи и да не се хвърли в прегръдките на чичо си. Очите на Макон проблеснаха към нея и тя се облегна обратно на стола си. Той се запъти към членовете на училищното настоятелство.

— Съжалявам за закъснението. Времето е толкова коварно тази вечер. Няма да ви прекъсвам. Тъкмо щяхте да казвате нещо съществено, ако съм чул правилно.

Мистър Холингсуорт изглеждаше объркан. Всъщност повечето хора в салона изглеждаха така. Никой от тях не беше виждал Макон Рейвънуд на живо.

— Извинете, сър. Не знам за кого се мислите, но сме по средата на събрание. И не може да вкарвате това... куче тук. Само кучета водачи могат да влизат на територията на училището.

— Разбирам напълно. Но Бу Радли наистина е моите очи, така че отговаря на изискването. — Не можах да не се усмихна, технически беше вярно. Бу разтърси огромното си тяло, водата от мократа му козина опръска всички седящи близо до пътеката.

— Вижте, мистър...

— Рейвънуд. Макон Рейвънуд.

От скамейките се чу още едно мощно ахване, последвано от шушукане, което се понесе от ред на ред. Целият град беше чакал този ден още преди да се родя. Напрежението в салона нарастваше. Нямаше нищо, *нищо*, което Гатлин да обича повече от доброто зрелище.

— Дами и господа от Гатлин. Удоволствие е най-накрая да се срещна с всички вас. Убеден съм, че познавате моята скъпа приятелка, прекрасната д-р Ашкрофт. Тя беше така любезна да ме съпроводи тази вечер, защото не се ориентирам добре из улиците на симпатичния ви град.

Мариан помахна с ръка.

— Искам да се извиня още веднъж за закъснението си. Моля, продължете. Сигурен съм, че тъкмо щяхте да кажете, че обвиненията срещу племенницата ми са напълно неоснователни, да посъветвате децата да се приберат по домовете си и да се наспят добре, за да бъдат бодри за училище утре.

За около минута мистър Холингсуорт изглеждаше така, сякаш ще направи точно това, и се зачудих дали чичо Макон не притежава същата сила на убеждението като Ридли. Една жена от комитета обаче прошепна нещо в ухото му и той явно си спомни какъв е бил потокът на мисълта му допреди малко.

— Не, сър, няма да направя това. Всъщност обвиненията срещу племенницата ви са доста сериозни. Изглежда, че има няколко очевидци на описаните събития. Въз основа на писмените показания и информацията, предоставена на тази среща, опасявам се, че нямаме друг избор, освен да я изключим.

Макон махна с ръка в посока на Емили, Савана, Шарлот и Еден.

— Това ли са ви свидетелите? Група момиченца с развнтено въображение, страдащи от синдрома „гроздето е кисело“?

Мисис Сноу скочи на крака.

— Да не би да намекувате, че дъщеря ми лъже?

Макон ѝ отвърна с усмивката си на холивудска звезда.

— Не намеквам, скъпа моя. Аз твърдя, че дъщеря ви лъже. Убеден съм, че можете да схванете разликата.

— Как смеете? — Майката на Линк скочи като дива котка. — Нямате право да бъдете тук и да проваляте събранието.

Мариан се усмихна мило и пристъпи напред.

— Както е казал един велик човек: „Несправедливостта, където и да е тя, е заплаха за справедливостта навсякъде“. А в тази зала не виждам никаква справедливост, мисис Линкълн.

— Не ни баламосвайте с харвардските си измишльотини.

— Не мисля, че Мартин Лутър Кинг е ходил в Харвард — каза Мариан и затвори рязко чадъра си.

Мистър Холингсуорт заговори с авторитетен тон:

— Фактите са ясни. Според очевидците мис Дюшан е пуснала противопожарната аларма, причинила е щети за хиляди долари на училището и е бутнала мис Ашър от сцената, в резултат на което тя си е счупила крака. Въз основа на тези събития имаме основание да я изключим.

Мариан въздъхна шумно.

— „Трудно е да освободиш глупаците от оковите, които обожават.“ — Погледна многозначително към мисис Линкълн. — Волтер, още един човек, който не е посещавал Харвард.

Макон продължаваше да стои спокойно, което изглежда още повече нервираще всички останали.

— Мистър...

— Холингсуорт.

— Мистър Холингсуорт, не е добре за вас да продължавате в посоката, в която сте поели. В Южна Каролина все още е незаконно да възпрепятствате малолетни да посещават държавните училища. Образованието е задължително. Не можете да не допускате невинно момиче в училище без основателни причини. Тези дни свършиха, дори и в Юга.

— Както обясних, мистър Рейвънуд, имаме основателни причини и разполагаме с властта да изключим племенницата ви.

Мисис Линкълн отново скочи.

— Не може просто да се появявате изневиделица и да се месите в делата на града! Не сте напускали къщата си от години! Какво ви дава

право да казвате какво да се прави в този град и какво да става с нашите деца?

— Да не би да говорите за малката си колекция от марионетки, облечени като... еднорози? Извинете лошото ми зрение. — Макон посочи към „Ангелите“.

— Това са ангели, мистър Рейвънуд, не еднорози. Не че бих очаквала да разпознаете пратениците на нашия Бог, след като нямам спомен да съм ви виждала в църква.

— Нека този, който е безгрешен, да хвърли първия камък, мисис Линкълн. — Макон замълча за секунда, сякаш смяташе, че мисис Линкълн ще има нужда от малко време, за да схване какво й намеква. — Що се отнася до първоначалната ви мисъл, абсолютно сте права. Прекарвам доста време в къщата си, което напълно ме задоволява. Тя действително е чародейно място. Но може би наистина трябва да прекарвам повече време в града, да ви опозная. Да поразтърся малко нещата, нали така се казва?

Мисис Линкълн изглеждаше ужасена, а членовете на ДАР започнаха да се въртят неспокойно на местата си.

— Всъщност, ако Лена не се върне в училище, ще трябва да се обучава у дома. Може би ще покания няколко от нейните братовчеди да се настанят у нас, за компания. Не бих искал да й липсва социалният елемент на образованието. Някои от тях са доста интересни личности. Мисля, че сте се запознали с едната й братовчедка на вашия малък зимен маскен бал.

— Не беше маскен бал.

— Простете. Предположих, че тези рокли са маскарадни облекла. Явно съм се заблудил от крещящите разцветки и обилната перушина.

Мисис Линкълн почервения. Тя вече не беше жената, опитваща се да гори книги. Приличаше на човек, с когото никак не е хубаво да се забъркваш. Притесних се за Макон. Притеснявах се за всички нас.

— Да бъдем честни, мистър Рейвънуд. Мястото ви не е в този град. Не сте част от него, нито вие, нито племенницата ви. Не мисля, че сте в положение да поставяте условия.

Изражението на Макон бавно започна да се променя. Той въртеше разсеяно пръстена си.

— Мисис Линкълн, оценявам откровеността ви и ще се опитам да бъда толкова честен с вас, колкото бяхте вие с мен. Ще бъде голяма грешка за вас, за всеки в този град, да продължавате с тази тема. Виждате ли, аз съм доста заможен и разточителен човек. Ако се опитате да попречите на връщането на племенницата ми в затыпяващата ви гимназия — наистина не разбирам какво толкова я влече, но изборът си е неин — ще бъде принуден да похарча малко пари. Кой знае, може да инвестирам в някой „Уол-Март“ и тогава едва ли ще остане отворен магазин в града. — От скамейките се чу поредното масово ахване.

— Това заплаха ли е?

— О, в никакъв случай. По някаква случайност съм собственик и на земята, върху която е построен хотел „Южняшко гостоприемство“. Затварянето му ще ви причини доста неудобства, мисис Сноу, тъй като съпругът ви ще бъде принуден да пътува надалече, за да се среща със своите приятелки, което ще означава, че редовно ще закъснява за вечеря. Не бива да го допускаме, нали?

Мистър Сноу се изчерви и се опита да се скрие зад гърбовете на няколко момчета от бейзболния отбор, но Макон едва започваше.

— Мистър Холингсуорт, вие ми изглеждате доста познат. Както и забележителната красавица вляво от вас. — Макон посочи към дамата от настоятелството, която седеше до председателя. — Не съм ли ви виждал някъде заедно? Мога да се закълна, че...

Холингсуорт се олюля леко.

— Абсолютно не, мистър Рейвънуд. Аз съм женен мъж!

Макон насочи вниманието си към плешивия мъж от другата му страна.

— А, мистър Ебит. Ако спра да отдавам земята си под наем на „Капризното куче“, къде ще си пиете питието вечер, когато жена ви смята, че обсъждате книги в Литературния библейски клуб?

— Уилсън, как си могъл! Да използваш името на Всемогъщия Бог като алиби! Ще гориш в ада за това! — Мисис Ебит взе чантата си и започна да си проправя път към вратата.

— Розали, не е вярно!

— Не е вярно, така ли? — Макон се усмихна. — Не мога дори да си представя какво би ми казал Бу, ако можеше да говори. Знаете, че

той обикаля непрекъснато из вашия очарователен малък град и със сигурност е видял едно-две любопитни неща.

Ушите на Бу щръкнаха, когато чу името си, и доста хора започнаха да се въртят в столовете си, сякаш се страхуваха, че той ще отвори уста във всеки момент и ще проговори с човешки глас. След Хелюин това не би ме изненадало, а като се имаше предвид репутацията на Макон Рейвънуд в Гатлин, едва ли и някой от присъстващите щеше да бъде шокиран.

— Както можете да видите, в този град има доста хора, които не бих нарекъл „честни“. Представете си притеснението ми, когато разбрах, че четири разглезени момиченца, израсли в тази среда, са единствените свидетелки и авторки на нелепите обвинения срещу моето семейство. Няма ли да бъде в интерес на всички нас, ако спрем да се занимаваме с този случай? Няма ли да бъде пример за джентълменство, ако направите това, сър?

Мистър Холингсуорт май щеше да припадне всеки момент, а видът на жената до него показваше, че ѝ се иска да потъне вдън земя. Мистър Ебит беше последвал вече съпругата си. Останалите членове на „трибунала“ изглеждаха уплашени до смърт, сякаш всеки миг Макон Рейвънуд или неговото куче ще започнат да разказват на града малките им мръсни тайни.

— Мисля, че сте прав, мистър Рейвънуд. Може би трябва да проучим по-подробно тези обвинения, преди да продължим. Възможно е и да са неоснователни.

— Мъдър избор, мистър Холингсуорт. Много мъдър избор. — Макон отиде до малката масичка, пред която седеше Лена, и ѝ подаде ръка. — Хайде, Лена. Късно е. Утре си на училище, трябва да се наспиш. — Тя се изправи. Дъждът навън вече валеше по-леко. Мариан завърза шала около главата си и тримата тръгнаха по пътеката към вратата, а Бу завършваше процесията. Не погледнаха към никого друго в залата.

Мисис Линкълн стана права и изкрещя, сочейки към Лена:

— Майка ѝ е убийца!

Макон се обърна и очите им се срещнаха. Имаше нещо в изражението на лицето му... Същото изражение, както когато му показвах медальона на Женевиев. Бу излая заплашително.

— Внимавай, Марта. Не знаеш кога отново ще се озовем един срещу друг.

— О, напротив, знам, Макон. — Тя се усмихна, но това не беше точно усмивка. Не знам какво ставаше между тях, но не изглеждаше двамата просто да се заяждат един с друг.

Мариан отвори чадъра си, въпреки че още не бяха излезли навън. Усмихна се дипломатично на тълпата.

— Надявам се да видя всички ви скоро в библиотеката. Не забравяйте, през седмицата работим до шест часа следобед. — Кимна към хората в залата. — Какво щяхме да правим без библиотеките? Нямаше да имаме нито минало, нито бъдеще. Питайте Рей Бредбъри. Или отидете до Шарлът^[1] и го прочетете сами на стената на обществената библиотека. — Макон хвана Мариан под ръка, но тя не беше свършила. — Той също не е бил в Харвард, мисис Линкълн. Дори не е ходил в колеж.

И след това си тръгнаха.

[1] Шарлът — най-големият град в Северна Каролина. — Б.пр. ↑

19.XII

БЯЛА КОЛЕДА

След срещата на Дисциплинарния комитет едва ли някой вярваше, че Лена ще се появи на другия ден в клас. Но аз бях убеден, че ще го направи. Никой не знаеше, че веднъж вече я бяха принудили да напусне училище. Нямаше да позволи да ѝ го отнемат отново. За всички останали училището беше затвор, за нея беше свобода. Само че това нямаше значение, защото в този ден Лена се превърна в призрак — никой не поглеждаше към нея, никой не ѝ говореше, не сядаше до нея в стола, на пейките на стадиона или на чина. До четвъртък половината деца в училище носеха тениските на „Ангелите“ с белите крила на гърба. От начина, по който половината учители я гледаха, изглеждаше, че и те искат да ги облекат. В петък напуснах баскетболния отбор. Вече не чувствах, че играем от една и съща страна. Треньорът беше бесен. След като се накрещя, просто поклати глава.

— Ти си луд, Уейт. Виж какъв сезон направи, а захвърляш всичко заради някакво момиче. — Чувах го в гласа му. *Някакво момиче.* Племенницата на Макон Рейвънуд.

Никой обаче не ни казваше нищо лошо. Поне не в лицето ни. Ако мисис Линкълн беше успяла да всели страха от Господ в сърцата им, Макон Рейвънуд накара хората от Гатлин да се страхуват от нещо друго. От истината.

Докато гледах как числата на стената на Лена стават все по-малки и по-малки, това, от което тя се страхуваше, започваше да ми се струва все по-реално. Ами ако не можехме да го спрем? Ами ако беше права и след рождения ѝ ден момичето, което познавах, изчезнеше? Сякаш никога не бе съществувало.

Разполагахме само с „Книгата на луните“. И с една мисъл, която се опитвах да не допускам до главата на Лена, а и до моята.

Не бях сигурен, че книгата щеше да е достатъчна.

„В ОНЕЗИ, ЩО ПРИТЕЖАВАТ ДАРБАТА, ЩЕ СЕ БОРЯТ ДВЕ СИЛИ, МРАКЪТ И СВЕТЛИНАТА, ОТ КОИТО СЕ РАЖДА ЦЯЛАТА МАГИЯ.“

— Мисля, че разбрах номера с Мрака и Светлината. Не може ли да минем към по-хубавата част? Частта, наречена „Вратичка за измъкване от вашето Призоваване?“, „Как да разкараме луд Катаклист?“ или „Как да върнем времето назад?“.

Бях отчаян и нервен, а Лена не помагаше особено.

От мястото, където седяхме на студените пейки, училището изглеждаше пусто. Предполагаше се да бъдем на научния панаир, да наблюдаваме Алис Милкхауз как топи яйце в оцет, да слушаме как Джаксън Фрийман обяснява, че няма такова нещо като глобално затопляне, а Ани Хъникът спори с него и развива теории как можем да превърнем „Джаксън“ в зелено училище.

Погледнах към учебника си по алгебра, който се подаваше от раницата ми. Май нямаше какво повече да науча на това място. Научих достатъчно през последните няколко месеца. Лена беше на милиони километри от мен, погълната изцяло от книгата. Носех я постоянно в чантата си, защото се притеснявах Ама да не я намери, ако я оставех вкъщи.

— Тук има нещо за Катаклистите.

„НАЙ-МОЩНАТА ОТ СИЛИТЕ НА МРАКА ЩЕ БЪДЕ ДАРБАТА, БЛИЗКА ДО ПУСТОТАТА И СТИХИИТЕ, ДАРБАТА НА КАТАКЛИСТА. НАЙ-МОЩНАТА ОТ СИЛИТЕ НА СВЕТЛИНАТА ЩЕ БЪДЕ ДАРБАТА, БЛИЗКА ДО ПУСТОТАТА И СТИХИИТЕ. ДАРБАТА НА САМОРОДНИЯ. АКО ГО НЯМА ЕДИНИЯ, НЯМА ДА ГО ИМА И ДРУГИЯ, КАКТО БЕЗ МРАКА НЕ БИ ИМАЛО СВЕТЛИНА.“

— Виждаш ли? Няма да станеш Мрак, защото си Самородна. Лена поклати глава и посочи следващия параграф.

— Не е задължително. Така си мисли чичо ми. Но чуй това.

„ЩОМ НАСТЪПИ ВРЕМЕТО НА ПРИЗОВАВАНЕТО, ИСТИНАТА ЩЕ ИЗЛЕЗЕ НА БЯЛ СВЯТ. ТОВА, КОЕТО ПРИЛИЧА НА МРАК МОЖЕ ДА Е НАЙ-ГОЛЯМАТА СВЕТЛИНА. ТОВА, КОЕТО ПРИЛИЧА НА СВЕТЛИНА, МОЖЕ ДА Е НАЙ-ГОЛЕМИЯТ МРАК.“

Беше права, нямаше как да бъдем сигурни.

— А после става още по-сложно. Дори не разбирам какво означават тези думи.

„ЗАЩОТО ТЪМНАТА МАТЕРИЯ СЪЗДАДЕ ОГЪНЯ НА МРАКА, А ОГЪНЯТ НА МРАКА СЪЗДАДЕ СИЛАТА НА ВСИЧКИ ЛИЛУМИ В ДЕМОНСКАТА ПУСТОШ И СРЕД ЧАРОДЕЙЦИТЕ НА МРАКА И СВЕТЛИНАТА. БЕЗ ВСИЧКИ СИЛИ НЕ БИ ИМАЛО НИТО ЕДНА СИЛА. ОГЪНЯТ НА МРАКА СЪЗДАДЕ НАЙ-ГОЛЯМАТА ТЪМНИНА И НАЙ-ГОЛЯМАТА СВЕТЛИНА. ВСИЧКИ СИЛИ СА ТЪМНА СИЛА, ДОРИ СВЕТЛИНАТА Е СИЛА НА МРАКА.“

— Тъмна материя? Огън на мрака? Какво е това, психология за чародейци?

— Ами тези лилуми? Никога не съм чувала за тях, но пък май никога не са ми казвали нищо. Дори не знаех, че майка ми е жива. — Опита се да прозвучи саркастично, но усещах болката в гласа ѝ.

— Може би „лилум“ е стара дума за чародеец или нещо такова.

— Колкото повече откриваме, толкова по-малко разбирам.

И имаме все по-малко време.

Не говори така.

Звънецът би и аз станах.

— Идваш ли?

Лена разтърси глава.

— Ще поседя още малко. — Сама, в студа. Все по-често ставаше така. След Дисциплинарното събрание дори не ме поглеждаше в очите, сякаш бях един от тях. Не можех да я виня, като се имаше предвид, че цялото училище и половината град беше решил, че е смахнато момиче с биполярно разстройство, избягало от лудницата, с майка убийца.

— Не закъснявай много за час. Не давай на Харпър поводи да се заяжда с теб.

Тя погледна разсеяно към сградата на училището.

— Не мисля, че ще има някакво значение.

През останалата част от следобеда Лена напълно изчезна. Дори да беше тук, не даваше знак. В часа по химия не дойде на теста за периодичната система на химичните елементи.

Ти не си Мрак, Лена. Щях да разбера.

Не дойде в часа по история за пресъздаването на дебата между Линкълн и Дъглас и мистър Лий се опита да ме накара да застана на страната на привържениците на робството, вероятно като наказание за следващото „либерално“ съчинение, което според него щях да напиша.

Не им позволявай да спечелят. Не им обръщай внимание.

В часа по жестомимика трябваше да се изправя пред целия клас и да покажа с ръце текста на „Мигай, мигай малка звездичке“^[1], докато останалата част от баскетболния отбор просто седяха там и ми се хилеха.

Няма да ходя никъде, Лена. Не можеш да ме изолираш така.

И тогава осъзнах, че може.

До обед вече не издържах. Изчаках я да излезе от часа по геометрия, издърпах я в края на коридора и пуснах раницата си на пода. Хванах лицето ѝ с двете си ръце и я притеглих към себе си.

Итън, какво правиш?

Това.

Когато устните ни се докоснаха, почувствах как топлината от тялото ми прелива в студа на нейното. Усещах как то се разтапя в моето, онова необяснимо привличане, което ни беше събрало от самото начало, ни свърза отново. Лена изпусна книгите си и ме прегърна, отвърщайки с цялото си същество на допира ми. Зави ми се свят.

Звънецът би. Тя се отскубна от мен, задъхана. Наведох се, за да вдигна копието ѝ на „Удоволствията на осъдения“ на Буковски и

орфаната ѝ тетрадка. Почти се разпадаше, но пък и напоследък наистина имаше какво да пише в нея.

Не трябваше да го правиш.

Защо? Ти си моята приятелка и ми липсваш.

Петдесет и четири дни, Итън. Само толкова имаме. Време е да спрем да се преструваме, че можем да променим нещо. По-лесно ще е, ако и двамата го приемем.

От начина, по който го каза, личеше, че не говори само за рождения си ден, а и за всичко друго, което не можем да променим.

Извърна се встрани, но аз я хванах за ръката, преди да ми обърне гръб съвсем. Ако казваше това, което си мислех, че казва, исках да ме гледа в очите, докато го прави.

— Какво искаш да кажеш, Лена?

Тя сведе глава.

— Итън, знам, че си мислиш, че това може да бъде история с щастлив край, и за момент дори и аз ти повярвах. Но ние не живеем в един и същи свят и в моя да искаш страстно нещо да се случи, не е достатъчно, за да стане то наистина. — Все още не ме поглеждаше. — Просто сме прекалено различни.

— Вече сме прекалено различни? След всичко, което преживяхме? — Без да искам повиших глас. Няколко ученици се обърнаха към нас. Стараеха се да гледат само мен, не и Лена.

Различни сме. Ти си смъртен, аз съм чародейка. Световите ни може да се пресичат, но никога няма да станат едно цяло. И в нито един от тях не ни е писано да бъдем заедно.

Това, което казваше, е, че на нея не ѝ е писано да бъде в нито един от тях. Емили и Савана, баскетболният отбор, мисис Линкълн, мистър Харпър, „Ангелите“... Най-накрая постигнаха това, което искаха.

Заради Дисциплинарната комисия е, нали? Не позволявай те...

Не е заради събранието. Заради всичко е. Не съм част от това място, Итън. А ти си.

Сега станах и един от тях. Това ли казваш?

Лена затвори очи и почти можех да видя мислите, които препускаха хаотично в главата ѝ.

Не казвам, че си като тях, но наистина си един от тях. Живял си тук цял живот. След като това свърши, след като бъда

Призована, все още ще бъдеш тук. Ще ходиш отново по тези коридори и тези улици, а аз най-вероятно няма да съм наоколо. Но ти ще бъдеш — кой знае колко още време — а сам каза, че хората от Гатлин не забравят нищо.

Две години.

Какво?

Още толкова време ще бъда тук.

Две години са много време, през което да бъдеш невидим. Повярвай ми, знам.

Около минута и двамата мълчахме. Тя просто стоеше там и късаше малки парченца хартия, подаващи се от спиралата на тетрадката си.

— Уморена съм. Не мога да се боря повече. Уморих се да се преструвам на нормална.

— Не можеш да се откажеш. Не и сега, не и след всичко станало. Не можеш да ги оставиш да спечелят.

— Те вече спечелиха. Спечелиха още в деня, в който счупих прозореца.

Имаше нещо в гласа ѝ, което ми подсказа, че в този момент се отказва от нещо повече от „Джаксън“.

— Късаш ли с мен? — Струваше ми се, че отново ми се завива свят.

— Моля те, не го прави по-трудно. И аз не го искам.

Тогава не го прави.

Не можех да дишам. Не можех да мисля. Сякаш времето отново беше спряло, както на Деня на благодарността. Само че този път нямаше магия. Беше точно обратното.

— Просто мисля, че така ще бъде по-лесно. Няма нищо общо с чувствата ми към теб, те не са се променили. — Най-накрая ме погледна, огромните ѝ зелени очи бяха насълзени. После се обърна и тръгна по коридора, който беше толкова тих, че ако паднеше молив, щеше да се чуе.

Весела Коледа, Лена.

Беше си отишла, а не бях готов за това. Нямаше да бъда готов нито през останалите петдесет и четири дни, нито след петдесет и четири години, нито след петдесет и четири века.

Петдесет и четири минути по-късно седях сам и гледах през прозореца. Всъщност трудно беше да се каже, че съм сам, като се имаше предвид претъпканата столова. Гатлин беше сив, в небето бяха надвиснали огромни облаци. Не бих го нарекъл снежна буря, тук не беше паднал сняг от години. При по-голям късмет, веднъж, може би два пъти в годината имаше леки превалвания. Но не беше валил сняг по цял ден, откакто бях на дванайсет.

Искаше ми се да завали. Искаше ми се да мога да контролирам времето и да се върна обратно в коридора с Лена. Искаше ми се да ѝ кажа, че не ми пука дори всички в този град да ме мразят, защото това няма никакво значение. Бях загубен, преди да я открия в сънищата си. Тя ме намери онзи ден в дъжда. Знаех, че винаги е изглеждало така, сякаш аз се опитвам да я спася, но истината е, че Лена спаси мен, и не бях готов да загубя това чувство.

— Ей, човече! — Линк се настани на пейката срещу мен. — Къде е Лена? Искam да ѝ благодаря.

— За какво?

Той извади някакъв лист от джоба си.

— Написа ми песен. Яко, нали?

Не можех дори да го погледна. Тя говореше с него, но не и с мен.

Линк си взе парче от недокоснатата ми пица.

— Слушай, имам нужда от една услуга. С Ридли ще отскочим до Ню Йорк през ваканцията. Ако някой пита, казвай, че съм на църковен лагер в Савана.

— В Савана няма църковен лагер.

— Да, ама майка ми не знае. Казах ѝ, че съм се записал, защото там имат някаква баптистка рок група.

— И тя ти повярва?

— Напоследък се държи малко странно, но да ти кажа, не ми пука. Важното е, че ме пусна.

— Няма значение, че те е пуснала. Не можеш да отидеш. Има неща за Ридли, които не знаеш. Тя е... опасна. Може да ти се случи нещо.

Очите му се разшириха странно. Никога не го бях виждал такъв. Трябваше да призная обаче, че напоследък не го и виждах много често. Прекарвах цялото си време с Лена или мислейки за Лена, за книгата, за

рождения ѝ ден. Около такива неща се въртеше светът ми. Поне допреди един час.

— Човече, на това се надявам! Освен това май си падам по това момиче. Тя наистина значи много за мен — каза той и отмъкна и последното ми парче пица от чинията.

За миг се зачудих дали да не разкажа на Линк всичко, точно както в добрите стари времена — за Лена и семейството ѝ, за Ридли, Женевиер и Итън Картър Уейт. Линк знаеше доста работи от самото начало, но не бях сигурен, че ще поиска да повярва на останалото. Или дали ще може да повярва. Има тайни, които е трудно да поискаш дори от най-добрия си приятел. Точно сега не можех да рисувам да го загубя, но трябваше да направя нещо. Не можех да му позволя да отиде в Ню Йорк или където и да е другаде с Ридли.

— Чуй ме, трябва да ми се довериш. Не се забърквай с нея, тя просто те използва. Ще пострадаш.

Линк смачка ядосано кутията от кока-кола в ръцете си.

— О, схванах. Ако най-готиното момиче излиза с мен, то е само защото ме използва. Явно си мислиш, че си единственият, който може да забие секси мацка. Кога стана такъв задник?

— Не съм казал това.

Линк се надигна от масата.

— Мисля, че и двамата много добре знаем какво каза. Забрави, че съм те питал.

Беше прекалено късно. Ридли го беше докопала. Нищо, което кажех или направех, нямаше да промени мнението му. Не можех да загубя гаджето си и най-добрия си приятел в един и същи ден.

— Чакай, не исках да прозвучи така. Ще си трая къде си, не че майка ти ще ми проговори някога, дори за да ме разпитва за теб.

— Супер. Знам, че е трудно е да имаш най-добър приятел, който изглежда страхотно и е толкова талантлив като мен. — Линк се ухили, взе една бисквитка от чинията ми и я разчупи на две. Беше както преди, както когато ми подаде мръсното парче „Туинки“ от пода на автобуса. Нямаше начин. Щеше да бъде нужно много повече от момиче, пък била тя и Сирена, за да застане между нас.

Емили гледаше към нас.

— По-добре тръгвай, преди Емили да те е наклеветила на майка ти. Тогава няма да можеш да отидеш на никакъв църковен лагер,

истински или въображаем.

— Не ме е страх от нея. — Но не беше вярно. Не искаше да бъде закотвен въкъщи с майка си през цялата зимна ваканция. Както не искаше и да бъде изолиран от момчетата от отбора и от другите в училище, макар да бе прекалено глупав или прекалено верен, за да го осъзнава напълно.

* * *

В понеделник помогнах на Ама да донесем кутиите с коледната украса от тавана. Очите ми се насълзиха от праха; така поне си казвах. Намерих малкия град, който майка ми слагаше всяка година под коледната елха върху парче памучен плат, който се преструвахме, че е сняг. Къщичките са били на нейната баба. Мама ги обичаше много, въпреки че бяха направени от тънък картон и лепило и през повечето време падаха една върху друга. „Старите неща са по-хубави от новите, Итън, защото носят истории в себе си.“ Държеше една малка кола и каза: „Спомням си как прапрабаба ми си играеше със същата тази кола и подреждаше същото градче под елхата, както правим сега двамата с теб“.

Не бях виждал „града“ от... от кога? Откакто не бях виждал и мама. Струваше ми се по-малък от преди, картонените къщи бяха поизтъркани и овехтели. Не можах да намеря фигурките на хората и дори на животните в нито една от кутиите. Градът изглеждаше пуст и това ме натъжи. Като че ли без нея магията беше изчезнала. Опитах се да се свържа с Лена.

Всичко липсва. Кутиите са тук, но нищо не е като преди. Няма я. Това дори вече не е град. И тя никога няма да се запознае с теб.

Нямаше отговор. Лена беше изчезнала или ме отбягваше. Не знаех кое е по-лошо. Наистина бях сам, но по-лошо от това да бъдеш сам беше всички останали да виждат колко си самотен. Затова отидох на единственото място, където нямаше шанс да срещна някого. Библиотеката на Гатлин.

— Лельо Мариан?

В библиотеката беше студено и пусто, както обикновено. След начина, по който беше протекло събранието на Дисциплинарния

комитет, предполагах, че Мариан едва ли ще има никакви посетители.

— Тук отзад съм. — Седеше на пода върху палтото си, затрупана с купчина отворени книги, пръснати така, сякаш бяха паднали от лавиците наоколо. Държеше книга в ръка и четеше на глас, изпаднала в обичайния си книжен транс.

*„И Той пристига. Кой Го не познава?
Той носи слънце, но и буря страшна.
Пръстта търпи, но после разцъфтява.
За туй полага се световна слава.“*

Затвори книгата.

— Робърт Херик. Коледна песен, която пеели за краля в двореца „Уайтхол“. — Звучеше разсеяно, като че ли беше някъде далече оттук, както Лена напоследък и както се чувствах и аз сега.

— Съжалявам, не ми е познат. — Беше толкова студено, че виждах дъха ѝ, когато говореше.

— Не ти ли напомня на някого? Търпи, а после разцъфтява. Носи слънце, но и буря страшна.

— За Лена ли говориш? Обзалагам се, че мисис Линкълн ще има коментар за това богохулство. — Седнах до Мариан, разпръсвайки книгите по пътеката.

— Мисис Линкълн. Какво тъжно създание. — Мариан поклати глава и извади друга книга. — Дикенс смята, че Коледа е време, в което хората „трябва да отворят затворените си сърца и да помислят за победните и по-слаби от тях като за спътници, с които заедно ще извървят един и същи път към гроба, а не като за друга раса същества“.

— Климатикът да не е повреден? Искаш ли да повикам електротехника?

— Не съм го включила. Сигурно съм се разсеяла. — Метна книгата обратно на купчината. — Жалко, че Дикенс никога не се е отбивал в Гатлин. Щяхме да имаме какво да споделим с него за затворените сърца.

Взех една книга. Ричард Уилбър. Отворих я и помирисах страниците. Вгледах се в думите.

— „Какво е обратното на две? Без мене ти и аз без теб“. — Странно, точно така се чувствах. Затворих книгата и погледнах към Мариан. — Благодаря ти, че дойде на събранието, лельо Мариан. Надявам се, че няма да имаш проблеми заради това. Все си мисля, че аз съм виновен за всичко.

— Не си.

— Да, но така се чувствам.

— Защо, да не би да си измислил цялото човешко невежество? Ти ли си научил мисис Линкълн да мрази и мистър Холингсуорт да се страхува и да няма достойнство?

Двамата седяхме там, заобиколени от планини от книги. Тя се протегна и стисна ръката ми.

— Тази битка не е започнала с теб, Итън. Опасявам се, че няма и да свърши с теб. Нито с мен, ако това има някакво значение. — Лицето ѝ стана сериозно. — Когато влязох тук днес сутринта, тези книги бяха струпани на купчина на пода. Не знам как и защо е станало. Затворих вратата на тръгване предишната вечер, а сутринта все още беше заключено. Знам само, че ги прегледах за всеки случай и във всяка една, без изключение, има някакво послание, свързано с този момент, в този град, точно сега. За Лена, за теб, дори и за мен.

Разтърсих глава.

— Просто съвпадение. С книгите е така.

Мариан избра случайно една от купчината и ми я подаде.

— Опитай. Отвори я.

Взех книгата от ръката ѝ.

— Какво е това?

— Шекспир. „Юлий Цезар“.

Отворих я и започнах да чета:

— Във даден час човек е сам ковач на своята участ. Не е във нашите звезди вината за туй, че сме подвластни, драги Бруте, а в нас самите...^[2]

— Какво общо има това с мен?

Мариан се взря в мен над очилата си.

— Аз съм само една библиотекарка. Просто давам книгите, не мога да ти дам отговорите. — Но докато казваше това, се усмихваше. — Въпросът е дали сам ковеш съдбата си, или вдигаш ръце и разчиташ на нещо толкова измамно като звездите.

— За Лена ли говориш или за Юлий Цезар? Мразя да те прекъсвам, но трябва да ти кажа, че не съм чел пиесата.

— Да не повярваш...

През следващия час прегледахме почти цялата купчина, редувайки се да четем един през друг. Най-накрая разбрах за какво бях дошъл.

— Лельо Мариан, трябва да вляза отново в архива.

— Днес? Нямах ли си друга работа за вършене? Пазаруване за Коледа?

— Не си губя времето по магазини.

— Мъдра мисъл. Що се отнася до мен, „харесвам Коледа... По някакъв свой недодялан начин тя носи мир и доброта. С всяка година го прави обаче все по-недодялано“.

— Пак Дикенс?

— Е. М. Форстър.

Въздъгнах.

— Не мога да го обясня. Мисля, че трябва да бъда по някакъв начин с мама.

— Знам. И на мен ми липсва. — Не бях мислил какво ще кажа на Мариан. Как ще ѝ обясня какво чувствам — за града и как всичко ми се струва погрешно. Думите сякаш бяха заседнали в гърлото ми. — Просто си мислех, че ако съм близо до книгите ѝ, може би ще се почувствам като преди. Може би ще успея да говоря с нея. Веднъж реших да отида на гробището, но не можах да я усетя, сякаш не беше там. — Загледах се в една от шарките на килима.

— Знам.

— Не можах да си представя, че е... долу. Нямах смисъл. Защо ще поставяш някого, когото обичаш, в дупка в земята? Където е студено, мрачно и пълно с буболечки? Човек не бива да свършва така след всичко... след всичко, което беше тя. — Опитвах се да не мисля как тялото ѝ се превръща в гол скелет и прах. Мразех идеята, че мама трябва да премине през всичко това сама, както аз преминавах през всичко сам тук и сега.

— Как би искал да свърши? — Мариан постави ръката си на рамото ми.

— Не знам. Би трябвало аз или някой друг да ѝ издигне паметник, или нещо такова...

— Като на Генерала? Майка ти би се смяла много на тази идея.
— Мариан ме прегърна. — Знам какво искаш да кажеш. Тя не е там, тук е.

Хванахме се за ръце и се запътихме към архива заедно, сякаш бях още дете, а тя се грижеше за мен, докато мама е на работа. Мариан извади връзката си с ключове и отвори вратата. Не ме последва вътре.

Седнах на стола пред бюрото на мама. Нейният стол. Беше дървен, с инициалите на университета „Дюк“. Май ѝ го бяха дали за завършването ѝ с почести. Не беше толкова удобен, колкото някак успокояващ и познат. Вдъхнах миризмата на стария лак, същия лак, който вероятно бях дъвкал като бебе, и веднага се почувствах по-добре. Усещах аромата на купищата книги, увити в напукани найлони, старите ронещи се пергаменти, праха и евтините поставки за документи. Можех да вдишам въздуха от особената атмосфера на онзи особен, личен свят на моята майка. Това ме връщаше в детството, отново бях на седем години и седях в скута ѝ, заровил лице в гърдите ѝ.

Исках да се прибера у дома. Без Лена вече нямаше къде да отида.

Вдигнах малка снимка в рамка от бюрото на мама, скрита зад книгите. На нея беше тя с татко в кабинета у дома. Черно-бяла снимка, правена преди много време, може би за корица на някоя от книгите им, от ранните им проекти, когато татко още е бил историк и двамата са работели заедно. Тогава, когато са имали смешни прически, грозни панталони и все още можеше да се види щастieto по лицата им. Беше ми трудно да я гледам и още по-трудно да я оставя. Когато понечих да я върна обратно на мястото ѝ, една книга привлече вниманието ми. Издърпах я изпод енциклопедията за оръжията по време на Гражданската война и каталога на характерните за Южна Каролина растения. Не знаех каква е. Забелязах обаче, че между страниците ѝ е пъхната дълга клонка розмарин. Усмихнах се. Поне не беше чорап или мръсна лъжица от пудинг.

Готварската книга на Младежката лига на окръг Гатлин, „Пържено пиле и други необичайни рецепти“. Отворих я напосоки. „Пържените домати с масло на Бети Бъртън“, любимата на мама. Погледнах розмарина по-внимателно — беше свеж, сякаш току-що го

бяха откъснали от градината. Нямаше начин майка ми да го е поставила вътре, но едва ли някой друг би използвал розмарин, за да отбележи страницата. Любимата рецепта на мама беше отбелязана с любимия аромат на Лена. Може би тази книга наистина се опитваше да ми каже нещо.

— Лельо Мариан? Ти си ли търсила рецепта за пържени домати? Тя подаде главата си през вратата.

— Смяташ ли, че бих докоснала домати, да не говорим да го готвя? Май това беше единственото нещо, за което с майка ти бяхме на различно мнение.

— Може ли да взема за малко тази книга? Само за няколко дни?

— Итън, не е нужно да питаш. Това са нещата на майка ти; в тази стая няма нещо, което тя да не би искала да вземеш.

Искаше ми се да я попитам за розмарина в книгата, но не се осмелих. Не можех да понеса мисълта, че ще го покажа на друг човек, че ще го споделя. Макар че едва ли щях да изпържа домати някога в живота си. Взех книгата и погледнах към Мариан, която тъкмо влезе в стаята.

— Ако имаш нужда от мен, аз съм тук. За теб и за Лена. Знаеш го, нали? Бих направила всичко за теб. — Отметна косата от очите ми и се усмихна. Не беше усмивката на майка ми, но бе една от онези усмивки, които тя обичаше да вижда. Мариан ме прегърна и сбърчи нос.

— Усещаш ли аромата на розмарин?

Свих рамене и се запътих към изхода, навън, в сивия ден. Може би Юлий Цезар беше прав. Може би беше време да се изправа срещу съдбата си, срещу съдбата на Лена. Независимо дали зависеше от нас или от звездите, не можех просто да седя и да чакам да разбера какво ще стане.

* * *

Когато излязох, навън валеше сняг. Не можех да повярвам. Погледнах нагоре към небето и оставих снега да пада по замръзващото ми лице. Големите, бели снежинки се спускаха по земята без особена

причина. Не беше снежна буря, беше дар, може би дори чудо: бяла Коледа, точно както в песента.

Стигнах до нас и тя беше там, на предната веранда, седеше на стъпалата с гола глава и смъкната качулка. В мига, в който я видях, разбрах какво беше снегът. Предложение за мир.

Лена ми се усмихна. И в същия момент парчетата от живота ми, които се бяха разпилели, си дойдоха отново на мястото. Всичко, което не беше наред, се оправи. Може би не всичко, но достатъчно, за да почувствам, че отново дишам.

Седнах до нея.

— Благодаря.

Тя се облегна на рамото ми.

— Щеше ми се да се почувстваш по-добре. Толкова съм объркана, Итън. Не исках да те нараня. Не знам какво ще правя, ако ти се случи нещо.

Прокарах ръката си през разрошената ѝ коса.

— Не го прави повече, не ме отблъсквай така. Няма да понеса да загубя още някого, на когото държа. — Разкопчах анорака ѝ, прегърнах я през кръста и я притеглих към себе си. Целунах я, а тя се притисна толкова силно към мен, че имах чувството, че горещината, излизаща от нас, ще стопи снега в целия двор, ако не спрем.

— Какво беше това? — попита Лена, задъхвайки се. Целунах я отново, докато накрая вече не издържах и я отблъснах леко.

— Мисля, че го наричат „съдба“. Искане ми се да го направя още от зимния бал и няма да чакам повече.

— Няма ли?

— Не.

— Е, ще се наложи да изчакаш още малко. Все още съм наказана. Чичо Макон мисли, че съм в библиотеката.

— Не ме интересува, че си наказана. Аз не съм. Ако трябва, ще се преместя у вас и ще спя като Бу на прага на стаята ти.

— Той си има собствена спалня. Спи в доста голямо легло, между другото.

— Още по-добре.

Лена се усмихна и се гушна в мен. Снежинките се топяха, когато паднеха върху топлите ни лица.

— Липсваше ми, Итън Уейт. — Целуна ме. Снегът се усили, но се топеше много преди да стигне до нас, сякаш бяхме радиоактивни. — Може би си прав. Трябва да прекарваме колкото се може повече време заедно, преди да... — Прекъсна изречението си, но знаех за какво говори.

— Ще измислим нещо, Лена. Обещавам.

Тя кимна с глава не съвсем убедено и се намести в прегръдките ми. Усещах как топлината между нас се усилва все повече.

— Не искам да мисля за това днес. — Отблъсна ме игриво, сякаш отново се беше върнала към живота.

— Така ли? А за какво искаш да мислиш?

— Снежни ангели. Никога не съм правила.

— Наистина? Защо? Вие, чародейците, да не би да не харесвате ангели?

— Не е свързано с тях. Бяхме във Вирджиния само няколко месеца и никога не съм живяла някъде, където вали сняг.

Час по-късно седяхме мокри до кости около кухненската маса. Ама беше отишла до „Стоп енд Шоп“, а ние пиехме горещ шоколад, който сам се бях опитал да направя. Опитът не се оказа особено успешен.

— Не съм сигурна, че горещ шоколад се прави така — каза Лена, гледайки ме как троша парчета шоколад в купата с мляко и я слагам в микровълновата фурна. Резултатът беше смес между кафяво и бяло, цялата на бучки. На мен ми изглеждаше добре.

— Нима? А ти откъде знаеш? „Кухня, горещ шоколад, моля!“ — Исках да изимитирам гласа ѝ, но се получи някакъв странен писклив фалцет. Тя се усмихна. Тази усмивка ми липсваше, макар да не я бях виждал само няколко дни. Щеше да ми липсва дори да бяха само няколко минути.

— Като стана дума за Кухнята, трябва да се прибирам. Казах на чичо, че съм в библиотеката, а тя вече е затворила.

Придърпах я отново в скута си. Беше ми трудно да не я докосвам всяка секунда. Намирах си извинения да я гъделичкам, да докосвам косата ѝ, ръцете ѝ, коленете ѝ... Все едно някакъв силен магнит ни привличаше един към друг. Тя се облегна на гърдите ми и просто си седяхме така, когато чухме стъпки на горния етаж. Лена скочи от мен като подплашена котка.

— Не се притеснявай, това е баща ми. Взема си душ. Само тогава излиза от кабинета си.

— Става все по-зле, нали? — Тя хвана ръката ми. И двамата знаехме, че това не беше въпрос.

— Не беше такъв преди смъртта на мама. Но след това той просто... превъртя. — Не беше нужно да казвам нищо повече, беше ме чувала да мисля за това стотици пъти. Как мама беше починала и спряхме да пържим домати, и загубихме частите от коледния град, и тя не беше тук, за да се изправи срещу мисис Линкълн, и вече нищо не беше както преди.

— Съжалявам.

— Знам.

— Затова ли ходи до библиотеката днес? За да намериш майка си?

Погледнах Лена и оправих разпилените около лицето ѝ кичури.

Кимнах, извадих стръка розмарин от джоба си и го поставих внимателно на кухненския плот.

— Ела. Искам да ти покажа нещо. — Издърпах я от стола и я хванах за ръката. Вървахме по стария дървен под, шляпайки с мокрите си чорапи, и спряхме пред вратата на кабинета. Погледнах нагоре, към спалнята на баща ми. Вече не чувах душа, но мислех, че имаме доста време. Пробвах дръжката.

— Заключено е — каза Лена. — Имаш ли ключ?

— Чакай, виж какво ще стане. — Стояхме там, зяпнали вратата. Чувствах се малко глупаво, а навярно и Лена, защото си личеше, че едва се сдържа да не се разкикоти. Тъкмо когато щеше да избухне в смях, вратата започна да се отключва сама. Лена спря да се смее.

Тук няма заклинание или магия. Щях да го усетя.

Мисля, че някой иска да вляза вътре. Да влезем и двамата.

Отстъпих назад и чухме как ключалката се превъртя отново. Лена вдигна напред ръката си, сякаш щеше да използва силите си, за да отвори вратата. Докоснах я нежно.

— Лена, мисля, че трябва да го направя аз.

Поставих предпазливо ръка на дръжката. Ключалката се отключи, вратата се плъзна плавно и аз влязох в кабинета за пръв път от години. Все още беше мрачно, плашещо място. Покритата с чаршаф картина продължаваше да виси над стария диван. Махагоновото бюро

на баща ми под прозореца беше покрито с листове — последният му роман. Имаше листове на купчини навсякъде, върху компютъра, върху стола му, върху персийския килим по пода.

— Не докосвай нищо. Той ще разбере.

Лена приклепна и се загледа в най-близката до нея купчина. След това взе един лист и го вдигна към бледата светлина от лампата на бюрото.

— Итън.

— Не пали другата лампа. Не искам той да влезе и да ни открие тук. Ще ме убие, ако разбере, че сме били в кабинета му. Напоследък се интересува само от книгата си.

Тя ми подаде листа, без да каже нищо. Взех го от ръката ѝ. Беше покрит с драсканици. Не надраскани думи, просто драсканици. Пресегнах се към най-близките до мен листове. На тях имаше само завъртулки, линии, кръгчета и други драсканици. Вдигнах листове от пода — нищо, освен малки безразборни кръгчета. Разрових купчините листове по бюрото и пода. Още драскулки и чертички, лист след лист. Никъде нито една дума.

И тогава разбрах. Нямаше книга. Баща ми не беше писател. Дори не беше вампир. Беше обикновен психар.

Свлякох се на пода, отпуснах ръцете на коленете си. Стана ми лошо. Как не го бях разбрал? Лена ме погали по гърба.

Всичко е наред. Просто минава през труден период. Ще се върне отново при теб.

Няма. Отишъл си е. Тя си отиде, а сега губя и него.

Какво беше правил баща ми през цялото това време, когато ме отбягваше? Какъв беше смисълът да спиш през целия ден и да работиш нощем, ако не пишеш „великия американски роман“? Ако само драскаш върху листовите чертички и кръгчета? Защо го правиш? За да избягаш от собственото си дете? Дали Ама знаеше? Всички ли ми се подиграваха?

Вината не е твоя. Не си го причинявай.

Този път аз бях извън контрол. Гневът напираше да излезе навън, бутнах лаптопа от бюрото с едно-единствено движение и разпилях листовите из цялата стая. Съборих лампата и без да мисля, дръпнах чаршафа от картината над дивана. Картината падна на пода и се

претърколи върху една ниска лавица. Купчина книги се разпръснаха с разтворени страници по килима.

— Виж картината. — Лена я изправи с лицето към мен.

На картината бях аз, облечен като войник от Конфедерацията през 1865 г. Но нямаше съмнение, че бях аз.

Не беше нужно да четем надписа на гърба, за да разберем кой е нарисуваният човек. Върху очите му дори падаше по абсолютно същия начин кичур коса, както върху моите.

— Беше време да се срещнем, Итън Картър Уейт — казах точно когато чух как баща ми слиза по стълбите.

— Итън Уейт!

Лена погледна паникьосано към вратата.

— Врата! — Тя се затръшна и ключалката се превъртя от само себе си. Повдигнах изненадано вежда. Дори не знаех, че мога да го правя.

По вратата се чу тропане.

— Итън, добре ли си? Какво става тук? — Не му обърнах внимание. Не се сещах какво друго да направя, а не можех да го погледна точно сега в очите. След това забелязах книгите.

— Виж. — Коленичих на пода до най-близката. Беше отворена на 16-а страница. Обърнах я на 17-а страница, но тя отново се върна на предишната. — Ти ли го направи?

— За какво говориш? Итън, хайде. Не можем да останем тук цяла нощ.

— Бях с Мариан в библиотеката. И колкото и налудничаво да звучи, тя мисли, че книгите искат да ми кажат нещо.

— Какво?

— Не знам. За съдбата, за мисис Линкълн, за теб...

— За мен?

— Итън! Отвори вратата! — Баща ми удряше вече по-силно, но той ме беше държал настрана прекалено дълго. Сега беше мой ред.

— В архива намерих снимка на майка ми, снимана в този кабинет, а после в една готварска книга между страниците беше пхнато стръкче розмарин — точно на любимата й рецепта. Свез розмарин. Не разбираш ли? Трябва да има нещо общо с теб и с майка ми. А сега сме тук, защото нещо или някой искаше да вляза вътре.

— А може би така си решил, защото си видял нейна снимка.

— Може би, но погледни тук. — Взех друга книга, „История на американската конституция“. Тя се отвори на 16-а страница. Повторих упражнението, като я обърнах на 17-а, но тя от само себе си се върна на предишната страница.

— Странно. — Лена се пресегна към друга книга. „Южна Каролина: От люлка до гроб“. Беше отворена на 17-а страница. Обърна я на 18-а, но тя отново се върна в старото положение.

Отметнах косата от очите си.

— Тези страници обаче не казват нищо, те са по-скоро като карта. Книгите на Мариан бяха отворени на определени страници, защото се опитвах да ни кажат нещо като послания. Книгите на мама не ми говорят нищо.

— Може би е някакъв код.

— Мама не разбираше от математика. Тя беше писател — казах аз, сякаш това обясняваше всичко. Само че аз разбирах и мама го знаеше по-добре от всеки друг.

Лена разглеждаше следващата книга.

— Защо ще ми оставя код? — Мислех на глас, но Лена имаше отговор за мен.

— Защото винаги знаеш края на филма. Защото си израснал с Ама и с криминалните романи, и с кръстословиците. Може би майка ти е решила, че ще откриеш нещо, което никой друг не би могъл.

Баща ми тропаше вече по-вяло по вратата. Погледнах друга книга. Страница 9 и после 8.

— Това е. Когато бях малък и все още не седях при Сестрите в църквата, с мама си играехме на различни игри на гърба на църковната програма. Бесеница, разбъркани букви, от които образувахме различни думи като на скрабъл, и това — азбучния код.

— Дай ми молив. — Лена не ме изчака и сама си взе молив от бюрото. — Ако „а“ е 1, а „б“ е 2, да видим какво се получава...

С Лена седнахме сред разпръснатите по пода книги и започнахме да ги разгръщаме една по една, докато баща ми продължаваше методично да удря по вратата. Аз пък продължавах да го пренебрегвам, точно както беше правил и той с мен. Нямах желание да говоря с него, нито да му давам някакво обяснение. Да видим за разнообразие как ще се почувства той сега.

— 16, 17, 9, 8, 15...

— Итън! Какво правиш вътре? Какъв е този шум?

— 3,9,18,6, 18, 1, 13, 1.

Погледнах към Лена и ѝ подадох листа. Бях с една стъпка пред нея.

— Мисля, че е за теб.

Беше напълно ясно, все едно майка ми седеше пред нас в кабинета и ни го казваше със свои думи, със собствения си глас.

„ПРИЗОВИ СЕ САМА“

Беше послание за Лена.

Майка ми беше тук в някаква форма, в някакъв смисъл, в някаква друга вселена. Майка ми все още беше моята майка, макар да живееше само в книгите, в ключалките на вратите и в миризмата на пържени домати и стара хартия.

Но живееше.

Когато най-накрая отворих вратата, баща ми стоеше там в халата си за баня. Погледна покрай мен в кабинета си, към разпръснатите по пода листове от въобразяемия му роман и към непокритата картина на Итън Картър Уейт на дивана.

— Итън, аз...

— Какво? Кога щеше да ми кажеш, че стоиш затворен от месеци в кабинета си заради това? — Подадох му един от пълните с драсканици листове.

Той сведе надолу поглед. Луд беше, но все още имаше достатъчно разум, за да разбере, че съм разкрил истината. Лена седна на дивана. Личеше ѝ, че се чувства неловко.

— Защо? Само това искам да знам. Имало ли е въобще някаква книга, или просто си се опитвал да ме избягваш?

Той вдигна бавно глава, очите му бяха уморени и кървясали. Изглеждаше стар.

— Просто исках да съм близо до нея. Когато съм тук, с книгите ѝ и с всички нейни вещи, ми се струва, че не си е отишла завинаги. Мога още да усетя аромата ѝ, да почувствам всички миризми... Пържени

домати... — Гласът му заглъхна, сякаш отново беше изгубил мисълта си и редкият момент, в който беше с ясно съзнание, бе отлетял. Заобиколи ме, влезе в стаята и вдигна един от надрасканите с кръгчета листове от пода. Ръката му трепереше. — Не се опитвах да пиша. — Погледна към стола на мама. — Вече не знам за какво да пиша.

Не беше свързано с мен, никога не е било заради мен. А заради мама. Преди няколко часа в библиотеката се бях чувствал по същия начин, докато седях сред нейните вещи и се опитвах да я задържа при мен. Но сега знаех, че тя не си беше отишла, и всичко беше различно. Татко обаче не го знаеше. Тя не отключваше за него врати и не му оставяше послания. Той нямаше дори това.

* * *

Следващата седмица, на Бъдни вечер, картоненият град вече не ми изглеждаше толкова малък и овехтял. Изкривената камбанария стоеше стабилно върху църквата и дори фермата не падаше, ако беше поставена добре. Бялото блестящо лепило искреше красиво и същото онова старо парче плат беше чудесна основа на цялото градче.

Лежах по корем на пода, главата ми беше пъхната под най-долните клони на елхата. Синьо-зелените иглички гъделичкаха врата ми, докато внимателно поставях малките светещи лампички една по една в предвидените за тях дупки в задната част на картоненото селище. Изправих се, за да огледам какво се е получило — лампичките хвърляха красиви преливащи се светлини през рисуваните цветни прозорци на къщите. Не намерихме хората, а малките колички и животните бяха изгубени някъде. Градът беше празен, но за пръв път не ми изглеждаше самотен и не се чувствах изоставен.

Докато седях там и слушах как в кухнята Ама и баща ми пишат поздравителни картички, нещо привлече погледа ми. Беше малко и тъмно, подаваше се между пластовете памучен сняг. Звезда, голяма колкото монета, изрисувана в златисто и сребърно и заобиколена с ореол. Беше направена от нещо като кламер. Звездата от коледната елха на картонения град, която не можехме да намерим от години. Майка ми я беше направила в училище, в Савана, когато е била съвсем малко момиче.

Прибрах я в джоба си. Щях да я дам на Лена, за да я сложи на гердана си с дрънкулки и да ми я пази. Значи не се беше загубила. И аз не се чувствах вече загубен.

На мама би ѝ харесало. Ще ѝ хареса. Точно както би харесала Лена — а може би вече я беше харесала.

„ПРИЗОВИ СЕ САМА.“

Отговорът е бил пред нас през цялото време. Просто е бил затворен сред книгите в кабинета на баща ми, между страниците на готварската книга на майка ми.

Подаваше се сред прашния бял сняг.

[1] „Twinkle, Twinkle, Little Star“ — една от най-популярните американски детски песнички. — Б.пр. ↑

[2] Шекспир, Юлий Цезар. Прев. Валери Петров, ИК „Захарий Стоянов“ 1998 г. — Б.ред. ↑

12.I

ОБЕЩАНИЕТО

Нещо особено се носеше из въздуха. Обикновено, когато чуете това, всъщност нищо не се носи из въздуха. Но колкото повече приближаваше рожденият ден на Лена, толкова повече започвах да се чудя. Когато се върнахме от зимната ваканция, коридорите, стените и шкафчетата в училище бяха покрити с графити. Само дето не бяха обикновени графити — думите дори не бяха на английски. Всъщност, ако човек не беше виждал „Книгата на луните“, нямаше да ги помисли за думи.

Седмица по-късно всички прозорци в кабинета по английски език се строшиха. Можеше да бъде вятърът, разбира се, само че дори не подухваше. А и как може вятърът да удари на едно-единствено място?

След като вече не бях в баскетболния отбор, трябваше да посещавам часовете по физическо — може би най-лошия курс в „Джаксън“. След един час, прекаран в спринт за време и катерене по въже, намерих шкафчето си отворено и всички книги — разпилени по земята. Раницата ми беше изчезнала. Линк я откри по-късно, захвърлена в кофите до салона, но вече бях научил урока си. Гимназията не беше подходящо място за „Книгата на луните“.

Оттогава я държах в гардероба си. Все очаквах Ама да я намери, да каже нещо, да покрие стаята ми със сол, но нищо не стана. През изминалите шест седмици постоянно се ровех в старата кожена книга, сам и заедно с Лена, като използвах речника на майка ми по латински. Имаше стотици заклинания и много малко от тях бяха на английски език. Другите бяха написани на езици, които не разбирах, и на чародейския код, който дори и не се надявах да разгадая. Колкото повече изучавахме книгата, толкова повече Лена се отчайваше.

— „Призови се сама“. Няма смисъл.

— Разбира се, че има.

— В нито една от главите не се казва нищо за това. Няма го в нито едно от описанията на Призоваванията.

— Трябва да продължим да търсим. Няма да ни поднесат отговора наготово. — Вярвах, че отговорът е в „Книгата на луните“ и можем да го намерим. Не можехме да мислим за нищо друго, освен че след месец можем да загубим всичко.

Нощем стояхме до късно и си говорехме от отдалечените ни едно от друго легла, защото сега всяка нощ изглеждаше все по-близо до онази, която можеше да ни бъде последна.

За какво мислиш, Лена?

Наистина ли искаш да знаеш?

Винаги съм искал да знам.

Дали все още го исках? Погледнах към картата на стената със зелената линия, свързваща всички места, за които бях чел. Ето ги всички градове от въображаемото ми бъдеще, съединени от маркер и кабарчета. За шест месеца доста неща се бяха променили. Вече нито една зелена линия не можеше да ме отведе в моето бъдеще. Само едно момиче можеше да го направи. Но сега гласът ѝ беше слаб и трябваше да се напрягам, за да я чуя.

Една част от мен иска никога да не бяхме се срещали.

Шегуваш се, нали?

Тя не отговори. Не и веднага.

Просто това, че сме заедно, прави нещата още по-трудни. И преди си мислех, че имам много за губене, но вече имам теб и...

Знам какво имаш предвид.

Повдигнах нагоре абажура от нощната си масичка и вперих поглед право в ярката крушка. Ако не откъсвах очи от нея, изгарящата светлина щеше да пресуши сълзите ми.

Вече мога да загубя и теб.

Това няма да стане, Лена.

Тя беше спокойна. За известно време бях заслепен от светлината. Дори не различавах синия цвят на тавана, макар че гледах право нагоре.

Обещаваш ли?

Обещавам.

Лена знаеше, че може би няма да успя да спазя обещанието си. Но го направих, защото щях да открия начин то да се превърне в

истина.

Когато се опитах да върна абажура на мястото му, изгорих ръката си.

4.II

СЪНЧО, ИЛИ НЯКОЙ КАТО НЕГО

Рожденият ден на Лена беше след седмица.

Седем дни. Сто шейсет и осем часа. Десет хиляди и осем секунди.

„Призови се сама.“

С Лена бяхме изтощени, но все пак избягахме от училище, за да имаме повече време за „Книгата на луните“. Бях станал експерт по почерка на Ама, а мис Хестър не се осмеляваше да пита Лена за бележка от Макон Рейвънуд. Беше студен, ясен ден и се бяхме скрили в ледената градина на „Грийнбриър“, сгушени под стария спален чувал от Бричката. Опитвахме се за хиляден път да открием нещо в книгата, което можеше да ни помогне.

Виждах, че Лена започваше да се предава. Таванът на стаята ѝ беше напълно покрит с думи и изречения, който тя не можеше да си позволи да каже на глас и беше прекалено уплашена, за да изрази по друг начин.

„Мрачен огън, светъл мрак/тъмна материя, какво значение има, великият мрак ще погълне великата светлина, както погълнаха живота ми/чародеец/върховно момиче/преди самородната/първият знак седем дни седем дни седем дни 7777777777777777.“

Не можех да я виня. И на мен ситуацията не ми изглеждаше особено обнадеждаваща, но не бях готов да се откажа. Никога нямаше да съм готов. Лена се облегна на каменната стена.

— Невъзможно е. Има прекалено много заклинания. Дори не знаем какво търсим.

В книгата имаше заклинания за всичко, за което можеше човек да се сети: „Разкриване на предателство, Призоваване на морската вода, Обвързване на руните“.

Но не и: „Заклинание за премахване на проклятието на черна магия“ или „Заклинание за това как да развалиш проклятието, паднало върху семейството ти, защото прапрапрапрабаба ти Женевиев се опитала да върне към живот любимия си“, нито „Заклинание за предотвратяване на преминаването към Мрака“. Аз специално се оглеждах за „Заклинание за спасяване на приятелката си (Когато най-накрая имаш такава), преди да е станало прекалено късно“.

Обърнах пак на съдържанието: OBSECRATIONES, INCATAMINA, NECTENTES, MALEDICENTES, MALEFICIA^[1].

— Не се притеснявай, Лена. Ще измислим нещо. — Но в мига, който го казах, знаех, че не мога да убедя нито нея, нито себе си.

* * *

Колкото повече книгата стоеше на най-горния рафт в гардероба ми, толкова повече ми се струваше, че стаята ми е обитавана от призраци. Случваше се и с двама ни, всяка нощ. Сънищата, който бяха по-скоро кошмари, ставаха все по-лоши. От дни не бях спал добре. Всеки път, когато затворех очи и се опитах да заспя, те бяха там. Чакаха. И още по-лошо — кошмарът винаги беше един и същ. Всяка нощ губех Лена отново и отново, и това ме убиваше.

Единствената ми стратегия беше да остана буден. Държах се на крака с много захар и кофеин, пиех кока-кола и „Ред Бул“ и играех видеоигри. Четях всичко, от „Сърцето на мрака“ на Конрад до любимия ми брой на „Сребърният сърфист“, онзи, в който Галактус поглъщаше вселената. Четях непрекъснато. Но всеки, който не е спал от дни, знае, че на третата или четвъртата нощ си толкова уморен, че просто заспиваш прав.

Дори Галактус нямаше шанс.

* * *

Изгаряне. Навсякъде имаше огън. И дим. Задавих се от пушека и пепелта. Беше пълен мрак, не виждах нищо. А жегата беше толкова силна, че жулеше кожата ми като шкурка. Не чувах нищо, освен бученето на огъня.

Не чувах дори писъците на Лена, освен в главата си.

Пусни ме! Трябва да ме пуснеш!

Чувствах как костите в китката ми пукат като тънките струни на китара, които се късат една след друга. Тя отпусна ръката си, сякаш беше готова за това от много отдавна.

Не го прави, Лена! Не си отивай!

Остави ме! Моля те... спаси се!

Никога нямаше да го направя.

Но чувствах, че ми се изплъзва. Опитах се да я задържа по-силно, но тя си отиваше...

Изправих се в леглото, кашляйки. Беше толкова истинско, че можех да помириша дима. В стаята ми обаче не беше горещо, а студено. Прозорецът ми отново беше отворен. Заради лунната светлина очите ми свикнаха по-бързо от обикновено с мрака.

Забелязах нещо с тъгълчето на окото си. Движеше се в сенките. В стаята ми имаше някой.

— По дяволите!

Опита се да излезе, преди да го видя, но не беше достатъчно бърз. Разбра, че съм го видял. Затова направи единственото възможно нещо. Обърна се към мен.

— Е, не бих казал, че съм чак дявол, но кой съм аз да те поправам след опита си за подобно нелюбезно излизане? — Макон се усмихна с усмивката си а ла Кари Грант и се приближи към леглото ми. Беше облечен в дълго черно палто и домашни черни панталони. Изглеждаше като обирджия от края на XIX век, а не като човек, проникващ умело в чужди къщи в една доста по-модерна епоха. — Здравсти, Итън.

— Какво правите в спалнята ми?!

Изглеждаше леко объркан, което в неговия случай означаваше, че не беше подготвил задоволително обяснение за такава ситуация, а не му се искаше да ме лъже.

— Сложно е.

— Добре, опростете го заради мен. Влезли сте през прозореца ми посред нощ, така че или сте вампир, или някакъв перверзник. А може би и двете. Е?

— Смъртни, за вас всичко е само черно и бяло. Не съм ловец, не си търся плячка. Бъркаш ме с брат ми, Хънтинг. Не се интересувам от кръвта. — Потръпна при самата мисъл. — Нито от кръв, нито от плът. — Запали пурата си и я завъртя между пръстите си. Ама ще полудее, като усети миризмата утре сутринта. — Всъщност от това ми се гади.

Губех търпение. Не бях спал от дни и ми беше писнало всички да увъртат, когато ги питам нещо. Искях отговори и ги исках сега.

— Омръзна ми от вашите гатанки. Отговорете на въпроса! Какво правите в стаята ми?

Макон отиде при евтиния въртящ се стол до бюрото ми и седна на него с елегантно движение.

— Да кажем, че подслушвах.

Докопах една намачкана на пода фланелка на баскетболния отбор и я нахлузих през главата си.

— Какво точно подслушвахте? Да не е някоя от чародейските ви сили?

— Опасявам се, че не. Технически аз не съм чародеец.

Преглътнах с мъка. Макон Рейвънуд никога не напускаше къщата си през деня. Можеше да се появява изневиделица, да гледа хората през очите на маскирания като куче вълк и да изсмуче живота от тъмен чародеец, без дори да му мигне окото. Ако той самият не беше чародеец, значи имаше само едно възможно обяснение.

— Вие сте вампир.

— Мога да те уверя със сигурност, че не съм. — Изглеждаше отегчен. — Толкова банална фраза, такова клише — доста обидно при това. Предполагам, че вярваш и във върколаци, и в извънземни. Виновна е телевизията. — Дръпна силно от пурата си. — Не ми е приятно, че те разочаровам. Аз съм Инкуб. Сигурен съм, че Амари щеше скоро да ти го каже, тъй като тя ужасно много иска да изкара наяве всичките ми тайни.

Инкуб? Дори не знаех дали трябва да се уплаша. Явно е личало, че не разбирам за какво говори, защото Макон се почувства длъжен да ми обясни:

— Нашата природа е такава, че джентълмените като мен имат определени умения, но те са пряко свързани с физическата ни сила, която трябва редовно да подхранваме. — Имаше нещо притеснително в начина, по който произнесе „подхранваме“.

— Какво имате предвид под „подхранвам“?

— Поради липса на по-подходящ израз, ще кажа, че се храним от смъртните, за да се подсилим.

Стаята започна да се върти около мен. Или пък Макон се въртеше.

— Итън, седни. Побледнял си. — Макон пристъпи към мен и ме поведе към леглото. — Както казах, използвам глагола „храня“, защото няма как по друг начин да ти го обясня. Само Кървавите инкуби се хранят с кръвта на смъртните, а аз не съм такъв. Макар и двата вида да сме лилуми — такива, които живеят в Абсолютния мрак, моят вид специално е напълно еволюирал. Вземам нещо, което вие, смъртните, имате в изобилие, нещо, от което дори не се нуждаете.

— Какво?

— Сънищата ви. Фрагменти, отделни частици... Идеи, желания, страхове, спомени — нищо, което да ви липсва. — Думите се носеха от устата му така леко, сякаш напяваше заклинания. Стараех се да следвам мисълта му, да проумея това, което казва, но сякаш в главата ми имаше плътна мъгла.

И после разбрах. Парчетата от пъзела се подредиха.

— Сънищата ми... Вземали сте части от тях? Изсмуквали сте ги от главата ми? Затова не мога да си ги спомня до края?

Макон се усмихна и тръсна пепелта от пурата си в празната кутия от кока-кола на бюрото ми.

— Признавам, виновен съм. Но не мога да се съглася с това „изсмуквам“. Не е особено подходящ израз.

— Ако сте изсмуквали, пардон, крали сънищата ми, значи знаете как свършват, знаете какво става накрая. Можете да ми кажете, за да го спра.

— Опасявам се, че не мога. Съвсем съзнателно съм събирал именно тези парчета от сънищата ти.

— Защо не искате да видим какво ще се случи?

— Изглежда, че и без това знаеш прекалено много, макар аз самият да не разбирам всичко напълно.

— Стига с тия гатанки! Казвате ми, че бих могъл да спася Лена, че имам тази сила. Защо не ми обясните какво, по дяволите, става, мистър Рейвънуд. Уморен съм и ми писна всички да ме лъжат.

— Не мога да ти кажа нещо, което не знам, синко. Ти се оказва голяма мистерия.

— Не съм ви син.

— Мелхизедек Рейвънуд! — Гласът на Ама прогърмя над нас като камбана.

Макон за миг загуби обичайното си хладнокръвие.

— Как смееш да влизаш в тази къща без позволенията ми! — Стоеше на прага на стаята ми в домашния си халат и с дълго въже с някакви мъниста по него. Ако не я познавах, щях да кажа, че е обикновен гердан. Ама усука ядосано амулета с мъниста около китката си. — Имаме споразумение. Тази къща не е в твоя територия. Отивай някъде другаде да си вършиш нечистите дела.

— Не е толкова просто, Амари. Момчето вижда разни неща в сънищата си, неща, опасни и за двамата.

Очите на Ама се разшириха от гняв.

— Храниш се от момчето ми? Това ли ми казваш? И нима се предполага да се почувствам по-добре?

— Успокой се. Правя само това, което е необходимо, за да защитя и Итън, и Лена.

— Знам какво правиш и какво си ти, Мелхизедек, и че когато му дойде времето, ще се разправяш със самия Дявол. Не води това зло в дома ми.

— Направих избора си преди доста време, Амари. Боря се с това, което ми е предопределено да бъда. Боря се с него всяка нощ от живота си. Но аз не съм Мрак, не и докато се налага да се грижа за детето.

— Но и не променя това, което си. Не е избор, който можеш да направиш.

Очите на Макон се присвиха. Беше ясно, че договорката между двамата е доста деликатна и той я е изложил на голям риск, идвайки тук. Колко пъти беше влизал в сънищата ми?

— Защо просто не ми кажете какво става в края на съня ми? Имам правото да зная. Сънят си е мой.

— Сънят ти е много мощен, много тревожен и не е нужно Лена да го вижда. Не е готова да се сблъска с него, а вие двамата сте тясно

свързани, което все още е необяснимо за мен. Тя вижда това, което и ти. Можеш да разбереш защо се налага да... взема от теб тази част от него.

Гневът в мен се надигаше все по-силно. Бях ядосан и бесен много повече от онзи път, когато мисис Линкълн стана на Дисциплинарното събрание и започна да лъже за Лена, повече дори от вечерта, когато намерих листовите без думи в кабинета на баща ми.

— Не. Не разбирам. Ако знаете нещо, което може да ѝ помогне, защо го криете от нас? Или просто спрете да използвате джедайските си номера върху мен и ме оставете да видя края на собствения си сън.

— Просто искам да я защита. Обичам Лена и никога не...

— Знам. Чувал съм го. Никога не бихте направили нещо, което да ѝ навреди. Забравяте да кажете, че не бихте направили и нищо, за да ѝ помогнете.

Макон стисна зъби. Сега той беше ядосаният, вече разпознавах това му състояние. Но не избухна дори за миг.

— Опитвам се да я защита, Итън, както и ти. Знам, че се притесняваш за Лена и че дори ѝ осигуряваш някаква закрила, но има неща, които в момента не са ти ясни, неща, които са извън твоя контрол. Някой ден ще разбереш. С Лена сте прекалено различни.

Различни видове. Точно както Итън беше писал на Женевиер. Разбрах прекрасно всичко. Нищо не се беше променило през последните сто години.

Изражението на Макон постепенно стана по-топло.

— В крайна сметка ти ще трябва да понесеш бремето. Такава е участва на смъртните. Повярвай ми, знам го.

— Не ви вярвам и много бъркате. Не сме толкова различни.

— Смъртни. Завиждам ви. Мислите, че можете да промените света. Да спрете вселената. Да върнете обратно направеното години преди вас. Вие сте такива изумителни, прелестни създания. — Обръщаше се към мен, но не мисля, че вече говореше за мен. — Извинявам се за нахлуването. Ще те оставя да спиш.

— Само стойте далече от спалнята ми, мистър Рейвънуд. И от главата ми.

Той се запъти към вратата, което ме изненада. Очаквах да излезе така, както беше влязъл.

— И още нещо. Лена знае ли какво сте вие?

Макон се усмихна.

— Разбира се. Нямаме тайни един от друг.

Не отвърнах на усмивката му. Помежду им имаше повече от една тайна дори и тази да не беше една от тях, и двамата с Макон го знаехме много добре.

Завъртя се с едно вихрено движение на палтото си и изчезна.

Просто така.

[1] От лат. ез. — заклинания, магии, обвързвания, проклетия, злодеяния. — Б.пр. ↑

5.II

БИТКАТА ПРИ ХЪНИ ХИЛ

На следващата сутрин се събудих с ужасяващо главоболие. Не мислех, както често се казва в литературата, че събитията от предишната нощ не са се случвали. Не мислех, че появата на Макон Рейвънуд в спалнята ми е просто сън. Всяка сутрин от месеци насам отварях очи с мисълта, че това е поредният кошмар. Никога повече нямаше да правя тази грешка. Този път знаех — ако ми се струва, че всичко се е променило, то е така, защото наистина е станало. Щом изглеждаше, че нещата около мен стават все по-странни, значи те наистина бяха такива. Ако с Лена се притеснявахме, че не ни остава време, трябваше просто да приемем този факт.

Шест дни. Нещата не изглеждаха много добре. Само това можеше да се каже в момента. Затова, разбира се, не казвахме нищо. В училище се държахме както винаги. Ходехме хванати за ръце в коридора. Целувахме се зад шкафчетата, докато устните ни заболят и вече не можех да издържам изгарящия ме ток, който протичаше между нас. Седяхме в своя въображаем мехур, наслаждавайки се на това, което се преструвахме, че е нашият обичаен живот или поне малкото, което беше останало от него. И говорехме, говорехме по цял ден, всяка минута, всеки час, дори тогава, когато не бяхме заедно.

Лена ми разказа за Барбадос, където водата и небето се събират в една тънка синя линия и границата между тях се губи, докато аз се опитвах да направя глинена купа в часа по керамика.

Разказа ми за баба си, която я оставяла да пие силно газирани „Севън Ъп“ със сламка, докато пишехме есетата си за „Д-р Джекил и мистър Хайд“ в часа по английски език и Савана Сноу мляскаше шумно с дъвката си.

Сподели за Макон, който — откакто се помнела и въпреки проблемите и разстоянията — присъствал на всеки неин рожден ден, независимо къде се намирала.

Тази нощ, след като се бяхме ровили с часове в „Книгата на луните“, наблюдавахме как слънцето изгрява — макар че тя беше в „Рейвънуд“, а аз си бях у дома.

Итън?

Тук съм.

Страх ме е.

Знам. Трябва да опиташ да поспиш малко, Лена.

Не искам да губя време в сън.

Нито пък аз.

И двамата знаехме, че не ставаше дума за това. Никой от нас нямаше особено желание да сънува.

* * *

„НОЩТА НА ПРИЗОВАВАНЕТО ЩЕ БЪДЕ
НОЩТА НА НАЙ-ГОЛЯМАТА СЛАБОСТ, КОГАТО
МРАКЪТ ОТВЪТРЕ ЩЕ СПРЕ МРАКА ОТВЪН И
ЧОВЕКЪТ С ДАРБАТА ЩЕ ДОПУСНЕ НАЙ-ГОЛЕМИЯ
МРАК В СЕБЕ СИ. ТОЙ ЩЕ СВАЛИ ЗАЩИТИТЕ И
ЗАКЛИНАНИЯТА ЗА ЗАКРИЛА И ИМУНИТЕТ.
СМЪРТТА В ЧАСА НА ПРИЗОВАВАНЕТО Е НАЙ-
ОКОНЧАТЕЛНА И ВЕЧНА...“

Лена затвори книгата.

— Не мога да чета повече.

— Без майтап. Нищо чудно, че чичо ти се тревожи през цялото време.

— Сякаш не е достатъчно, че ще се превърна в някакъв зъл демон, а ще ме сполети и „окончателната смърт“. Запиши я в списъка с предстоящите гибелни събития.

— Разбрах. Демон. Смърт. Гибел.

Бяхме в градината на „Грийнбриър“. Лена ми подаде книгата и се отпусна по гръб на земята, вперила поглед в небето. Надявах се, че ще си поиграе малко с облаците и няма да се тормози, че през тези наши следобеди не бяхме открили почти нищо в книгата. Не я помолих за

помощ, докато продължих да разлиствам страниците. За да не изгори ръцете ми, носех старите градински ръкавици на Ама, които бяха прекалено малки и ми стискаха.

В „Книгата на луните“ имаше хиляди страници и някои съдържаха повече от едно заклинание. Нямахте схема, по която да се досетим какъв е принципът на съставянето на книгата. Поне аз не бях открил такава. Списъкът със съдържанието беше като някаква шега или номер и почти не отговаряше на нищо от информацията, която можеше да се намери вътре. Обръщах една след друга страниците, надявайки се да попадна случайно на нещо полезно. Повечето обаче изглеждаха пълни с безсмислици. Вгледах се в думите, които не можех да разбера.

*„I DDARGANFOD YR HYN SYDD AR GOLL.
DATODWCH Y CWLWM, TROELLWCH EF
BWRWCN Y RHWYMYN HWN
FEL Y CAF GANFOD
YR HYN RWY’N DYHEU AMDANO
YR HYN RWY’N EL GEISIO.“*

Нещо ми се наби на очи, дума, която познавах от цитат, който висеше на стената в кабинета на родителите ми: „Pete et invenies“. „Търси и ще намериш“. INVENIES. Ще намериш.

*„UT INVENIAS QUOD ABEST
EXPEDI NODUM, TORQUE ET CONVOLVE
ELICE NOC VINCULUM
UT INVENIAM
QUOD DESIDERO
QUOD PETO.“*

Зарових се в латинския речник на мама и започнах да преписвам думите, докато ги превеждах.

*„За да намериш това, което липсва,
развържи възела, завърти го и го усучи,
призови това заклинание,
за да открия
това, което желая,
това, което търся.“*

— Намерих нещо!

Лена се надигна и надзърна през рамото ми.

— Какво има? — Не звучеше много убедена.

Подадох ѝ листа, изписан с грозноватия ми разкراчен почерк.

— Преведох го. Изглежда, че се използва, за да намериш нещо.

Тя се наклони по-близо към мен, проверявайки превода ми, а после ме погледна с широко отворени от изненада очи.

— Това е заклинание Локатор.

— Струва ми се, че можем да го използваме, за да намерим отговора, с който ще измислим как да развалим проклятието.

Лена придърпа книгата в скута си и продължи да се взира в страницата. Посочи към друго заклинание, над първото.

— Това е същото заклинание, написано според мен на уелски.

— Може ли да ни помогне по някакъв начин?

— Не знам. Дори не сме сигурни какво да търсим. — Въздъхна тежко, отново обезверена. — Освен това заклинанията с думи не са толкова лесни, колкото изглеждат, а и досега не съм правила такива. Нещата могат да се объркат.

Шегуваше ли се?

— Нещата могат да се объркат? Може ли да има нещо по-лошо от това да преминеш към Мрака на шестнайсетия си рожден ден? — Грабнах книгата от ръцете ѝ. — Разкопахме гроб и изгубихме седмици, опитвайки се да разберем какво пише в тази книга, а сега дори няма да опитаме? — Стисках толкова силно „Книгата на луните“, че една от ръкавиците ми започна да пуши от изгарящата магия в нея.

Лена поклати глава.

— Дай ми я. — Пое си дълбоко дъх. — Добре, ще опитам, но нямам представа какво може да стане. Обикновено не го правя така.

— Кое?

— Нали знаеш, начинът, по който използвам силите си, всички тези неща, свързани с природата на Самородните... Искам да кажа, в това е целият номер, нали? Предполага се да идват отвътре, от само себе си. През повечето време дори не знам какво правя.

— Добре, този път ще знаеш и аз ще ти помагам. Какво да правя? Да начертая кръг? Да запаля някакви свещи?

Лена се усмихна.

— Просто застани там. — Посочи място на няколко метра от себе си. — За всеки случай.

Очаквах малко повече подготовка, но все пак бях просто един смъртен. Какво ли разбихах? Не послушах Лена и не отидох там, където ми посочи, но отстъпих малко встрани. Държеше книгата с една ръка, което си беше истински подвиг, защото тя тежеше много. Пое си дълбоко дъх. Очите ѝ бавно започнаха да минават по редовете, докато четеше заклинянето.

— За да намериш това, което липсва, развържи възела, завърти го и го усучи, призови това заклиняние, за да открия това, което желая...

Погледна нагоре и произнесе последния ред ясно и високо:

— ... това, което търся.

Около секунда не се случи нищо. Облаците все още се носеха бавно над нас, въздухът беше все така студен. Не проработи. Лена присви рамене. Знаех, че си мисли същото. А после и двамата го чухме — силен тътен, отекващ като в тунел. Дървото зад мен пламна. Буквално се запали като факла от дънера към върха. Пламъците обхванаха ствола му, а после и всичките клони. Не бях виждал нищо да пламва толкова бързо.

Дървото пушеше силно. Издърпах Лена встрани от огъня, и двамата кашляхме силно от дима.

— Добре ли си? — Отместих черните къдрици, паднали по лицето ѝ. — Е, очевидно не свърши работа. Освен ако не си искала да си накладеш огън за голямо барбекю.

Лена се усмихна леко.

— Казах ти, че нещата могат да се объркат.

— Вече е ясно.

Погледнахме към обгорелия кипарис. Оставаха пет дни.

Четири дни. Буреносните облаци бяха надвиснали застрашително над Гатлин, а Лена стоеше затворена и болна вкъщи. Реката преля и изми пътищата в северната част на града. Местните новини обвиняваха глобалното затопляне, но аз знаех, че причината е друга. Докато бях в час по алгебра, с Лена спорехме за книгата, което не помогна за представянето ми на теста.

Забрави за книгата, Итън. Писна ми. Не ни помага.

Не можем да забравим за нея. Тя е единственият ни шанс. Чу чичо си. Тя е най-могъщата книга във вашия свят.

Освен това е книгата, прокълнала цялото ми семейство.

Не се отказвай. Отговорът е някъде в нея.

Губех я, тя не искаше да ме чуе и бях на път да се проваля за трети път на важен изпит този срок. Страхотно.

Между другото, можеш ли да опростиш $7x - 2(4x - 6)$?

Знаех, че може. Беше минала този материал и вече беше на тригонометрията.

Това какво общо има с книгата?

Нищо. Но ще ме скъсат на теста.

Лена въздъхна тежко.

Да имаш гадже-чародейка определено си има и предимства.

Три дни. Из града започнаха да се спускат кални наноси, а покривът на салона рухна на места от силните дъждове. Мажоретките нямаше да могат да репетираят известно време, а Дисциплинарният комитет трябваше да си намери ново място за своите процеси срещу вещици. Лена не идваше на училище, но беше в главата ми постоянно. Говореше все по-тихо, докато накрая почти не я чувах сред хаоса на поредния ден в гимназия „Джаксън“.

Седях сам в училищния стол. Не можех да ям. За първи път откакто бях срещнал Лена, погледнах съучениците си и изпитах пристъп на нещо, което дори не знаех как да определя. Завист? Животът им беше толкова лесен, толкова прост. Проблемите им бяха обикновени, дребни — проблеми на смъртни. Каквито би трябвало да

бъдат и моите. Улових погледа на Емили. Савана седна на шега в скута ѝ и всички наоколо се засмяха по познатия ми престорен начин. Не, не беше завист. Не бих заменил Лена за това.

Не можех да си представя, че ще се върна към този обикновен, дребен живот.

* * *

Два дни. Лена дори не ми говореше. Половината покрив на щабквартирата на ДАР се събори от силните ветрове. Регистрите на членовете, които мисис Линкълн и мисис Ашър попълваха от години — фамилните дървета, започващи от пристигането на „Мейфлауър“^[1] и Революцията, бяха унищожени. На патриотите на окръг Гатлин щеше да им се наложи отново да събират доказателства, че кръвта им е по-добра от нашата.

На път за училище отидох с Бричката до „Рейвънуд“ и тропах по вратата с цялата си сила. Лена дълго време не излизаше. Когато най-накрая отвори вратата, видях защо. Къщата се беше променила за пореден път. Отвътре приличаше на строго охраняван затвор. Прозорците имаха решетки, стените бяха покрити с бетон освен тези в първата дневна, които бяха боядисани в оранжево и тапицирани с нещо меко. Лена носеше оранжев гащеризон с номер 1102 — нейния рожден ден, ръцете ѝ бяха покрити с числа. Всъщност беше доста секси, косата ѝ падаше свободно около лицето. Дори затворническият костюм ѝ стоеше добре.

— Какво става, Лена?

Тя проследи погледа ми.

— О, това ли? Нищо, просто шега.

— Не знаех, че Макон може да се шегува.

— Не може. Шегата е моя.

— Откога можеш да контролираш къщата?

Лена сви рамене.

— Просто се събудих вчера и тя изглеждаше така. Явно е било в ума ми. Къщата е слушала мислите ми, предполагам.

— Да излезем малко, моля те. Затворът само ще те депресира повече.

— След два дни ще се превърна в Ридли. Това си е достатъчно депресиращо. — Поклати тъжно глава и седна на ръба на верандата. Настаних се до нея. Тя дори не ме погледна, само се взираше в белите си затворнически гуменки. Запитах се откъде знае как изглеждат затворническите гуменки.

— Връзките за обувки. Тук си сбъркала.

— Как така?

Посочих към стъпалата ѝ.

— В затвора ти вземат връзките за обувки.

— Трябва да ме оставиш, Итън. Всичко свърши. Не мога да предотвратя рождения си ден, нито проклятието. Не мога повече да се преструвам, че съм обикновено момиче. Не съм като Савана Сноу или Емили Ашър. Аз съм от друг свят, аз съм чародейка.

Взех шепа камъчета от долното стъпало на верандата и метнах едно колкото можех по-далече.

Няма да ти кажа „сбогом“, Лена.

Тя взе камъче от ръката ми и също го запрати в далечината. Пръстите ѝ докоснаха леко моите и усетих слабата топлина, която премина към мен. Опитах се да запомня усещането.

Може и да нямаш шанса да го направиш. Ще си отида и дори няма да си спомням какво съм изпитвала към теб.

Нямаше да се примиря. Не можех да я слушам, като говореше така. Този път камъчето удари едно дърво.

— Нищо не може да промени чувствата, които изпитваме един към друг. Сигурен съм в това.

— Итън, сигурно няма да чувствам нищо.

— Не го вярвам. — Хвърлих останалите камъчета в избуялата трева в двора. Не знам къде паднаха, не се чу никакъв звук. Но продължавах да гледам напред, в мрака, преглъщайки сълзите, които се стичаха в гърлото ми.

Лена протегна ръка към мен, но после се поколеба. Свали я бавно.

— Не ми се сърди. Не съм искала да стане така.

Прекъснах я рязко.

— Може би не, но ако утре е последният ни ден заедно? И вместо да го прекараме един с друг, ти стоиш затворена тук и се жалваш, все едно вече си Призована.

Тя се изправи.

— Не разбираш. — Чух вратата да се затваря зад гърба ми, когато тя се прибра обратно в къщата, в килията си, или каквото беше в момента.

Не бях имал гадже дотогава, така че не бях готов да се справям с всичко това — дори не знаех как да го наричам. Да не говорим пък за гадже-чародейка. Тъй като няхах по-добра идея, станах, отказах се от борбата, качих се на колата и отидох на училище — със закъснение, както обикновено.

* * *

Двайсет и четири часа. Атмосферното налягане беше ниско, над Гатлин се задаваше буря. Не можеше да се каже дали ще вали сняг или градушка, но небето просто не изглеждаше добре. Днес можеше да се случи всичко. В часа по история погледнах през прозореца и видях нещо, което приличаше на погребално шествие — катафалката на Макон Рейвънуд, следвана от седем черни линкълна. Минаха през целия град и покрай гимназията на път за „Рейвънуд“. Никой не слушаше вече мистър Лий, който обясняваше за предстоящата възстановка на битката при Хъни Хил — може би не най-известното сражение от Гражданската война, но това, с което хората от Гатлин се гордееха най-много.

— През 1864 г. Шърман заповядва на генерал Джон Хач и на съюзническите войски под неговото командване да пресекат пътя към Чарлстън и Савана, за да попречат на силите на Конфедерацията да спрат техния „Марш към морето“. Но благодарение на няколко „погрешни навигационни разчети“, армията на Севера закъснява.

Той се усмихна гордо, докато пишеше „погрешни навигационни разчети“ на дъската. Добре, разбрахме, северняците са били тъпацы. Това е основната идея на битката при Хъни Хил, идеята на Войната между щатите, както ни я преподаваха на нас още от детската градина. Пренебрегвайки, разбира се, факта, че Северът всъщност печели войната. В Гатлин всички говорят за това като за някакво джентълменско отстъпление от страна на по-благородния и великодушен Юг.

Но днес никой не гледаше към черната дъска. Всички зяпаха през прозорците. Черните линкълни следваха катафалката в строен конвой по улицата зад стадиона. След като Макон се разкри „пред света“, така да се каже, вече се забавляваше с появите си из града. За човек, който излиза само нощем, успяваше да привлече доста внимание.

Някой ме ритна по глезена. Линк се наведе към мен, за да не може мистър Лий да види лицето му.

— Пич. Според теб кой е в тези коли?

— Мистър Линкълн, ще ни разкажете ли какво става след това? Особено след като вашият баща ще ръководи кавалерията утре? — Мистър Лий гледаше към нас с кръстосани на гърдите ръце.

Линк се закашля престорено. Баща му, доста страховит поне на външен вид мъж, имаше честта да ръководи кавалерията във възстановката на битката, откакто Ърл Ийтън старши почина миналата година. Това беше единственият начин участниците в южняшката войска на Гатлин да се издигнат в по-висш ранг. Някой трябваше да умре.

— Да, един момент, мистър Лий. Ей сега. Тъъ, печелят битката и губят войната, или беше обратното? Не съм много сигурен как точно трябваше да го запомня.

Мистър Лий пропусна коментара му покрай ушите си.

— Мистър Линкълн, когато Хач и федералните войски достигат Хъни Хил, полковник Колкок и отрядът му от южняшки войници и доброволци формират непроходима преграда — седем реда мъже с пушки препречват пътя. — О, не, колко пъти още ще трябва да слушаме за прословутите „седем реда с пушки“? Човек би помислил, че става дума за чудото на Христос с рибата и хляба.

Линк погледна отново към мен, кимайки с глава в посока на прозорците.

— Е, кои са според теб?

— Семейството на Лена. Очакват ги да дойдат за рождения й ден.

— Да, вярно. Ридли спомена нещо такова.

— Все още ли се виждате? — Беше ме почти страх да попитам.

— О, да! Можеш ли да пазиш тайна?

— Трябва ли да те убеждавам?

Линк повдигна ръкава на тениската си на „Рамонес“ — на рамото му имаше татуировка на нещо като аниме версия на Ридли, облечена в къса пола на ученичка от католическо училище и чорапи до коленете. Надявах се увлечението на Линк да е отслабнало, но дълбоко в себе си знаех истината. Той щеше да преодолее Ридли едва когато тя преценеше, че е приключила с него, освен ако преди това не го накараше да скочи от някоя скала. А може би дори и тогава нямаше да спре да мисли за нея.

— Направих си я през зимната ваканция. Много е яка, нали? Ридли я нарисува. Тя е страхотен художник, направо убиец. — Че е убиец, бях убеден. Какво можех да му кажа? На рамото си имаш татуировка на тъмна чародейка, която между другото ти е направила любовно заклинание и ти е гадже?

— Майка ти ще полудее, когато я види.

— Няма да я види. Ръкавите ми я покриват, а освен това имаме нови правила за личното пространство — трябва да чука на вратата.

— Преди да нахълта в стаята ти и да направи каквото си поиска?

— Е, да, но все пак първо чука.

— Надявам се да е така за твое добро.

— Както и да е, с Ридли имаме изненада за Лена. Да не се изпуснеш пред Рид, че съм ти казал — ще ме убие. Подготвили сме й купон за утре вечер. На голямото поле в имението.

— Кажи ми, че се шегуваш.

— Изненада! — Линк се вълнуваше искрено. Сякаш този купон щеше да стане наистина, сякаш Лена би се появила на такова нещо или пък Макон би го позволил.

— Какво сте си мислили? Лена мрази подобни неща. Двете с Ридли дори не си говорят.

— Ридли не ѝ се сърди. Лена ще го преодолее, все пак са семейство.

Знаех, че е под влиянието на Ридли, че е като нейна марионетка, и въпреки това ме вбесяваше.

— Нямах представа за какво говориш. Забрави тази история. Повярвай ми.

Линк отвори пакет от любимия си снакс, „Слим Джим“, и грабна с пълна шепа.

— Всички ще дойдат. Всъщност всички вече са дошли. Поне така каза Ридли.

Ридли. Разбира се. Тя може да накара целия град да тръгне след нея като покорно кученце.

Линк обаче явно не виждаше нещата по този начин.

— Бандата ми, „Холи Ролерс“, ще свири за пръв път.

— Кой?

Новата ми банда. Събрахме се на онзи църковен лагер.

Не знаех подробности за това как е прекарал зимната ваканция, не го бях разпитвал. Достатъчно щастлив бях от факта, че се върна жив и здрав.

Мистър Лий тропна по черната дъска, за да привлече вниманието ни, пишейки числото осем.

— В крайна сметка Хач не успява да накара войниците на Конфедерацията да се отместят и оттегля войската си. Равносметката от сблъсъка е осемдесет и девет мъртви и шестстотин двайсет и девет ранени от страна на Севера. Войниците на Конфедерацията печелят битката, като дават само осем жертви. И затова — мистър Лий почука гордо върху числото осем на дъската — всички вие ще се присъедините утре към мен и ще участвате в „Живата история“, за да пресъздадем битката при Хъни Хил.

„Живата история“. Така хората като мистър Лий наричат историческите възстановки и не се шегуват. Всеки детайл е абсолютно точно пресъздаден, от униформите до амуниците и местоположението на войниците на бойното поле.

Линк ми се ухили, целият омазан със снакс.

— Не казвай на Лена. Искаме да я изненадаме. Това ще бъде подаръкът ѝ за рождения ден от нас двамата.

Погледнах го, без да кажа нищо. Мислех за изпадналата в депресия Лена, облечена в затворническият си оранжев гащеризон. За — без съмнение — ужасната банда на Линк, за купона с цялата гимназия, за Емили Ашър и Савана Сноу, за „падналите ангели“, за Ридли, за „Рейвънуд“, да не споменаваме за гърмежите от битката при Хъни Хил в далечината. Всичко това под неодобрителния поглед на Макон, на останалите смахнати роднини на Лена и на майка ѝ, която се опитва да я убие. А, да, и на кучето, което позволява на Макон да вижда всяко движение, което правят хората от града.

Звънецът би. Думата, с която можеше да се опише как ще се почувства Лена, едва ли щеше да е „изненада“. И определено трябваше да ѝ кажа какво я очаква.

— Не забравяйте да се подпишете в списъка, когато дойдете на възстановката. Няма ли подпис, няма и завършване по история! И помнете — стойте в обезопасената с въжета територия. Дори да ви гръмнат, това не ви гарантира отлична оценка — крещеше мистър Лий, докато се изнизвахме от кабинета.

Точно в този момент гръмването с пушка не ми се струваше най-лошото нещо на света.

* * *

Възстановките на събитията от Гражданската война са по принцип доста странен феномен и битката при Хъни Хил не прави изключение. Кой се вълнува искрено от това да се облече в запарващи вълнени дрехи, които приличат на костюми за Хелоуин? Кой би искал да търчи насам-натам, стреляйки с направо древни пушки, и то толкова нестабилни, че се знаеше за няколко случая, при които оръжията са гръмнали в ръцете на стрелците и са причинили сериозни наранявания? Всъщност точно така умря Ърл Ийтън старши. Кой се интересува от възстановяване на битки от война отпреди почти 150 години, която дори не е спечелена от южняците? Кой би се занимавал с такива неща?

В Гатлин и в почти целия Юг отговорът на всички тези въпроси бе следният: твойт лекар, твойт адвокат, твойт свещеник, момчето, което ти оправя колата, пощальонът, най-вероятно баща ти, всичките ти чичовци и братовчеди, учителят ти по история (особено ако фамилията му е Лий) и най-вече, разбира се, собственикът на магазина за оръжия в града. След втората седмица на февруари, независимо дали вали или грее слънце, Гатлин мислеше, говореше и се занимаваше само с едно — възстановката на битката при Хъни Хил.

Хъни Хил е Нашата битка. Не съм много сигурен как е било решено това, но мисля, че има нещо общо със седемте пушки. Хората в града се готвят седмици наред за възстановката. Оставаха броени часове, униформите на войниците от Конфедерацията бяха изпрани и

изгладени и из въздуха се носеше миризмата на затоплена от парата вълна. „Райфъл“-ите бяха почистени, сабите излъскани и половината мъже от града бяха прекарвали последните почивни дни при Бъфорд Радфорд в правене на амуниции, защото жените им не искаха да умирисват къщите си. Вдовиците — основно те дават стаи под наем — перяха чаршафите и печаха пайове за стотиците туристи, които се изсипват в Гатлин, за да станат свидетели на „Живата история“. Дамите от ДАР също в продължение на седмици подготвяха своята версия на възстановката, южняшките туристически обиколки, а дъщерите им печаха кейкове и бисквити с тонове, за да ги сервират след това на туристите.

Това е особено забавно, защото дамите от ДАР, включително мисис Линкълн, водят тези обиколки, облечени в дрехи от периода на войната; пристягат се в колани и жартиери и се навличат в слоеве фусти — така приличат на наденички, готови да се спукат по шевовете си. И не са единствени; дъщерите им — например Савана и Емили, бъдещото поколение на ДАР, трябва да се разхождат небрежно около историческите плантации, облечени като героини от „Малка къща в прерията“. Обиколката винаги започва от щабквартирата на ДАР, тъй като това е втората най-стара къща в Гатлин. Чудех се дали покривът ѝ щеше да бъде оправен навреме.

Но не само ДАР-ките участват в представлението. Войната между щатите често е наричана „първата съвременна война“, но ако човек се разходи из Гатлин седмица преди възстановката, едва ли ще открие нещо съвременно. Всяка реликва от Гражданската война се вади на показ, от пощенските файтони до „Ховицер“-ите, за които дори малките деца в града ще ви обяснят, че са вид оръдия, с които се стреля отвисоко. Сестрите изкарват автентичното си знаме на Конфедерацията и го провесват на входната си врата, защото аз отказвам да се катеря и да го закача на верандата им. Макар да е само за шоуто, за мен това е границата, която не мога да пресека.

В деня преди възстановката се организира голям парад, за да могат всички участници да минат по улиците на града пред туристите в пълното си бойно снаряжение, защото на следващия ден ще бъдат покрити с толкова мръсотия и дим, че никой няма да забележи лъснатите месингови копчета на автентичните им военни униформи. След парада се прави голям фестивал, както си му е обичаят — с търг

на прасета, сергия, на която можеш да целунеш хубаво момиче срещу пари за благотворителност, и класическа старомодна разпродажба на домашно приготвени пайове. Ама готви дни наред. Като изключим Окръжния панаир, това е най-голямото кулинарно шоу, на което може да се изяви, и най-добрата ѝ възможност да спечели победа над враговете си. Нейните пайове винаги обират овациите, което докарва мисис Линкълн и мисис Сноу до лудост. Всъщност Ама се занимава с цялото това печене най-вече по тази причина. За нея няма по-голямо удоволствие от това да натрие носовете на дамите от ДАР с техните второразредни пайове.

Така че всяка година, когато наближеше втората седмица на февруари, животът, който познавахме, спираше и всички се озовавахме в 1864 г., посветени на битката при Хъни Хил. Тази година не беше изключение, с една особена добавка. Задаваше се още една битка, доста по-различна от тази, с която бяхме свикнали.

Само че тя нямаше да започне от втората най-стара къща в Гатлин, а от най-старата. В нея нямаше да участват пушки и коне, но това не я правеше по-безопасна. Всъщност това може би щеше да бъде единствената истинска битка, ставала някога в този град.

А що се отнасяше до осемте души, загинали при Хъни Хил, те не значеха нищо за мен. Съжалявам, ако звуча непочтително, но се тревожех за единствената жертва, която щеше да бъде дадена в другата битка. Защото ако загубех нея, щях да загубя и себе си.

[1] „Мейфлауър“ — известният кораб, с който през 1620 г. пристигат едни от първите заселници във втората успешна английска колония в Северна Америка — Плимут, Масачузетс. Пътниците му изиграват огромна роля за колонизирането на Щатите, а корабът заема важно място в историята на страната. — Б.пр. ↑

11. II

СЛАДКИТЕ ШЕСТНАЙСЕТ

Остави ме! Казах ти вече! Нищо не можеш да направиш!

Гласът на Лена ме събуди от неспокойния ми сън. Нахлузих дънките си и някаква сива тениска. В главата ми имаше само една мисъл. Днес е Денят. Вече можехме да спрем да чакаме края.

Краят беше тук.

Не с трясък, а със скимтене, не с трясък, а със скимтене, не с трясък, а със скимтене, не с трясък, а със скимтене, не с трясък, а със скимтене, не с трясък, а със скимтене.

Лена вече се беше предала, а денят едва започваше.

Книгата. По дяволите, бях я забравил. Затичах се обратно към стаята си, вземайки по две стъпала наведнъж. Протегнах се към горния рафт в гардероба, където я криех, като се подготвих психически за силния изгарящ удар, който изпитвах всеки път, когато докоснех чародейската книга.

Само че не усетих нищо. Защото тя не беше там.

„Книгата на луните“, нашата книга, беше изчезнала. Днес се нуждаехме от нея повече от всякога. А гласът на Лена продължаваше да ехти в главата ми.

Така свършва светът, не с трясък, а със скимтене.

Рецитираше Т. С. Елиът. Лош знак. Грабнах ключовете за волвото и изхвърчах от вкъщи.

Слънцето изгря, докато карах по Дав стрийт. „Грийнбриър“ започваше да се оживява. Територията на някогашното имение бе единственото празно поле, достатъчно голямо, за да побере целия град, което го правеше идеалното местоположение за разиграване на битката при Хъни Хил. Странното беше, че дори не можех да чуя гърмежите на оръдията отвън заради гърмежите, който звучаха в главата ми.

Когато се изкачих, тичайки, по стълбите на „Рейвънуд“, Бу вече ме чакаше отпред и лаеше. Ларкин също стоеше на верандата, облегнат на една от колоните. Беше облечен с кожено сако и си

играеше с увитата около ръката му змия. Всъщност змията беше ръката му и обратното. Той преливаше от едната форма в другата съвсем небрежно, някак лениво, като опитен картоиграч, разбъркващ тестето си с карти. Видът му беше доста притеснителен. Както и начинът, по който караше Бу да лае. Като се замислих обаче, вече не бях сигурен дали Бу лаеше по Ларкин или по мен. Все пак беше кучето на Макон, а с него не изяснихме напълно отношенията си последния път.

— Здравсти, Ларкин. — Той кимна незаинтересовано. Беше студено и от устата му излезе облаче вледенен дъх, сякаш издишаше дим от въображаема цигара. Облачето се превърна в кръг, а после и в малка змия, която захапа опашката си, погълна се сама и изчезна.

— Не бих влязъл вътре, ако бях на твоето място. Гаджето ти е, как да се изразя?... В малко съскащо настроение. — Змията се уви около врата му, а после се превърна в яка на самото му.

Леля Дел отвори вратата.

— Най-накрая! Чакахме те, Итън. Лена е в стаята си и не пуска никого от нас вътре.

Погледнах я. Леля Дел изглеждаше повече от обикновено объркана, шалът висеше неравномерно на едното ѝ рамо, очилата ѝ бяха изкривени, дори безупречният ѝ сив кок сега беше отпуснат и отделни кичури стърчаха в различни посоки. Прегърнах я. Ухаеше като някое от старите чекмеджета на Сестрите, пълно с торбички с лавандула и стари ленени чаршафи, предаващи се от поколение на поколение. Рийс и Риан стояха зад нея; приличаха на жално семейство, чакащо лоши вести в болничен коридор.

„Рейвънуд“ изглежда отново реагираше по-скоро на настроението на Лена, отколкото на това на Макон, а може би днес това беше общата нагласа. Самият Макон не се виждаше никъде, така че нямаше как да съм сигурен. Ако можете да си представите какъв е цветът на гнева, ще разберете как изглеждаха стените на къщата. Всеки свещник излъчваше бяс, ярост или нещо също толкова наситено и кипящо от емоции, плътните килими на пода бяха сякаш изтъкани от огорчение, омразата се подаваше изпод всяка лампа. Таванът беше обвит в зловещи сенки, един особен мрак, който обхващаше стените и точно сега се плъзгаше към кецовете ми така, че вече почти не ги виждах. Пълен мрак.

Не можех да кажа със сигурност как изглеждаше стаята. Бях прекалено зает да възприема как се чувства, а усещането определено беше много гадно. Пристъпих предпазливо на първото стъпало от стълбата към стаята на Лена. Бях минавал по тях стотици пъти и все пак днес имах чувството, че ме водят към непознато място. Леля Дел се спогледа с Рийс и Риан. Трите вървяха след мен, сякаш ги бях повел към някаква неизвестна война.

Когато стъпих на второто стъпало, цялата къща се разтресе. Многобройните свещи от древния полилей над главата ми се разклатиха и по лицето ми покапа восък. Потреперих и отстъпих назад. Без никакво предупреждение стълбата се изви нагоре, измъкна се изпод краката ми и аз се изтърсих по задник, плъзгайки се по гладкия под почти до другия край на стаята. Рийс и леля Дел успяха да отскочат встрани, но повлякох Риан със себе си.

Станах и се провикнах към горния етаж.

— Лена Дюшан! Ако направиш този номер със стълбите още веднъж, лично аз ще те докладвам на Дисциплинарния комитет! — Пристъпих отново — първото стъпало, после второто... Нищо не се случи. — Ще се обадя на мистър Холингсуорт и ще свидетелствам, че си опасна лунатичка. — Вземах по две стъпала наведнъж. — Защото, ако се държиш така с мен, наистина заслужаваш да те наричат така. — След това я чух, гласът ѝ се появи в главата ми.

Не разбираш.

Знам, че си уплашена, Лена, но ако отблъскваш всички, това няма да подобри нещата.

Махай се.

Не.

Сериозно, Итън. Върви си. Не искам нещо да ти се случи.

Не мога.

Вече стоях пред вратата на спалнята ѝ, опрях лицето си до студеното бяло дърво. Исках да бъда с нея, толкова близо, колкото беше възможно, без да получа нов сърдечен удар. И ако това беше най-близкото, което тя щеше да ми позволи, стигаше ми. Поне засега.

Тук ли си, Итън?

Тук съм.

Страх ме е.

Знам, Лена.

Итѣн, не искам да те нараня.

Няма да го направиш.

Не искам да те напусна.

Няма да стане.

Ами ако го направя?

Ще те чакам.

Дори ако съм Мрак?

Дори ако си най-дълбокият Мрак на света.

Тя отвори вратата и ме пусна вътре. В стаята гърмеше музика. Познавах песента. Това беше нейна гневна, почти метъл версия, но все пак я разпознах.

*„Шестнайсет луни, шестнайсет години,
шестнайсет най-страшни кошмара...
Шестнайсет пъти плача в съня ти,
а ти пропадаш в години камара...“*

Изглеждаше все едно е плакала цяла нощ. Сигурно така и беше. Когато докоснах лицето ѝ, усетих, че още е покрито със сълзи. Стиснах я в прегръдките си и започнахме леко да се олюляваме, докато песента продължаваше да звучи.

*„Шестнайсет луни, шестнайсет години...
И ето, звук и гръм оглуши ни.
Шестнайсет мили остават, ще дойде тя,
шестнайсет се плашат, шестнайсет търсят
страха...“*

През рамото ѝ видях, че в стаята ѝ е пълен хаос. Мазилката на стените беше паднала, всичките ѝ дрехи бяха разхвърляни по пода, сякаш вътре беше влизал крадец и бе тършувал навсякъде. Прозорците бяха счупени. Без стъклата тънките метални решетки придаваха на стаята напълно вид на затворническа килия в древен замък.

Затворничката се притисна до мен, а мелодията продължаваше да се носи около нас.

*„Шестнайсет луни, шестнайсет години,
шестнайсет страха в нощта.
Шестнайсет ламтят за сферите фини,
шестнайсет пицят, но само един ме позна...“*

Последния път, когато бях тук, таванът беше почти напълно покрит с думи, изразяващи най-дълбоките и тайни страхове на Лена. Сега обаче цялата стая беше изписана с изящния ѝ почерк. По края на тавана пишеше: „Самотата ще спаси от теб онзи, когото обичаш/Макар да знаеш, че повече никога няма да го докоснеш“. На стените: „Дори загубено в мрака/сърцето ми ще те намери“. На рамката на вратата: „Душата умира на ръката на онзи, който я държи“. По огледалата: „Ако открия място, където да избягам/да се скрия, ще бъда там още на мига“. Дори тоалетната ѝ масичка беше изписана: „Най-мрачната дневна светлина ме откри тук/Тези, които чакат, винаги ме наблюдават“. И още едно изречение, което казваше всичко: „Как можеш да избягаш от себе си?“. Виждах историята ѝ в думите, чувах я в музиката:

*„Шестнайсет луни, шестнайсет години,
луната зове те, часът приближава.
Тез страници гонят Мрака навън,
Силите лекуват туй, що огън изгаря...“*

След това електрическата китара заглъхна и чух нов стих, края на песента.

*„Шестнайсет луни, шестнайсет години,
сега е дошъл на страха ти денят.
Призови се или ще бъдеш призована,*

*луна или слънце, удари часът.
Кръв ли проливаш, проливаш сълзи...
Създавай, руши...
Не се колебай, сама избери!“*

Китарата спря и в стаята се възцари тишина.

— Какво мислиш за...

Тя постави ръката си на устата ми. Не можеше да понесе да говорим за това. Никога досега не я бях виждал толкова наранена. Леден вятър изпълваше цялата стая, обгръщаше я, минаваше покрай нея и излизаше през вратата зад нас. Не знаех дали бузите ѝ са зачервени от студа или от сълзите. Седнахме на леглото ѝ и се сгушихме един в друг в толкова плътна прегръдка, че в един момент вече бяхме едно тяло. Не се целувахме, но сякаш го правехме. Досега не бях подозирал, че двама души могат да бъдат толкова близки помежду си.

Сигурно така се чувства човек, когато обича някого и осъзнае, че ще го загуби. Дори ако все още го държи в прегръдките си.

Лена трепереше. Чувствах всяка костичка от тялото ѝ, движенията ѝ бяха абсолютно несъзнателни. Протегнах се, за да взема завивката от леглото и да се загърнем с нея. Лена се притисна още по-силно към мен и придърпа завивката над главите ни. Бяхме заедно в нашата малка тъмна пещера, само ние двамата. „Пещерата“ се затопли от дъха ни. Целунах студените ѝ устни и тя ми отвърна. Прониза ме познатия изгарящ удар, сякаш ме удари ток, когато устните ѝ стигнаха до ямката на шията ми.

Мислиш ли, че можем да останем така завинаги, Итън?

Можем да правим каквото си поискаме. Днес е рожденият ти ден.

Усетих как застина в ръцете ми.

Не ми припомняй.

Донесох ти подарък.

Тя повдигна завивката, за да пропусне малко светлина.

Казах ти да не го правиш.

И кога съм слушал какво ми казваш? Освен това Линк ми каза, че когато някое момиче заяви, че не иска подарък за рождения си ден,

това означава, че иска, и най-добре да е бижу.

Това не важи за всички момичета.

Добре. Разбрах.

Тя се покри отново със завивката и се сгуши в мен.

Е?

Какво?

Бижу ли е?

Мислех, че не искаш подарък?

Просто съм любопитна.

Отметнах завивката. Студеният въздух ни удари едновременно. Бързо извадих малка кутийка от джоба на дънките си и се пъхнах светкавично пак под топлото покривало. Повдигнах съвсем лекичко единия край, за да може Лена да види кутийката.

— Пусни я. Много е студено.

Направих го и бяхме заобиколени отново от тъмнина. Кутийката започна да сияе със зелена светлина и видях как от пръстите на Лена излизаше бледо сияние, докато развързваше сребристата панделка. Сиянието се разрасна, стана по-топло и по-ярко, и вече виждах съвсем ясно лицето ѝ.

— Това е нещо ново. — Усмихнах ѝ се сред зелената светлина.

— Знам. Започна, след като се събудих тази сутрин. Независимо какво си мисля, непрекъснато стават подобни неща.

— Не е зле.

Тя погледна замислено кутийката, сякаш беше чакала прекалено дълго и сега се колебаеше дали да я отвори. Струваше ми се, че това е единственият подарък, който Лена щеше да получи днес. Освен купона изненада, за който нямаше да ѝ кажа до последната минута.

Купон изненада?

О...

Сигурно се шегуваш.

Кажи го на Ридли и Линк.

Какво? Определено ще бъде изненада, но купон — едва ли.

Стига, просто отвори кутийката.

Лена ме погледна и отвори малката кутийка. Заля ни още светлина, макар самият подарък да нямаше нищо общо с това. Чертите на лицето ѝ омекнаха и разбрах, че съм се отървал от кавгата заради

купона. Така стояха нещата с момичетата и бижутата. Кой да знае? Линк отново се оказа прав.

В кутийката имаше колие, нежно и блестящо — верижка, на която беше закачена халка. Халката всъщност представляваше три преплетени като венец златни кръга, всеки с различен оттенък — единият беше леко розов, другият — жълт, а третият — бял.

Итън! Харесва ми!

Целуна ме сигурно сто пъти, но аз не спирах да говоря въпреки продължаващите целувки. Защото чувствах, че трябва да ѝ го кажа, преди да си го сложи, преди да се случи нещо.

— Беше на майка ми. Взех го от старата ѝ кутия за бижута.

— Сигурен ли си, че искаш да ми го дадеш?

Кимнах. Не можех да се преструвам, че не е нищо особено. Лена знаеше какво изпитвах към майка си. Чувствах се облекчен, че и двамата можем да го признаем.

— Не е рядко или много скъпо като диамант или нещо такова, но за мен е особено ценно. Мисля, че тя би се радвала да ти го дам, защото... нали знаеш...

Какво?

Ами...

— Искаш да го кажа на глас ли? — Гласът ми звучеше странно, леко потреперваше.

— Не ми се ще да накърнявам достойнството ти, но не си много добър в приказките. — Знаеше, че това е мъчение за мен, но щеше да ме накара да го кажа. Предпочитах нашия безмълвен начин на общуване. Той правеше говоренето ни, истинското ни говорене много по-лесно за момче като мен. Отметнах косата от врата ѝ и внимателно ѝ сложих колието. То засия на светлината, точно над гердана, който никога не сваляше.

— Защото си много специална за мен.

Колко специална?

Мисля, че носиш отговора на врата си.

Нося много неща на врата си.

Докоснах нейния гердан талисман. Приличаше на обикновена верижка с купчина безполезни дрънкулки и боклуци. И повечето наистина бяха такива — най-ценните боклуци в целия свят. Вече бяха свързани и с мен. Жетон с дупка от онези за машините със закуски

пред киното, където беше първата ни среща. Навит конец прежда от червения пуловер, който носеше, когато отидохме да се натискаме зад водната кула. Сребристото копче, което й дадох за късмет на срещата на Дисциплинарния комитет. Малката звезда на мама, направена от кламер.

Значи вече би трябвало да знаеш отговора.

Лена се наведе към мен, за да ме целуне, истинска целувка. Не можеше да бъде наречена точно „целувка“, защото в нея участваха и ръце, и крака, и шии, и коса... Целувка, при която завивката най-накрая падна на пода, вратичките на бюрото се затвориха сами, дрехите се върнаха на закачалките от само себе си и студената стая най-накрая се затопли. В малката камина пламна огън, който обаче не можеше да се сравни с жегата, изгаряща тялото ми. Усещах електрическият ток по-силен от всякога и сърцето ми биеше така силно, че се страхувах да не изскочи от гърдите ми.

Откъснах се от Лена, останал без дъх.

— Къде е Риан, когато имаш нужда от нея? Трябва да измислим какво да направим по въпроса.

— Не се притеснявай, долу е. — Лена ме притегли обратно към себе си. Огънят в камината се разгоря още по-силно, струваше ми се, че коминът ще се препълни от дима и пламъците.

Бижута, казвам ви. В това е номерът. И в любовта.

И може би известна доза опасност.

* * *

— Идваме, чичо Макон. — Лена се обърна към мен и въздъхна. — Май не можем да го отлагаме повече. Трябва да слезем долу и да се видим с другите. — Погледна към вратата. Ключалката се превърта сама. Погалих я по гърба, правейки гримаса. Това беше.

Беше започнало да се смрачава, когато излязохме от стаята на Лена. По обед бях решил, че няма да е зле да се измъкнем до Кухнята, за да хапнем нещо, но Лена просто затвори очи и количката с храна се появи на вратата и сама влезе в стаята. Сигурно днес и самата Кухня я съжаляваше. Или пък и тя не можеше да се противопостави на новопоявилите се сили на Лена, както и аз. Изядох огромно количество

палачинки с парчета шоколад, полети обилно с шоколадов сироп, и изпих няколко литра шоколадово мляко. Лена изяде само един сандвич и една ябълка. После се върнахме към целуването...

Мисля, че и двамата знаехме, че това е последният път, когато лежим така в стаята ѝ. Изглеждаше, че нищо друго не можем да направим. Положението беше такова, каквото беше, и ако само с това разполагаме, решихме поне да се възползваме максимално.

Бях едновременно уплашен и на седмото небе от радост от случващото се. И все пак още не беше станало време за вечеря, а този ден беше и най-прекрасният и най-ужасният ден от живота ми.

Стиснах ръката на Лена, докато слизахме надолу по стълбите. Беше все още топла, което вече знаех, бе признак, че Лена е в добро настроение. Колието искреше на врата ѝ, а във въздуха летяха златисти и сребристи свещи, които следваха пътя ни. Не бях свикнал да виждам „Рейвънуд“ толкова празничен и светъл, което за секунда ме накара да си представя, че тази вечер ще празнуваме истински рожден ден. Всички ще се съберат, за да се веселят, радостни и щастливи. За секунда.

И тогава видях Макон и леля Дел. И двамата държаха свещи в ръце, а зад тях къщата беше покрита от сенки и мрак. В дъното се виждаха и други тъмни фигури, също носещи свещи. И още по-лошо, Макон и Дел бяха облечени в дълги черни роби като членове на някакъв странен орден или друидски жреци и жрици. Не приличаше много на тържество по случай нечий рожден ден. По-скоро беше като зловещо погребение.

Честит рожден ден! Нищо чудно, че не искаше да излизаш от стаята си.

Е, сега разбираш за какво ти говорех.

Когато Лена стигна до последното стъпало, спря и ме погледна отново. Изглеждаше толкова не на място със старите си дънки и моя суичър с надпис на гимназия „Джаксън“, който ѝ беше прекалено голям. Струваше ми се, че не се беше обличала така през целия си живот. Мисля, че искаше да задържи част от мен със себе си колкото може по-дълго.

Не се страхувай. Това е просто ритуал по Обвързване, за да ме защитят, докато изгрее луната. Призоваването няма да започне, преди това.

Не се страхувам, Лена.

Знам. Говорех на себе си.

Пусна ръката ми и пристъпи напред. Когато кракът ѝ докосна полирания черен под, се преобрази. Дълга черна роба се спусна върху всяка извивка на тялото ѝ. Черното на косата ѝ и черното на робата се преляха в сянка, покриваща я от главата до петите, с изключение на лицето, което беше бледно и искрящо като самата луна. Тя докосна шията си, колието на майка ми все още беше там. Надявах се, че то ще ѝ напомня колко много държа на нея. Точно както се надявах, че мама е тук някъде и се опитва да ни помогне.

Защо ти причиняват това? Нали няма да има никакви извратени езически сексуални неща?

Лена избухна в смях. Леля Дел погледна ужасено към нея. Рийс приглади робата си с една ръка, опитвайки се да изглежда сериозна, а Риан се изкикоти.

— Стегни се! — изсъска Макон.

Ларкин, който успяваше да изглежда готин и с черната роба, и с коженото яке, се захили леко. Лена наведе глава и прикри усмивката си.

Свещите се приближиха и вече виждах лицата на хората, които ги носеха: Макон, Дел, Лена, Ларкин, Рийс, Риан и Баркли. Имаше и други хора, които не познавах толкова добре. Арелия, майката на Макон, и една по-възрастна жена, с обгоряло от слънцето сбръчкано лице. Но дори от мястото, където стоях, се виждаше приликата ѝ с нейната внучка, така че веднага се досетих коя е тя.

Лена я видя в същия миг, в който и аз.

— Бабо!

— Честит рожден ден, Лена-Селена! — Кръгът се разкъса, защото Лена се затича и прегърна белокосата жена.

— Мислех, че няма да успееш да дойдеш!

— Как бих пропуснала това! Искях да те изненадам. Пътуването от Барбадос до тук е много леко. Затворих очи само за миг и бях тук.

Говори буквално, нали? Какво е тя? Някакъв Пътник, Инкуб като Макон?

Ускоряващ летец, Итън. Обединител на време.

Усещах това, което изпитваше Лена в момента, леко облекчение, макар аз самият да се чувствах все по-странно. Добре, баща ми

очевидно подлежеше на освидетелстване, а майка ми беше умряла, един вид... а жената, която ме беше отгледала, поназнайваше някои неща за вудуто. Нямах проблем с това. Но докато стоях в тази стая, заобиколен от истински магьосници, чародейци и хора и създания с всякакви странни способности, носещи роби и свещи, осъзнах, че имам нужда да знам доста повече от това, за което ме беше подготвил животът с Ама. Преди да започнат всички онези неща с латинския и заклинанията, които без съмнение щяха да последват.

Макон пристъпи напред в кръга. Прекалено късно. Вдигна високо свещта си.

— *Cur Luna hac Vincitum convenimus?*

Лея Дел застана до него. Свещта ѝ премигна, докато я вдигаше.

— Защо се събираме заедно при тази луна за Обвързването?

Хората от кръга реагираха, вдигнаха свещите си и запяха:

Sextusdecima Luna, sextusdecimo anno, ilia Capietur.

Лена отговори на английски. Свещта ѝ се разгоря толкова силно, че пламъците за малко да изгорят лицето ѝ.

— На шестнайсетата луна, на шестнайсетата година тя ще бъде Призована. — Застана в центъра на кръга с високо вдигната глава. Свещите осветяваха лицето ѝ от всички посоки. Нейната започна да гори със странен зелен пламък.

Какво става, Лена?

Не се притеснявай. Просто част от Обвързването.

Ако това беше просто Обвързването, със сигурност не бях готов за Призоваването.

Макон започна да напява песента, която си спомнях от Хелюин. Как я наричаха?

„Sanguis sanguinis mei, tutela tua est.

Sanguis sanguinis mei, tutela tua est.

Sanguis sanguinis mei, tutela tua est.“

Кръв от кръвта ми, за теб е тази защита!

Лена побледня. Кръгът на кръвта. Това беше. Тя вдигна свещта високо над главата си със затворени очи. Зеленият пламък изригна в гигантски оранжево-червен огън, който с ярка експлозия се пренесе към всички останали свещи в кръга.

— Лена! — изкрещях аз, но тя не ме чу от силния шум. Огънят се разпространи из мрака толкова високо, че чак сега осъзнах, че тази нощ „Рейвънуд“ няма покрив. Закрих очите си с ръце, защото пламъците ме изгаряха и ослепяваха. Мислех само за Хелоуин. Ами ако *онова* се случеше отново? Опитах се да си спомня какво правеха тогава, за да се преборят срещу Сарафина. Какво пееха? Как го нарече майката на Макон?

Sanguinis. Но не знам латински и не можех да се сетя за думите. За първи път ми се прииска да се бях записал в Клуба на класика.

Чух тропане по входната врата и пламъците мигновено угаснаха. Робите, огънят, свещите, мракът и светлината — всичко изчезна просто ей така. Само за секунда се превърнаха в обикновено семейство, стоящо край обикновена торта за рожден ден. Пеещо...

Какво, по...?

— Честит рожден ден! — Последните ноти от песента заглъхнаха, а ударите по вратата продължаваха. Огромна торта от три пласта розово, бяло и сребърно беше поставена на масичката за кафе в центъра на дневната заедно с официален сервиз за чай и бели кърпи. Лена духна свещичките, прогони леко с ръка дима от лицето си — там, където преди секунди се издигаха пламъци. Семейството изръкопляска. Облечена отново в дънките си и моя суичър, Лена приличаше на нормална шестнайсетгодишна девойка.

— Това е нашето момиче! — Баба й остави плетката, с която се занимаваше досега, и започна да реже тортата, леля Дел се зае да разлива чая. Рийс и Риан донесоха огромна купчина подаръци, а Макон се отпусна в старото си кресло, украсено с крила на гърба, и сипа скок за себе си и за Баркли.

Какво става, Лена? Какво се случи?

На вратата има някой. Просто са предпазливи.

Трудно ми е да разбера семейството ти.

Вземи си торта. Рожден ден е все пак, нали?

Тропането по вратата продължаваше. Ларкин вдигна поглед от парчето торта, което похапваше. Макон почисти троха от кашмиреното си сако и погледна спокойно към него.

— Би ли видял кой е, Ларкин? — Гледаше към Лена и поклати глава. Днес тя нямаше да отваря вратата. Лена кимна и се сгуши в баба си. Като силно привързана внучка, каквато наистина беше. Потупа с ръка възглавничката на дивана до себе си. Супер. Беше мой ред да се запозная с баба.

После чух познат глас откъм вратата и разбрах, че предпочитам да се запозная с бабата на абсолютно всеки, но не и да се срещна отново с това, което чакаше в този момент отвън. Защото там бяха Ридли и Линк, Савана и Емили, Еден и Шарлот, както и останалата част от техния фен клуб и баскетболния отбор на „Джаксън“. Не носеха обичайната си униформа, тениските на „Ангелите“. После си спомних защо. Бузата на Емили беше изцапана с нещо като барут. Възстановката. Осъзнах, че с Лена сме пропуснали по-голямата част от събитието и ще ни скъсат на изпита по история. Вече почти всичко беше свършило, оставаха само вечерната военна акция и фойерверките.

— ИЗНЕНАДА!

Както вече споменах, „изненада“ не беше най-точната дума. За пореден път бях позволил хаосът и опасността да стигнат до „Рейвънуд“. Всички започнаха да се тълпят в дневната. Бабата на Лена им помаха от дивана. Макон, спокоен както винаги, отпи от чашата си. Само ако го познаваше, човек би успял да види, че беше на път да изгуби търпение.

Защо ги беше пуснал вътре Ларкин?

Това не може да е истина!

Купонът изненада. Забравих за него.

Емили излезе напред пред останалите.

— Къде е рожденичката? — Протегна напред ръце, сякаш се готвеше да прегърне Лена. Тя отскочи назад, но не беше толкова лесно да се отървеш от Емили.

Наследничката на ДАР сграбчи Лена така ентусиазирано, все едно бяха стари приятелки, които не са се виждали от дълго време.

— Цяла седмица организираме този купон. Ще има музика на живо, а Шарлот нае специално осветление, за да се вижда всичко —

около „Рейвънуд“ е толкова мрачно. — Емили снижи глас, сякаш обсъждахме продажба на наркотици. — Има и малко ликьор от праскови.

— Трябва да го видиш — обади се Шарлот, буквално задъхвайки се между сричките, защото дънките ѝ бяха ужасно тесни и я притискаха. — Има и прожектор, който свети в небето и хвърля сянка на гарван, като в „Ватман“, но с гарван — заради „Рейвънуд“, сещаш ли се? Супер готино, нали? Точно като на купоните на колеганите в Съмървил.

Гарван? Ридли явно доста се бе постарала, за да им внуши това. Емили и Савана пърхаха около Лена, сякаш беше тяхната Снежна кралица. Сигурен съм, че за Ридли е щяло да бъде по-лесно да ги накара да скочат от скала.

— Хайде да отидем в стаята ти и да те приготвим за купона ти, рожденичке! — Шарлот звучеше по-пискливо и превъзнесено от обикновено, което не вярвах, че е възможно.

Лена беше направо позеленяла. В стаята ѝ? Половината текст по стената беше за тях.

— За какво говориш, Шарлот? Тя изглежда великолепно. Не мислиш ли, Савана? — Емили прегърна лекичко Лена и хвърли неодобрителен поглед на Шарлот.

— Шегуваш ли се? Бих убила за такава коса — отвърна Савана, усуквайки една от дългите къдрици на Лена около пръстта си. — Толкова възхитително... черна е.

— И моята беше черна миналата година, поне отдолу — изпротестира Еден. Тя наистина си боядиса черни краищата на косата, оставяйки я отгоре руса, в един от своите напразни опити да се отличи от останалите. Савана и Емили я подиграваха непрекъснато и само след един ден Еден се изруси отново.

— Ти приличаше на скункс. — Савана се усмихна одобрително към Лена. — А тя е като истинска италианка.

— Хайде да вървим. Всички ни чакат — каза Емили и хвана Лена за ръката, но тя потрепери и се дръпна.

Това е някакъв номер.

Разбира се, че е номер, но този път те не са виновни. Сигурен съм, че е замесена една Сирена с близалка.

Ридли. Разбира се, трябва да се досетя.

Лена погледна към леля Дел и чичо Макон. Те изглеждаха направо ужасени. И как не, целият латински на света не би могъл да ги подготви за случващото се. Бабата на Лена се усмихна, тъй като май само тя не беше запозната с нашите особени „ангели“.

— Защо бързате толкова, деца? Няма ли да останете за малко торта и чай?

— Здравсти, бабо! — провикна се Ридли откъм вратата. Мотаеше се на верандата и смучеше червената си близалка настървено. Стори ми се, че ако спре да го прави, цялата тази история ще се разпадне като къща от карти, на която буташ основата. Този път нямаше нужда от мен, за да мине през вратата. Стоеше на няколко сантиметра от Ларкин, който изглежда се забавляваше, но не се отместваше от нея. Беше облечена с тясно дантелено потниче, нещо средно между бельо и дреха, което би облякла някоя мацка от корицата на списание за лъскави коли, и с ужасно къса дънкова пола.

Ридли се облегна рамката на вратата.

— Изненада, изненада!

Баба ѝ остава чашата си на масичката и вдигна отново плетката си.

— Ридли! Радвам се да те видя, мила! Новата визия ти подхожда невероятно. Сигурна съм, че имаш много обожатели. — Озари я с лъчезарна невинна усмивка, но очите ѝ не се усмихваха.

Ридли се нацупи, но продължи да смуче близалката си. Отидох до нея.

— Колко пъти беше нужно да я ближеш, Рид?

— За какво, сладурче?

— За да накараш Савана и Емили да организират този купон?

— Повече отколкото можеш да си представиш, любовнико. — Изплез ми се насреща, езикът ѝ беше боядисан в червено и лилаво. Гледката беше доста впечатляваща.

Ларкин въздъхна и погледът му мина покрай мен.

— Сигурно има поне сто деца там, на полето. Издигнали са сцена, има усилватели и много коли край пътя.

— Сериозно? — Лена погледна през прозореца. — Да, има сцена сред магнолиевата гора.

— Сред моите магнолии? — Макон се изправи рязко.

Знаех, че цялото това нещо е фарс, че Ридли го е организирила с помощта на магическото си близане на червената близалка. И Лена го знаеше. Но въпреки това го виждах в очите ѝ. Част от нея искаше да отиде там. Купон изненада, на който са дошли всички от училище. Това сигурно също беше в списъка ѝ с неща, които едно нормално момиче върши в гимназията. Беше свикнала с факта, че е необикновена, че е чародейка. Но не и че е постоянно отхвърляна.

Ларкин погледна към Макон.

— Не можем да ги накараме да се махнат. Нека да свършваме с това. Ще бъдем с нея през цялото време, аз или Итън.

Линк се появи от тълпата.

— Пич, хайде! Бандата ми, „Ходи Ролерс“, ще свири за пръв път пред публика. Ще бъде супер! — Никога не го бях виждал толкова щастлив. Имах подозрения към Ридли, но тя само сви рамене и продължи да смуче близалката си.

— Няма да ходим никъде. Не и тази вечер. — Не можех да повярвам, че Линк е тук. Майка му щеше да получи инфаркт, ако научеше.

Макон изглеждаше бесен, а леля Дел — паникьосана. Най-малко в тази нощ биха искали Лена да излиза навън.

— Не. — Макон не го обмисли дори и за секунда.

Ларкин опита отново.

— За пет минути?

— В никакъв случай.

— Кога друг път толкова много от съучениците ѝ ще се съберат на купон в нейна чест?

Макон не се поддаде.

— Надявам се никога.

Лицето на Лена помръкна. Тя искаше да бъде част от това, макар да знаеше, че не е истинско. Беше като с танца на бала или посещението на баскетболните мачове. Точно заради това ходеше на училище, независимо колко зле се държаха с нея. Заради това идваше ден след ден, въпреки че ядеше сама на скамейките на стадиона и сядаше от „добрата страна“ на учителите. Беше на шестнайсет, чародейка или смъртна, нямаше значение. За една нощ поне искаше да бъде само това — момиче на шестнайсет години.

Само един човек беше такъв инат като Макон Рейвънуд. Ако познавах добре Лена, както си мислех, чичо ѝ нямаше шанс, не и тази вечер.

Тя приближи до него и сложи ръце на раменете му.

— Знам, че звучи безумно, чичо Макон, но мога ли да отида на купона? Само за малко? Само да чуя групата на Линк. — Очаквах косата ѝ да започне да се навива нагоре, да се появи чародейският бриз. Нищо не се случи. Лена не му прилагаше магиите си. Не би могла да повлияе по този начин на Макон. Разчиташе на една друга, по-древна и по-стара магия, тази, която действаше най-силно на Макон от първия път, в който Лена бе стъпила в „Рейвънуд“. Добрата стара любов.

— Защо искаш да отидеш някъде с тези хора след всичко, което ти причиниха? — Чувах го как омеква още от момента, в който проговори.

— Нищо не се е променило. Не желая да имам нищо общо с тези момичета, но въпреки това искам да отида. Знам, че е глупаво, но искам да разбера какво е да се почувстваш нормален. Искам да отида на някое тържество, без да го съсия. Искам да отида на купон, на който наистина съм поканена. Знам, че зад всичко стои Ридли, но толкова ли е лошо, че това не ме интересува? — Погледна към него, нервно хапейки устни.

— Не мога да го позволя, дори и да бях съгласен. Прекалено е опасно.

Спогледаха се.

— С Итън така и не успяхме да изтанцуваме дори един танц. Сам го каза.

За секунда изглеждаше като че ли Макон ще отстъпи, но само за секунда.

— Да, казах го. Но не съм ти казвал нещо друго. Свиквай с това! Не съм ходил нито ден на училище, не съм се разхождал никога из града в събота следобед. Всички имаме своите разочарования.

Лена изигра последната си карта.

— Но това е рожденият ми ден. Всичко може да стане. Може да е последният ми шанс... — Краят на изречението увисна във въздуха.

Да потанцувам с гаджето си. Да бъда себе си. Да бъда щастлива.

Не беше нужно да го казва. Всички го знаехме.

— Лена, разбирам как се чувстваш, но моя отговорност е да те пазя. Особено тази нощ. Трябва да останеш тук с мен. Смъртните само ще те поведат в грешна посока или ще те наранят. Не можеш да бъдеш нормална. Не ти е предопределено да бъдеш нормална. — Макон никога не беше говорил на Лена по такъв начин. Не бях сигурен дали има предвид купона или мен.

Очите на Лена се овлажниха, но тя не заплака.

— Защо? Защо е толкова лошо да искаш това, което имат те? Мислил ли си някога, че може и да са прави за някои неща?

— И какво, ако е така? Какво значение има? Ти си Самородна. Някой ден ще отидеш там, където Итън не би могъл да те последва. И всяка минута, която сега прекарвате заедно, ще бъде бремене, което ще трябва да носиш през остатъка от дългия си живот.

— Той не е бремене.

— О, да, бремене е. Кара те да се чувстваш слаба, което го прави опасен.

— Прави ме силна, което е истинската опасност за теб.

Застанах помежду им.

— Мистър Рейвънуд, моля ви. Не го правете тази вечер.

Но беше вече късно. Лена се беше разбесняла.

— А какво знаеш ти за това? Никога не си се обременявал с някаква връзка през целия си живот, дори и приятелска. Не разбираш нищо. Как би могъл? Спиш в стаята си по цял ден, а нощем се мотаеш из библиотеката си. Мразиш всички и смяташ, че си по-добър от другите. Никога не си обичал истински някого. Как би могъл да знаеш какво е да си на мое място?

Обърна гръб на Макон, на всички нас, и се затича нагоре по стълбите. Бу я последва. Вратата на спалнята ѝ се затръшна, звукът отекна в цялата къща. Бу легна в коридора на прага ѝ.

Макон бавно се извърна към мен.

— Не мога да го допусна. Сигурен съм, че разбираш. — Знаех, че това е най-опасната нощ в живота на Лена, но освен това знаех, че може да е последният ѝ шанс да бъде момичето, което обичах. Да, разбирах го. Но точно в този момент не исках да бъда в една и съща стая с него.

Линк се появи от тълпата хлапета, мотаещи се из дневната.

— Е, ще има ли купон, или не? Да вървим. Ще празнуваме заради Лена.

Емили се запъти към Ларкин и всички останали я последваха. Ридли все още стоеше на верандата. Погледна ме и сви рамене.

— Опитах.

Линк ме чакаше на вратата.

— Итън, хайде, човече. Да вървим!

Погледнах към стълбите.

Лена?

— Ще остана тук.

Баба й остави плетката в скута си.

— Не знам дали ще слезе скоро, Итън. Защо не отидеш с приятелите си, а после да дойдеш отново да я вземеш?

Не исках да си тръгвам. Това можеше да е последната ни нощ заедно. Дори да я прекарахме затворени в стаята й, предпочитам да бъда с нея.

— Поне ела да чуеш новата ми песен, човече. После ще се върнеш и ще я почакаш да слезе. — Линк размахваше палките на барабаните си.

— Мисля, че така ще бъде най-добре. — Макон си наля нова чаша скоч. — Можеш да дойдеш след известно време. Така или иначе, семейството има някои неща, които трябва да обсъди междувременно. — Беше решено. Изритваше ме.

— Една песен. И после ще чакам отвън пред вратата. — Погледнах наистина към Макон. — След известно време.

Полето зад имението беше претъпкано с хора. Издигната беше временна сцена с преносимо осветление, същото каквото използваха за възстановката на нощните действия на битката при Хъни Хил. От няколко колони гърмеше музика, но колкото и силна да беше, не се чуваше добре заради канонадата от гърмежите на оръдията, носещи се отдалеко. Последвах Линк до сцената, където „Холи Ролерс“ се подготвяха да свирят. Групата се състоеше от трима мъже освен него, които изглеждаха около трийсетинагодишни. Този, който настройваше китарата си, имаше татуировки по целите си ръце, а на врата си носеше нещо, което приличаше на верига от колело. Черната коса на

басиста беше вдигната на иглички нагоре, в тон с черния грим около очите му. Третият имаше толкова много пиърсинги, че болеше само като го гледаш. Ридли се кълчеше в единия край на сцената. Като ни видя, ни помахна въодушевено.

— Чакай само да ни чуеш. Жестоки сме! Искаше ми се и Лена да беше тук.

— Е, не искам да те разочаровам. — Лена се появи зад нас и обви ръцете си около врата ми. Очите ѝ бяха зачервени и все още пълни със сълзи, но тук, в тъмното, изглеждаше като всички останали.

— Какво стана? Как накара чичо си да си промени мнението?

— Не го е променил. Но това, което не знае, няма да го нарани, нали? А и да разбере, не ме интересува. Тази вечер се държа много зле с мен. — Не казах нищо. Никога не бях разбирал напълно отношенията между Лена и Макон, не повече, отколкото тя разбираше моите с Ама. Но знаех, че ще се чувства ужасно, когато всичко това свърши. Тя не можеше да понесе някой да говори лошо за чичо ѝ, дори и аз. Щом го казваше тя, положението наистина не беше добро.

— Измъкнала си се?

— Аха. Ларкин ми помогна. — Ларкин приближи към нас, носейки пластмасова чаша в ръка.

— Веднъж се става на шестнайсет, нали?

Идеята не е добра, Лена.

Искам само един танц. После ще се прибера.

Линк се запъти към сцената.

— Написах песен за теб, Лена. Ще ти хареса.

— Как се нарича? — попитах с подозрение.

— „Шестнайсет луни“. Помниш ли? Онази странна песен, която не можа да намериш на айпода си? Просто се появи в главата ми миналата седмица, цялата, наготово. Е, Ридли ми помогна малко. — Ухили се. — Може да се каже, че имах муза.

Останах безмълвен. Но Лена стисна ръката ми, а Линк вече беше грабнал микрофона и нищо не можеше да го спре. Нагласи го на стойката така, че да бъде точно пред устата му. Е, за да бъде честен, трябва да кажа, че микрофонът беше по-скоро вътре в устата му, а това изглеждаше доста противно. Линк гледаше прекалено много MTV, когато ходеше на гости на Ърл. Но все пак можехме да сме малко по-

снизходителни, защото беше на път да се изложи пред цялото училище. Трябваше да му се признае, че е доста смел.

Той затвори очи, седнал зад барабаните си, с вдигнати във въздуха палки.

— Едно, две, три!

Страшният на вид соло китарист, онзи с веригата около врата, заби един акорд на китарата си. Звучеше ужасно, от колоните се чу дразнещо прашене. Побиха ме тръпки — щеше да стане грозно. И след това прозвуча друг акорд и още един, и още един...

— Дами и господа... ако наоколо има такива. — Линк повдигна въпросително вежди и тълпата се разсмя бурно. — Това е за теб, Лена. Честит рожден ден! А сега, вдигнете високо ръце за световната премиера на новата ми банда. „Хол и Ролерс“!

Линк намигна на Ридли. Момчето се мислеше за Мик Джагър. Стана ми жал за него и стиснах още по-силно ръката на Лена. Струваше ми се, че бях пъхнал дланта си в езеро посред зима, когато повърхността на водата е топла от слънцето, а само на сантиметър отдолу има чист лед. Потръпнах, но не я пуснах.

— Надявам се, че си готова за това. След малко Линк и групата му ще се продънят в адски пламъци. Ще се приберем в стаята ти след пет минути. Обещавам.

Тя погледна замислено към сцената.

— Не съм много сигурна.

Ридли приседна на ръба на сцената, усмихна се и помахаше като истинско групи. Вятърът развяваше косата ѝ, розовите и русите ѝ кичури се виеха по раменете.

И тогава чух познатата мелодия и „Шестнайсет луни“ прогърмя от колоните. Само че този път нямаше нищо общо с демо записите, които Линк ми пускаше. Песента беше хубава, наистина хубава. А тълпата полудя, сякаш гимназия „Джаксън“ най-накрая беше получила своя танц. Но не бяхме във физкултурен салон, а на ливада в средата на „Рейвънуд“, най-страховитото имение с лоша слава в окръг Гатлин. Енергията беше изумителна, надигна се като вълна. Всички танцуваха, а половината хора пееха заедно с групата, което беше направо лудост, защото никой не беше чувал песента преди. Дори Лена се усмихна леко и двамата започнахме да се полюляваме заедно с тълпата. Просто не можехме да устоим.

— Свирят нашата песен. — Тя намери отново ръката ми.

— Тъкмо си мислех за същото.

— Знам. — Преплете пръстите си с моите, което предизвика парещи тръпки по цялото ми тяло. — И са доста добри — каза тя, надвиквайки тълпата.

— Добри? Невероятни са! Със сигурност е най-страхотният ден в живота на Линк.

Не можех да повярвам, че всичко това се случва. Цялото нещо, „Холи Ролерс“, Линк, купонът. Ридли танцуваше на сцената, смучейки своята близалка. Не че беше най-абсурдното нещо, което бях видял днес, но влизаше в класацията.

Така че по-късно, когато с Лена танцувахме и петте минути отдавна бяха изтекли, а после още пет и двайсет и пет, и петдесет и пет, никой от нас не забеляза, а и не ни пукаше. Бяхме спрели времето, поне така се чувствахме. Получихме своя танц и той щеше да продължи толкова дълго, колкото беше възможно. В случай че разполагахме само с него.

Ларкин също не бързаше. Натискаше се с Емили край един от огньовете — по-скоро истински клади, които някой беше запалил в стари кофи за боклук. Емили носеше неговото яке, а той се беше навел и лижеше врата ѝ — доста гнусна гледка всъщност. Ларкин беше истинска змия.

— Ларкин! Стига, тя е на шестнайсет — провикна се Лена от мястото, където танцувахме. Той изплезе към нас дългия си език, прекалено дълъг за смъртен. Емили явно не забеляза. Тя се отдръпна от него и направи знак на Савана, която танцуваше малко встрани от тях в групичка с Шарлот и Еден.

— Хайде, момичета. Да дадем подаръка на Лена.

Савана бръкна в сребристата си чантичка и извади оттам малък пакет, увит в сребриста хартия и завързан със сребриста панделка.

— Нещо съвсем дребно. — Тя подаде пакетчето на Лена.

— Всяко момиче трябва да има такава — добави Емили.

— Металикът отива на всичко. — Еден подскачаше от нетърпение и едвам се въздържахше да не разкъса сама опаковката.

— Достатъчно голяма за телефона или червилото ти например. — Шарлот го побутна към Лена. — Хайде, отвори го.

Лена взе пакета и им се усмихна.

— Савана, Емили, Еден, Шарлот... Нямаме никаква представа какво означава това за мен. — Те не доловиха сарказма ѝ, но аз знаех много добре какво иска да каже.

Лена не смееше да ме погледне в очите, защото и двамата щяхме да избухнем в смях. Докато си пробивахме обратно път през тълпата, тя хвърли малкия сребрист пакет в една от кладите. Оранжевите и жълти пламъци го погълнаха. Скоро от малката металическа чантичка не остана нищо друго, освен пепел и дим.

„Холи Ролерс“ прекъснаха за малка почивка и Линк дойде, за да получи заслужените овации за музикалния си дебют.

— Казах ти, че сме страхотни, пич! Още малко и ще подпишем договор. — Сръга ме в ребрата като в добрите стари времена.

— Прав беше, човече. Момчетата са много добри. — Трябваше да му го призная, въпреки че на негова страна беше и момичето с близалката.

Савана Сноу приближи към нас с плавна люлееща се походка, сякаш възнамеряваше да му се подиграва, както обикновено.

— Хей, Линк! — За моя изненада тя запърха прелъстително с мигли към него.

— Здравсти, Савана.

— Ще ми запазиш ли един танц? — Направо не можех да повярвам. Савана Сноу стоеше пред Линк и го зяпаше така, сякаш той беше истинска рок звезда. — Просто не знам какво ще направя, ако не танцувам с теб. — Озари го с още една от своите усмивки а ла Снежна кралица. Чувствах се все едно съм попаднал в средата на някой от мокрите сънища на Линк. А може би на Ридли.

Като говорим за вълка...

— Долу лапите, кралице на бала. Това захарче е мое. — Ридли увисна на ръката на Линк и се притисна така плътно до тялото му, че не остана съмнение какво иска да каже.

— Съжалявам, Савана. Може би друг път. — Линк пхна палките в задния си джоб и се запъти към мястото, което се беше оформило като дансинг, с виещата се около него Ридли. Станахме свидетели на най-великия момент от живота му. Сякаш беше неговият рожден ден.

След като песента свърши, той се качи отново на сцената.

— Имаме още една песен, написана от моя добра приятелка, за някои много специални хора в гимназия „Джаксън“. Знаете за кого говоря. — Сцената се затъмни. Линк разкопча суичъра си, светлините избликнаха отново заедно с първите акорди на китарата. Той носеше тениска на „Ангелите пазители“ с откъснати ръкави; стоеше му нелепо, което явно е била и целта му. Ако майка му можеше да го види сега...

Наведе се към микрофона и започна да пее — всъщност без сам да го знае, напяваше малко чародейско заклинание.

*„Паднали ангели около мен.
Страданието ражда страдание.
Счупените ви стрели ме убиват.
Защо не го виждате?
Това, което мразиш, става твоя съдба.
Твоя съдба, паднал ангеле.“*

Песента на Лена, тази, която написа за Линк.

С усиляването на музиката всички, които носеха униформените „ангелски“ тениски, започнаха да се поклащат и да припяват този „химн“, който се целеше именно в тях. Може би го направи Ридли, а може би не. Каквато и да беше причината, щом песента свърши и Линк метна тениската с крилатия ангел в кладата, имах чувството, че в пламъците изгоря и нещо друго. Всичко, което досега изглеждаше толкова трудно, толкова непреодолимо, сякаш просто изчезна в дима.

Дълго след като „Холи Ролерс“ бяха спрели да свирят, дори когато Линк и Ридли бяха изчезнали някъде, Савана и Емили продължаваха да бъдат мили с Лена, а целият баскетболен отбор отново ми говореше. Огледах се за някакъв знак, за близалка, за нещо такова.

Но нямаше нищо. Само луната, звездите, музиката, светлините и тълпата. С Лена вече не танцувахме, но все още се притискахме един в друг. Люлеехме се лекичко в невидим ритъм и през мен преминаваше силен ток, едновременно горещ и студен. Страх пронизваше тялото ми, течеше по вените ми... Останахме в невидимия си балон, докато из

полето се носеше музика. Не бяхме в нашата уютна пещера под завивките, но пак беше свършено.

Лена се отдръпна от мен внимателно, както правеше, когато беше намислила нещо, и ме погледна изпитателно. Сякаш ме виждаше за пръв път.

— Какво има?

— Нищо. Аз... — Прехапа нервно долната си устна и си пое дълбоко дъх. — Просто искам да ти кажа нещо.

Опитах се да разчета мислите и, лицето ѝ, нещо. Защото изведнъж се почувствах отново като в седмицата преди коледната ваканция, когато стояхме в коридора на гимназията и тя скъса с мен. Ръцете ми още бяха на кръста ѝ и трябваше да устоя на желанието си да я притисна по-силно, за да ѝ попреча да избяга.

— Какво? Можеш да ми кажеш всичко.

Тя постави ръцете си на гърдите ми.

— Ако нещо се случи тази нощ, искам да знаеш, че...

Погледна ме в очите и я чух. Така силно, сякаш го беше прошепнала в ухото ми. Каза го по единствения начин, който някога беше означавал нещо за нас. Така, както се бяхме намерили от самото начало. По начина, по който винаги се намирахме отново.

Обичам те, Итън.

За миг не знаех какво да кажа, защото „и аз те обичам“ не ми се струваше достатъчно. Не изразяваше всичко, което исках да кажа — че ме беше спасила от този град, от живота ми, от баща ми. От мен самия. Как може три или четири думи да кажат всичко това? Не можеха, но ги произнесох въпреки това, защото наистина го чувствах.

И аз те обичам, Лена. Мисля, че винаги съм те обичал.

Тя се притисна отново към мен и отпусна глава на раменете ми. Усетих топлата ѝ коса, обвиваща тялото ми. И нещо друго. Част от нея, до която си мислех, че никога няма да достигна, онази част, която тя криеше от света. Почувствах, че се отваря, съвсем малко, колкото да ме пусне да вляза вътре. Даваше ми частица от себе си, единствената, която беше само нейна. Исках да запомня това чувство, този момент, да го снимам, за да мога да се връщам към него постоянно. Исках да останем така завинаги.

Оказа се, че „завинаги“ има точно измерение в този живот. Пет минути.

11. II

МОМИЧЕТО С БЛИЗАЛКАТА

Все още се полюшвахме в ритъма на музиката, когато Линк си проби тичешком път през тълпата до нас.

— Ей, човече, търсих те къде ли не. — Наведе се и подпря ръце на коленете си за миг, поемайки си тежко дъх.

— И какво е толкова спешно?

Той изглеждаше притеснен, което беше необичайно за момче, прекарало по-голямата част от живота си в опити да се скатава и да се крие от страшната си майка, и носеше титлата „най-големия непукист на света“.

— Баща ти. Качил се е на балкона на „Дома на загиналите войници“. По пижама.

Според туристическия справочник на Южна Каролина „Домът на загиналите войници“ е музей на Гражданската война. Всъщност е просто старата къща на Гейлън Евънс, пълна с всякакви вещи от този период. Гейлън я остави заедно с колекцията си на дъщеря си Вира, която толкова отчаяно желаше да бъде приета в ДАР, че позволи на мисис Линкълн и нейните дружки да ремонтират къщата и да я превърнат в единствения музей в Гатлин.

— Супер. — Да ме кара да се чувствам зле и неудобно у дома е едно. Сега обаче татко беше решил да се представи в целия си блясък и пред града. Линк изглеждаше объркан. Вероятно очакваше да се изненадам, че баща ми се мотае наоколо по пижама. Осъзнах колко малко знае най-добрият, или по-точно, единственият ми приятел за живота ми в последно време.

— Итън, той стои на балкона и май се готви да скочи.

Не можех да мръдна. Чух го какво казва, но не реагирах. Напоследък се срамувах от баща си, но все още го обичах, луд или не, и не исках да го загубя.

Итън, добре ли си?

Погледнах към Лена, към тези зелени очи, пълни със загриженост. Да, тази вечер можех да загубя и нея.

— Итън, чу ли ме?

Итън, трябва да отидеш там. Аз ще се оправя.

— Хайде, човече! — Линк ме дърпаше за ръката. Рок звездата беше изчезнала. Сега отново беше най-добрият ми приятел и се опитваше да ме спаси от самия мен. Но не можех да оставя Лена.

Няма да те оставя тук. И то сама.

С периферното си зрение забелязах Ларкин, който се приближаваше към нас. Явно се беше отървал от Емили поне за малко.

— Ларкин!

— Привет, какво става? — Явно беше усетил, че нещо не е наред и също изглеждаше притеснен, което беше впечатляващо за момче, чието лице обикновено изразяваше дълбока скука и липса на всякакъв интерес.

— Искам да заведеш Лена у дома.

— Защо?

— Просто ми обещавай, че ще я върнеш обратно в къщата.

— Итън, ще се оправя. Тръгвай! — Лена ме побутна към Линк. Изглеждаше уплашена.

Все още не помръдвах.

— Добре, приятел. Ще я заведа у дома още сега.

Линк ме дръпна за пореден път и двамата се затичахме през тълпата към музея. Бързахме, защото знаехме, че много скоро можеше да загубя единствения си останал родител.

Тичахме през обраслото с треви и бурени поле на „Рейвънуд“ към пътя и към „Дома на загиналите войници“. Въздухът беше изпълнен с дима на оръдията, които гърмяха в битката при Хъни Хил, а през няколко секунди се чуваха изстрели на пушки. Вечерната кампания вървеше с пълна сила. Стигахме почти до края на имението „Рейвънуд“, там, където започваше вече „Грийнбриър“. Виждах жълтите въжета, маркиращи безопасната зона, които проблясваха в тъмнината.

Ами ако бяхме закъснели?

„Домът на загиналите войници“ беше потънал в мрак. С Линк вземахме по две стъпала наведнъж, за да стигнем колкото можем по-бързо до четвъртия етаж. Когато стигнахме до третия, инстинктивно спрях. Линк го почувства — така, както усещаше, че ще му подам топката на баскетболното игрище — и също спря.

— Тук е.

Отново не можех да помръдна. Линк го разбра по лицето ми. Знаеше от какво се страхувах. Бе стоял до мен на погребението на майка ми, пропускайки всички онези лицемерки с белите карамфили, докато аз и татко гледахме към ковчега, сякаш ние също бяхме умрели.

— Ами ако... ако вече е скочил?

— Няма начин. Оставих Ридли при него. Тя няма да му позволи.

Сякаш подът се продъни под краката ми.

Ако тя използва силите си върху теб и ти каже да скочиш от скала, ще скочиш.

Бутнах Линк встрани и тръгнах нагоре по стълбите. Огледах коридора — всички врати бяха затворени, освен една. Лунната светлина се процеждаше по идеално боядисаните чамови дъски на пода.

— Там е — каза Линк, но аз вече го знаех.

Влязох в стаята и изведнъж сякаш се върнах назад във времето. Дамите от ДАР си бяха свършили добре работата. В единия край имаше голяма каменна камина с дълга дървена полица, отрупана със свещи, които като че ли бяха горели доста време, защото бяха покрити с разтекъл се по тях восък. Лицата на войници от армията на Конфедерацията ме гледаха от стари черно-бели снимки, висящи на една от стените, а на стената срещу камината стоеше старо легло с балдахин. Имаше обаче и нещо не на място, което нарушаваше усещането за автентичност. Аромат на мускус, прекалено остър и прекалено сладък. Смесица от опасност и невинност, въпреки че Ридли беше всичко друго, но не и невинна.

Тя беше застанала до отворените врати на балкона, вятърът развяваше русата ѝ коса. Прашните завеси се вееха в стаята, издувани от силния вятър. Сякаш някой вече беше скочил през тях.

— Намерих го — извика Линк към Ридли.

— Виждам. Как е, любовнико? — усмихна се тя с противно сладката си усмивка. Накара ме да се усмихна в отговор, но се овладях

и се въздържах.

Запътих се бавно към вратите. Страхувах се, че баща ми може и да не е там. Но беше. Стоеше на тесния ръб, на външната страна на парапета, в бархетната си пижама, бос.

— Татко! Не мърдай.

Патици. На пижамата му имаше зеленоглави патици. Изглеждаше абсолютно нелепо да обръщам внимание на това, като се имаше предвид, че всеки момент можеше да скочи от парапета.

— Не се приближавай повече, Итън, иначе ще скоча. — Звучеше напълно твърд, решен и с по-ясен ум, отколкото беше проявявал през последните месеци. Сякаш беше дошъл на себе си. По това разбрах, че не говореше самият той, поне не изцяло. Ридли му въздействаше със своята сила на убеждението.

— Татко, не искаш да го направиш. Нека ти помогна. — Пристъпих към него.

— Спри там! — изкрещя той, вдигайки ръка, за да ми покаже, че е готов да ме отблъсне.

— Не искаш помощта му, нали, Мичъл? Искаш само да те оставят на мира. Искаш само да видиш отново Лила. — Ридли се облягаше спокойно на стената, държейки отровната си близалка в ръка.

— Не споменавай името на майка ми, вещице!

— Рид, какво правиш? — Линк застана на прага.

— Не се меси, захарче. Това е извън твоята лига.

Направих няколко крачки напред и се озовах между Ридли и баща ми, все едно тялото ми можеше да отблъсне силата ѝ.

— Ридли, защо го правиш? Той няма нищо общо с Лена или с мен. Ако искаш да ме нараниш, ето ме. Но остави баща ми.

Тя отметна назад глава и се засмя, зловец и едновременно с това, сладен звук.

— Ти изобщо не ме интересува, хубавец. Просто си върша работата. Нищо лично.

Кръвта в тялото ми изстина.

Работата ѝ.

— Правиш го заради Сарафина?

— О, хайде, ти си умник. Какво очакваше? Видя как се отнася с мен чичо ми. Цялата тази история със семейството... не е подходящият вариант за мен в момента.

— Рид, за какво говориш? Коя е Сарафина? — Линк тръгна към нея. Тя погледна към него. За миг ми се стори, че нещо премина по лицето ѝ, бързо като светкавица, но беше истинско. Нещо, което приличаше на искрено чувство.

Но Ридли бързо се отърси и отново стана такава, каквато я познавах.

— Мисля, че искаш да се върнеш на купона, нали, захарче мое? Бандата се готви за втората част на концерта. Не забравяй, че го записваме за новото ви демо. Ще го занеса в някои музикални компании в Ню Йорк — добави тя, взирайки се напрегнато в него. Линк изглеждаше несигурен, сякаш му се искаше да се върне на купона, но не беше напълно убеден.

— Татко, чуй ме. Ти не искаш да направиш това. Тя те контролира. Може да влияе на хората, има такава сила. Мама никога не би поискала такова нещо от теб. — Опитвах се да видя дали думите ми оказват някакъв ефект върху него, да открия някакъв знак, че ме чува. Но нямаше нищо. Той само се взираше в мрака. В далечината се чуваха звуците на байонетите и бойните викове на мъжете на средна възраст, разиграваци отдавна приключила битка.

— Мичъл, нямаш за какво да живееш. Загуби жена си, вече не можеш да пишеш, а Итън ще заmine в колеж след няколко години. Попитай го за кутията от обувки под леглото му, пълна с брошури за колежи. Ще останеш съвсем сам.

— Млъкни!

Ридли се обърна към мен, махайки небрежно опаковката на близалката си.

— Съжалявам за това, хубавецо. Наистина. Но всеки има роля в тази игра и това е моята. Твоят татко ще претърпи малък инцидент тази вечер. Също като майка ти.

— Какво каза? — Знаех, че това беше Линк, но не можех да чуя гласа му. Не чувах нищо, освен това, което току-що беше излязло от устата ѝ. Думите ѝ гърмяха отново и отново в главата ми.

Също като майка ти.

— Ти ли уби майка ми? — Пристъпих напред към нея. Не ме интересуваше какви сили притежаваше. Ако беше виновна за смъртта на майка ми...

— Успокой се, голямо момче. Не бях аз. Било е малко преди моето време.

— Итън, какво, по дяволите, става тук? — Линк застана до мен.

— Тя не е такава, каквато изглежда, човече. Тя... — Не знаех по какъв начин да му го обясня, за да разбере. — Тя е Сирена. Нещо като вещица. Контролира те точно така, както контролира в момента съзнанието на баща ми.

Линк започна да се смее.

— Вещица. Май си откачил, човече.

Не свалях очи от Ридли. Тя се усмихна и прокара пръсти през косата на Линк.

— О, хайде, бебче. Знаеш, че си падаш по лоши момичета.

Не знаех на какво е способна, но след малката ѝ демонстрация в „Рейвънуд“ вече не се отнасях към нея като към безобидна купонджийка. Но едва сега осъзнавах колко опасна може да бъде.

Линк местеше погледа си от нея към мен. Не знаеше на какво да вярва.

— Не се шегувам, Линк. Трябваше да ти кажа по-рано, но се кълна, че е истина. Защо иначе ще се опитва да убие баща ми?

Линк не ми вярваше. Сигурно си мислеше, че съм луд, защото отстъпи леко встрани от мен. Нищо чудно, и на мен ми звучеше налудничаво, независимо че аз самият го казвах.

— Ридли, истина ли е? През цялото това време си използвала някаква суперсила върху мен?

— Трябва ли да го правим чак на такъв въпрос?

Баща ми отпусна едната си ръка от парапета. Държеше я високо встрани, сякаш балансираше върху вѐже.

— Татко, недей!

— Рид, престани! — Линк пристъпи към нея, чувах как потракваше веригата, на която бяха закачени ключовете му.

— Не чу ли какво каза приятелчето ти? Аз съм вещица. И то зла. — Ридли излезе от сенките и погледна към нас с онези златисти котешки очи. Линк преглътна тежко, като че ли я виждаше за първи път.

— Може и да си вещица, но не си зла. Знам го. Бяхме толкова време заедно. Споделяхме разни *неща*.

— Беше част от плана, глупчо. Имах нужда от теб, за да бъда близо до Лена.

Лицето на Линк помръкна. Каквото и да му беше сторила Ридли, каквито и заклинания да му беше направила, чувствата му към нея не се дължаха само на това, бяха по-големи, по-истински.

— Значи всичко е било лъжа? Не ти вярвам.

— Вярвай в каквото си искаш, това е истината. Не че съм способна на честност, но за това няма смисъл да лъжа.

Наблюдавах как баща ми сменя тежестта си от единия на другия крак, с все още простряна във въздуха ръка, която се вдигаше нагоре-надолу. Сякаш пробваше крилата си, за да провери дали може да лети. На няколко метра от къщата един оръдеен залп удари земята отвън и във въздуха се вдигна плътен облак прах.

— А всичко, което ми разказа за това как сте израсли заедно с Лена? Че сте като сестри? Защо искаш да я нараниш? — Лека сянка мина по лицето на Ридли. Не бях сигурен, но почти приличаше на съжаление. Възможно ли беше?

— Не зависи от мен. Не аз съм започнала тази игра. Просто си върша работата — да разкарам Итън далеч от Лена. Нямам нищо против баща му, но умът му е слаб. — Облиза веднъж близалката си. — Просто е лесна мишена.

Да разкарам Итън далеч от Лена.

Цялата история е била просто маневра, за да ми отвлечат вниманието. Чувах гласа на Арелия така ясно, сякаш коленичеше наведена над мен в момента.

Не къщата я предпазва. Момчето го прави. Не съм виждала нищо подобно. Никой чародеец не може да застане между тях.

Как може да съм бил такъв глупак? Никога не е било свързано с това дали имам, или нямам никакви магически сили. Никога не е ставало дума за мен. А за нас, за двамата.

Това, което имавме помежду си, беше истинската сила. Това, което винаги бяхме имали. Че се намерихме на шосе номер 9 в дъжда. Че поехме по един и същи път. Не беше нужно някакво чародейско заклинание за обвързване, за да ни задържи заедно. Сега обаче бяха успели да ни разделят и аз бях безсилен. А Лена беше сама в нощта, в която имаше най-голяма нужда от мен.

Не можех да разсъждавам ясно. Времето ме притискаше, но нямаше да допусна да загубя още един човек, когото обичам. Впуснах се към баща ми и въпреки че беше само на няколко стъпки от мен, имах чувството, че се движа сред подвижни пясъци. Видях как Ридли пристъпва напред, косата ѝ се виеше около лицето и като змиите около главата на горгоната Медуза.

Линк я сграбчи за рамото.

— Рид, не го прави.

За частица от секундата няхах представа какво ще се случи. Виждах всичко като на забавен кадър.

Баща ми се обърна към мен. Видях го как слиза от парапета. Видях как шарените кичури на Ридли започват бясно да се усукват.

И Линк, който стоеше пред нея, впери поглед в тези златисти очи, шепнейки нещо, което не можех да чуя. Ридли го погледна и без да каже и дума, запрати близалката си през балкона. Видях я как падна долу на земята и експлодира като шрапнел.

Щом баща ми слезе от парапета, той се обърна към нас, към мен. Сграбчих го за раменете бързо и го дръпнах по-навътре. Той се строполи на пода като безформена маса и ме погледна като уплашено дете.

— Благодаря ти, Ридли. Каквото и да стана току-що. Благодаря.

— Нямам нужда от твоите благодарности — отвърна с презрение тя, като се отдръпна от Линк и оправи връзките на блузката си. — Не исках да ти направя услуга. Просто не изпитах желание да го убия. Засега.

Опитваше се да звучи заплашително, но в крайна сметка излезе някак детинско. Разсеяно започна да си играе с кичур от косата си.

— Макар че някои хора няма да са особено щастливи от това. — Не каза кого има предвид, но видях страха в очите ѝ. За миг пролича каква част от някогашното момиче беше останала в нея. Дим и огледала.

Въпреки всичко, дори и сега, когато се опитвах да издърпам баща си по-далеч от нея, изпитах нещо като съжаление. Ридли можеше да има всяко момче, всеки мъж на земята, а в момента виждах само колко е самотна. Не беше дори наполовина силна колкото Лена, не и отвътре.

Лена.

Лена, добре ли си?

Добре съм. Какво става?

Погледнах към баща си. Не можеше да задържи очите си отворени и с мъка се опитваше да стои прав.

Нищо. С Ларкин ли си?

Да, връщаме се към „Рейвънуд“. Баща ти добре ли е?

Добре е. Ще ти обясня, като се видим.

Хванах татко под рамо, а Линк го подкрепи от другата страна.

Остани с Ларкин и се прибери при семейството си. Сама не си в безопасност.

Преди да направим и стъпка, Ридли мина бавно покрай нас през отворените врати на балкона, сякаш просто разхождаше грациозните си дълги крака.

— Съжалявам, момчета, трябва да се махна отгук. Може би ще отскоча за малко до Ню Йорк, докато се успокоят нещата.

Макар тя да беше чудовище, Линк не можа да се удържи, гледайки я как си отива.

— Хей, Рид!

Тя спря и се обърна към него с почти печално изражение на лицето. Като че ли не можеше да промени това, което е, както акулата не може да спре да бъде акула, но ако можеше...

— Да, захарче?

— Не си чак толкова зла, колкото си мислиш.

Ридли се взря в очите му и почти се усмихна.

— Знаеш какво казват хората, нали? Просто попаднах в лоша компания.

11. II

СЕМЕЙСТВОТО СЕ СЪБИРА

След като се убедих, че татко е на сигурно място в ръцете на медицинските екипи, които обезопасяваха историческата възстановка, се затичах към купона с бясна скорост. Минах покрай момичетата от „Джаксън“, които куфееха на музиката на „Холи Ролерс“ и изглеждаха доста мръснишки, облечени в спортните си якета и прекалено късите си горни блузки. Бандата свиреше, но Линк не беше на сцената, а тичаше редом с мен. Беше шумно. Шумна музика на живо. Толкова шумна, че за малко да не чуя как Ларкин ме вика.

— Итън, насам! — Той стоеше сред дърветата, точно зад светлоотразителното въже, което отделяше безопасната зона от територията, където можеше да получиш няколко куршума в задника. Какво правеше там? Защо не беше в къщата? Помахам му с ръка, той ми отвърна и се скри зад хълма. Обикновено бих казал, че да прескочиш това въже не е най-добрата идея, но не и днес. Нямах друг избор, освен да го последвам. Линк продължаваше да тича зад мен, препъвайки се в мрака, но все пак някак успяваше да поддържа темпото, както винаги е било.

— Хей, Итън...

— Какво?

— За Ридли... Трябваше да те послушам.

— Всичко е наред, човече. Аз трябваше да ти кажа всичко по-рано.

— Нямаше да помогне. Едва ли щях да ти повярвам.

Звуците от изстрелите на пушките отекваха над главите ни. И двамата приклекнахме инстинктивно.

— Да се надяваме, че са халосни — каза Линк нервно. — Няма ли да е странно, ако собственият ми баща ме простреля тук?

— С моя късмет напоследък няма да се изненадам, ако ни простреля и двамата.

Стигнахме до върха на хълма. Виждах гъстите храсти, дъбовете и пушека от оръдията в полето под нас.

— Насам! Тук сме. — Ларкин ни извика от другата страна на гъсталака. Предположих, че има предвид себе си и Лена, затова се затичах още по-бързо. Сякаш животът ѝ зависеше от това, а и доколкото знаех, може би наистина беше така.

И тогава осъзнах къде се намираме. Това беше арката към градината на „Грийнбриър“. Ларкин и Лена стояха на полянката, на същото място, където бяхме разкопали гроба на Женевиер преди няколко седмици. От сенките зад тях излезе неясна фигура. Беше тъмно, но имаше пълнолуние и...

Примигнах от изненада. Това беше...

— Мамо, какво, по дяволите, правиш тук? — Линк беше още по-объркан и от мен.

Защото пред нас стоеше майка му, мисис Линкълн, моят най-лош кошмар, или поне в моя топ десет. Изглеждаше странно, някак не на място, облечена в нелепи фусти и смешна басмена рокля, пристягаща прекалено силно талията ѝ. Беше застанала точно на гроба на Женевиер.

— Така... Знаеш какво мисля за просташкия език, нали, млади човече?

Линк се почеса. В това нямаше никакъв смисъл, нито за него, нито за мен.

Лена, какво става?

Лена?

Нямаше отговор. Нещо не беше наред.

— Мисис Линкълн, добре ли сте?

— Чувствам се прекрасно, Итън. Битката не е ли очарователна? И рожденият ден на Лена, разбира се. Тя ми разказа. Чакахме ви, или поне единия от вас.

Линк пристъпи към нея.

— Е, тук съм, мамо. Ще те заведа у дома. Не бива да преминаваш безопасната зона. Някой може да те рани случайно. Знаеш какъв лош стрелец е татко.

Сграбчих ръката на Линк и го дръпнах назад. Имаше нещо сбъркано, нещо особено в начина, по който тя ни се усмихваше. Нещо в ужасения поглед на Лена.

Какво става тук? Лена!

Защо не ми отговаряше? Наблюдавах я как изважда верижката със закачения на нея пръстен на мама изпод блузата си и го стиска с всичка сила. Виждах как мърда устните си в мрака. Успях да чуя някакъв много слаб шепот в най-дълбоките ъгълчета на съзнанието си.

Итън, бягай! Повикай чичо Макон! Бягай!

Но не можех да помръдна. Не можех да я оставя отново.

— Линк, ангелче мое, ти си толкова внимателен към мама.

„Линк“? Жената пред нас определено не беше мисис Линкълн.

Шансът мисис Линкълн да нарече сина си „Линк“ беше толкова голям, колкото този да реши да се разхожда по улиците гола за разнообразие. „Не проумявам защо използваш този глупав прякор, когато си имаш такова достойно име“, казваше тя всеки път, когато някой се обадише у тях по телефона и потърсеше Линк.

Линк усети ръката на рамото ми и спря. Виждах по лицето му, че и той беше стигнал до същото заключение.

— Мамо?

— Итън, махайте се оттук! Ларкин, Линк, някой да извика чичо Макон! — Лена пищеше. Не можеше да спре. Никога не я бях виждал толкова уплашена. Втурнах се към нея.

Чух звука от взривяващ се снаряд. После внезапна канонада от пушечни изстрели. Нещо ме блъсна в гърба, силно. Почувствах, че главата ми щеше да се пръсне, после за секунда загубих представа какво се случва около мен.

— Итън! — Чувах гласа на Лена, но не можех да помръдна. Бяха ме ранили. Сигурен бях. Опитвах се да не изгубя съзнание.

След няколко секунди зрението ми се проясни. Лежах на земята, облегнат на голям дъб. Изстрелът явно ме беше запратил към дървото. Опипах се, за да видя къде съм ранен, но по мен нямаше кръв. Не можах да намеря дупката от куршума. Линк беше на няколко метра встрани, подпрян неудобно на друго дърво. Изглеждаше точно така, както се чувствах аз самият. Изправих се и се опитах отново да стигна до Лена, но лицето ми се блъсна в нещо и паднах пак на земята. Сякаш отново бях малък и се удрях в плъзгащата се стъклена врата на Сестрите. Не бях ранен, имаше нещо друго. Друг вид оръжие.

— Итън! — Лена продължаваше да крещи.

Станах на крака и пристъпих бавно напред. Нямаше стъклена врата, но някаква невидима стена обграждаше мен и дървото. Блъсках се в нея и юмрукът ме заболя, но не се чуваше никакъв звук. Удрях дланите си в нея отново и отново. Какво друго можех да правя? Тогава забелязах, че и Линк се блъска срещу своя собствена невидима стена.

Мисис Линкълн ми се усмихна — такава зловеща усмивка дори Ридли не би могла да докара и в най-силните си дни.

— Пусни ги! — Лена вече пицеше.

Внезапно небето се отвори и от облаците буквално се изсипа пороен дъжд, сякаш някой отгоре го изливаше върху нас с кофа. Лена. Косата ѝ се навиваше бясно. Дъждът се превърна в суграшица, която имаше собствена воля и нападна мисис Линкълн от всички посоки. За секунди бяхме мокри до кости.

Мисис Линкълн, или която и да беше, се усмихна. Имаше нещо в тази усмивка... Изглеждаше почти горда.

— Няма да ги нараня. Искях само да спечеля малко време, за да си поговорим. — Над главите ни се чу тътен. Гръмотевица. После още една. — Надявах се да имам шанса да видя някоя от твоите дарби. Как съжалявам само, че не съм била тук, за да ти помогна да ги усъвършенстваш.

— Млъкни, вещице — прекъсна я Лена с леден глас. Никога не бях виждал зелените ѝ очи да светят с такава студена светлина. Бяха пълни с омраза, гняв и отвращение. Изглеждаше така, сякаш искаше да отскубне главата на мисис Линкълн. И определено можеше да го направи.

Най-накрая проумях от какво се беше страхувала Лена през цялата тази година. Тя имаше силата да унищожава. Досега бях виждал само нейната сила да обича. Когато откриеш, че притежаваш и двете, как можеш да разбереш какво да правиш с тях?

Мисис Линкълн се обърна към Лена.

— Почакай да осъзнаеш какво умееш наистина. Как можеш да манипулираш природните стихии. Това е истинският талант на един Самороден, това е общото между нас.

Общото между тях.

Мисис Линкълн погледна към небето, дъждът се стичаше около нея, сякаш държеше в ръка невидим чадър.

— Засега предизвикваш само обикновен дъжд, но скоро ще се научиш да контролираш и огъня. Нека ти покажа. Много обичам да си играя с огън!

Обикновен дъжд? Шегуваше ли се? Бяхме в центъра на мусон!

Мисис Линкълн вдигна ръката си и светкавица прониза облаците, наелектризирайки небето. Събра три пръста. От всеки от изящно лакираните ѝ пръсти изригна мълния. Едно. Мълния удари земята на около метър от мястото, където беше хванат в капан Линк. Две. Втора мълния подпали дъба зад мен, разцепвайки дънера наполовина. Три. Мълнията удари Лена, която беше вдигнала ръка пред себе си, за да се защити. После рикошира и удари земята в краката на мисис Линкълн. Тревата около нея започна да пуши и да гори.

Мисис Линкълн се засмя и махна с ръка. Пламъците в тревата угаснаха. Тя погледна към Лена, изпълнена с гордост.

— Не е зле. Щастлива съм, че крушата не е паднала далеч от дървото.

Нямаше начин!

Лена се взря в нея и събра ръце пред себе си в отбранителна поза.

— Нима? Казват, че и дървото се познава по плода, но май не е вярно.

— Ще видим, има време. — После мисис Линкълн се обърна към мен и Линк с нелепата си рокля с многобройни фусты. Погледна право към нас, златистите ѝ очи искряха. — Съжалявам, Итън. Надявах се първата ни среща да стане при други обстоятелства. Не всеки ден се запознаваш с приятеля на дъщеря си. — Погледна отново Лена. — Нито пък със самата нея.

Сарафина.

Миг по-късно лицето на мисис Линкълн, роклята ѝ, цялото ѝ тяло буквално започна да се разтваря във въздуха. Виждаше се как кожата ѝ се отдръпва встрани като обвивка на шоколадов десерт. Като че ли тялото ѝ беше палто, което някой просто беше наметнал върху себе си. И този някой най-накрая се появи отдолу.

— Аз нямам майка — каза рязко Лена.

Сарафина потръпна демонстративно, сякаш искаше да покаже, че майчините ѝ чувства са наранени. Когато човек ги погледнеше

отстрани, едва ли би се усъмнил, че са майка и дъщеря. Сарафина имаше същата дълга, черна, вълниста коса като Лена. Но докато Лена беше плашещо красива, Сарафина беше само плашеща. Също като Лена майка ѝ имаше изящни черти на лицето, но вместо нейните красиви зелени очи от лицето ѝ грееха пронизващите жълти очи на Ридли и Женевиер. И тези очи показваха колко са различни всъщност една от друга.

Сарафина беше облечена в тъмнозелена кадифена рокля с корсет, в доста готически стил и същевременно модерна. На краката си носеше високи мотористки ботуши. Тя „излезе“ от тялото на мисис Линкълн, което се строполи отново цяло, сякаш някой го беше съшил с невидим конец. Истинската мисис Линкълн остана да лежи просната на земята със смешната си рокля с кринолин, повдигната нагоре така, че се виждаха дългите ѝ чорапи и многобройните фусти.

Линк беше в шок.

Сарафина се изпъна, отърсвайки се от тежестта на чуждото тяло, и потрепери.

— Смъртни. Това тяло беше толкова непоносимо, така непохватно и неудобно. Трябваше да се грижа за лицето на всеки пет минути. Отвратителни създания.

— Мамо! Мамо, събуди се! — Линк удряше с юмруци срещу това, което очевидно беше някакъв вид магическо силово поле. Независимо какъв дракон беше, мисис Линкълн беше драконът на Линк и за него сигурно беше ужасно тежко да я вижда захвърлена така, като купчина ненужен боклук.

Сарафина махна с ръка. Устата на Линк продължаваше да се отваря и затваря, но от нея не излизаше никакъв звук.

— Така е по-добре. Трябва да си доволен, че не прекарах изцяло последните няколко месеца в тялото на майка ти. Щеше да бъде мъртва досега. Не мога да ти кажа колко пъти ми се е искало да те убия от скука на вечеря, докато те слушах как дрънкаш и дрънкаш за тъпата си група.

Нещата започнаха да ми се изясняват. Кръстоносният поход срещу Лена, срещата на Дисциплинарния комитет, лъжите за предишното училище, дори странните курабийки, които ми донесе на Хелюин. Откога ли Сарафина се преструваше на мисис Линкълн?

Не *на*, а *във* мисис Линкълн.

Досега не бях осъзнавал напълно срещу какво се борим. *Най-мрачният жив чародеец на този свят*. Ридли изглеждаше безобидна в сравнение с нея. Нищо чудно, че Лена се страхуваше до смърт от този ден.

Сарафина погледна отново към... дъщеря си.

— Може да си мислиш, че нямаш майка, Лена, но това е така само защото баба ти и чичо ти те отнеха от мен. Винаги съм те обичала. — Бях объркан от това колко лесно Сарафина минаваше от една емоция към друга, от искреност и съжаление към отвращение и презрение.

Очите на Лена бяха изпълнени с огорчение.

— Затова ли се опита да ме убиеш, *майко*!

Сарафина се опита да си придаде угрижен или може би изненадан вид. Беше трудно да се определи точно, защото изражението ѝ беше толкова неестествено, толкова принудено.

— Така ли са ти казали? Просто исках да се свържа с теб, да поговорим. Ако ги нямаше всички онези заклинания и установени граници, моите опити нямаше да ти причинят никаква вреда. И те бяха наясно с това. Естествено, разбирам тяхното притеснение. Аз съм тъмен чародеец, Катаклист. Но, Лена, ти знаеш — както и всички останали, че не съм имала избор. Така е било предопределено да стане. Това не променя чувствата ми към теб, ти си единствената ми дъщеря.

— Не ти вярвам! — изкрещя Лена. Но изглеждаше несигурна, сякаш вече не знаеше на какво да вярва.

Погледнах часовника си. 9:59. Два часа до полунощ.

Линк се свлече до дървото, хванал се за главата с ръце. Не можех да откъсна поглед от мисис Линкълн, която продължаваше да лежи на тревата. Лена също гледаше към нея.

— Тя не е... знаеш... Нали? — Трябваше да разбере. Заради Линк.

Сарафина се постара да изглежда изпълнена със състрадание. Но личеше, че е изгубила интерес към Линк и към мен, което не беше добре за нас.

— Скоро ще се върне към предишното си жалко състояние. Доста противна женица. Не се интересувам от нея, нито от момчето ѝ. Исках само да покажа на дъщеря си истинската природа на смъртните. Колко лесно можеш да им повлияеш, колко са отмъстителни... —

Обърна се към Лена. — Само няколко думи от мисис Линкълн и виж как целият град се настрои срещу теб. Ти не принадлежиш на техния свят. Принадлежиш на мен.

Сарафина погледна към Ларкин.

— Като говорим за жалки състояния... Ларкин, защо не спреш вече с глупостите?

Ларкин се усмихна, затвори очи и изпъна ръцете си нагоре и встрани, сякаш се протягаше след дълга дрямка. Когато отвори очите си, в него имаше нещо различно. Мигна няколко пъти и с всяко мигане очите му се променяха. Почти се виждаше как се пренареждат молекулите му. Ларкин се преобразяваше, докато накрая на неговото място се появи куп змии. Те започнаха да се увиват и усукват една върху друга и в един момент от купчината отново се оформи човешко тяло. Гърмящите съскащи змии се превърнаха в ръце и пред нас пак застана самият Ларкин. И после повдигна клепачи. Но вместо зелените му ириса, които бях свикнал да виждам, той ни гледаше със същите златисти очи като на Сарафина и Ридли.

— Зеленото никога не е било моят цвят. Едно от предимствата да бъдеш Илюзионист.

— Ларкин? — Сърцето ми спря за миг. Той беше един от тях, тъмен чародеец. Мрак. Положението беше по-лошо, отколкото си мислех.

— Ларкин, какво си ти? — Лена изглеждаше объркана, но само за секунда. — Защо?

Но отговорът беше пред нас, в златистите очи на Ларкин.

— Защо не?

— Защо не? Ами не знам... Може би заради семейната лоялност, заради близките ти?

Ларкин завъртя глава, а дебелата златна верига около врата му се превърна в змия с изваден и съскащ към нас език.

— Никога не съм си падал много по семейните ценности.

— Предаде всички, дори собствената си майка. Как можеш да живееш така?

Ларкин подаде напред езика си. Змията изпълзя в устата му и изчезна. Той я погълна.

— Много по-забавно е да си Мрак, отколкото Светлина, братовчедке. Ще видиш. Ние сме такива, каквито сме. Предопределено

ми е да бъда това, което виждаш. Няма защо да му се противопоставяш. — Езикът му потрепери, вече раздвоен като на змията вътре в него. — Не разбирам защо вдигаш толкова шум. Виж Ридли. Прекарва си страхотно.

— Предател! — Лена побесня. Над главите ни се чу силен тътен и дъждът се усили.

— Не само той е предател, Лена. — Сарафина пристъпи към нея.

— За какво говориш?

— Твоят любим „чичо Макон“. — Звучеше нажалено и беше ясно, че не е простила на Макон за това, че е откраднал дъщеря ѝ от нея.

— Лъжеш.

— Той те е лъгал. През цялото време. Накарал те е да вярваш, че съдбата ти е предопределена, че нямаш избор. Че тази нощ на твоя шестнайсети рожден ден, ще бъдеш Призована да станеш Мрак или Светлина.

Лена разтърси невярващо глава. Повдигна ръцете си нагоре. Чу се гръм, дъждът вече се изливаше като порой, почти не се виждаше нищо наоколо. Лена крещеше, за да я чуем.

— Така се случва винаги. Това стана с Ридли, с Рийс... с Ларкин.

— Права си, но ти си различна. Тази нощ няма да бъдеш Призована. Трябва сама да се Призовеш.

Думите отекнаха силно във въздуха. *Призови се сама.* Сякаш те самите можеха да спрат времето.

Лицето на Лена беше бледо като на мъртвец. За миг помислих, че ще припадне.

— Какво каза? — прошепна тя.

— Имаш избор. Сигурна съм, че чичо ти не ти го е споменал.

— Не е възможно. — Почти не чувах гласа на Лена от плющиятия вятър.

— Имаш право на избор, защото си моя дъщеря, вторият Самороден чародеец от рода Дюшан. Сега съм Катаклист, но някога бях първата Самородна, родена в нашето семейство.

Сарафина замлъкна, а после изрецитира стиха:

„Първият ще бъде Тъмен,

но Вторият може да избере да се върне назад.“

— Не разбирам. — Краката на Лена се подкосиха и тя се отпусна на колене сред калта и високата трева.

— Винаги си имала избор. Чичо ти го знаеше от самото начало.

— Не ти вярвам! — Лена замахна с ръце. Буци пръст изхвърчаха от земята и се завъртяха във въздуха между тях двете. Вдигнах ръка, за да предпазя очите си, защото във всички посоки летяха камъни и пръст. Опитах се да надвикам бурята, но не бях сигурен, че Лена ме чува.

— Лена, не я слушай. Тя е Мрак. Не я е грижа за никого. Сама ми го каза!

— Защо чичо Макон ще крие истината от мен? — Лена ме погледна така, сякаш само аз знаех отговора.

Но аз не го знаех. Нищо не можех да й кажа.

Тя удари с крак пред себе си. Земята започна да трепери, а после усетих как под стъпалата ми се надига вълна. За пръв път в историята земетресение разтреса окръг Каунти. Сарафина се усмихна. Знаеше, че Лена губи контрол и че тя печели. Небето се освети от множество светкавици.

— Престани, Сарафина! — Гласът на появилия се изневиделица Макон се понесе над полето. — Остави я на мира.

Тази нощ на лунна светлина, Макон изглеждаше различно. По-малко като човек и повече като това, което беше. Нещо различно. Лицето му беше по-младо, по-сурово. Готово за битка.

— За дъщеря ми ли говориш? За дъщеря ми, която открадна от мен? — Сарафина се изпъна и започна да огъва пръстите си като войник, който проверява оръжията си преди началото на боя.

— Сякаш някога е значела нещо за теб — отвърна Макон спокойно. Поглади сакото си, което беше безукорно, както винаги. Бу излая от храстите зад него. Днес той изглеждаше точно като това, което беше всъщност — един огромен вълк.

— Макон, поласкана съм, обаче чух, че съм изпуснала тържеството. Рожденият ден на дъщеря ми. Но няма значение. Ще наваксаме, предстои ни Призоваването. Остават два часа и това вече няма да го пропусна за нищо на света.

— Ще бъдеш разочарована, защото не си поканена.

— Жалко. Но аз се самопоканих, а има и още някой, който умира да те види. — Сарафина се усмихна и щракна с пръсти. Внезапно, по същия ненадеен начин, както се появяваше Макон, от мрака изникна друг мъж; облегнат на едно дърво.

— Хънтинг? Откъде те изкопа Сарафина?

Мъжът изглеждаше като Макон, но по-висок и по-млад, с права смолисточерна коса и същата бледа кожа. Но докато Макон приличаше на южняшки джентълмен от друга епоха, този човек беше абсолютно модерен. Облечен изцяло в черно, с пуловер, дънки и кожено яке, тип „бомбър“ — истинска филмова звезда, която можеш да видиш на корицата на някой таблоид. Но едно се набиваше на очи. Той също беше Инкуб, и то не от добрия вид — ако въобще имаше нещо такова. Каквото и да беше Макон, Хънтинг беше нещо различно.

Мъжът докара някакво жалко подобие на усмивка и започна да обикаля около Макон.

— Братко. От дълго време не сме се виждали.

Макон не отвърна на усмивката му.

— Недостатъчно дълго. Не съм изненадан, че си в нейната компания.

Хънтинг се изсмя грубо и силно.

— А с кого очакваш да бъда? С дружинка светли чародейци като теб ли? Направо е абсурдно — да вярваш, че можеш просто така да се отвърнеш от това, което си. От семейното си наследство.

— Направих своя избор, Хънтинг.

— Избор? Така ли го наричаш? — Брат му се засмя отново, продължавайки да кръжи около Макон. — По-скоро е фантазия. Не можеш да избираш какво да бъдеш, братко. Ти си Инкуб. И независимо дали си решил да се храниш с кръв или не, все пак си създание на Мрака.

— Чичо Макон, това, което тя каза, вярно ли е? — Лена не прояви интерес към братската среща.

Сарафина се изсмя пискливо.

— Поне веднъж в живота си кажи истината на момичето, Макон. Макон я погледна непреклонно.

— Лена, не е толкова просто.

— Да, но вярно ли е? Имам ли избор? — От мокрите ѝ, завити на масури къдрици капеше обилно вода. Разбира се, Макон и Хънтинг бяха абсолютно сухи. Хънтинг се усмихна и запали цигара. Очевидно се наслаждаваше на ситуацията.

— Чичо Макон, вярно ли е? — настоя Лена.

Макон погледна към нея, въздъхна отчаяно и отклони очи встрани.

— Да, имаш избор, Лена, доста сложен избор. Избор с тежки последствия.

Внезапно дъждът спря. Въздухът застина. Ако това беше ураган, ние се намирахме в окото му. Знаех какво чувства Лена дори без да чувам гласа ѝ в главата си. Щастие, защото най-накрая притежаваше единственото нещо, което винаги беше искала — възможността да избере собствената си съдба. Гняв, защото беше загубила единствения човек, на когото винаги беше вярвала.

Лена гледаше Макон, сякаш ѝ бяха дали нови очи. Виждах мрака, пълзящ по лицето ѝ.

— Защо не ми каза? През целия си живот съм се бояла да не стана Мрак. — Нова гръмотевица и дъждът започна да вали отново, като сълзи от небето. Но Лена не плачеше, беше бясна.

— Имаш право на избор, Лена. Но ще има последствия. Последствия, които като дете не можеше да разбереш. Дори и сега не си готова да ги разбереш напълно. Обмислял съм ги всеки ден от живота си, още преди да се родиш. А както скъпата ти майка много добре знае, условията на тази сделка са определени много отдавна.

— Какви последствия? — Лена погледна със съмнение към Сарафина. Предпазливо. Като че ли умът ѝ се отваряше за новите възможности. Знаех какво си мисли — ако не може да вярва на Макон, след като той беше крил от нея тази тайна през цялото време, може би майка ѝ казваше истината.

Трябваше да я накарам да ме чуе.

Не я слушай. Лена! Не можеш да ѝ вярваш...

Но нищо не се получаваше. В присъствието на Сарафина връзката ни беше прекъсната. Сякаш беше прерязала кабела на телефона помежду ни.

— Лена, не можеш да разбереш изцяло избора, който ще бъдеш принудена да направиш. И какъв е залогът.

Дъждът прерасна отново в убийствен порой.

— Като че ли можеш да му се довериш. След хилядите лъжи, които ти е казал. — Сарафина се взря в Макон, а после се обърна към Лена. — Искан ми се да имаме повече време да си поговорим, Лена. Но ти трябва да избереш и аз съм длъжна да ти обясня какъв е залогът. Има последствия, чичо ти не лъже за това. — Спря за миг. — Ако избереш да станеш Мрак, всички светли чародейци в рода ти ще умрат.

Лена побледня.

— Защо бих се съгласила на такова нещо?

— Защото ако избереш Светлината, всички тъмни чародейци и лилуми в рода ти ще умрат. — Сарафина се извърна към Макон. — Имам предвид всички. Чичо ти, човекът, който ти беше като баща, ще спре да съществува. Ще го унищожиш.

Макон изчезна и след частица от секундата се материализира пред Лена.

— Лена, чуи ме. Готов съм да направя тази жертва. Затова не ти казах. Не исках да се чувстваш виновна за смъртта ми. Винаги съм знаел какво ще избереш. Направи своя избор. Пусни ме да си отида.

Лена се олюля. Можеше ли да унищожи Макон, ако това, което казваше Сарафина, беше вярно? Но ако беше истина, какъв друг избор имаше? Макон беше само един, колкото и да го обичаше. А от другата страна бяха всички останали...

— Мога да ти предложа нещо друго — обади се отново Сарафина.

— Какво би могла да ми предложиш, което да ме накара да убия баба, леля Дел, Рийс и Риан?

Сарафина пристъпи внимателно към нея.

— Итън. Има начин двамата да бъдете заедно.

— За какво говориш? Ние вече сме заедно.

Сарафина поклати леко глава и присви очи. Нещо премина през златистите ѝ очи. Предвкусваше победата.

— Не знаеш, нали? — Обърна се към Макон и се изсмя тържествуващо. — Не си ѝ казал. Е, не играеш честно.

— Какво трябва да знам? — прекъсна я Лена.

— Че с Итън не можете да бъдете заедно, не и физически. Чародейците и лилумите не могат да бъдат със смъртни. — Усмихна се, наслаждавайки се на момента. — Поне не и без да ги убием.

11. II

ПРИЗОВАВАНЕТО

Чародейците не могат да бъдат със смъртни, без да ги убият.

Вече всичко ми се изясняваше. Стихийната връзка между нас. Електричеството, спирането на дъха, когато се целунем, сърдечният пристъп, който за малко не ме уби — физически не можехме да бъдем заедно.

Знаех, че е истина. Спомних си какво беше казал Макон онази вечер в блатото и после в стаята ми.

Те не могат да имат общо бъдеще.

Има неща, които в момента не са ти ясни, неща, които са извън твоя контрол.

Лена трепереше. Тя също знаеше, че е вярно.

— Какво каза? — прошепна тихо.

— Че вие с Итън никога няма да бъдете изцяло заедно. Не можете да се ожените, да имате деца. Вие нямате бъдеще — поне истинско бъдеще. Не мога да повярвам, че не са ти го казали. Доста неща са крили от вас с Ридли.

Лена се обърна към Макон.

— Защо не ми каза? Знаеше, че го обичам.

— Никога преди това не беше имала приятел, да не говорим за смъртен. Никой от нас не си е представял, че може да се появи такъв проблем. Не осъзнавахме колко силна е връзката помежду ви, докато вече не беше късно.

Чувах техните гласове, но вече не слушах. Никога нямаше да бъдем заедно. Никога нямаше да бъде близо до нея, до тялото й...

Вятърът се усили, дъждът се лееше като из ведро. Светкавица пресече небето, гръм разтrese земята. Очевидно вече не бяхме в окото на бурята. Знаех, че Лена не можеше повече да се контролира.

— Кога щеше да ми кажеш? — изкрещя тя толкова високо, че надвика вятъра.

— След като се Призовеше сама.

Сарафина видя възможността и се възползва незабавно.

— Лена, не виждаш ли? Има начин. Има възможност вие с Итън да прекарате живота си заедно, да се ожените, да имате деца. Да имате всичко, което желаете.

— Никога няма да ти го позволи, Лена — прекъсна я Макон. — Дори да беше възможно, тъмните чародейци презират смъртните. Никога няма да позволят кръвната им линия да бъде разводнена от смъртна кръв. Това е една от основните причини за разделението помежду ни.

— Вярно е, но в този случай, Лена, сме готови да направим изключение, като се има предвид другата алтернатива. И открихме начин това да стане. — Сарафина сви рамене. — По-добре е от смъртта, в края на краищата.

Макон погледна към Лена.

— Готова ли си да убиеш цялото си семейство, за да бъдеш с Итън? Леля Дел? Рийс? Риан? Баба си?

Сарафина разтвори широко ръце, прелъстително, сякаш за да демонстрира мощта си.

— След като се преобразиш, дори няма да ти пука за тези хора. И ще имаш до себе си мен, твоята майка, чичо си и Итън. Не е ли той най-важният човек в живота ти?

Очите на Лена помръкнаха. Дъжд и мъгла се виеха около нея. Беше толкова шумно, че гърмежите от битката при Хъни Хил почти не се чуваха. Бях забравил, че тази нощ можем случайно да станем жертви на още една битка, която се водеше наблизко.

Макон сграбчи Лена с двете си ръце.

— Тя е права. Ако се съгласиш да го направиш, няма да изпитваш угризения, защото вече няма да бъдеш ти. Човекът, който си сега, ще бъде мъртъв. Но пропуска да ти каже една малка подробност — че няма да си спомняш чувствата си към Итън. След няколко месеца сърцето ти ще бъде така изпълнено с мрак, че той няма да означава нищо за теб. Призоваването има изключително силен ефект върху Самородните. Може дори да го убиеш със собствената си ръка. Да, ще бъдеш способна на това. Не е ли вярно, Сарафина? Кажи на Лена какво се случи с баща ѝ, след като си такъв защитник на истината и честността.

— Баща ти те открадна от мен, Лена. Станалото беше нещастен случай, инцидент.

Лена беше изпаднала в пълен шок. Едно е да чуеш, че майка ти е убила баща ти, от мисис Линкълн на среща на Дисциплинарния комитет, съвсем друго — да разбереш, че това е истина. Макон се опита да използва момента.

— Разкажи й, Сарафина. Обясни й как баща й изгоря до смърт в собствения си дом, след като ти лично предизвика пожара. Всички знаем колко много обичаш да си играеш с огъня.

Очите на Сарафина искряха от ярост.

— През последните шестнайсет години се намесваше прекалено много в живота на Лена, Макон. Мисля, че е време да спреш.

Изневиделица Хънтинг се появи на сантиметри до Макон. Вече изглеждаше много по-малко като човек и много повече като това, което беше в действителност. Демон. Правата му черна коса беше щръкнала нагоре като козината на гърба на вълк преди да нападне, ушите му се бяха изострили, а устата му се превърна в муцуна. После той просто изчезна, дематериализира се.

Появи се след миг точно зад Макон, толкова бързо, че дори не бях сигурен дали съм го видял. Макон сграбчи брат си за якето и го запрати към едно дърво. Досега не бях осъзнавал напълно колко беше силен. Хънтинг направо излетя, но вместо да се разбие в дървото, се приземи на крака миг преди това и се претърколи по земята. В същия миг Макон изчезна и се появи зад гърба му. Сграбчи го отново и захвърли тялото му напред толкова силно, че в земята се отвори дупка. Хънтинг остана да лежи долу, а Макон се обърна, за да погледне Лена. В същата секунда Хънтинг се изправи на крака с усмивка на лицето. Изкрещях, за да предупредя Макон, но гласът ми беше заглушен от разбеснелия се над нас ураган. Хънтинг изръмжа зловещо и заби зъбите си в гърба на брат си като бясно куче.

Макон извика, дълбок гърлен звук, и се разтвори във въздуха. Изчезна. Хънтинг явно се беше вкопчил здраво в него, защото също изчезна, а когато се появиха в края на поляната, все още висеше на гърба му със забити зъби.

Какво правеше? Хранеше ли се от брат си? Не знаех дори дали това е възможно. Но каквото и да вземаше от него Хънтинг, това явно

изтощаваше силите на Макон. Лена изпищя. Ужасен, смразяващ кръвта писък.

Хънтинг се отдръпна от тялото на Макон. Макон лежеше в калта, а дъждът се изливаше върху него. Чу се гърмеж от оръдеен изстрел. Потръпнах, осъзнавайки колко наблизко тече битката. Възстановката се приближаваше към нас, в посока към „Грийнбриър“. Войските на Конфедерацията се готвеха за последния си удар.

От гъсталака се чу ръмжение, различно и едновременно с това познато. Бу Радли. Той се хвърли, лаейки, срещу Хънтинг, за да защити господаря си. Точно в мига, в който щеше да го ухапе, тялото на Ларкин започна да се извива, превръщайки се в купчина змии, препречващи пътя на Бу към Хънтинг. Змиите съскаха и се увиваха една в друга. Бу не осъзнаваше, че те са просто илюзия и може да мине през тях. Отстъпи с гневно ръмжение, което даде на Хънтинг възможността, от която се нуждаеше. Той се дематериализира отново, появи се внезапно зад Бу и го удари с нечовешката си сила. Кучето се разтресе, докато безуспешно се опитваше да се бори с Демона. Хънтинг беше прекалено силен. Той захвърли встрани изнемошлялото кучешко тяло точно до все още безжизнения Макон. Бу беше вцепенен. Кучето и господарят му лежах в калта безмълвни.

— Чичо Макон! — изпищя Лена.

Хънтинг прокара пръсти през косата си и разтърси глава, ободрен. Ларкин се преобрази отново в обичайната си форма и оправи коженото си яке. Двамата изглеждаха като пристрастени наркомани, току-що взели дозата си.

Ларкин погледна Луната, а после и часовника си.

— Минава и половина. Наближава полунощ.

Сарафина протегна ръце нагоре, сякаш искаше да прегърне небето.

— Шестнайсетата луна, шестнайсетата година.

Хънтинг се ухили на Лена. По лицето му имаше кръв и кал.

— Добре дошла в семейството.

Лена нямаше никакво намерение да се присъединява към това семейство. Виждах го съвсем ясно. Тя се изправи, цялата мокра до кости, покрита с кал от предизвикания от самата нея яростен порой. Черната ѝ коса се виеше около тялото ѝ. Лена едвам устояваше на вятъра, олюляваше се, сякаш всеки момент краката ѝ щяха да се

отлепят от земята и тя щеше да изчезне в черното небе. Може би наистина щеше да го направи. Вече нищо не би могло да ме изненада.

Ларкин и Хънтинг се придвижиха бавно в сенките, докато накрая застанаха от двете страни на Сарафина, лице в лице срещу Лена. Сарафина пристъпи към нея. Лена вдигна ръка.

— Спри. Веднага.

Сарафина не спря. Лена сви ръката си в юмрук. Огнен откос излезе от него и премина през високата трева. Пламъците се разгоряха и издигнаха преграда между майката и дъщерята. Сарафина застина, не очакваше, че Лена е способна на нещо повече от това да пусне малко дъжд и вятър.

— Никога не съм крила нещо от теб, за разлика от любимото ти семейство. Обясних ти вариантите и ти казах истината. Може и да ме мразиш, но все още съм твоя майка. И мога да ти предложа единственото нещо, което те не могат. Бъдеще със смъртен.

Пламъците се издигнаха още по-нагоре. Огънят се разрастваше, сякаш имаше собствена воля, докато заобиколи напълно Сарафина, Ларкин и Хънтинг. Лена се засмя. Мрачен смях, като на майка й. Дори от другата страна на поляната звукът ме накара да потръпна.

— Не е нужно да се преструваш, че те е грижа за мен. Всички знаем каква кучка си, *майко*. Мисля, че за това сме на едно мнение.

Сарафина сви устни и ги изду напред, като че ли се готвеше за целувка. Огънят промени посоката си и мина с бясна скорост през бурените, за да обгради Лена.

— Кажи го така, както го мислиш, скъпа. Вложи малко повече сърце.

Лена се усмихна.

— Ще изгориш вещица? Какво клише.

— Ако исках да те изгоря, Лена, отдавна щеше да си мъртва. Помни, ти не си единствената Самородна по природа.

Лена пристъпи бавно напред и пхна ръка в пламъците. Не трепна, дори остана напълно безизразна. После постави и другата си ръка в огъня. Вдигна ръцете си над главата, събра огъня и го задържа, все едно беше топка. След това го запрати с цяла сила. Право към мен.

Огънят се разби в дъба зад гърба ми, подпалвайки клоните по-бързо, отколкото ако бяха сухи подпалки. Пламъците се устремиха към ствола. Аз се запрепъвах, докато се опитвах да се махна от пътя им.

Продължих да вървя напред, докато стигнах до стената на невидимия ми затвор. Но тя вече не беше там. Влачих краката си през сантиметри кал из полето. Огледах се и видях Линк, паднал на няколко метра встрани от мен. Дъбът зад него гореше дори по-силно от моя. Пламъците се издигаха в тъмното небе и започнаха да се разпростират из полето около нас. Впуснах се към Лена. Не можех да мисля за нищо друго. Линк запълзя към майка си. Само Лена и огнената линия стояха между Сарафина и нас. За момент ми се стори, че ще е достатъчно.

Докоснах Лена по рамото. Би могла да се стресне от допира в този мрак, но тя явно знаеше, че съм аз. Дори не погледна към мен.

Обичам те, Лена.

Итън, не казвай нищо. Тя може да чуе всичко. Не съм сигурна, но ми се струва, че винаги го е можела.

Погледнах през полето, но през пламъците не виждах нито Сарафина, нито Хънтинг и Ларкин. Знаех, че са там и че вероятно ще се опитат да убият всички ни. Но бях с Лена и за един миг само това имаше значение.

— Итън! Бягай и повикай Риан. Чичо Макон има нужда от помощ. Не мога да я задържа още дълго.

Втурнах се да тичам, преди да довърши изречението. Каквото и да беше направила преди Сарафина, за да прекъсне връзката между нас, вече беше без значение. Лена беше отново в сърцето и в ума ми. Докато тичах през неравното поле, само това беше важно за мен.

И фактът, че вече беше почти полунощ. Затичах се още по-бързо.
И аз те обичам. Побързай...

* * *

Погледнах часовника си. 11:25. Удрях отново и отново по вратата на „Рейвънуд“ и натисках като луд полумесеца отгоре. Нищо не ставаше. Ларкин сигурно беше направил нещо на печата на прага, макар да не знаех как е успял.

— Риан! Лелъ Дел! Бабо!

Трябваше да намеря Риан. Макон беше пострадал, а Лена можеше да бъде следващата. Не бях в състояние да предвидя какво би

могла да направи Сарафина, когато Лена ѝ откаже. Линк се строполи на стълбите зад мен.

— Риан не е тук.

— Тя доктор ли е? Трябва ни помощ и за мама.

— Не. Тя е... Ще ти обясня после.

Линк започна да обикаля трескаво по верандата.

— Това, което се случва, истина ли е?

Да помисля. Трябва да помисля. Бях сам. Тази нощ „Рейвънуд“ беше истинска крепост. Никой не можеше да проникне вътре, поне не и смъртен, а не можех да предам Лена. Обадох се по телефона на единствения човек, който според мен нямаше да има проблем да се забърка с двама тъмни чародейци и един кървав Инкуб по средата на свръхестествен ураган. Човек, който донякъде също беше такова свръхестествено природно бедствие. Ама.

Телефонът звънеше, но никой не отговаряше от другата страна.

Няма никой. Ама сигурно още е при баща ми.

11:30. Имаше само още един човек, който можеше да ми помогне, но това си беше изстрел напосоки. Звъннах в библиотеката.

И Мариан не е там. Тя щеше да знае какво да правим. Какво става, по дяволите! Тя никога не напуска тази библиотека, дори след края на работното време.

Линк продължаваше да крачи нервно около мен.

— Естествено, че нищо не е отворено! Виж колко е часът. А и е празник. Битката при Хъни Хил, помниш ли? Може би просто трябва да слезем до безопасната зона и да потърсим парамедиците.

Погледнах към него, имах чувството, че бях ударен от мълния.

— Празник е. И нищо не е отворено — повторих след него.

— А-ха. Тъкмо го казах. Какво ще правим? — Линк изглеждаше напълно отчаян.

— Линк, ти си гений.

— Знам, човече, но това как ще ни помогне!

— Къде е Бричката?

— Не е далече.

Линк запали двигателя. Бричката се задави, както обикновено, но потегли. „Холи Ролерс“ продължаваха да забиват на сцената, но този път звучаха доста зле. Ридли, момиче, трябваше да поработиш по-сериозно върху тоя номер с масовата хипноза.

Линк подкара колата по чакълестия път и после ме погледна.

— Къде отиваме?

— В библиотеката.

— Но нали е затворена?

— Другата библиотека.

Линк кимна, все едно е разбрал, въпреки че не беше. Но той би тръгнал с мен така или иначе, точно както в добрите стари времена. Бричката пълзеше по изронения път, като че ли бе понеделник сутрин и ние закъснявахме за училище. Само дето не беше.

Часовникът не лъжеше. 11:40.

Когато спряхме пред сградата на Историческото общество, Линк дори не се опита да разбере. Изхвърчах от колата, преди още той да спре диска на „Холи Ролерс“. Успях да ме настигне едва когато завивах зад ъгъла в мрака зад втората най-стара сграда в Гатлин.

— Това не е библиотеката.

— Прав си.

— Това е ДАР.

— Вярно.

— Който ти мразиш.

— А-ха.

— Майка ми идва тук всеки ден.

— Точно така.

— Пич, какво правим на това място?

Пристъпих към решетката и пяхнах ръката си през нея. Тя премина през метала — поне през това, което приличаше на метал. Отстрани изглеждаше все едно ръката ми е ампутирана до китката. Линк ме сграбчи.

— Човече, Ридли сигурно е сложила нещо в питието ми. Защото, кълна се, ръката ти... видях как ръката ти... Забрави, явно халюцинирам.

Издърпах ръката си и размърдах пръстите си пред лицето му.

— Линк, след всичко, което видях тази нощ, сега ли реши, че халюцинираш? — Проверих колко е часът. 11:45. — Нямам време да ти обяснявам, но оттук нататък ще става още по-странно, да знаеш. Ще слезем долу в библиотеката, но тя не е обикновена библиотека. Може да ти дойде в повече, затова няма проблем, ако искаш да ме изчакаш в

колата. — Линк се опитваше да схване какво му казвам, което не беше лесно, защото говорех адски бързо. — Идваш ли?

Той погледна към решетката. Без да каже и дума, пхна ръката си вътре. Тя изчезна до лакътя му.

Явно идваше.

* * *

Минахме през прага и погледнахме към старите каменни стълби. — Хайде. Трябва да вземем книгата.

Линк се изсмя нервно, докато вървеше след мен.

— Да вземем книгата? От библиотеката?

Факлите се запалиха от само себе си, докато слизахме към мрака. Взех една от металното ѝ гнездо и я подадох на Линк. Грабнах друга и тичешком се запътих надолу. Факлите пламваха една по една, докато стъпихме в центъра на помещението. Колоните се откроиха в сумрака, думите „DOMUS LUNAE LIBRI“ се появили в сянката на входната стена, където ги бях видял и предишния път.

— Лельо Мариан! Тук ли си?

Тя ме потупа по рамото зад гърба ми. Подскочих от изненада и за малко да се стоваря върху Линк. Той изпищя и изпусна факлата си. Стъпках пламъците, за да не се разпространи огънят.

— Божичко, д-р Ашкрофт! Изкарайте ми ангелите. Честно, за малко да се изпусна.

— Съжалявам, Уесли. Итън, да не си си загубил ума? Или си забравил коя е майката на това бедно момче?

— Мисис Линкълн е в безсъзнание, Лена е в опасност, Макон пострада тежко. Трябва да вляза в „Рейвънуд“, но не мога, а не намерих и Ама. Налага се да мина през тунелите.

Отново бях станал малко момче. Говорех на Мариан, но сякаш исках помощ от мама.

— Не мога да направя нищо. Не мога да ти помогна. По един или друг начин Призоваването ще стане тази нощ. Не мога да спра часовника. Не мога да спася Макон или майката на Уесли, или когото и да е друг. Нямам право да се намесвам. — Погледна към Линк. — Съжалявам за майка ти, Уесли. Наистина.

Линк изглеждаше напълно отчаян. Аз тръснах глава и връчих на Мариан най-близката факла от стената.

— Не разбираш. Не искам да правиш нищо, освен това, което влиза в задълженията на библиотекаря на чародейската библиотека.

— Какво?

Погледнах я многозначително.

— Искам да доставиш една книга в „Рейвънуд“. — Наведох се, протегнах се към една от купчините с книги на пода и взех първата попаднала ми под ръка книга. „Пълен справочник на отровните билки и заклинания“.

Мариан още не схващаше.

— Тази нощ?!

— Да, тази нощ. Точно сега. Макон ме помоли да му я донеса лично. Преди полунощ.

— Библиотекарят е единственият смъртен, който знае къде се намират тунелите за чародейската библиотека. — Мариан ме погледна лукаво и взе книгата от ръката ми. — Май това съм аз. Какъв късмет, нали?

* * *

С Линк последвахме Мариан през лъкатушешите тунели на „Lunaе libri“. В началото броях дъбовите врати, през които минавахме, но след шестнайсетата спрях. Тунелите бяха като лабиринт, всеки беше абсолютно различен от другите. Имаше много ниски проходи, през които с мъка пълзахме, и високи коридори, които като че ли изобщо нямаха таван. Това буквално беше друг свят. Някои пасажи бяха съвсем груби, без никаква украса по простата зидария, други бяха по-скоро като вестибюл в замък или музей — с гоблени и древни карти в рамки и с маслени картини по стените. При други обстоятелства щях да спра, за да прочета какво пише на месинговите табелки под портретите. Може би бяха прочути чародейци, кой знае. Единственото общо между всички тунели беше миризмата на пръст и някакво друго, по-различно време. Не мислех, че времето може да мирише, но явно можеше. Не помнех и колко пъти Мариан извади ключа във формата на

полумесец, магическия ключ, който носеше на кръста си, за да отваря безбройните врати.

След цяла вечност — поне така ми се стори — най-накрая стигнахме до вратата, която ни трябваше. Факлите ни почти бяха изгаснали и се наложи да вдигна много високо моята, за да прочета надписа „ИМЕННИЕ РЕЙВЪНУД“, издълбан на вертикалните дъски. Мариан пхна и завъртя ключа полумесец в последната желязна ключалка и вратата се отвори. Изтърканите стълби ни отведоха нагоре в къщата и по тавана над главите ни познах, че се намираме на първия етаж.

Обърнах се към Мариан.

— Благодаря ти, лельо Мариан. — Протегнах ръка за книгата. — Ще я дам на Макон.

— Не бързай толкова. Не мисля, че съм видяла библиотечната карта с твоето име, Итън Уейт. — Намигна ми. — Ще доставя книгата сама.

Погледнах часовника си. Все още беше 11:45. Как беше възможно?

— Как може все още да е същият час, в който дойдохме при „Lunae libri“?

— Лунно време. Вие, деца, никога не слушате. Тук долу нещата невинаги са такива, каквито изглеждат.

Линк и Мариан ме последваха нагоре по стълбите и в предния салон. „Рейвънуд“ изглеждаше точно така, както го бях видял за последно — с парчетата торта по чиниите, с чашите чай и с купчината — неотворени подаръци.

— Лельо Дел! Рийс! Бабо! Ехо? Къде сте? — изкрещях аз и само след секунда те се показаха. Леля Дел беше застанала на стълбището с вдигната над главата лампа, сякаш се готвеше да удари натрапника. Баба стоеше на прага, прегърнала Риан в опит да я защити от евентуалния враг. Рийс се криеше под стълбището, размахвайки ножа, с който разрязваха тортата.

Всички започнаха да говорят едновременно.

— Мариан! Итън! Толкова се притеснявахме. Лена изчезна и когато чухме камбаната от Тунелите, помислихме, че е...

— Видяхте ли я? Тя тук ли е?

— Видяхте ли Лена? Когато Макон не се върна, толкова се уплашихме...

— И Ларкин. Тя не го е наранила, нали?

Погледнах невярващо към тях, взех лампата от ръцете на леля Дел и я подадох на Линк.

— Лампа? Наистина ли мислехте, че ще се спасите с една лампа? Леля Дел сви рамене.

— Баркли отиде на тавана да Преобрази някои стари корнизи и части от старата украса за Слънцестоеенето в оръжия. Само лампата ми беше под ръка.

Приблжих се до Риан и приклеках на пода до нея. Нямах много време. Около четиринайсет минути, за да бъда по-точен.

— Риан. Спомняш ли си, когато ми беше зле и ти ми помогна? Трябва да дойдеш с мен веднага, там навън, в „Грийнбриър“. Чичо Макон падна — и той, и Бу пострадаха.

Риан изглеждаше така, сякаш всеки момент ще заплаче.

— И Бу ли е ранен?

Линк се прокашля неловко зад мен.

— И майка ми. Човече, знам, че е досадна и всичко останало, но може ли... може ли да помогне и на майка ми?

— И на майката на Линк.

Баба им бутна Риан зад гърба си, потупвайки я по бузата. Облече жилетката си и приглади полата си.

— Хайде, да вървим тогава. С Дел ще се справим. Рийс, остани тук със сестра си. Кажи на баща си къде отиваме.

— Бабо, имаме нужда от Риан.

— Тази нощ аз съм Риан, Итън. — Тя вдиша чантата си.

— Няма да тръгна оттук без Риан — настоях твърдо. Беше заложено прекалено много, за да проявявам добро възпитание.

— Не можем да заведем там Непризовано дете. Не и на Шестнайсетата луна. Може да умре. — Рийс ме погледна сякаш бях идиот. Отново бях изхвърлен от чародейската дружинка.

Леля Дел ме хвана успокоително за ръката.

— Майка ми е Емпат. Тя е много чувствителна към силите на другите и може да ги заема за известно време. В момента е взела силите на Риан. Не може да ги задържи много дълго, но през този

период може да прави всичко, което и Риан. А баба е била Призована, очевидно преди доста време. Затова ние ще дойдем с теб.

Погледнах за пореден път часовника си. 11:49.

— Ами ако не успеем да стигнем навреме?

Мариан повдигна книгата.

— Досега не съм правила доставка до „Грийнбриър“. Дел, мислиш ли, че можеш да намериш пътя?

Леля Дел кимна и си сложи очилата.

— Палимпсестите могат винаги да намерят загубените древни врати. Виж, с чисто новите имаме някои проблеми. — Тя изчезна надолу в тунелите, последвана от Мариан и бабата на Лена. С Линк се блъснахме един в друг, когато се втурнахме след тях.

— За стари дами наистина са бая енергични — изрече запъхтяно Линк.

Този път проходът беше малък, и разпадащ се, покрит на места със зелен мъх, който растеше по стените и тавана. Може би и по пода, но не го виждах ясно в мрака. Носехме пет искрящи факли в иначе пълния мрак. Тъй като с Линк вървахме най-отзад, димът влизаше право в очите ми, лутеше ми и направо ме караше да плача.

Разбрах, че приближаваме „Грийнбриър“ по пушека, който започна да се промъква в Тунелите — пушек не от факлите ни, а от скритите отвори, водещи към света навън.

— Тук е. — Леля Дел се закашля, стигайки до един правоъгълен разрез в каменната стена. Мариан почисти мъха и под него се показва врата. Лунният ключ пасна идеално, сякаш я беше отварял за последно преди няколко дни, а не преди стотици или хиляди години. Вратата не беше дъбова, а каменна. Не можех да повярвам, че леля Дел е достатъчно силна, за да я отвори.

Тя спря в началото на стълбището и ми направи знак да мина пред нея. Знаеше, че почти не ни остава време. Подадох главата си изпод прорасналия мъх и подуших влажния въздух, докато се изкачвах по каменните стъпала. Измъкнах се от тунела, но когато стигнах горе, застинах на място. Видях каменната маса в криптата, където „Книгата на луните“ беше стояла толкова много години.

Бях сигурен, че е същата маса, защото книгата лежеше върху нея. Същата книга, която липсваше от рафта в гардероба ми тази сутрин. Нямах представа как се беше озовала тук, но нямах и време да питам.

Чувах бумтящия огън, макар още да не го виждах. Пламъците горяха яростно, носейки хаос и гибел. Бяха навсякъде около мен. Димът във въздуха беше толкова плътен, че се задавих. Жегата прогори леко косъмчетата по ръцете ми. Беше като видение от медальона или дори по-лошо — като последния от кошмарите ми, онзи, в който Лена бе погълната от огъня.

Чувството, че я губя. Случваше се наистина.

Лена, къде си?

Помогни на чичо Макон.

Гласът ѝ беше съвсем слаб. Махнах с ръка, за да прогоня дима пред себе си и да видя колко е часът.

11:53. Оставах седем минути до полунощ. Нямахме никакво време.

Бабата на Лена сграбчи ръката ми.

— Не стой така, имаме нужда от Макон.

Двамата с нея се затичахме ръка за ръка през огъня. Дългата редица върби, които обрамчваха арката, водеща към гробището и градината, гореше. Храстите, дъбовете, палмите, розмаринът, лимоновите дръвчета — всичко беше обхванато от огъня. Чувах последните оръжейни изстрели в далечината. Битката при Хъни Хил приключваше и знаех, че скоро участниците ще започнат да палят фойерверките; не че онези в безопасната зона биха могли да се сравнят с тези, които гърмяха тук. Цялата градина и поляната около криптата пламтяха от силния пожар.

Пробивахме си път през огъня, докато стигнахме до дъбовете и намерихме Макон там, където го бях оставил. Възрастната жена се наведе над него и докосна бузата му с ръка.

— Слаб е, но ще се оправи. — В същия момент Бу Радли се надигна, претърколи се и легна по корем до господаря си. Макон се опита да обърне главата си към нас. Шепнеше с мъка.

— Къде е Лена?

— Итън ще я намери. Ти си почивай. Аз ще помогна на мисис Линкълн.

Линк беше седнал на земята до майка си и старата чародейка се запъти към тях без повече думи. Изправих се и започнах да се

оглеждам за Лена. Не я виждах, не виждах и никого от другите — нито Хънтинг, нито Ларкин, нито Сарафина...

Тук горе съм. Върху криптата. Заклецени съм.

Дръж се, Лена. Идвам.

Върнах се обратно през пламъците, опитвайки се да следвам посоката по спомените ми от всичките дни, когато бях идвал тук с Лена. Колкото повече приближавах криптата, толкова по-горещо ставаше.

Имах чувството, че кожата ми се смъква, но знаех, че всъщност огънят ме изгаряше.

Качих се върху един безименен надгробен камък, намерих къде да сложа крака си в ронещата се стена и се издърпах нагоре колкото можах по-високо. Върху криптата имаше статуя, някакъв ангел — жена, на места като че ли с отчупени части. Хванах се за нещо — не знам какво точно, май беше глезен — и се издърпах на ръба.

Побързай, Итън! Нуждая се от теб.

И тогава се озовах лице в лице със Сарафина. Която заби нож в корема ми. Истински нож, в истинското ми тяло.

Краят на съня, който не ни беше позволено да видим. Само че тази част не беше сън, защото болката беше напълно реална.

Изненадан ли си, Итън? Смяташе, че Лена е единственият чародеец тук?

Гласът на Сарафина започна да заглъхва.

Да видим дали сега ще остане Светлина.

Докато губех съзнание, мислех само, че ако бях облечен в униформа на войник от Конфедерацията, можех съвсем лесно да мина за Итън Картър Уейт. Дори раната беше на същото място. А и носех същия медальон в джоба си. Макар да бях дезертирал не от армията на Лий, а от баскетболния отбор на гимназия „Джаксън“. И също като него мечтаех за момиче — чародейка, която винаги щях да обичам.

Итън! Не!

* * *

Не! Не! Не!

В един миг крещях, в следващия думите заседнаха в гърлото ми. Спомних си как Итън падна. Спомних си усмивката на майка ми. Блясъкът на ножа, кръвта... Кръвта на Итън.

Това не се случваше.

Нищо не се движеше, нищо. Всичко беше застинало свършено на едно място като сцена от музей на восъчните фигури. Облаците дим бяха гъсти и сиви, но не помръдваха, не отиваха нито надолу, нито нагоре. Просто висяха във въздуха, сякаш бяха направени от картон, част от сценичния декор на някаква пиеса. Пламъците все още се протягаха наоколо, все още бяха горещи, но не поглъщаха нищо. Не се чуваше и никакъв звук. Всичко беше точно така, както е било в предишната секунда.

Баба се беше навела над мисис Линкълн, за да докосне лицето ѝ, ръката ѝ висеше във въздуха. Линк държеше ръката на майка си, коленичил до нея в калта като уплашено малко дете. Леля Дел и Мариан стояха на долните стъпала на криптата, пазейки с ръце лицата си от дима.

Чичо Макон лежеше на земята, Бу се беше свил до него. Хънтинг се бе облегнал на едно дърво на няколко стъпки встрани и се наслаждаваше на последиците от „работата“ си. Коженото яке на Ларкин се беше подпалило, тъй като той се бе натъкнал на огъня, по средата на пътя към „Рейвънуд“.

И Сарафина. Майка ми стоеше на върха на криптата, държеше гравирани кинжал, древно чародейско творение, високо над главата си. Лицето ѝ беше изпълнено с ярост и злоба. От острието още се стичаха капки кръв върху безжизненото тяло на Итън. Дори капките бяха замръзнали във въздуха.

Ръката на Итън беше протегната нагоре, към ръба на покрива на криптата. Той се бе свлякъл на земята, в гробището отдолу. Както в съня ни, само че наопаки. Не аз се изплъзнах от ръцете му. Той се изплъзна от моите.

Протегнах се и отместих дима и пламъците, докато пръстите ни се преплетоха с неговите. Итън, обичам те. Не ме изоставяй. Не мога да се справя без теб.

Ако имаше пълнолуние, щях да видя лицето му. Но луната я нямаше, не и сега, и единствената светлина, идваща от огъня, все

още беше замръзнала. Небето беше празно, абсолютно черно. Там нямаше нищо. Тази нощ бях загубила всичко.

Заплаках, докато вече не можех и да дишам. Пръстите ми се изплъзнаха от неговите. Знаех, че вече никога не ще усетя допира им до косата си.

Итън.

Исках да извикам името му, въпреки че никой нямаше да ме чуе, но не ми беше останала сила. Не ми беше останало нищо, освен тези думи. Спомних си ги — думите от виденията. Спомних си всяка една от тях.

„Кръв от сърцето ми.
Живот на живота ми.
Плът от плътта ми.
Душа на душата ми.“

— Не го прави, Лена Дюшан. Не се забърквай с тази „Книга на луните“, не ни докарвай отново целия този мрак. — Отворих очи. Ама стоеше до мен, сред пламъците. Светът около нас все още не помръдваше.

Погледнах я.

— Великите ли направиха това?

— Не, дете. Заслугата си е твоя. Великите само ми помогнаха да дойда при теб.

— Как бих могла да го направя?

Ама седна до мен в калната пръст.

— Все още не осъзнаваш на какво си способна, нали? Поне за това Мелхизедек се оказа прав.

— Ама, за какво говориш?

— Все повтарях на Итън, че някой ден ще направи дупка в небето. Но трябва да призная, че не той, а ти я направи.

Опитах се да изтрия сълзите от лицето си, но те продължаваха да извираат. Когато стигнаха до устните ми, усетих, че имат вкус на сажди.

— Аз... аз Мрак ли съм?

— Все още не, не и сега.

— Светлина ли съм?

— Не. Не мога да кажа, че си... Все още не.

Погледнах към небето. Пушекът закриваше всичко — дърветата, небето... Там, където трябваше да бъдат луната и звездите, имаше само плътно черно нищо. Пепел и огън, и дим, и нищо.

— Ама...

— Да?

— Къде е луната?

— Ако ти не знаеш, дъще, аз определено няма как да знам. В един миг стоях и гледах към твоята Шестнайсета луна. И ти също стоеше там и гледаше нагоре към звездите, сякаш само Бог в небесата би могъл да ти помогне, с вдигнати нагоре ръце, все едно държеше самото небе. И после... нищо. Само това.

— Ами Призоваването?

Ама спря за малко, за да помисли.

— Ами не знам какво става, когато няма луна в полунощ на рождения ден на чародеец, на шестнайсетата му година. Досега такова нещо не се е случвало, поне доколкото ми е известно. Както ми се струва, ако няма Шестнайсета луна, май няма да има и Призоваване.

Би трябвало да почувствам, облекчение, радост, объркване... Но изпитвах само болка.

— Значи... свърши?

— Не знам. — Ама ми протегна ръка и ме издърпа, докато и двете се изправихме на крака. Ръката ѝ беше силна и топла и почувствах, че главата ми се прояснява. Сякаш и двете знаехме какво ще направя. Точно както подозирах, че и Айви е знаела какво ще направи Женевиер в този момент, преди много, много години.

Щом отворихме напуканата корица на книгата, разбрах веднага на коя страница да отида.

— Знаеш, че това е противоестественно. И че ще има последствия.

— Знам.

— Наясно си — няма гаранции, че ще стане. Последния път нещата не са се развили много добре. Но ще ти кажа едно: свързах се

с прапалеля си Айви — и тя, и другите Велики ще ни помогнат, ако е по силите им.

— Ама. Моля те. Нямам друг избор.

Тя ме погледна в очите. Най-накрая кимна с глава.

— Знам, че не мога да кажа нищо, което да ти попречи да го направиш. Защото обичаш момчето ми. И защото и аз го обичам, ще ти помогна.

Погледнах я и разбрах.

— И затова си донесла тази нощ „Книгата на луните“ тук.

Тя пак кимна. Протегна ръка към врата ми и извади гердана ми, на който висеше пръстенът на Итън, изпод суичъра му с емблемата на гимназия „Джасксън“, който още носех.

— Това е пръстенът на Лила. Явно те обича безкрайно много, щом ти го е дал.

Итън, обичам те.

— Любовта е могъща сила, Лена Дюшан. А майчината любов е сила, която не бива да бъде пренебрегвана. Струва ми се, че Лила се опитва да ви помогне, доколкото може.

Ама дръпна пръстена от врата ми. Когато верижката се скъса, усетих как прерязва кожата ми. Ама постави пръстена на средния ми пръст.

— Лила щеше да те хареса. Ти притежаваш нещо, което Женевиев не е имала, когато е използвала книгата. Любовта и на двете семейства.

Затворих очи; усещах допира на студения метал върху кожата си.

— Надявам се, че си права.

— Чакай. — Ама се наведе и извади все още завития в нейната кърпичка медальон на Женевиев от джоба на дънките на Итън. — За да напомня на всички, че вече си поела върху себе си проклятието. За всеки случай. — Въздъхна тежко. — Не искаме да бъдеш съдена два пъти за едно и също престъпление.

Остави медальона върху книгата.

— Този път ще го направим както трябва. — След това свали износения амулет от своята шия и го постави върху книгата, точно до медальона. Малкият златен диск приличаше на монета с изтъркан

от времето и носенето образ. — За да знаят всички — ако закачат момчето ми, значи закачат и мен.

Затвори очи. Аз затворих моите. Докоснах страниците с ръце и започнах да припявам, първо бавно, после все по-силно и по-силно:

„CRUOR PECTORIS MEI, TUTELA TUA EST
VITA VITAE MEAE, CORRIPIENS TUAM,
CORRIPIENS MEAM.“

Изговарях думите с увереност. Онази увереност, която идва, когато наистина не се интересуваши дали ще живееш, или ще умреш.

„CORPUS CORPORIS MEI, MEDULLA MENSQUE,
ANIMA ANIMAE MEAE, ANIMAM NOSTRAM
CONECTE.“

Крещях думите към застиналия свят около нас, макар никой освен Ама да не можеше да ги чуе.

„CRUOR PECTORIS MEI, LUMA MEA, AESTUS
MEUS.
CRUOR PECTORIS MEI. FARM MEUM, MEA SALUS.“

Ама хвана треперещите ми ръце в своите силни длани и двете изрекохме заклананieto отново, заедно. Този път го казахме на езика на Итън и на неговата майка, Лила, на езика на чичо Макон, на леля Дел, на Ама, на Линк, на малката Риан и на всички, които обичаха Итън. На всички, които обичаха нас, него и мен. Този път думите ни се превърнаха в песен.

Любовна песен за Итън Лоусън Уейт от двамата души на този свят, които го обичаха най-много. И на които той щеше да липсва най-много, ако не успееше.

„КРЪВ ОТ СЪРЦЕТО МИ, ТАЗИ ЗАЩИТА Е ЗА ТЕБ.
ЖИВОТ НА ЖИВОТА МИ, ИЗТРЪГВАЩ ТВОЯ,
ИЗТРЪГВАЩ МОЯ.
ТЯЛО ОТ ТЯЛОТО МИ, МОЗЪК И РАЗУМ,
ДУША НА ДУШАТА МИ, СВЪРЖИ СЕ С НАШАТА
ДУША.
КРЪВ ОТ СЪРЦЕТО МИ, МОЯ ЛУНА, ПРИЛИВ
МОЙ.
КРЪВ ОТ СЪРЦЕТО МИ, ГИБЕЛ МОД СПАСЕНИЕ
МОЕ.“

Мълнията ни порази едновременно — мен, книгата, криптата и Ама. Поне това си помислих в първия миг. Но след това си спомних как Женевиев бе изпитала същото чувство във видението. Ама беше запратена към стената на криптата, главата ѝ се удари в камъните. Усетих как електричеството протича из тялото ми, отпуснах се и приех факта, че ако умра, най-накрая ще бъда с Итън. Усетих го колко близо е до мен, колко много го обичам. Усетих пръстена, който прегаряше пръста ми, колко много ме обича той. Усетих как очите ми горят и всичко, към което погледнех, беше заобиколено от смътно сияние, златиста светлина, която сякаш идваше някъде от мен самата. Чух шепота на Ама. „Момчето ми...“ Обърнах се към Итън. Той беше огрян целият в златиста светлина, като всичко друго наоколо. Все още лежеше безжизнен на земята. Погледнах към Ама, бях в паника.

— Нищо не става!

Тя се облегна на каменния олтар и притвори очи. Изпищях:

— Ама, не се получава!

Откъснах се от книгата, запрепъвах се в калта и вдигнах очи нагоре. Луната беше там. Повдигнах ръце над главата си, към небесата. Жегата ме изгаряше, течеше по вените ми вместо кръв. Гневът се надигаше в мен, но нямаше къде да отиде. Усещах как ме изяжда отвътре. Знаех, че ако не намеря начин да го освободя, той ще ме унищожи.

Хънтинг. Ларкин. Сарафина.

Предателят, страхливецът и майка ми — убийцата, чиято единствена цел беше да погуби собственото си дете. Изсърхналите клонки от моето чародейско фамилно дърво.

Как бих могла да се Призова, когато те вече бяха призовали към мъртвата страна единственото нещо, което беше от значение за мен? Жегата се устреми през ръцете ми, сякаш имаше собствена воля. Нова светкавица пресече небето. Знаех къде се е запътила още преди да нанесе своя удар. Мълнията избухна в пламъци, поразявайки едновременно трите си мишени — онези, които тази нощ ми бяха отнели всичко. Би трябвало да отклоня поглед встрани, но не го направих. Статуята на ангела, която допреди миг беше майка ми, странно красива, избухна в пламъци на фона на лунната светлина.

Отпуснах ръце, избърсах пръстта, пепелта и скръбта от очите си, но когато погледнах отново, тя беше изчезнала.

Започна да вали и замъглените ми видения се изчистиха. Вече виждах поройния дъжд, който заливаше димящите дъбове, полето, храсталаците. Виждах ясно за пръв път от много време, може би дори най-ясно през целия ми живот досега. Запътих се към криптата, към Итън.

Но и той беше изчезнал.

Там, където допреди миг лежеше тялото му, сега имаше някой друг. Чичо Макон.

Не разбирах. Обърнах се към Ама за отговор. Очите ѝ бяха огромни, уплашени.

— Ама, къде е Итън? Какво става?

Но тя не ми отвърна. За пръв път, откакто я познавах. Ама не знаеше какво да каже. Гледаше към чичо Макон изумена.

— Никога не сме мислили, че ще свърши така, нали, Мелхизедек? След всички тези години, през които заедно носехме теглото на света на раменете си. — Говореше му, сякаш той можеше да я чуе, макар гласът ѝ да беше по-тих от шепот. — Как ще се оправям сега сама?

Сграбчих я за раменете, костите ѝ изпукаха от силата, с която я разтресох.

— Ама! Какво става?

Очите ѝ срещнаха моите, шепнеше едвам чуто:

— Не можеш да вземеш нещо от книгата, без да ѝ дадеш друго в замяна. — По сбръчканата ѝ буза се претърколи сълза.

Не можеше да е истина. Коленичих до чичо Макон и бавно се протегнах към съвършено гладко избръснатото му лице. Обикновено, когато го докоснех, усещах топлината на кожата му, заредена от енергията на надеждите и сънищата на смъртните — хората погрешно смятаха, че телесната топлина е присъща само на човешките същества. Но не и днес. Днес кожата му беше леденостудена. Като на Ридли. Като на мъртвите.

Без да дадеш друго в замяна.

— Не... моля те, не... — Бях убила чичо Макон. А дори не се бях Призовала. Дори не бях избрала да бъда Светлина и все пак го бях убила.

Гневът отново започна да се надига в мен, вятърът задуха около нас, изпълнен с ярост и гняв, както се чувствах и аз самата. Това усещане ми ставаше все по-познато, като стар приятел. Книгата беше направила ужасна размяна, за която не бях молила. И тогава осъзнах.

Всъщност аз го бях направила.

Ако чичо Макон беше тук, където преди това Итън лежеше мъртъв, възможно ли беше Итън да е на неговото място, жив?

Изправих се на крака и се затичах натам. Застиналият пейзаж наоколо искреше в златистата светлина. Видях Итън, лежащ в тревата на известно разстояние от Бу, където допреди миг се намираше чичо Макон. Изтичах до него и докоснах ръката му, но тя беше студена. Итън все още беше мъртъв, а сега и чичо Макон си беше отишъл.

Какво направих?! Бях загубила и двамата. Паднах на колене в калта, отпуснах глава на гърдите на Итън и заплаках. Мислех за всичките пъти, в които той беше отказвал да приеме съдбата ми, да се предаде, да ми каже „сбогом“...

Сега беше мой ред.

— Няма да те пусна. Няма да ти позволя да си отидеш — прошепнах аз и вятърът понесе думите ми сред димящите храсти и дървета около нас.

И тогава го усетих. Пръстите на Итън потрепнаха и потърсиха моите.

Лена?

Почти не го чувах. Усмихнах се, все още плачейки, и целунах ръката му.

Тук ли си, Лена-Селена?

Преплетох пръстите си в неговите и се заклех, че никога няма да го оставя. Повдигнах лицето си нагоре и оставих дъжда да ме залее, да измие саждите...

Тук съм.

Не си отивай.

Няма да ходя никъде. Нито пък ти.

12.II

ПОСЛЕДНА ПЕСЕН

Погледнах часовника си. Беше счупен.

Времето обаче все още се течеше. 11:59.

Но аз знаех, че е доста след полунощ, защото независимо от дъжда бяха започнали финалните фойерверки. Битката при Хъни Хил приключи. До следващата година.

Лежах в средата на калното поле и оставях дъжда да се стича отгоре ми. Наблюдавах краткотрайните фойерверки, опитващи се да избухнат в небето. Продължаваше да ръми, всичко наоколо беше обвито в дим. Умът ми се луташе, не можех да се концентрирам. Бях паднал, бях се ударил по главата и по няколко други места. Стомахът, хълбоците ми, цялата ми лява страна ме болеше. Ама щеше да ме убие, когато се приберях у дома, пребит по този начин.

Помнех само, че в един миг се държах за тази глупава статуя на ангел, а в следващия лежах проснат сред калта, тук. Стори ми се, че от статуята се откри парче мрамор, когато се опитах да се покатеря на върха на криптата, но не бях напълно сигурен. Навярно Линк ме беше домъкнал насам, след като бях припаднал като последния идиот. Като изключим това, чувствах се така, сякаш ми бяха промили мозъка.

Предположих, че може би затова не разбирах защо Мариан, бабата на Лена и леля Дел се бяха събрали край криптата и плачеха. Нищо не можеше да ме подготви за това, което видях, когато най-накрая допълзах дотам.

Макон Рейвънуд. Мъртъв.

Може би винаги си е бил мъртъв, не знам, но сега вече го нямаше. Лена се хвърли върху тялото му, дъждът продължаваше да се излива върху тях.

За първи път, откакто го познавах, видях, че Макон също е мокър.

На следващата сутрин започнах да възстановявам разпилените парчета от събитията от нощта на рождения ден на Лена. Макон беше единствената жертва. Очевидно Хънтинг го беше надвил, след като загубих съзнание. Бабата на Лена ми обясни, че храненето със сънища не дава толкова сили, колкото храненето с кръв. Макон никога не бе имал шанс срещу брат си. И все пак не можах да му попреча да опита.

Макон винаги беше казвал, че ще направи всичко за Лена. И беше истински джентълмен, човек на честта, който държеше на думата си.

Всички други изглеждаха добре, поне физически. Леля Дел, баба и Мариан се върнаха в „Рейвънуд“, а Бу се влачеше след тях, виейки жално като изоставено малко кученце. Леля Дел не проумяваше какво беше станало с Ларкин. Никой не знаеше как да ѝ поднесе новината, че от утробата ѝ бяха покълнали не едно, а две зли семенца. Не коментирахме темата.

Мисис Линкълн не помнеше нищо, а Линк доста се измъчи, докато измисляше някаква история, която да обясни какво беше правила в центъра на бойното поле с басмената си рокля. Беше шокирана, че се е озовала по неизвестна причина сред семейството на Макон Рейвънуд, но се държа любезно, докато Линк я отвеждаше към Бричката. Той самият имаше доста въпроси, но предположих, че ще могат да изчакат до часа по алгебра. Щяхме да имаме какво да обсъждаме, щом нещата се върнеха към нормалния си ход, когато и да станеше това.

И Сарафина.

Сарафина, Хънтинг и Ларкин бяха изчезнали. Знаех го, защото когато дойдох на себе си, тях ги нямаше, а Лена беше при мен, облегната на ръката ми. Двамата вървахме заедно с останалите към имението. Подробности ми се губеха, но ми беше ясно, че Лена, Макон и всички ние бяхме подценили силите на Лена като Самородна. Някак си беше успяла да спре самата луна и да не бъде Призована. След като Призоваването не беше осъществено, Сарафина, Хънтинг и Ларкин бяха напуснали играта. Поне за момента.

Лена все още не говореше за това. Всъщност тя изобщо не говореше.

Бях заспал на пода на спалнята ѝ, до нея, продължавахме да се държим за ръце. Когато се събудих, я нямаше и бях сам. Стените на стаята ѝ, същите, които бяха изписани почти изцяло с надписи, сега бяха чисто бели. Освен една — стената срещу прозорците, само че почеркът не приличаше на почерка на Лена. Момичешкото писане беше изчезнало. Докоснах стената, сякаш можех да усетя думите, и разбрах, че цяла нощ е стояла будна и е писала.

„Макон, Итън
лежах с глава на гърдите му и плаках, защото беше
живял,
защото беше умрял
сух океан, пустиня от чувства
щастлива/тъжна, мрак/светлина, тъга/радост се
изсипа върху ми, под мен
чувах звука, но не разбирах думите
и тогава осъзнах, че звукът бях самата аз и се
разпадах на парченца
в един миг усещах всичко и не чувствах нищо
бях закриляна, бях спасена, загубих всичко, бях
отдадена
всичко друго
нещо в мен умря, нещо в мен се роди, знам само,
че момичето си отиде
която и да съм сега, никога вече не ще бъда тя
това е истината
светът свърши не с трясък, а с шепот
призови се сама, призови се, призови се
благодарност, ярост, любов, отчаяние, надежда,
омраза
отначало зеленото е златно
но нищо зелено не може да остане
не
се

опитвай
нищо
зелено
не
може
да
остане“

Т. С. Елиът. Робърт Фрост. Буковски. Разпознах някои от поетите от рафта в стаята ѝ и от стените. С изключение на Фрост Лена ги беше написала погрешно, което не беше обичайно за нея. Нищо златно не може да остане, така гласеше поемата.

Не зелено.

Може би на нея сега всичко ѝ се струваше еднакво.

Замъкнах се в кухнята, където леля Дел и бабата на Лена обсъждаха тихо приготовленията за погребението на Макон. Спомних си как вкъщи се говореше така тихо и се обсъждаха приготовленията, когато мама почина. Мразех и двете неща. Спомних си колко много боли от това, че животът продължава, че разни лели и баби правят планове, обаждат се на роднини, опитват се да съберат парчетата, когато на теб ти се иска само да се пхнеш и ти в ковчега. Или да засадиш лимоново дърво, да изпържиш няколко домата, да издигнеш паметник със собствените си ръце...

— Къде е Лена? — попитах високо. Гласът ми стресна леля Дел, но бабата на Лена не помръдна. Нищо не можеше да я разтърси.

— Не е ли в стаята си? — Леля Дел се изненада.

Бабата на Лена си наля още една чаша чай.

— Мисля, че знаеш къде е, Итън.

Да, знаех.

* * *

Лена лежеше в криптата точно там, където бяхме намерили Макон. Гледаше към сивото сутрешно небе, все още кална и мокра в дрехите си от изминалата нощ. Не знаех къде бяха отнесли тялото му,

но разбирах желанието ѝ да дойде тук. Да бъде с него, макар и без него.

Не ме погледна, макар да знаеше, че съм там.

— Онези гадни думи, които му казах... Никога няма да мога да си ги взема обратно. Той няма да разбере колко много го обичах.

Легнах до Лена на калната земя, израненото ми тяло простена. Загледах се в нея, във виещите се черни къдрици и изцапаните с пръст бузи. Искях да ѝ кажа нещо, което щеше да я накара да се почувства по-добре, но самият аз знаех по-сигурно от всеки друг, че такива думи не съществуват. Затова и не ги казах. Вместо това взех ръката ѝ и започнах да целувам пръстите ѝ един по един. Спрях, когато устните ми се допряха до метал, и го видях. Носеше пръстена на мама на дясната си ръка.

— Не исках да го загубя. Верижката се скъса вчера вечерта.

Тъмните облаци се носеха по небето. Това, което преживяхме, не беше последната буря, знаех го със сигурност. Хванах ръката ѝ с двете си ръце.

— Никога не съм те обичал повече, отколкото те обичам сега, точно в този миг. И никога няма да те обичам по-малко, отколкото те обичам сега, точно в този миг.

Сивото небе се стелеше над нас, кратък момент на мрачно спокойствие между бурята, която беше променила живота ни завинаги, и тази, която тепърва се задаваше.

— Това обещание ли е?

Стиснах силно ръката ѝ.

Не ме пускай.

Никога.

Пръстите на ръцете ни се преплетоха. Тя извърна главата си към мен и когато погледнах в очите ѝ, за пръв път забелязах, че едното беше зелено, а другото лешниково — всъщност по-скоро златисто.

* * *

Беше почти пладне, когато се запътих по дългия път към вкъщи. Тъмносиви и златисти ивици прорязваха сините небеса над главата ми. Атмосферното налягане падаше, но мисля, че имаше поне няколко часа

преди да се разрази бурята. Струваше ми се, че Лена все още е в шок. Но бях готов и за най-силната буря, която можеше да ни връхлети. А когато тя дойде, сезонът на ураганите в Гатлин щеше да прилича на лек пролетен дъжд.

Лея Дел предложи да ме закара у дома, но исках да се поразходя. Макар всяка кост в тялото ми да ме болеше, имах нужда да прочистя съзнанието си. Пъхнах ръце в джобовете на дънките си и усетих познатата бучка. Медальонът. С Лена трябваше да намерим начин да го върнем на другия Итън Уейт, онзи, който лежеше в гроба си, както Женевиер бе поискала да го направим. Може би така Итън Картър Уейт щеше да намери покой. Дължахме и на двамата толкова много.

Стигнах отново до разклонението, това, което ми се струваше толкова страшно, преди да познавам Лена. Преди да разбере накъде отивам. Преди да усетя какво представляват истинският страх и истинската любов.

Вървях покрай полята надолу по шосе номер 9, мислейки за онзи първи път, когато се срещнахме, за онази първа вечер в бурята. Мислех за всичко. Как за малко да загубя баща си и Лена. Как отворих очи и я видях да ме гледа, а аз си помислих какъв невероятен късметлия съм. Преди да осъзная, че сме загубили Макон.

Мислех си за Макон, за книгите му, вързани с канап и хартия, за съвършено колосаните му ризи и за още по-съвършената му стойка. Мислех за това колко трудно ще ѝ бъде на Лена, как ще ѝ липсва, как ще се надява да чуе гласа му поне още веднъж. Но аз щях да бъда до нея така, както ми се беше искало да има някого до мен, когато загубих мама. А и след последните няколко месеца и след като бях получил онова съобщение от майка си, вече не мислех, че Макон си е отишъл напълно. Може би беше още тук някъде и точно в този момент ни наблюдаваше с критичен поглед, както винаги. Той се беше пожертвал заради Лена, убеден бях в това.

Правилният избор и лесният избор невинаги са едно и също нещо. Никой не знаеше това по-добре от Макон.

Погледнах към небето. Сиви вихрушки се виеха сред синьото пространство над мен, същото синьо, в което беше боядисан и таванът на стаята ми. Запитах се дали този оттенък наистина пречи на дивите

пчели да си правят гнезда. Дали тези пчели наистина вярват, че това е небето.

Изумително е какво можеш да видиш, когато не гледаш втренчено около себе си.

Извадих айпода от джоба си и го включих. Имаше нова песен в плейлистата ми.

Взирах се дълго време в нея.

„Седемнайсет луни“.

Пуснах я.

* * *

„Седемнайсет луни, седемнайсет години..."

Светлина или мрак ще гори в тези очи? Сама избери.

Златно за «да», зелено за «не».

Седемнайсет е краят, виж, намери...“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.